

Đế Phi Khuynh Thiên Hạ

Contents

Đế Phi Khuynh Thiên Hạ	3
1. Chương 1: Tiền Thân [1]	3
2. Chương 2: Tiền Thân [2]	5
3. Chương 3: Hoa Lạc Nhân Gian, Ngàn Năm Hồn Loạn [1]	6
4. Chương 4: Hoa Lạc Nhân Gian Ngàn Năm Hồn Loạn [2]	7
5. Chương 5: Hoa Lạc Nhân Gian Ngàn Năm Hồn Loạn [3]	9
6. Chương 6: Hoa Lạc Nhân Gian, Ngàn Năm Hồn Loạn [4]	11
7. Chương 7: Sóng Ngầm Khởi Động [1]	13
8. Chương 8: Sóng Ngầm Khởi Động [2]	15
9. Chương 9: Sóng Ngầm Khởi Động [3]	16
10. Chương 10: Sóng Ngầm Khởi Động [4]	17
11. Chương 11: Hỏi Người, Làm Sao Cắt Đứt Tơ Tình? [1]	19
12. Chương 12: Hỏi Người, Làm Sao Cắt Đứt Tơ Tình? [2]	22
13. Chương 13: Hỏi Người, Làm Sao Cắt Đứt Tơ Tình? [3]	23
14. Chương 14: Hỏi Người, Làm Sao Cắt Đứt Tơ Tình? [4]	25
15. Chương 15: Đất Bằng Nỗi Sóng [1]	27
16. Chương 16: Đất Bằng Nỗi Sóng [2]	28
17. Chương 17: Đất Bằng Nỗi Sóng [3]	29
18. Chương 18: Đất Bằng Nỗi Sóng [4]	30
19. Chương 19: Gần Trong Gang Tắc Mà Xa Tựa Chân Trời, Nhà Ở Nơi Đâu? [1]	33
20. Chương 20: Gần Trong Gang Tắc Mà Xa Tựa Chân Trời, Nhà Ở Nơi Đâu? [2]	34
21. Chương 21: Gần Trong Gang Tắc Mà Xa Tựa Chân Trời, Nhà Ở Nơi Đâu? [3]	35
22. Chương 22: Gần Trong Gang Tắc Mà Xa Tựa Chân Trời, Nhà Ở Nơi Đâu? [4]	36
23. Chương 23: Tường Cao Cung Sâu, Đường Xa Mịt Mù [1]	38
24. Chương 24: Tường Cao Cung Sâu, Đường Xa Mịt Mù [2]	39
25. Chương 25: Tường Cao Cung Sâu, Đường Xa Mịt Mù [3]	41
26. Chương 26: Tường Cao Cung Sâu, Đường Xa Mịt Mù [4]	42
27. Chương 27: Cát Vàng Mệnh Mông, Xa Giá Bắc Tổ [1]	44
28. Chương 28: Cát Vàng Mệnh Mông, Xa Giá Bắc Tổ [2]	45
29. Chương 29: Cát Vàng Mệnh Mông, Xa Giá Bắc Tổ [3]	47
30. Chương 30: Cát Vàng Mệnh Mông, Xa Giá Bắc Tổ [4]	48
31. Chương 31: Giá Nhập Thần Cung, Tranh Đấu Gay Gắt [1]	49
32. Chương 32: Giá Nhập Thần Cung, Tranh Đấu Gay Gắt [2]	51
33. Chương 33: Giá Nhập Thần Cung, Tranh Đấu Gay Gắt [3]	52
34. Chương 34: Giá Nhập Thần Cung, Tranh Đấu Gay Gắt [4]	54
35. Chương 35: Đào Chi Yêu Yêu, Chúc Chúc Kỳ Hoa [1]	56
36. Chương 36: Đào Chi Yêu Yêu, Chúc Chúc Kỳ Hoa [2]	57
37. Chương 37: Đào Chi Yêu Yêu, Chúc Chúc Kỳ Hoa [3]	59
38. Chương 38: Đào Chi Yêu Yêu, Chúc Chúc Kỳ Hoa [4]	61
39. Chương 39: Cây Mơ Nấu Rượu Luận Anh Hùng [1]	62
40. Chương 40: Cây Mơ Nấu Rượu Luận Anh Hùng [2]	64

41. Chương 41: Cây Mơ Nấu Rượu Luận Anh Hùng [3]	65
42. Chương 42: Cây Mơ Nấu Rượu Luận Anh Hùng [4]	67
43. Chương 43: Khiêm Hàng Tế Thiên, Bên Bờ Vân Trì [1]	69
44. Chương 44: Khiêm Hàng Tế Thiên, Bên Bờ Vân Trì [2]	70
45. Chương 45: Khiêm Hàng Tế Thiên, Bên Bờ Vân Trì [3]	71
46. Chương 46: Khiêm Hàng Tế Thiên, Bên Bờ Vân Trì [4]	73
47. Chương 47: Phương Hoa Nhiễm Tẩn, Phong Lâm Hoa Tùng [1]	74
48. Chương 48: Phương Hoa Nhiễm Tẩn, Phong Lâm Hoa Tùng [2]	76
49. Chương 49: Phương Hoa Nhiễm Tẩn, Phong Lâm Hoa Tùng [3]	78
50. Chương 50: Phương Hoa Nhiễm Tẩn, Phong Lâm Hoa Tùng [4]	79
51. Chương 51: Ngao Cò Tranh Nhau, Ngự Ông Đắc Lợi [1]	80
52. Chương 52: Ngao Cò Tranh Nhau, Ngự Ông Đắc Lợi [2]	81
53. Chương 53: Ngao Cò Tranh Nhau, Ngự Ông Đắc Lợi [3]	82
54. Chương 54: Ngao Cò Tranh Nhau, Ngự Ông Đắc Lợi [4]	84
55. Chương 55: Hoa Rơi Có Ý, Nước Chảy Vô Tình [1]	85
56. Chương 56: Hoa Rơi Có Ý, Nước Chảy Vô Tình [2]	86
57. Chương 57: Hoa Rơi Có Ý, Nước Chảy Vô Tình [3]	87
58. Chương 58: Hoa Rơi Có Ý, Nước Chảy Vô Tình [4]	88
59. Chương 59: Chúc Hoa Nhất Mộng, Mai Tê Vu Tuyết [1]	90
60. Chương 60: Chúc Hoa Nhất Mộng, Mai Tê Vu Tuyết [2]	91
61. Chương 61: Chúc Hoa Nhất Mộng, Mai Tê Vu Tuyết [3]	92
62. Chương 62: Chúc Hoa Nhất Mộng, Mai Tê Vu Tuyết [4]	94
63. Chương 63: Mư Trơng Mư Trơ, Biể Trơng Biể [1]	96
64. Chương 64: Mư Trơng Mư Trơ, Biể Trơng Biể [2]	97
65. Chương 65: Mư Trơng Mư Trơ, Biể Trơng Biể [3]	98
66. Chương 66: Mư Trơng Mư Trơ, Biể Trơng Biể [4]	100
67. Chương 67: Mỹ Nữ Đông Phương, Dung Nhan Mỹ Hoặ [1]	101
68. Chương 68: Mỹ Nữ Đông Phương, Dung Nhan Mỹ Hoặ [2]	102
69. Chương 69: Mỹ Nữ Đông Phương, Dung Nhan Mỹ Hoặ [3]	104
70. Chương 70: Mỹ Nữ Đông Phương, Dung Nhan Mỹ Hoặ [4]	106
71. Chương 71: Tỳ Bà Nói Hộ Côi Lòng [1]	107
72. Chương 72: Tỳ Bà Nói Hộ Côi Lòng [2]	108
73. Chương 73: Tỳ Bà Nói Hộ Côi Lòng [3]	110
74. Chương 74: Tỳ Bà Nói Hộ Côi Lòng [4]	111
75. Chương 75: Hoa Đào Ủ Rủ, Mư Dầm Rả Rích [1]	112
76. Chương 76: Hoa Đào Ủ Rủ, Mư Dầm Rả Rích [2]	113
77. Chương 77: Hoa Đào Ủ Rủ, Mư Dầm Rả Rích [3]	115
78. Chương 78: Hoa Đào Ủ Rủ, Mư Dầm Rả Rích [4]	116
79. Chương 79: Xoay Chuyể Cầ Khôn, Dụ Hoặ Quân Vương [1]	117
80. Chương 80: Xoay Chuyể Cầ Khôn, Dụ Hoặ Quân Vương [2]	119
81. Chương 81: Xoay Chuyể Cầ Khôn, Dụ Hoặ Quân Vương [3]	120
82. Chương 82: Xoay Chuyể Cầ Khôn, Dụ Hoặ Quân Vương [4]	121
83. Chương 83: Tử Khí Đông Lai, Thụy Tuyết Chầ Đời [1]	122
84. Chương 84: Tử Khí Đông Lai, Thụy Tuyết Chầ Đời [2]	124
85. Chương 85: Tử Khí Đông Lai, Thụy Tuyết Chầ Đời [3]	125
86. Chương 86: Tử Khí Đông Lai, Thụy Tuyết Chầ Đời [4]	126
87. Chương 87: Trót Lưỡi Đầ Mời, Say Trơng Men Tĩnh [1]	127
88. Chương 88: Trót Lưỡi Đầ Mời, Say Trơng Men Tĩnh [2]	128
89. Chương 89: Trót Lưỡi Đầ Mời, Say Trơng Men Tĩnh [3]	129
90. Chương 90: Trót Lưỡi Đầ Mời, Say Trơng Men Tĩnh [4]	131
91. Chương 91: Thậ Giả Khó Phầ, Tiể Thoái Lưỡng Nan [1]	132
92. Chương 92: Thậ Giả Khó Phầ, Tiể Thoái Lưỡng Nan [2]	133
93. Chương 93: Thậ Giả Khó Phầ, Tiể Thoái Lưỡng Nan [3]	134

94. Chương 94: Thật Giả Khó Phân, Tiến Thoái Lưỡng Nan [4]	135
95. Chương 95: Đâu Đúng Đâu Sai, Đâu Thiện Đâu Ác? [1]	137
96. Chương 96: Đâu Đúng Đâu Sai, Đâu Thiện Đâu Ác? [2]	138
97. Chương 97: Đâu Đúng Đâu Sai, Đâu Thiện Đâu Ác? [3]	139
98. Chương 98: Đâu Đúng Đâu Sai, Đâu Thiện Đâu Ác? [4]	140
99. Chương 99: Thoát Khỏi Thâm Cung, Sinh Tử Khó Dò [1]	141
100. Chương 100: Thoát Khỏi Thâm Cung, Sinh Tử Khó Dò [2]	142
101. Chương 101: Thoát Khỏi Thâm Cung, Sinh Tử Khó Dò [3]	144
102. Chương 102: Thoát Khỏi Thâm Cung, Sinh Tử Khó Dò [4]	145
103. Chương 103: Sinh Tử Trong Chớp Mắt, Năm Tháng Nhẹ Trôi [1]	146
104. Chương 104: Sinh Tử Trong Chớp Mắt, Năm Tháng Nhẹ Trôi [2]	147
105. Chương 105: Sinh Tử Trong Chớp Mắt, Năm Tháng Nhẹ Trôi [3]	148
106. Chương 106: Sinh Tử Trong Chớp Mắt, Năm Tháng Nhẹ Trôi [4]	149
107. Chương 107: Kết Cục	150
108. Chương 108: Phiên Ngoại: Dự Vương Và Triệt Phi	152

Đế Phi Khuynh Thiên Hạ

Giới thiệu

Nếu như kiếp này là duyên, kiếp trước là nghiệp. Như vậy trong lúc thiên ti vạn lữ, tình yêu của chàng

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/de-phi-khuynh-thien-ha>

1. Chương 1: Tiền Thân [1]

“Tử Như, nếu nàng không là tiên, ta cũng không phải thần, chỉ là người phàn tục trần gian, không còn thân thiên niên bất tử, không có dáng vẻ vạn năm bất biến, nàng có quay đầu lại nhìn ta một lần? cũng không dễ dàng đẩy ta ra không?”

Đây là câu sau cùng của Ô Nhiếp nói với nàng, thậm chí hắn không kịp nghe được câu trả lời của nàng mà thả người nhảy vào Thần Khô Cốc, cũng không nhìn nàng một lần cuối, cứ như vậy buông tay tất cả.

Ta dám khẳng định rằng hắn chính là nam tử yêu Tử Như nhất.

Những người khác, chỉ tham vẻ đẹp của nàng, mà tình cảm của người này đối với nàng, lại tinh khiết như thế.

Vốn tưởng rằng, nàng sẽ cảm động vì những việc hắn làm, thế nhưng, nàng vẫn giống như núi nam sơn nghìn năm băng lãnh, cho dù nắng ấm thế nào cũng không tan chảy, cho nên hắn đành buông tay.

Ta là một tiểu tiên bên người Tử Như, Tử Như là mỹ nhân đẹp nhất trong số mỹ nhân tiên giới. Tương truyền nàng là cây mẫu đơn được Quan Thế Âm làm phép, uống tinh hoa Bách Giang, tụ hợp linh khí nhật

nguyệt, ở tọa bàng của Như Lai nghe kinh tiệm đã có linh tính, trong lúc thần đế cầu kinh nhìn thấy nàng tiên diễm tươi đẹp, cao quý thoát tục, giống như có tiên tư, liền đem nàng về Tiên cung, gọi là, Tử Như.

Sau đó, tổ nữ ban thưởng cho nàng môi đỏ răng trắng, huyền nữ tặng cho nàng làn da trắng nõn nà, lạc thần tặng nàng đôi mắt sáng hiền lành. Chức nữ dâng tặng đôi tay khéo léo dịu dàng, Dao Cơ mang đến eo nhỏ da trắng... Nói chung chúng thần tiên giới đều cho nàng những điều tốt đẹp nhất, chỉ tiếc, chúng thần quên cho nàng một trái tim.

Cho nên, nàng lãnh huyết, là vì không có trái tim.

Người ái mộ nàng rất nhiều rất nhiều, nhưng nàng không yêu bất luận ai, ta hầu hạ nàng đã hơn năm trăm năm năm, cũng chưa từng thấy nàng thương nhớ đến ai, chưa từng cảm động đến ai, chưa từng quan tâm đến ai, nàng cứ đứng trên hành lang lầu cát ngầy người như thế, chẳng biết suy nghĩ cái gì, sống sờ nhìn về nơi xa xăm, mặt không chút biểu cảm nào, nhưng vẫn mang vẻ đẹp tuyệt mỹ.

Những nữ thần khác đối với nàng, cực kỳ hâm mộ lại chán ghét, vừa thương cảm lại đổ kị. Sinh mệnh của nàng là tập hợp tất cả tinh hoa trên cõi đời, hoàn mỹ không tỳ vết, có người nói nàng là cung chủ của Ngọc Hành Cung bị biến mất một cách thần bí mấy ngàn năm trước, có người nói nói nàng là kẻ gây tai hoạ, là quỷ giới yêu cơ.

Đúng vậy, vẻ đẹp của nàng, tựa hồ đã không thuộc về tiên giới.

Hay là, thật sự đúng như những gì người ta nói, trong xương cốt của nàng có tồn tại hơi thở của quỷ giới, là cây mẫu đơn cũng như cõi Niết bàn.

“Mật Lai, bọn họ nói, ta vô tâm, người tin không?” Đặt hương trà đã được pha xong và chút điểm tâm vừa mới làm lên trên thạch kỷ, mỉm cười, quay sang nói với nàng: “Tiên tử hà tất phải lo nghĩ nhiều, lời đồn không đáng tin.” Dù sao nàng cũng là chủ tử, nhiệm vụ của ta chính là hầu hạ nàng, hà tất đắc tội, nhiều một chuyện không bằng bớt một chuyện.

“Bọn họ nói, là ta hại chết Ô Nhiếp.” Thanh âm của nàng run rẩy: “Bọn họ nói, là ta vô tâm, chẳng biết thương cảm, uống phí tấm chân tình cuồng dại của Ô Nhiếp nếu như ta không băng lãnh như vậy, có thể ta và Ô Nhiếp sẽ trở thành thần tiên quyến lữ.”

Nàng rơi lệ.

Đây là lần đầu tiên ta thấy nàng rơi lệ, không phải gào khóc, chỉ thút thít một chút, thanh âm của nàng có chút khàn khàn, từng giọt từng giọt lệ rơi xuống.

Lướt qua khuôn mặt của nàng, rớt xuống.

Ta không nói gì, cũng không biết nên nói cái gì, chỉ biết đứng im ở đó vì sao Hắc không chịu nghe ta nói tất cả, tại sao muốn bức bách ta như vậy ta rất sợ a.” Nàng như là đang làm nũng, sau cùng lời nói lại giống như lời nỉ non với tình nhân, thỉnh thoảng còn mang theo ý cười.

“Bọn họ đều nói ta vô tâm, nhưng vạn vật trên thế gian đều có tình. Mặc dù ta chỉ là một cây mẫu đơn được Bồ Tát làm phép, được chúng thần yêu mến, thế nhưng ta cũng có trái tim, vô tâm là vô mệnh, vô mệnh... thì chẳng là gì cả.”

“Tiên tử, trà đã nguội.”

“Đúng vậy, trà đã nguội.” Cái gì cũng đã trễ rồi.

Ánh mắt của nàng ảm đạm, ta không biết nói gì để an ủi nàng, không thể làm gì khác hơn là một lần nữa pha một bình trà nóng mang lên. thế nhưng khi ta mang trà lên thì, đã không còn thấy Tử Như nữa.

Mà lần gặp lại Tử Như, ta đã không còn là một tiểu tiên, ta là tiên tử Ngọc Lai là một tiên tử quản lý thiên thư thủ hạ cung chủ Thiên Xu Cung đời thứ 7.

Mà lần gặp lại này, cũng một ngàn năm sau.

2. Chương 2: Tiền Thân [2]

Chàng và ta, danh liệt tiên ban, vì vướng lưới tình mà rơi vào nhân gian.

Thần Khô Cốc, điểm dừng chân dành cho những chư thần phạm đại tội.

Chàng và ta vốn dĩ vô tội, nhưng vẫn chọn đây là điểm kết thúc tiên hành của bản thân. rơi xuống nhân gian, trở thành phàm nhân.

Nguyệt Lão nói, tình duyên thiên định giữa chàng và ta vẫn chưa trả dứt, nhập nhân gian, kết mười lần nhân duyên, ta trả chàng là thứ duyên, dĩ nhiên sau khi hoàn trả sẽ quay về tiên giới, chàng tiếp tục làm chầu Thiên đại tướng quân Ô Nhiếp của chàng, còn ta tiếp tục làm cây mẫu đơn tiên tử Tử Như, từ nay về sau không còn liên quan đến nhau.

Nhập trần làm người phàm, trả tình cho chàng, giải trừ kết của ta.

Kiếp đầu tiên, chàng là Hạ Kiệt, ta là Muội Hỉ;

Kiếp thứ hai, chàng là Đế Tân, ta là Đắc Kỷ;

...

kiếp thứ năm, chàng là Phù Sai, ta là Tây Thi;

kiếp thứ sáu, chàng là Lữ Bố, ta là Điêu Thuyền;

...

Phân phân hợp hợp, thế nhân nói ta là hồng nhan gây hoạ, lắm lẽ một đời của chàng.

Hỗn loạn loạn thế, chàng cùng ta chẳng qua chỉ là một vết bụi nhỏ bé trong thời loạn thế. Chỉ là, chàng vì yêu ta mà làm hại chúng sinh, ta bởi vì yêu chàng rước lấy nhục danh.

Nhân thế tang thương, phong vân thay đổi, tự Nam Man xâm lấn bắc thượng, phía đông chiến loạn liên tục, hoàng đế triều đại đương thời nhất gan sợ phiền phức, nghe thấy quân Nam Man xâm lược đã kéo đến cửa cung, muốn chạy vẫn chạy không thoát, muốn trốn cũng trốn không thoát, lại sợ bắt làm tù binh, ném trái cực hình tàn khốc, sống không bằng chết. khi quân Nam Man thô bạo xông vào đại môn hoàng cung, phát hiện hoàng thượng đã treo cổ tác tử trên sườn núi.

Vốn là vương triều danh chấn tứ hải nay thay tên đổi họ, chiến tranh liên tục nửa năm cứ như vậy kết thúc, không ai có thể nói là tốt hay xấu, bách tính không cầu phú quý, chỉ cầu an ổn, hay kết thúc như vậy cũng là một chuyện tốt.

Những tên Nam Man không tốn chút sức lực nào vẫn có thể xưng đế ở bình nguyên phương bắc này, thay đổi quốc hiệu thành Tổ, sau được xưng là bắc tổ. Cũng phải nói lại, tuy rằng Nam Man vốn là khơi mào mầm tai vạ thế nhưng lại dùng phương pháp nhanh nhất đưa cuộc sống bách tính đi vào quỹ đạo, thậm chí, quân vương tân triều còn đề xuất bồi thường các gia đình có người tham gia chiến dịch bị tử thương, phát ngân lượng hoặc ban ruộng đất. Cổ ngữ có câu, lấy được nhân tâm ắt giành được thiên hạ. Bách tính tin phục, dân tâm cùng một hướng, triều cũ điêu tàn cũng không thể làm được chuyện phục hưng gì nữa.

Sau đó không lâu, phía đông hưng thịnh một thế lực, tự lập môn hộ, xây mấy thành trì, dựng nên Đông Lỗ. Mà Bắc Tổ bởi vì một đường thảo phạt gây tổn thất không ít, hơn nữa vừa yên ổn, vì mua dân tâm tốn không ít bạc, khó mà tiến hành tiến hành xây dựng rầm rộ như Đông Lỗ yên ổn cũng là chuyện hiển nhiên thôi.

Tây Phương vốn là một tiểu quốc nguyên danh là Dung, thấy Bắc Tổ không có truy cứu việc làm này của Đông Lỗ liền liên hiệp mấy nước chư hầu bên cạnh thành một quốc gia có quy mô không nhỏ.

Một chư hầu phía nam, sớm có tâm tư tạo phản, khi Nam Man tiến hành xâm lược thì giả vờ có lòng nhưng không đủ lực, mở đại môn để Nam Man tiến bắc thượng, bây giờ thấy nhiều địa phương đã kiến lập triều đình của mình, trong lòng bắt đầu bất an. Lập tức tiến hành xây dựng đất nước, sửa lại danh, nam thần.

Cứ như vậy một nước, bị diệt vong. Và bốn nước, được sinh ra.

Đối với chuyện như vậy, Bắc Tổ cũng không có hành động gì. Nhưng ba nước này, cũng vừa bắt đầu xây dựng đất nước, dân tâm bất ổn, không tuyên chiến với Bắc Tổ, bách tính quốc cũng đều an nhàn tự tại.

Trong đó Bắc Tổ cực mạnh, cho nên những nước khác theo quy định vài năm lại tiến cống bảo vật cho Bắc Tổ nhằm duy trì yên ổn. Các nước cũng dùng phương thức kết thân kết chặt mối quan hệ, tương trợ lẫn nhau để tăng cường thực lực. Có lúc cũng tiến hiến mỹ nhân cho Bắc Tổ, cầu an ổn.

Kỳ thực bề ngoài các quốc gia này trông bình tĩnh thông dong, nhưng thật chất bên trong sóng to gió lớn không ngừng nổi lên. Mặc dù không có gây chiến, nhưng các kiểu náo loạn vẫn nổ ra không dứt. Thế nhưng cuộc sống bách tính trôi qua cũng coi là sung túc yên vui, quân vương các quốc gia cũng coi như đạt được đạo trị quốc, bách tính an khang.

Cứ như vậy, an an ổn ổn cũng vượt qua mấy thập niên u ám.

Câu chuyện của chúng ta cũng bắt đầu từ nơi này.

3. Chương 3: Hoa Lạc Nhân Gian, Ngàn Năm Hỗn Loạn [1]

Lần đầu gặp chàng, ta mới 10 tuổi, còn chàng đã có mào quan, chàng là tiên sinh cha vừa mời về cho ta.

Ta thuở nhỏ gần buồng, cha thúc thủ vô sách đối với ta, bèn mới tiên sinh từng bước từng bước kìm chế ta, lúc đi vẫn không ngừng liếc mắt giận dữ trách phạt: “Còn nhỏ không giáo dục không được.” rồi phẩy tay áo bỏ đi.

Sau đó cha cũng chỉ thờ dài gọi ta vào giáo huấn giáo huấn vài câu, nói cái gì là trừng trị theo gia pháp bất quá là cầm roi hù dọa ta một chút rồi đánh ta hai cái cho có lệ, lúc đầu ta còn sợ hãi về sau thì càng lúc càng to gan lớn mật hơn.

Tiên sinh lần này trẻ hơn mấy vị trước rất nhiều, từ đôi câu vài lời nghe trộm được cũng có thể xem như ta và tiên sinh có chút quen biết, gia cảnh tiên sinh mặc dù thiếu thốn nhưng tài hoa hơn người, xem ra cha đối với tiên sinh cũng có chút tán thưởng, cha là trọng thần trong triều, nếu được cha đề cử thì tiền đồ sau này của tiên sinh chắc chắn vô lượng, về phần tiên sinh làm thế nào bước chân vào đại môn nhà ta, ta vẫn không biết.

Nghe mấy tỳ nữ Thái Ảnh thay ta đi học lễ đường, ta vội vã đi đến đó, khi đến nơi mới phát hiện cha và tiên sinh đang ở đó, tiên sinh ngồi ở phía trên, ta thông dong lễ độ tiêu sái tiến vào lễ đường, Trước tiên hành lễ với cha và tiên sinh, sau đó bắt đầu bài sư. quá trình này không cần ai chỉ đạo, chẳng biết ta đã thực hành nó bao nhiêu lần rồi. Tay phải đưa lên trước hai tay đặt lên giữa bụng hướng trước tranh Khổng Tử bài tứ lễ, thuận đó dâng lên thiếp bài sư. Trên thiếp bài sư viết nào là những lời phải tôn kính tiên sinh, làm một người có phẩm hạnh cao thượng này nọ. Tiên sinh cũng rất nhanh làm thiếp đáp lễ, không tới một nén nhang, quá trình bài sư đã hoàn tất.

Tiên sinh là người còn rất trẻ, tướng mạo cũng rất thanh tú, trán cao rất có phong thái của người đọc sách.

“Nhiễm Nhi, người phải chăm theo tiên sinh học tập.” Cha rắn dạy ta.

Ta khẽ khom người gật đầu đáp: “Rõ”.

‘Nhiễm Nhi’ là nữ danh của ta. Thiệu gia có một quy củ bất thành văn chính là nhi tử đến 5 tuổi và nữ tử 10 tuổi sẽ được ban tên cho. Tên của ca ca đều do tổ phụ ban tặng, 4 năm trước tổ phụ qua đời, hiện tại cha cũng không hứng thú đặt tên cho ta, cho nên vẫn dùng nữ danh như cũ.

“Thiên kim, dịu dàng lễ độ, tương lai khẳng định là phượng hoàng trong dân.” Tiên sinh khách sáo hỏi đáp lời cha, tán dương ta 2 câu.

Lễ bài sư đã kết thúc, ta càng nôn nóng trong lòng, muốn được chạy ra ngoài chơi xúc cức,

Hôm qua đã hứa với Tử Cầm là hôm nay cùng chơi 3 trận với nàng, Thế nhưng cha và tiên sinh vẫn thảo luận cái gì chi, hồ, giả, đã gì đó, thỉnh thoảng cũng nói vài việc trong triều chính. Bọn họ nói chuyện rất vui vẻ, chỉ có ta là sốt ruột.

“Nguyên lai tiên sinh ở chỗ này, làm phiền rồi.” Nghe thấy âm thanh này, ta bắt chợt vui vẻ trong lòng, là nhị ca!

Cha nhìn thấy nhị ca tới bèn hỏi: “Cô Vũ, có chuyện gì sao?”

“Hỏi cha, nghe nói là Nhu cô nương của Liễm Nguyệt phường tới, là đến tìm tiểu muội.”

“Hoá ra như vậy a, ta đã biết, Nhiễm Nhi mau về đi!”

Ta cao hứng đáp “Dạ”, cáo biệt cha và tiên sinh rời khỏi lễ đường.

“Nhị ca, ca thật tốt, đã đến cứu muội, nếu không thì muội sốt ruột chết mất!” Ta lôi tay của ca ca, hưng phấn không thể tả nổi: “Nhu cô nương tới rồi sao?”

“Vẫn chưa, chắc phải tầm giờ mùi nàng mới tới được.”

“Muội có thể chơi xúc súc không? muội đã hứa với Tử Cầm rồi, nhất định sẽ thắng 3 hiệp!” ta cười nói với ca ca, đồng thời vươn ba ngón tay.

“Tốt lắm, nhưng ca ca có một điều kiện, đừng làm vị tiên sinh lúc nãy nổi giận bỏ đi, cha mẹ vì chuyện của muội mà phiền muộn rất nhiều, nếu như muội ngoan ngoãn học hành, thì sau này huynh lại tốt bụng ‘cứu’ muội.” Nghe xong lời nhị ca nói, ta không ngừng gật đầu còn rất là thành khẩn, ca ca cũng mềm lòng, nói rằng “nếu như muội đã đồng ý, thì được rồi, hôm nay huynh sẽ xem cuộc chiến, xem muội có thể thắng được Tử Cầm 3 hiệp không?” ta cười khanh khách vẫn lôi tay của ca ca đi về hướng Hiệt Phương Trai của ta.

Quả nhiên, ta vẫn bại trận dưới tay Tử Cầm như trước, ta lại hạ xuống 3 hiệp chiếu thư, ngày mai tái chiến.

Giờ Mùi, Nhu cô nương tới, Nhu cô nương là ca cơ của Liễm Nguyệt phường, tuy rằng thân phận thấp kém nhưng kỹ cầm điều luyện, thanh âm cũng dễ nghe, êm dịu như là nước suối róc rách.

Tự hồ cha quá hy vọng ta sẽ trở thành phượng hoàng rồi, cho nên dù là bàng môn tả đạo ngay cả những người tài ba ở góc phố góc phường cũng không tiếc, Nhu cô nương và Ôn cô nương chính là những người được cha tìm thấy.

Mà Ôn cô nương chính là người dạy ta khiêu vũ, nàng múa rất đẹp, người cũng đẹp, động tác của nàng nhẹ nhàng linh hoạt, thân thể như liễu đào, uyển chuyển tựa chim yến.

Cầm kỳ thư họa đối với ta mà nói giống như giun chui dưới đất, thế nhưng ta vẫn hết lần này tới lần khác không thoát khỏi móng vuốt của nó, không thể làm gì khác hơn là nhận mệnh của cha mẹ.

4. Chương 4: Hoa Lạc Nhân Gian Ngàn Năm Hỗn Loạn [2]

Mùng một tháng bảy, là sinh nhật của ta, Nữ tử hầu như đều không có sinh nhật, chẳng qua ta là nữ tử duy nhất trong nhà, là hòn ngọc quý trên tay, cho nên cha mới mở tiệc riêng cho ta, Có người nói cô cô ở trong cung cũng tới chúc mừng sinh nhật ta, ta chỉ biết là có vị cô cô ở trong cung làm phi, chứ chưa từng gặp qua. Hôm nay mới được gặp mặt, trong lòng dấy lên niềm vui mừng khôn xiết.

Hôm nay trong nhà mở gia yến, chỉ mời tới mấy vị bằng hữu tốt với cha cùng người nhà và mấy vị tiên sinh của ta. Trong này bao gồm Dịch Diễn tiên sinh dạy ta học sách, Nhu cô nương dạy ta âm luật, Ôn cô nương dạy ta khiêu vũ.

Trang phục hôm nay của ta cũng không quá hoa mỹ, chỉ là quần tóc bằng một dây tơ tằm màu đỏ, trên người chỉ mặc một bộ xiêm y màu hồng nhạt, trên xiêm y chỉ thêu hình bướm bướm, càng làm nổi bật nét thanh tú khả ái của ta.

Gần giờ giờ Tuất cô cô mới tới, bởi vì trong nhà có khách nam, cho nên cô cô mới đến muộn, lúc này nam trong nhà đã quay trở về rồi. Cô cô là sủng phi của đương kim hoàng thượng – Lan Quý phi, Thiệu khanh, ta chỉ biết có bấy nhiêu thôi. Sau khi hành lễ thỉnh an, cô cô ôm ta ngồi bên cạnh, ta mới được nhìn rõ dung mạo của cô cô. Cô cô quả nhiên là một mỹ nhân cực kỳ xinh đẹp, mặc dù năm nay đã gần bốn mươi nhưng hoàn toàn không có dấu hiệu của tuổi tác, bỗng nhiên nghĩ đến bài thơ trước đó vài ngày ta được học:

Tay mềm như tranh non lên tươi,

Tựa mỡ động trắng mượt làn da

Cổ cao lại trắng nõn nà

Hột bầu tề chỉnh răng ngà ngà trong

Trán vuông cao, ngài cong nhỏ rức

Miệng có duyên những lúc mỉm cười

Mắt xinh đen trắng sáng ngời.

(Bài Thục Nhân – Khổng Tử/ dịch thơ Tạ Quang Phát)(*)

(*) 2

Thục nhân 2

Thủ như nhu đề,

Phu như ngưng chỉ,

Lãnh như tù tề,

Xỉ như hồ tề,

Tần thủ nga my.

Xảo tiểu thiên hê!

Mỹ mục phiến (phán) hê!

Dịch nghĩa

Tay của nàng trắng và mềm như ngọc tranh mới mọc,

Da của nàng trắng như mỡ đông lại,

Cổ của nàng cao mà trắng như hình con mọt gỗ,

Răng của nàng trắng, vuông và sắp nhau đều như hột bầu.

Trán của nàng vuông mà rộng như trán con tằm, và lông mày nhỏ, dài, cong như râu con ngài.

Nàng cười rất khéo, trông rất đẹp ở bên khoe miệng có duyên.

Mắt của nàng đẹp đẽ, tròn đen, tròn trắng phân biệt long lanh.

Vô cùng chính xác khi lột tả dung mạo hiện giờ của cô cô. Hôm nay cô cô trang điểm và trang phục vô cùng đơn giản, trên búi tóc hình cánh quạt chỉ điểm xuyết đóa hoa mẫu đơn chớm nở màu hồng, bên hông cài mấy cây trâm ngọc. Bên dưới bộ y phục màu trắng sữa là la quần dài chạm đất màu lam, đường viền la quần được thêu vài đóa hoa mai, mỗi bước đi giống như bức tranh lạc cảnh sinh động không nhiễm chút lửa khói nhân gian.

“Cô cô.” Ta gọi, Cô cô chỉ dẫn theo 2 thị nữ thân cận, những người khác đều phân tán ra. Cô cô ôm lấy ta vào ngực, vô cùng vui vẻ khi nghe ta gọi.

“Thường!” Cô cô cười nói, thị nữ bên cạnh lập tức lấy ra nữa một hộp nhỏ, cái hộp này rất đẹp, bên ngoài màu vàng xung quanh khảm không biết bao nhiêu đá quý. Cô cô mở chiếc hộp, lấy ra một đôi vòng tay đeo vào tay của ta.

“Đây là vòng bạch ngọc, tặng Nhiễm Nhi làm quà gặp mặt.”

Nương nghe vậy vội vàng nói: “Nương nương, đừng cho nàng đồ tốt như vậy, Nhiễm Nhi vẫn là đứa bé! “

“Có gì phải khách sáo, Bồng cung thích đứa bé này, lớn lên nhất định xinh đẹp động lòng người, tương lai chắc là một mỹ nhân! Còn thông tuệ như vậy khiến ai gặp cũng thích!” Cô cô vừa nói vừa vuốt khuôn mặt nhỏ nhắn của ta, khoe môi vẫn mang theo nụ cười vui mừng.

“Kim tảo Kim Loan Tường Vân này cũng tặng cho con.”

“Còn có trâm phỉ thúy như ý bằng ngà voi và cả trâm kim phượng bảo châu này cũng tặng cho con, thêm vài năm nữa là Nhiễm Nhi có thể dùng được rồi.”

Cô cô không ngừng vuốt ve cổ và tay của ta. Sau đó lấy xuống bỏ vào trong hộp nhỏ, lại nhét hộp nhỏ vào trong lòng ta: “Đem cất đi, chúng sẽ là đồ cưới của con!” nói xong lại cười ha ha.

Một lát sau cô cô lại đột nhiên hỏi: “Nhiễm Nhi, đã định hôn sự chưa?”

“Hỏi bẩm nương nương, Nhiễm Nhi tuổi còn quá nhỏ, sao có thể định hôn sự được?” Nương hồi đáp.

“Vậy là tốt rồi, vậy là tốt rồi, mỹ nhân như vậy như Nhiễm Nhi của ta sao có thể tùy tiện gả đi được. Đợi Nhiễm Nhi đến tuổi cập kê, Bồng cung sẽ tìm một đẳng lang quân tốt cho Nhiễm Nhi, vinh hoa phú quý không bao giờ hết!”

“Tạ nương nương!” Cha và nương nghe xong vội vàng tạ ân.

“Ca ca, tẩu tẩu. Đều là người một nhà, lại không có người ngoài ở đây, đừng khách khí!” Cô cô nói với cha và nương. trong lời nói có chút bất đắc dĩ.

Chẳng biết đã nghe qua bao lần, ta có chút mệt mỏi, liền gục xuống chiếc ghế nhỏ nhắm mắt lại, mơ hồ cảm giác được có người ôm ta về phòng sau đó ta không còn biết gì nữa.

5. Chương 5: Hoa Lạc Nhân Gian Ngàn Năm Hồn Loạn [3]

Mở mắt ra đã thấy trời sáng choang, trong lòng thầm kêu không ổn, vội vàng vàng mặc quần áo tử tế chuẩn bị đến phòng Chiêu Cầm.

Tử Cầm, cha có cho người đến gọi ta không?” Ta hỏi thị nữ bên người.

“Có, nhưng vẫn chưa kịp gọi đã bị nha hoàn của quý phi nương nương đuổi trở về rồi.”

“Ừ, ta đã biết. Tử Cầm, Tử Bội, 2 người mau cùng ta ra ngoài.” Ta xô giày vào vội vàng đi ra ngoài cửa.

Vừa tới phòng Chiêu Cầm lại phát hiện không ở chỗ này. Ta hỏi thị nữ phòng Chiêu Cầm thì các nàng nói: “Sáng sớm Hôm nay, lão gia phu nhân còn có quý phi nương nương sau khi dùng xong đồ ăn sáng thì vội ra ngoài. Còn đi đâu, nô tỳ cũng không biết.” Trong lòng ta cực kỳ sợ cha lại trách mắng cái tội lười của ta,

mặc dù trong nhà ta là hòn ngọc quý trên tay, cha cũng không nhẫn tâm trách phạt nhưng đối với ta vẫn có chút e dè.

“Nhiễm Nhi, quả nhiên con ở đây.” Nghe tiếng bà vú khiến ta vui khôn xiết.

bà vú của ta là thiếp thân thị nữ của mẫu thân, hài tử của nàng chính là Tử Cẩm và Tử Bội bên cạnh ta, Tử Cẩm lớn hơn ta ba tuổi, Tử Bội lại lớn hơn ta không tới hai tháng.

Có người nói mẫu thân có nhiều ân tình đối với nàng, nàng vốn được gả cho một người có gia cảnh rất tốt, thế nhưng gia chủ của người kia lại bị bệnh hiểm nghèo mà qua đời, gia đạo sa sút, trong lúc nàng lưu lạc đầu đường xó chợ thì được mẫu thân thương xót mang về lưu lại bên người, lúc đó nàng đã hoài thai, mẫu thân cũng đã mang thai ta. Tử Bội lớn hơn ta một tháng, bà vú vì ân tình với mẫu thân, luôn ân cần chăm sóc ta, Tử Cẩm Tử Bội cũng thân thiết như tỷ muội của ta, mẫu thân muốn nhận các nàng làm vì nghĩa nữ, thế nhưng bà vú lại không nguyện ý, nàng nói: “Như vậy ân điển tái sinh của phu nhân, cho dù kiếp sau có làm trâu làm ngựa cũng không thể báo đáp hết được, nếu Tử Bội Tử Cẩm có thể trở thành tay thành chân làm bạn bên người tiểu thư, đó là phúc khí lớn nhất trong đời này. A Cẩm vô cùng cảm kích!” Mẫu thân khuyên can nhiều lần nhưng nàng đều cự tuyệt, còn nói nếu mẫu thân còn muốn như vậy thì nàng đành phải lấy cái chết để tạ ơn. Mẫu thân bất đắc dĩ đành phải thôi.

“Vú nương.” Ta cực kỳ cao hứng. vú nương cũng chịu sờ sờ đầu của ta yêu thương nói: “Đến Văn Vũ đình đi, lão gia phu nhân đều ở đó.” Ta mừng rỡ không thôi, lôi kéo tay của vú nương chạy đến Văn Vũ đình.

Ta đến Văn Vũ đình thì phát hiện không chỉ cha, nương và cô cô và ca ca cũng đã có mặt ở đó, bên cạnh cô cô còn có hai nam hài và một cô bé không rõ là ai. Ta bước tới thỉnh an cha nương và cô cô. Cô cô ôm ta kéo ngồi xuống vị trí bên cạnh người.

“Nhiễm Nhi a, con ngồi xuống đây, để ta giới thiệu cho con làm quen nhé, ngồi bên này là An Linh.” Nàng chỉ vào một thiếu niên khoảng mười bảy mười tám tuổi giới thiệu cho ta, ta nhìn nhìn hắn, khẽ hé miệng gọi một tiếng “An Linh ca.” Hắn là thiếu niên có tướng mạo rất tuấn lãng, giữa hai lông mày có khí chất cương nghị, trên mặt cũng mang theo nét thành thực.

Lúc này phụ thân bỗng lên tiếng: “Nhiễm Nhi, An Linh chính là thái tử hiện nay.” Thanh âm của phụ thân có vài phần nghiêm khắc.

Ta biết mình thất lễ. Cuống quýt đứng lên. cô cô cũng nhìn thấy ta hoảng loạn trách cứ cha: “Ca ca, Nhiễm Nhi bị ca ca hù sợ rồi.” tiếp đó nàng lại an ủi ta nói: “Không sao, cứ gọi ca ca là được rồi, chớ giống như cha con làm phai nhạt tình cảm.”

“Bên này là Phát vương An Tuân.” Nàng lại chỉ vào cậu bé nói, đại khái là sợ cha ta lại thốt ra những lời lẽ kinh người cho nên cũng nói rõ thân phận cho ta biết.

“An Tuân ca.” Đó là một thiếu niên mười ba mười bốn tuổi, chắc do cùng là huynh đệ, trông hai người họ có thể cảm nhận được nhiều điểm tương đồng, nhưng trên mặt của hắn vẫn còn mang theo vài phần non nớt, cũng không thành thực như An Linh ca, thấy ta vẫn an, mỉm cười.

“Nàng là là Ân Tư Công chúa, tên Dao Tích.” Cô bé có tên Dao Tích tựa hồ rất là hài lòng, đi tới bên cạnh ta ngồi xuống.

“Người chính là Nhiễm Nhi sao? ta từng nghe mẫu hậu nói qua, đã muốn được gặp mặt từ lâu, bên cạnh ta cũng không có tỷ muội cùng tuổi, trong cung cũng không có bao nhiêu người cùng trang lứa, sau này người thường xuyên tiến cung chơi với ta nhé.” Nàng lôi kéo tay của ta “Qua tháng mười ta được 10 tuổi, còn người?”

“Ta? Ta hôm qua vừa qua mười một.”

“Nha, nói như vậy phải gọi là tỷ tỷ, thật tốt! vậy là ta có tỷ tỷ.” Nàng cười rất vui vẻ. Khóe mắt hơi cong lên. rất là linh hoạt, da trắng như tuyết, môi đỏ như son, tương lai chắc là một mỹ nhân.

Ta tựa hồ có chút đồng tình nàng, tuy rằng rất nhỏ nhưng ta cũng vậy hoàng cung là nơi tranh đấu ganh đua, mặc dù ta không có tỷ muội nhưng có Tử Cẩm Tử Bội làm bạn, ngày cũng không xem là tịch mịch.

“Tích Nhi nói rất đúng, Con cũng là con cái nhà họ Thiệu, thường xuyên tiến cung chơi cũng tốt, còn có thể bồi ta và Tích Nhi.” Ta gật đầu thuận theo, cũng không lên tiếng trả lời.

6. Chương 6: Hoa Lạc Nhân Gian, Ngàn Năm Hồn Loạn [4]

Ngày mai, ta không dám dậy muộn, mặc dù hôm qua không bị cha quở trách, nhưng hôm nay vẫn không nên làm sai điều gì thì tốt hơn. trời vừa tảng sáng, đã vội vội vàng vàng mặc quần áo, thậm chí còn đến lễ đường đọc sách ‘luận ngữ’ suốt nửa canh giờ, cũng xem là đã bù lại rồi đi.

Lúc ăn sáng, ta yên lặng ngồi yên một chỗ, tuy rằng ngồi cùng bàn dùng bữa chính là cô cô cùng biểu huynh biểu muội là của ta, thế nhưng vẫn có chút không tự nhiên. Sau khi dùng bữa xong cả nhà ta lại quây quần uống trà, cô cô bỗng nhiên lên tiếng.

“Đúng rồi, Nhiễm Nhi đã có danh chưa?” Cô cô hỏi cha.

“Vẫn chưa có, 4 năm trước phụ thân đi về cõi tiên, Nhiễm Nhi mới bảy tuổi, còn chưa tới tuổi được ban danh, chỉ bằng nương nương ban cho Nhiễm Nhi một danh hào nhé.” Cha đáp xong lại thuận thế lên tiếng.

“Bổn cung? Sao có thể. Dù sao ca ca mới là trụ cột trong nhà.” Cô cô vội vã chối từ.

“Nương nương là Loan Phượng trong biển người, Nhiễm Nhi được nương nương ban trên cho chính là phúc khí cả đời của nàng!” Phụ thân gật đầu, một mực cung kính nói, thân phận chính là vật mà cả đời hẳn phải cung kính không thể vượt qua.

Cô cô thấy không thể chối từ, không thể làm gì khác hơn là đáp ứng. suy nghĩ một lúc mới lên tiếng: “Nhiễm Nhi lấy chữ ‘Cô’ (cô độc) làm tên đệm ư?”

“Hồi bẩm nương nương, đúng vậy.” Cha nói.

“Haizzz, ca ca ơi.” Cô cô có chút bất đắc dĩ, thở dài.

“Chữ ‘Cô’ quá lạnh lẽo, không thích hợp dùng cho bé gái, tạm thời bỏ qua bởi hận cũng không phải không được. Thiệu gia tuyệt không phải nhà bình thường, nữ nhi của Thiệu gia cũng không thể giống như người bình thường được. Mấy tên như Đình, Ngọc, Uyển này nọ thì quá nữ tính, hay dùng một chữ ‘Huyền’ nhé trong ‘Sở Từ’ có nói ‘Huyền phi hề thúy tăng, triển thơ hề hội vũ’. Huyền vừa có nhanh vừa có ý bay cao. Nữ tử mặc dù không thể giương cánh bay cao, đảm đương kế hoạch lớn như nam tử. nhưng tuyệt không giống như chim sẻ chịu bó mình trong góc tường nhận chút gạo mà thỏa mãn hay chỉ cầu bụng no y phục đầy đủ. Nữ tử cũng có thể có truy cầu có hy vọng của mình.”

“Quả nhiên là một cái tên hay! Tên không có vẻ yếu ớt, không tỏ vẻ mềm mại của nữ tử. Nữ hài tử cũng tự mình cố gắng có đức có lễ. Nhiễm Nhi, không sau này phải gọi là Huyền Nhi! Còn không mau tạ ơn Tạ nương nương ban tên cho!” Mẫu thân rất là hài lòng, nụ cười trên khóe miệng càng ngày càng rạng rỡ.

Ta vội đứng lên đi tới trước mặt cô cô. Quỳ xuống dập đầu lạy ba cái nói: “Tạ ơn Tạ nương nương ban tên cho.” Cô cô đứng lên ta nâng dậy sờ sờ đầu của ta nói: “Sau này vẫn cứ gọi là Nhiễm Nhi đi, nghe quen rồi, rất thân thiết, Đợi đến khi già ra ngoài rồi đổi tên cũng không muộn.”

“Nhiễm Nhi phải nhớ kỹ, tương lai người nhất định cũng phải là người trong Loan Phượng.” Cô cô nói, dùng ngón tay chỉ chỉ vào trán của ta.

Cô cô nói lại lời của cha, nhưng ta vẫn không hiểu được lời cô cô vừa nói có ý gì, chỉ là gật đầu đáp phải, còn nói tuyệt đối không cô phụ niềm thương yêu và quan tâm của cô cô đối với ta.

“Ca ca, sáng mai Minh Nhi phải quay về.” Cô cô nhàn nhạt nói, thế nhưng cũng nghe được vài phần không muốn.

“Sao lại vội như vậy, chẳng phải nói có thể ở lại phủ thêm 5-6 ngày sao?” Cha cũng bất ngờ không thể tin.

“Lần này thái tử và Phất vương cùng đến đây, thái tử đang từ từ tiếp nhận xử lý vài vụ việc cho hoàng thượng, cần học tập rèn đúc nhiều hơn. Lần này đi ra đã ba ngày, hoàng thượng hy vọng có thể sớm quay trở về, không nên trì hoãn việc của An Linh.”

“Điều này cũng đúng, chỉ là chẳng biết lần này chia biệt thì bao giờ mới được gặp lại.” Cha thở dài.

“Ca ca, ca ca không nên nói như vậy, ca cũng làm quan ở trong triều, Cô Kiền, Cô Vũ, Cô Thương và Nhiễm Nhi đều là cháu của ta, tiền cung thăm cô cô cũng được mà. Ca ca không cần bi quan như vậy. Qua vài năm nữa cơ hội chúng ta gặp nhau sẽ nhiều hơn.”

Ta nghĩ lời của cô cô chắc là qua vài năm nữa thì ca ca cũng bước chân vào con đường làm quan, cơ hội gặp mặt cũng nhiều hơn nhé.

“Nhưng hậu cung là nơi không phải muốn tới là có thể tới, muốn đi vào là được vào, Khanh Nhi, phải bảo trọng.” Đây là lần đầu tiên ta nghe được cha gọi tên của cô cô, trong lời nói của cha tràn đầy không muốn và bất an.

Cô cô cũng phát hiện phụ thân bất an, an ủi: “Ca ca, không cần lo lắng cho Khanh Nhi, Khanh Nhi dưới gối tốt xấu cũng có hai nam một nữ, hậu cung mặc dù là nơi không sáng sủa nhưng Khanh Nhi cũng có chỗ dựa vào. Cũng may hoàng thượng là người có tình có nghĩa, mặc dù Khanh Nhi đã bước vào tuổi xế chiều nhưng hoàng thượng vẫn còn nhớ tới, cũng không quá lo. Chỉ là quan viên trong triều hỗn tạp, ca ca chớ vì miệng lưỡi mà thiệt thân, qua vài năm nữa đám trẻ Cô Kiền cũng sẽ đi vào con đường làm quan, mọi việc trong nhà, ta ở trong hậu cung có thể giúp được chuyện gì tuyệt đối sẽ không chối từ, ca ca là trụ cột của Thiệu gia, vạn sự cần cẩn thận, tần phi bị hủy cả đời vì sự kiêu ngạo của người trong nhà xưa nay không phải hiếm.”

“Chuyện này ta đã biết, nương nương xin yên tâm.”

“Nếu có thể thì thường xuyên cho Nhiễm Nhi tiên cung chơi một chút, cũng không phải là điều xấu.”

“Đúng vậy, đúng vậy! Để Nhiễm Nhi tỷ tỷ thường xuyên vào cung chơi cùng ta.” Dao Tích nghe thấy cô cô nói vậy cũng rất vui. Cha đáp ứng khiến nàng vui quên trời quên đất luôn.

“Nhiễm Nhi dẫn công tử cùng công chúa ra vườn hoa chơi nhé, cha mẹ có chuyện cần nói với cô cô.”

“Dạ.” Ta cười kéo tay của Dao Tích đi ra ngoài. Mặc dù ta chỉ quen Dao Tích được mấy ngày, có điều hai chúng ta lại giống như quen biết đã lâu, luôn có cảm giác hận đời vì giờ mới biết mặt nhau.

Chúng ta không có đi hoa viên mà đến Lộ Thủy các bên cạnh hoa viên, Lộ Thủy các là một lầu các ba tầng, đứng trên đó có thể nhìn thấy đình Văn Vũ và hoa sen trong Bích hồ. Ta rất là yêu thích những bông sen ở đó, hiện tại chính là lúc hoa sen nở rộ, đợi thêm mấy tháng nữa là có thể ngồi thuyền nhỏ ra hồ hái đài sen, rất giống ý thơ “lục bình chỉ nở một lần”

“Tỷ tỷ, tỷ tỷ có thể tiên cung cùng với mẫu hậu, ta và ca ca sao?” Hôm nay bộ y phục Dao Tích mặc vô cùng khả ái, áo ngoài được làm bằng voan mỏng màu đỏ áo bên trong màu xanh, chân mang giày thêu màu hồng phấn, cả người tròn mũm. Giống như là cây sen mùa hè bông bên trên mặt nước.

Thấy ta không trả lời lại hỏi: “Có được hay không vậy!” Nàng có chút lo lắng, cái miệng nhỏ nhắn chu lên, ngay cả chân mày cũng chau lại.

“Ta còn phải cùng các tiên sinh học tập, cha mẹ chắc không cho đi đâu.”

“Không sao, không sao, để muội đi nói với cậu và dì.” Dao Tích nói xong liền đi, ta vội vàng kéo nàng lại.

“Không được, không được, không thể đi được!”

“Có gì mà không được.” Dao Tích tuyệt không buông ta, bắt ta nhất định phải đáp ứng.

“Trời ơi! Dao Tích không thể nói với cha tỷ được, như vậy tỷ sẽ bị cha mắng chết.” Ta cũng có chút nóng nảy, không muốn để nàng dây dưa tiếp, Dao Tích cái gì đều tốt, chính là tính tình này thực sự làm cho chịu không nổi, điển hình của bản tính tiểu thư, muốn cái gì là bắt người khác phải chiều theo ý nàng,

“Được rồi, được rồi, Tích Nhi không nói là được.” Dao Tích thấy ta sắp nổi giận, liền thỏa hiệp: “vậy sau này tỷ có tiến cung cùng chơi với Dao Tích không? Trong cung tuy rằng cái gì cũng có nhưng không có tỷ muội cùng tuổi. Có vài người nhưng mẫu hậu không cho ta lại gần, sợ ta bị thương tổn.”

Nghe lời nàng nói đáng thương như vậy, cũng khiến lòng ta mềm ra. Không thể làm gì khác hơn là đáp ứng. Thấy ta thẳng thắn nhận lời nàng lập tức vui vẻ lại ngay.

“Tỷ tỷ, là tỷ đồng ý rồi đó nha, sau này có rảnh tuyệt đối không được quên vào trong cung, chỉ cần thấy tỷ vào, mẫu hậu cũng sẽ rất rất vui vẻ. trái vải này, cho tỷ tỷ.” Vừa nói nàng vừa nhét trái vải đang cầm trên tay vào miệng ta, như là muốn lấy lòng.

“Tiểu thư, lão gia bảo tiểu thư dẫn Ân Tư Công chúa đi phòng Chiêu Cẩm.”

“Đi, chúng ta đi đến phòng Chiêu Cẩm nhé.” Ta đứng dậy kéo Dao Tích, cùng nàng đến phòng Chiêu Cẩm.

7. Chương 7: Sóng Ngầm Khởi Động [1]

Ngày ngày lặng lẽ trôi qua, cô cô hồi cung đã được nửa tháng.

Bỗng tối nay nương đến phòng ta nói rằng qua vài hôm nữa sẽ đưa ta tiến cung. Ta rất kinh ngạc, cứ tưởng chỉ là nói đùa mà thôi, không ngờ ta thật sự phải tiến cung.

“Minh Nhi, Nương may cho con hai bộ quần áo mới.” Dường như nương rất để ý lần vào cung này của ta.

“A, dạ.” Khoảng thời gian chờ đợi này cũng khiến ta hồi hộp vô cùng.

“Gấp rút cho may cũng tốn chừng ba ngày là có thể hoàn thành. Mặc dù Nương nương không nói rõ khi nào thì đưa con vào, có điều nương nương lại bảo đừng để lâu quá. Năm ngày sau con nên đi vào cung thì hơn.”

“Dạ.” Ta cũng không biểu hiện quá nhiều cảm xúc, chỉ lặng yên làm theo sự sắp xếp của nương.

“Trong cung không giống như ở nhà, con đừng làm chuyện gì thất lễ đấy.”

“Dạ, Nhiễm Nhi biết.”

“Còn nữa, con cũng phải học một ít quy củ trong cung. Tuy con đã học qua sơ lược rồi, thế nhưng, nương đã cho mời Tiền Mụ đến dạy thêm cho con trong mấy ngày này.”

“Hà?” Ta chợt kêu khổ ở trong lòng. Tiền Mụ là bà cụ tuổi đã qua 60, sống hơn nửa đời trong Thiệu phủ rồi, cho nên mọi người trong phủ đều rất tôn trọng kính nể bà. Thế nhưng, tính tình bà rất nghiêm khắc, đã nói là làm, hơn nữa lại là một người cổ hủ. Cứ như bà nắm rõ tất cả các quy củ, Quân giáo rất nghiêm khắc. Năm đó, khi bà dạy ta quy củ, nếu ta không thuộc là bà lấy roi mây đánh ta chẳng chút nương tay, khiến ta còn sợ bà đến tận bây giờ.

“Nương, không cần Tiền mụ dạy có được không?” Ta nũng nịu nói với nương, mong là nương đừng để Tiền Mụ đến dạy ta quy củ.

“Nương biết con sợ bà, có điều, chỉ khi Tiền Mụ dạy thì nương mới yên tâm. Với bản tính của con, chỉ cần có điều gì không vừa lòng là nổi giận bùng bùng, haizzz.”

Nghe nương nói thế, ta thè lưỡi nói: “Nương, sao nương có thể nói vậy?”

“Được rồi. Nói gì thì nói, con cũng phải nghe lời Tiền Mụ học quy củ, Bà nghiêm khắc cũng là muốn tốt cho con.”

Sau khi bị Tiền Mụ hành hạ suốt 5 ngày, ta cũng được lên đường tiến cung. Lúc xế chiều,ta mặc quần áo mới, nương đưa ta lên xe ngựa vào cung. Bộ quần áo rất đẹp, trên cánh mai màu đỏ thêu trên quần có vảy ngấn màu vàng nhạt cân vạt, bên trên được thêm mấy con bướm bằng chỉ kim tuyến, bên ngoài còn có thêm một áo voan mỏng màu trắng được dệt bằng những sợi tơ nhẹ, tỏa ra những tia sáng bảy sắc óng ánh

dưới ánh mặt trời. Bởi vì tuổi ta còn nhỏ, nên không thể búi tóc, cho nên nương dùng dây lụa quấn tóc ta lại, không để chúng bay toán loạn. như vậy sẽ bất kính.

Xe ngựa đi khoảng 1 canh giờ thì đến hoàng cung. Lòng ta rất thấp thỏm, lòng bàn tay đầy mồ hôi, lặng lẽ nhớ lại những quy củ Tiên Mụ đã dạy.

Ta không đến bất cứ nơi nào mà vào thẳng tẩm cung của bác, Đồng Cung. Đồng Cung là một nơi tuyệt vời để sống. Khi ta đặt chân đến đó đã xúc động không xiết. cứ tưởng rằng Thiệu phủ là một nơi rất thanh nhàn, bây giờ mới biết hoá ra so với Đồng Cung thì Thiệu phủ chẳng qua chỉ là một nơi nhỏ bé, không thể so sánh với Đồng Cung. Hơn nữa, điểm đặc biệt nhất ở Đồng Cung chính là trong vườn, bên trong không chỉ có đủ loại hoa khoe sắc mà còn có cả một rừng trúc rộng lớn. Ta từng nghe nói đến câu “Phượng tề đồng, thực trúc thực”, Ta nghĩ, hoàng thượng thật lòng rất yêu nương nương, bằng không sẽ không cho xây dựng một cung điện mang tên của nương nương là “Đồng Cung” này, càng không đặc biệt xây dựng một vườn hoa và trúc lớn như thế.

“Nương nương, Thiệu tiểu thư tới.” Thị nữ đưa ta vào trong hậu cung xong bước đến bên cạnh ghế quý phi sau màn, cung kính nói. Màn che rất dày, không nhìn rõ người trên ghế quý phi phía sau. Người nọ nghe xong vô cùng vui vẻ đứng lên, nhanh chóng đi qua màn che bước đến gần ta, quả nhiên là cô cô.

“Nhiễm Nhi, con đã đến rồi: “Cô cô rất vui.

“Tĩnh an Cô cô.”Ta xem chút thốt ra lời thất lễ. Ngay lúc ta định quỳ xuống thỉnh an thì cô cô kéo ta lại nói: “Không cần đa lễ, cũng không có người ngoài.” Bác mặc y sam ngắn có thêu hoa mẫu đơn, và chiếc quần dài màu trắng. Trang sức trang nhã mà đơn giản càng làm tăng thêm vẻ mỹ lệ thanh thoát toàn vẹn không chút son phấn nào.

“Khi không có người ngoài cứ gọi Bồn cung là cô cô nhé.”

“Dạ.”

“Tỷ tỷ.” Ta còn chưa dứt lời đã bị một tiếng gọi cắt ngang, lắng nghe kỹ lại thì đoán là Dao Tích.

“Mẫu hậu. Tỷ tỷ.” Quả nhiên là Dao Tích, Dao Tích vẫn đáng yêu như trước, trên đầu đội mào công chúa. Còn dùng lụa tơ màu đỏ cột lên, béo tròn như búp bê.

“Công chúa.”

“A Ninh, có thể giúp ta làm chút điểm tâm tiếp đãi tỷ tỷ không?” Nàng xoay người cười nói với tỷ nữ sau lưng.

“Rõ.”

“A Ninh, ta muốn bánh phỉ thúy, há cảo, bánh phù dung, bánh bột ngô?” Dao Tích liên tục chìa tay liệt kê từng món từng món một.

“Được được được, nô nỳ sẽ làm tất cả các món công chúa thích, được chưa?”

“Vậy thì hay quá. Chỉ có A Ninh là thương ta.” Dao Tích cười ngọt như mật vậy.

“Nhiễm Nhi.” Ta hoàn hồn khi nghe tiếng bác gọi.

“Lát nữa An Linh và An Tuân cũng tới, đi đường có mệt không? Bồn cung sắp xếp cho con ở lại trong Thụy Tuyết Các, ngay bên cạnh tẩm cung của Tích Nhi.”

“Mẫu hậu, sao không để tỷ tỷ ở cùng con trong Cẩn Hoa các.” Ta đang định đáp lời thì Dao Tích đã lên tiếng ngăn lại.

“Con lúc nào cũng nghịch ngợm, Nhiễm Nhi có ngủ cũng không yên giấc được.”

“Mẫu hậu!” Dao Tích chạy đến bên cạnh kéo kéo ống tay áo của cô cô nũng nịu nói: “Con sẽ ngoan, được không?”

“Con thật là, nếu Nhiễm Nhi cũng bằng lòng, Bồn cung dĩ nhiên đồng ý.” Cô cô đành chịu, không thể làm gì khác hơn là miễn cưỡng ưng thuận.

“Tỷ tỷ?” Dao Tích quay đầu lại nhìn ta, mắt long lanh có chút ướt ướt, dường dường là một công chúa, lại tỏ vẻ tội nghiệp như vậy thật khiến người khác không đành lòng. Ta đành phải gật đầu đồng ý.

8. Chương 8: Sóng Ngầm Khởi Động [2]

Sáng sớm, vừa rời khỏi giường đầu óc ta đã choáng váng mê man, sớm biết thế sẽ không đáp ứng cùng ngủ với Dao Tích. Hôm qua, đi đường xóc nảy, khi dùng xong bữa tối, cả người đã mệt mỏi rã rời. Nàng nhất định phải kéo ta hết sang đông lại sang tây, mãi đến tận gần tới giờ tỷ vẫn chưa được nghỉ ngơi. Chẳng biết nàng lấy đâu ra tinh thần hăng hái như thế, trời tờ mờ sáng đã thức giấc, khiến ta ngủ không ngon.

Khi vẫn tóc thì đầu ta cứ như gà mổ thóc, cứ ngược lên gập xuống. Mí mắt nặng tựa ngàn cân. Dùng xong đồ ăn sáng, uống thêm bát nước ô mai ngồi trong đình gần hồ nước hóng mát, nghe Dao Tích nói đình này tên là “Bá Đài”. Lúc vừa mới nghe thì vẫn không thấy có gì lạ, nhưng đến khi Dao Tích cũng rất thần bí nói cho ta biết mỗi một đình các nơi này đều có lai lịch, ta mới bỗng nhiên phát giác “Bá Đài” chẳng phải là “Lương Sơn Bá và Chúc Anh Đài” sao? Nguyên lai hoàng thượng cao cao tại thượng như vậy lại cũng có một mặt như thế.

“Tỷ tỷ. Chúng ta đi chơi thuyền nhé!” Dao Tích ngồi ở bên cạnh thấy ta mặt ủ mày chau như vậy bèn nghĩ cách lấy lòng.

Cũng chẳng có gì để làm, càng không biết làm thế nào mới tốt nên ta nhận lời.

Chúng ta ngồi ở trên chiếc thuyền con, thả trôi trên mặt hồ rộng lớn.

“Kỳ thực hồi mùa hè năm ngoái, chúng ta có thể đến nghỉ ở sơn trang. Nhưng năm nay sơn trang đang được trùng tu, rất nhiều chỗ cần phải tu sửa, chỉ có hai hoàng tử mẫu cấp bậc lớn nhất mới được đi, những người còn lại năm nay phải ở lại trong thành Nam Thần đến cuối năm. Ngay cả phụ hoàng cũng không ngoại lệ.”

“Nơi ấy mát mẻ không?”

“Cũng không hẳn. Nhưng muội thích nhất là điểm tâm do nhà bếp ở sơn trang làm, ăn rất ngon. Bánh thạch nếp ở nơi đó ăn ngon nhất, ngay cả đầu bếp của các tần phi cũng không thể làm được mùi vị như thế.” Dao Tích nói một tràng về món ăn nàng thích, chỉ cần có chủ đề là nàng có thể nói luyên thuyên luôn miệng.

Cứ nói chuyện linh tinh như vậy giết thời gian, bọn họ cũng lo lắng, cho nên không dạo ở hồ được bao lâu đã vội đi lên bờ.

Trong buổi ngọ thiện, vì ta ăn không nhiều lắm, chỉ ăn một chén cháo đậu xanh trộn với đá bào và đường. Cô cô nhìn thấu sự nhàm chán của ta, nói: “Nhiễm Nhi, ăn xong thì nghỉ ngơi một chút, chiều chiều theo cô cô dạo chơi hoa viên.”

Ta từng dạo một vòng ngự hoa viên trong hoàng cung, nơi đó đẹp xiết bao, nên vô cùng cao hứng gật đầu.

Mặt trời vừa lặn, những đám mây bông bồng bênh như bông lờ lững trên bầu trời, dần dần bị nhuộm đỏ.

“Nhiễm Nhi, Bồn cung muốn hỏi con một chuyện.”

“Dạ, nương nương cứ nói.”

Ta và cô cô đang đi trên một con đường nhỏ rợp bóng mát trong ngự hoa viên, Dao Tích có lẽ do ngày hôm qua quá hăng hái nên hiện tại mặt mày rã rời, ngủ từ trưa đến giờ vẫn chưa tỉnh, cô cô nói nàng có lẽ sẽ ngủ đến sáng mai.

“Tư chiều nghỉ trước nay vẫn bất hòa với Bồn cung, nghe nói nha hoàng thiếp thân nàng ta dẫn vào cung đang bị bệnh nặng, ta phải làm sao mới được?”

“Nương nương nên dẫn theo ngự y thân tín đi đến đó ân cần thăm hỏi.”

“Hửm? vì sao?”

“Nguyên nhân rất đơn giản, tuy rằng ngài và Tư chiêu nghi bất hòa. Thế nhưng Tư chiêu nghi lại không có ảnh hưởng gì đến ngài, dù sao ngài là nhất phẩm, người có khả năng uy hiếp ngài chỉ có Hoàng hậu nương nương và Thục phi, Đức phi, Hiền phi cùng cấp với ngài thôi. Mà ngài chỉ là một chiêu nghi nhị phẩm, dù muốn có ý kiến nào đối với ngày thì lòng cũng thấp thỏm lo âu.”

“Vậy có liên quan gì đến việc bốn cung đến thăm hỏi?”

“Thân phận của ngài cao hơn nàng, nếu ngài đến thăm hỏi chứng tỏ phẩm hạnh ngài cao thượng, chiếu cố cái Tần Phi khác. Hoàng thượng càng thêm yêu mến và tín nhiệm ngài hơn, nâng cao hình tượng của ngài trong lòng hoàng thượng, từ đó cũng có nhiều điểm tốt cho thái tử.”

Cô cô tán dương nhìn ta nói: “Nói tiếp.”

“Địa vị của ngài được củng cố, sau này nếu ngài và vị Tư chiêu nghi này phát sinh tranh chấp gì, hoàng thượng tự nhiên mà hướng về ngài, cho dù nàng ta có leo lên nhất phẩm, cũng không gây được sức ép lớn đến ngài. Hơn nữa thị nữ nàng ta mang vào cung này, dù sao đã cùng chung sống hơn mười năm, chắc chắn có tình cảm tốt với nàng ta. Ngài lại quan tâm người thị nữ kia như vậy, chứng minh ngài bảo vệ hạ nhân, nếu nàng ta gây ra chuyện gì bất lợi cho ngài, hầu hết mọi người sẽ đứng về phía ngài, đồng thời chỉ trích nàng ta là kẻ vong ân phụ nghĩa.”

“Tốt! Nói rất tốt.” Nghe xong lời của ta, cô cô hình như rất vui vẻ.

“Quả nhiên tài trí hơn người, tâm tư kín đáo! Tuổi còn nhỏ mà có thể suy tính sâu xa như vậy, thực sự là không đơn giản!”

“Cô cô quá khen.”

Cô cô không nói gì nữa, chỉ là nhìn ta cười, nhưng nhìn nàng thực sự rất rất hài lòng.

“A Ninh, giúp ta chuẩn bị một phần hậu lễ. Bốn cung muốn đi dò xét một người ‘Bạn thân đã khuất’.”

9. Chương 9: Sóng Ngầm Khởi Động [3]

Ta ở trong hoàng cung đã bốn ngày, hai ngày đầu chỉ quanh quẩn trong Đồng Cung mà mấy tối nay Dao Tích bắt đầu dẫn ta đi lang thang trong hoàng cung. Bởi vì không muốn gây ra chuyện gì ngoài ý muốn cho nên che giấu thân phận, ngay cả y phục ta cũng mặc đồ cung nữ trong cung.

“Dao Tích này, không biết lại chạy đi đến đâu rồi!” Ta bất đắc dĩ thở dài, Dao Tích lại không biết chạy tới chỗ nào, ta cũng không biết nên đi đâu.

Ngực hoa viên to lớn như vậy nếu không ở thêm vài năm, e là ta không thể phân rõ phương hướng. Ta đảo mắt nhìn xung quanh, chợt nghe có tiếng nói: “Hoá ra là Nhiễm Nhi.” Ta nghe thấy có người gọi tên mình, ngẩng đầu nhìn thấy một cô gái quần áo hoa lệ, nàng ta rất đẹp, nhưng không giống vẻ đẹp của cô cô. Cô cô kiều diễm như đóa mẫu đơn sắc nước hương trời, hơn nữa tính cách lại độc lập mạnh mẽ, trong có cương lại có nhu. Điều này cũng do tổ phụ vốn là khai quốc đại tướng quân. Mà cô gái này hết sức nhu nhược, giữa chân mày lại toát ra hương vị yếu đuối mỏng manh khiến người khác không khỏi thương tiếc. Theo như miêu tả của Dao Tích, ta đoán người này chính là Tư chiêu nghi đối đầu với Cô cô.

“Thì ra là Tư chiêu nghi.” Ta không dám chắc lên tiếng chào, đồng thời cúi người làm đại lễ.

“Ý, người nhận ra bốn cung?” Ta nghĩ mình đã đoán đúng, nghe tiếng nàng thốt ra lộ vẻ kinh ngạc không thôi.

“Mỹ nhân Tư chiêu nghi ai mà không biết, nô tỳ làm sao lại không nhận ra chứ? Chỉ là nô tỳ thấy kỳ lạ, Tư chiêu nghi sao lại biết nô tỳ?” Ta cười nói. Lòng ta hiện lo lắng, hy vọng Dao Tích có thể nhanh chóng

tìm được ta, tuy rằng Tư chiêu nghi chắc biết ta là người bên cạnh quý phi sẽ không gây khó dễ gì, nhưng ta cũng không muốn gây ra chuyện gì với nàng.

“Quý phi nương nương mấy ngày nay làm việc khác với trước đây, ta nghe người ta nói bên cạnh nương nương bỗng nhiên có một ‘Quân sư’ chỉ điểm, hóa ra vị quân sư đó là người? ngẩng đầu lên.” Ta nghe lời ngẩng đầu lên: “Không ngờ còn nhỏ như vậy, Lớn lên cũng thật tuần tú, không rõ sau này sẽ thế nào!” Ta nghe lời nói của nàng đã hiểu ẩn ý bên trong, tuyệt đối không đơn giản. Nhưng ngay lúc đó nàng ta bỗng giơ tay tát ta một cái. Ta đau đến muốn khóc, nhưng ta biết tuyệt đối không thể để mình rơi vào thế yếu.

“Tư chiêu nghi, ngài cũng biết ta là người của quý phi nương nương?”

“Người bắt quả là một nô tỳ, bất kính đối với ta, chẳng nhẽ dạy dỗ người một chút cũng không thể sao?” Ta biết nàng muốn ta đem chuyện này nói với cô cô, để cô cô tranh đấu với nàng ta một trận, chứ không bị động giống như bây giờ.

“Ta là Thiệu Huyền, là nữ nhi duy nhất của Thiệu phủ.” Ta nhìn dưới mặt đất nhàn nhạt nói.

“Cái, cái gì!”

“Quý phi nương nương là cô cô của ta, thái tử, Phát vương là biểu ca của ta, công chúa Tư Ân là của biểu muội ta, phụ thân ta chính là tể tướng — Thiệu Hạo Thiên.”

“Người? Người lại là người của phủ tể tướng? “Ta biết nàng ta bị thân thể của ta hù dọa rồi.

“Tư chiêu nghi, nếu không có chuyện gì khác, nô tỳ lui xuống trước.” Ta lại khôi phục cái dáng vẻ hoảng sợ, luôn miệng thưa dạ như trước.

Nàng ta không đáp lại, ta cũng không có ý định chờ đợi nàng ta cho phép, cứ thế xoay người rời đi. Ta hiểu chỗ này không thể nán lại lâu, dù không biết đường trở về, cũng phải rời khỏi, bởi vì chỗ đó toàn bộ đều là người của nàng ta, nguyên nhân đáng sợ nhất chỉ có một, ta sợ nàng ta sẽ ném ta vào trong nước, ta lại không biết bơi, nếu quả thật bị ném vào trong nước chắc chắn sẽ không còn đường sống sót.

“Hóa ra tiểu thư ở chỗ này?” Là A Ninh, trong lòng nhất thời thở phào nhẹ nhõm: “Người của Đồng Cung đều chạy ngược xuôi đi tìm. Quý phi nương nương lo lắng đứng ngồi không yên rồi.” Khi cô cô tiến cung thì hoàng thượng ban cho cung nữ A Ninh này, có người nói khi đó nàng ta còn rất nhỏ, mới 10 tuổi, cô cô là chủ tử đầu tiên của nàng ta. cho nên rất trung thành.

“Xin lỗi, là ta bị lạc đường.” Ta nghịch ngợm thè lưỡi.

“Không sao là tốt rồi, nhanh hồi cung thôi, mặt tiểu thư sao lại bị sưng thế.”

“Không có việc gì đâu, lúc này không cần thận trọng phải cây, hihi.” Ta không muốn để cho cô cô phiền lòng, cho nên quyết định giấu diếm việc này.

“Nhanh, quay về Đồng Cung thôi, hôm nay nhà bếp làm ngọc thiện gồm vịt quay, Ân Tư Công chúa rất thích, tiểu thư cũng sẽ thích.”

“Được!”

10. Chương 10: Sóng Ngầm Khởi Động [4]

Coi như là trải qua giả dối thâm độc trong hậu cung, ta rất muốn quay về phủ, chỉ ít nơi đó không có người muốn mưu hại ta, cũng không cần phải tính toán phỏng đoán.

Những ngày sau này cũng thanh thản dễ chịu.

Ta ở trong cung ngày ngày 7 ngày thì lên xe quay về nhà.

“Nhiễm Nhi, nếu rảnh lại đến nha!” Cô cô cầm tay ta nói. Tuy ta ngoài miệng đáp ứng, nhưng thật lòng không muốn kinh tâm động phách thêm một lần nữa.

“Tỷ tỷ, không thể ở thêm vài ngày nữa sao?”

“Không được, lần khác tỷ lại vào.” Ta kiên quyết từ chối.

“Dem mọi thứ lên xe nhé!”

“Được, con nhất định truyền đạt ý tốt của nương nương đến cho cha và nương.” Đồ cô cô bảo ta mang về cho cha và nương chất đầy nửa chiếc xe ngựa, trong đó nào là nhân sâm của Trường Bạch sơn, Thiên Sơn tuyết liên...

Lại dặn dò thêm vài câu rồi ta lên xe quay về.

Về tới phủ cũng đã chạng vạng tối, cha nương đứng ngoài cửa phủ chờ ta. Vừa xuống xe ta đã sà vào lòng nương, nương vuốt đầu của ta nói chắc do ta quá nhớ nhà, chưa từng rời khỏi nhà đi đâu lâu như vậy. Mà trong lòng ta rõ ràng còn có một nguyên nhân lớn hơn chính là lời “đe dọa” của Tư chiêu nghi kia.

Sau này ta lại ra vào cung thêm 2 lần nữa, nhưng so với lần đó thông thả hơn nhiều, chỉ ít Tư chiêu nghi kia không đến làm phiền ta.

Năm ta 13 tuổi, tiên sinh đi thi cao trung, vào triều làm quan, hai năm giao tình không tính là cạn, bình thường tiên sinh vẫn hay đến quý phủ ngồi chơi, uống chút trà. Có lúc còn ra vài đề khảo nghiệm ta.

“Tiên sinh đã vào triều làm quan rồi sao lại còn bất cẩn như vậy?” Ta nhặt túi tiền tiên sinh làm rơi trên đất lên đưa lại cho tiên sinh.

Tiên sinh sờ sờ bên hông, cười nói: “Sao lại rớt nhỉ?” Sau đó lúng túng cười cười.

Tâm tình ta lúc này rất vui vẻ, bởi vì ta nhìn thấy tiên sinh vẫn chưa đổi túi tiền mới.

Cái túi tiền kia là ta đặc biệt thêu cho tiên sinh, hình thêu bên trên rất đơn giản, chỉ là những vệt hoa văn nước màu xanh, bên trên mặt nước có mấy cây sậy non.

Lúc đầu, tiên sinh hỏi ta, vì sao lại tốn thời gian thêu cái này tặng tiên sinh, ta chỉ cười nói: “Vì nhìn như vậy rất mát mẻ.” Kỳ thực nguyên nhân chân chính là:

Lau lách xanh tươi và rậm rạp,

Mọc làm sương phủ khắp mọi nơi.

Người mà đang nói hiện thời,

Ở vùng nước biếc cách với một phương. (*)

(*) 1

Kiên Gia 1

Kiên gia thương thương,

Bạch lộ vi sương.
Sở vị y nhân,
Tại thủy nhất phương.
Tổ hồi từng chi,
Đạo trở thả trường,
Tổ du từng chi,
Uyển tại thủy trung ương.
Dịch nghĩa
Lau lách rườm rà xanh tốt,
Móc trắng làm sương,
Người mà mình nói đến
Thì ở về một phương nào của vùng nước mênh mông.
Đi ngược dòng mà theo cùng,
Đường đi hiểm trở, lại xa dài.
Đi xuôi dòng mà theo cùng.
Thì thấy nghiệm nhiên ở giữa vùng nước mênh mông ấy (mà không thể đến gần được).

Ta mong tiên sinh có thể phát hiện bí mật phía sau hình thù kia, lại sợ tiên sinh vô tâm. Khi thù, nhớ đến hình ảnh lúc tiên sinh dạy ‘Kinh Thi. Kiêm gia’ cho ta khi còn bé, bất giác nở nụ cười, nếu sau này có một ngày được ở cạnh tiên sinh, ta rất muốn nói cho tiên sinh biết, khi đó là ta cố ý hỏi như vậy, còn muốn nói cho tiên sinh biết lúc ấy tiên sinh đã xấu xí ra sao.

Đúng vậy, chính xác là ta yêu thích tiên sinh. Ta ngưỡng mộ tài văn chương của hần, khí phách của hần, tuần lãng của hần. Ta đang mong đợi có một ngày hần sẽ đến cửa cầu hôn ta. Ta muốn hần biết ta có ý định với hần, trong lúc cùng tiên sinh nói chuyện phiếm, cuối cùng ta cũng làm bộ vô tình nói: “Thanh sầu quân chẳng biết.” Nhưng lại không thấy hần có phản ứng gì, chỉ cười nói: “Lớn rồi mà cứ như hồi bé, chẳng mong người ngâm bài thơ nào ra hồn.” Chẳng lẽ hần vô tình không hiểu lòng ta? Cũng không hiểu có phải là hần cố ý tránh né hay không? Nhưng mỗi khi nghe hần nói như vậy, càng khiến trái tim ta lạnh giá.

Trước đó vài ngày, cha hỏi chuyện chung thân của hần, nghĩ nay hần đã 23 tuổi rồi mà vẫn chưa có thê thất. Thế nhưng hần vẫn thuận theo ý của cha. Khi biết được tin tức này, ta đánh rơi cả thìa trên tay.

Ta rất muốn đi hỏi hần xem có thật hần vô tình vô nghĩa với ta, hay trước nay chỉ mình ta tự đa tình. Nhưng lại sợ nếu hần thật sự vô tình thì sao ta chịu nổi. Do dự suốt cả đêm vẫn không nghĩ ra cách nào vẹn cả đôi đường.

11. Chương 11: Hỏi Người, Làm Sao Cắt Đứt Tư Tình? [1]

“Tiên sinh, giảng giúp thủ khúc này nhé? Là bài ‘khúc cung trăng. Xuân tình’ của Từ Tái Tư
Bình sinh chẳng biết tương tư, vừa vương tương tư, là khổ vì tương tư,
Thân tựa mây bay, tâm tựa tơ lay, hơi thở mong manh,
Dư hương còn phảng phất, khách lãng du tìm mãi dáng hoa xưa,
Bệnh tương tư hỏi thường đến bao giờ?

Là khi đèn lung lay sắp tắt, là lúc trăng khuya khoắt sắp tàn.”(*)

(*)Tương tư

Bình sinh bất hội tương tư, tài hội tương tư, tiện hại tương tư.

Thân tự phù vân, tâm như phi như, khí nhược du ti.

Không nhất lữ dư hương tại thử, phán thiên kim du tử hà chi.

Chứng hậu lai thì, chính thị hà thì?

Đặng bán hôn thì, nguyệt bán minh thì.

Tạm dịch:

Bình sinh vốn không tương tư, thế mà tương tư, khổ vì tương tư

Thân như mây trôi, trái tim rồi bời, hít thở không được

Lại vì quyến luyến mùi hương ai, đợi (kẻ) lãng tử ngàn vàng đáng chẳng

Rồi sẽ thế nào, đợi chờ ra sao

Trăng khuya, đèn đêm lúc tỏ lúc mờ.

Ta cười nói với tiên sinh, ta hy vọng tiên sinh có thể hiểu được tâm ý của ta.

“Thử khúc này là miêu tả mối tình đầu của thiếu nữ, người thiếu nữ vừa biết đến hai chữ tương tư đã phải chịu khổ trong tương tư. Thân tựa mây bay, tâm tựa tơ lay, hơi thở mong manh, ý là nói thiếu nữ tưởng niệm tình nhân mà hốt hoảng, thân bất do kỷ, tâm trạng không yên, thân thể suy yếu.”

“Điều này là nói, từ đầu đến cuối chỉ là tương tư?”

“Cũng gần như thế, điều muốn nói ở đây chính là những đau khổ đắng cay của mối tình tương tư.”

“A, hóa ra là vậy!” Ta làm bộ như chợt hiểu ra: “Lỡ mắc bệnh tương tư rồi thì phải chữa làm sao đây?” Ta hỏi.

“Nhiệm Nhi có người để ý rồi ư?” Tiên sinh hỏi ta, mặt của ta nhất thời đỏ bừng, nhưng lại không muốn buông tha.

“Tiên sinh sẽ làm thế nào?”

“Người càng lúc càng không biết lớn nhỏ!”

“Hi hi, tiên sinh sao lại không nói vậy?” Ta thè lưỡi, nghịch ngợm cười cười. Việc này vẫn không giải quyết được.

Ta biết, ngay cả khi ta yêu cho hấn, mặc dù hấn có tình ý với ta. Chúng ta cũng không thể đến được với nhau. Bởi vì hấn là sư, ta là đồ, chính vì “Một ngày làm thầy cả đời làm thầy”. Trở ngại sư đồ của chúng ta và tư tưởng quá hà khắc của thế tục, cho nên chúng ta chẳng tìm được lý do tiến đến với nhau.

Vậy tự mình chặt đứt tư niệm này cho xong.

Có vài thứ đã được định là ta không thể đạt được, cũng vô phương giành lấy, để hấn rời khỏi tầm mắt mình, không bằng tự mình vạch đường đi cho hấn.

Ngày hôm sau, trời vừa sáng ra ta đã vui vẻ hoan hỷ đi tìm phụ thân, Suốt đêm qua ta cứ do dự mãi, không biết phải làm sao, đến khi trời gần sáng mới quyết định.

“Cha.” Cha đang chuẩn bị đi vào triều, lại bị ta kéo lại.

“Nhiễm Nhi, sao hôm nay lại dậy sớm vậy, có chuyện gì?”

“Cha phải vào triều ư? Vậy chờ sau khi cha bãi triều quay về, con tìm cha trò chuyện sau cũng được, cha đi thông thả.” Sau khi ta cung tiễn cha ra khỏi cửa, lại quay về phòng suy tính chuyện này. Chợt phát hiện ra bản thân mình lại do dự như vậy, thật không giống tác phong ngày thường của ta.

“Tử Cẩm, năm nay cũng gần 18 tuổi rồi nhỉ!”

Tử Cẩm tựa hồ không cảm thấy có gì lạ nên đáp: “Đúng vậy. Qua đông là tròn 18, tiểu thư hỏi có chuyện gì?”

“Không có gì! Người thấy tiên sinh thế nào?” Lời vừa thốt ra, đã thấy hai gò má Tử Cẩm đỏ ửng, khóe miệng cong lên nụ cười mỉm ngượng ngùng nói: “Dịch tiên sinh, là một người rất tốt!” Ta ngẩng đầu nhìn thẳng vào trong mắt của nàng ấy, sóng nước dập dờn.

“Vậy người nguyện ý làm vợ tiên sinh không?”

Lời nói của ta có quá khinh người không? sau khi nghe thấy lời này của ta, bỗng nhiên Tử Cẩm quỳ gối xuống trước mặt của ta, hai mắt rưng rưng nói rằng: “Tiểu thư, Tử Cẩm đã làm gì sai ư?”

“Không có, người không làm gì sai cả. Chỉ là...”

“Vậy tại sao không để Tử Cẩm tiếp tục hầu hạ ngài!” Ta vẫn chưa kịp nói hết câu đã bị cắt đứt, đó không phải tác phong trước giờ của Tử Cẩm.

“Không phải, chỉ là người đã mười tám, nếu không gả đi sẽ thành gái lỡ thì. Ta không thể làm lỡ người như vậy. Tiên sinh là người tốt, hơn nữa cũng không xa lại gì đối với người, nếu người nguyện ý kết hợp mối nhân duyên này, chắc chắn sẽ trở thành một giai thoại.” Ta nâng nàng dậy, ánh mắt mặc dù dễ dàng và cổ vũ, thế nhưng trong lòng như đao vắt!

“Tiểu thư...” Ta phát hiện được niềm vui trong ánh mắt của nàng: “Thế nhưng, nếu Dịch tiên sinh, không muốn thì sao?” Bỗng nhiên thanh âm của nàng ấy lộ chút ưu sầu. Có thể thấy được nàng rất lưu ý chuyện này.

“Đừng lo, ta sẽ bàn với cha chuyện này. Nếu như cha nhắc với tiên sinh, chắc hẳn tiên sinh sẽ không chối từ.”

“Vậy thì cảm ơn tiểu thư. Thế nhưng, thân phận của ta...” Nàng thật ra rất cẩn thận. Cờn nhiên có thể suy nghĩ chu toàn mọi thứ.

“Nếu ta và người kết làm tỷ muội, người trở thành nghĩa tỷ của ta, như vậy chẳng phải ổn rồi sao?”

“Thế nhưng Tử Cẩm thân là nha hoàn, nhà mẹ đẻ cũng không đưa được chút đồ cưới nào.” Về mặt Nàng lo lắng, hai mắt rũ xuống, coi như âm thầm khổ não.

Lúc này, trong lòng của ta lộ vẻ hèn mọn, thực sự, ta chưa từng nghĩ đến những điều này. Hóa ra tâm cơ của nàng ta lại sâu đến như vậy. Có thể khiến nàng rời khỏi ta cũng không phải là chuyện xấu.

Ta vẫn tỏ ra hòa nhã, mỉm cười nói rằng: “Tỷ tỷ lo lắng làm gì! Nếu chúng ta đã trở thành tỷ muội, vấn đề đồ cưới sao có thể làm qua loa được. Nói như thế nào thì tỷ cũng là nghĩa nữ tể tướng, chẳng nhẽ ngay cả giá khuê đưa tiễn nữ nhi cũng không có ư? nếu thế bảo ông quay về quê cấy ruộng thôi.” Ta nhấn mạnh hai chữ “Nghĩa nữ”, ta không muốn nhìn thấy biểu tình tham lam này của nàng.

12. Chương 12: Hỏi Người, Làm Sao Cắt Đứt Tư Tình? [2]

Cha bãi triều trở về, gọi ta đến Văn Vũ đình. Ta biết cha muốn hỏi ta chuyện sáng nay cho nên ta gọi nương đi theo.

“Sao lại kéo cả nương con lên đây? Lại làm sai chuyện gì rồi?”

“Con có làm gì sai đâu.” Ta tức giận bĩu môi, bất mãn nói với phụ thân.

“Vậy thì có chuyện gì?”

“Kỳ thực, Nhiễm Nhi vì chuyện của tiên sinh.”

“Tiên sinh? Chuyện gì?” Ta có thể cảm giác được thanh âm của cha lập tức trở nên lạnh lẽo hơn rất nhiều.

“Chẳng qua là, Nhiễm Nhi muốn đề cử Tử Cam.”

“Là hôn sự của Dịch Diễn ư?” Hôn sự không?” Tốt, cha khôi phục giọng bình thường.

“Đúng vậy.”

Nương này giờ không nói gì bỗng nhiên lên tiếng: “Việc này, con đã nói với Tử Cam chưa?”

“Có, Tử Cam đáp ứng rồi.”

“Dịch Diễn giờ là quan viên trong triều, Tử Cam chỉ là một thị nữ, có thể hay không...” Mẫu thân muốn nói lại thôi, ta hiểu rõ ý của nương.

“Nếu con nhận nàng làm nghĩa tử, sẽ không còn gì đáng ngại nữa rồi!”

“Chuyện này cũng cần hỏi ý Dịch Diễn, chỉ bằng ngày mai ta hẹn hẳn đến phủ.”

Quay về Hiệt Phương Trai, ta đem những lời nói vừa rồi của cha và nương nói lại cho Tử Cam, Tử Cam vui mừng không thể che giấu. Tử Bội mờ mịt nhìn Tử Cam và ta, Tử Cam lại như không có gì cả nói với Tử Bội.

Đêm khuya, ta ngồi một mình ở bên cửa sổ. Ngực có chút cảm giác ê ẩm chán ghét. Không ngờ hoá ra mối quan hệ với Tử Cam tốt đẹp như vậy, hôm nay lại khiến ta chán ghét đến độ này. Bởi vì lòng dạ nàng quá sâu sao? Không phải, luận sự khôn ngoan thì nàng ta không sánh được với ta. Vậy là vì cái gì? Đại khái chính là sự đố kỵ của ta. Đố kỵ nàng có thể chung sống cùng với tiên sinh, đố kỵ, thực sự rất đố kỵ. Nàng không có thân phận của ta, nàng không có vẻ đẹp như ta, nàng không có học thức như ta. Thế nhưng lại vừa vặn có cái ta không thể có được. A! Thật buồn cười! Quả nhiên những thứ này, ta phải cố gắng tranh đấu mới có, quả nhiên ta lại mâu thuẫn đến như vậy.

Khi ta đến phòng Chiêu Cẩm, tiên sinh đã ngồi trong đó rồi. Quen biết hẳn gần năm năm, hẳn vẫn giống như trước đây, chỉ thêm vài phần khí chất ổn trọng.

“Tiên sinh!” Ta cười gọi. Hẳn thấy ta khê gật đầu.

Ta cười hì hì ngồi ở bên cạnh hắn, vở kịch có bi thảm thế nào cũng cần mở màn. Đợi không bao lâu, Tử Cam đi đến. Chả trách từ sáng sớm đến giờ ta không nhìn thấy nàng ta, hóa ra là đi trang điểm sửa soạn. Vẽ mi, tô son, tóc dài kết thành kiểu ngã ngựa, không biết là vô tình hay cố ý lộ ra vẻ quyến rũ, trên búi tóc cắm cây ngọc trâm hồ điệp. Nếu ta nhớ không lầm thì ta đã tặng nàng cây trâm này lúc nàng ở tuổi cập kê. Trên quần dài màu hồng đào nhạt thêu mấy cánh bướm màu trắng, bên cạnh áo khoác màu vàng chanh thêu mấy áng tường vân. Hôm nay quả thật nàng ta rất chăm chút cho vẻ bề ngoài.

Nàng bưng trà, từng tách từng tách đưa ra, khi đưa đến trước mặt tiên sinh thì, mi nhãn vừa nhấc, thu thủy nhộn nhạo. Thế nhưng hình như tiên sinh cũng không chú ý tới nàng, nhìn nàng một cái liền cúi đầu, nhấp một miếng trà.

Có thể nhìn thấy vẻ thất vọng của Tử Cam, nhưng rất nhanh đã khôi phục dáng vẻ tươi cười đi tới sau lưng ta.

“Dịch Diễn, ta thay mặt người chú ý đến một mối hôn sự, không biết ý người thế nào.”

“không biết là tiểu hư nhà ai may mắn như vậy?” Nương và cha kẻ xướng người hoạ.

“Chúng ta!” Cha vừa cười vừa nói. Trong lòng ta không khỏi run lên, tiên sinh tựa hồ cũng rất kinh ngạc ngừng thường thức trà.

“Ta quyết định thu Tử Cẩm Tử Bội làm nghĩa nữ. Chúng ta có thêm hai khuê nữ. Hơn nữa ta quyết định đem Tử Cẩm gả cho người, Dịch Diễn không được chối từ!”

Đúng vậy, người sẽ gả cho tiên sinh là Tử Cẩm, ta đang suy nghĩ gì.

“Cửa cầu thân này là do Nhiễm Nhi lo lắng an bày cho người!” Tiên sinh quay mặt lại, nhìn ta, ánh mắt thật sâu, thật sâu, nhìn không ra cảm tình, hình như có lời ý vị thâm trường, nhưng lại không biết, phải nói thế nào.

Tiên sinh chấp tay với phụ thân rồi nói: “Dịch Diễn tạ ơn đại nhân!”

“Vậy, có phải sau này ta sẽ gọi Tử Cẩm là sư nương không!” Ta cười nói với tiên sinh. Ta có thể nhìn thấy Tử Cẩm mừng rỡ như điên, cũng có thể cảm giác được tiên sinh lãnh đạm.

Vì sao? Là bởi vì tiên sinh không thích Tử Cẩm ư?”

“Cha nương, con ta đi về trước, còn phải đợi Ôn cô nương đến nữa.” Ta quay sang chào cha nương, sau đó quay sang chào tiên sinh, mỉm cười “Tiên sinh, Nhiễm Nhi đi về trước.” Xoay người đi ra khỏi phòng Chiếu Cẩm, Tử Bội cũng theo ta đi ra ngoài.

“Tử Bội, người trở về đi, tự ta trở về phòng được rồi, dù sao Tử Cẩm là tỷ tỷ của người, tỷ tỷ được gả vào nhà tốt, người cũng đi xem đi, không có gì đáng ngại, cha nương cũng không nói gì người đâu.” Lời ta nói ra khiến Tử Bội không tìm được lý do thoái thác.

Cảm giác Tử Bội đi xa rồi, rốt cục nước mắt cũng rơi xuống, ta thừa nhận mình đau lòng, rõ ràng là tự mình đẩy mình xuống bước đường này, rõ ràng tất cả là do một tay mình an bày, Vì sao, vì sao còn không cam lòng như vậy??? trong đầu như có một sợi tơ đang bị cắt ra từng khúc từng khúc một, tất cả mọi thứ tan vỡ trong nháy mắt.

Hoá ra, ta không kiên cường như ta vẫn tưởng.

13. Chương 13: Hỏi Người, Làm Sao Cắt Đứt Tơ Tình? [3]

Hôn sự được ấn định rất thuận lợi, mừng sáu tháng sau. mừng sáu tháng 3, ngày này là ngày tốt để cưới gả. Vốn cho là nhũ mẫu sẽ không đồng ý, nhưng ai biết nhũ mẫu chỉ từ chối vài câu đã thuận theo đáp ứng. Dù sao sau này nhũ mẫu sẽ trở thành nhạc mẫu đại nhân của một quan viên triều đình, con gái lại là chính thất, bất luận nói thế nào nhũ mẫu cũng được nở mày nở mặt.

Hiện tại Tử Cẩm Tử Bội đã không còn là thiếp thân thị nữ của ta. Hơn nữa vì cha thu các nàng làm nghĩa nữ, cho nên bọn họ cũng đổi họ thành Thiệu. Tử Cẩm tên Thiệu Tĩnh ở tại Tĩnh Tâm các, Tử Bội tên Thiệu Bình ở tại Thanh Bình cư. Thị nữ của ta cũng đổi thành Liên Tâm và Doanh Tâm. Liên Tâm và Doanh Tâm đều 17 tuổi, cũng là cô nhi. Các nàng bị bà buôn người mang tới, nương thấy hai nàng nhỏ nhất, thương cảm các nàng nên lưu lại.

Đêm đã khuya, ta ngủ không được. Đứng dậy chuẩn bị ra ngoài đi dạo một chút. Tuy rằng đã gần tháng 3 nhưng ban đêm có chút lạnh, ta khoác thêm một chiếc áo khoác đi ra cửa. Ta đi nhẹ vô cùng, không muốn để cho người khác phát hiện. Nhẹ nhàng đi ra khỏi cửa rồi quay người nhẹ nhàng đóng cửa lại, thở phào nhẹ nhõm, rốt cục đi ra.

Ánh trăng chiếu trên mặt đất, xuất ra chiếc bóng của ta, đột nhiên lại có cảm giác “Đôi ảnh thành ba người”, có thể nói là thân đơn bóng chiếc. Ta bước đi trong vô hồn, thấy ánh trăng, thấy bóng hoa, thấy tim của chính mình. Gần đây thời gian nghỉ ngơi của ta càng ngày càng ít, thay vì nói không có thời gian

chi bằng nói bản thân ngủ không được. Trong đầu của ta luôn dừng lại ở câu “chúng ta” mà cha nói. Trong nháy mắt đó ta lại có một cảm giác hạnh phúc, có thể trong một khắc thất lại nhưng lại khiến ta rơi vào cảnh thương tích đầy mình.

Ta cứ thế bước đi, ngang qua Thanh Bình cư, lại đi qua Tĩnh Tâm các. Bên trong Tĩnh Tâm các vẫn còn ánh đèn, có lẽ nàng còn đắm chìm trong hạnh phúc khó kìm chế đó! Khóe miệng méo mó, ta cười cười quay lưng đi, như là tự giấu bản thân, nguyên lai lòng của mình tối tăm như vậy, chỉ đáng tiếc không ai cho ta một ngọn đèn.

Không ngờ, mình lại có thể đi xa như vậy, vòng qua Văn Vũ đình, đi qua hoa viên, đi tới học đường.

Bao lâu không tới? Không biết nữa! Có lẽ nơi đây sẽ để lại cho cháu trai cháu gái của ta.

Ta đi vào, học đường vẫn không có gì thay đổi, chỉ là tiên sinh đến đây dạy học sắp phải lấy vợ, chỉ là nữ tử tình nghịch ở đây đã... trưởng thành.

Trên bàn đầy bụi bặm, chỉ có một túi tiền hình như là mới đặt lên. Ta cầm lấy túi tiền, lòng bất chợt căng thẳng, đây là túi tiền ta đưa cho tiên sinh! Túi tiền đã cũ, vốn là găm sa màu ngọc bích giờ đã có chút phai màu, nhưng túi tiền vẫn rất sạch sẽ. Ta mở túi tiền, phát hiện một trang giấy, bên trên viết bài thơ Giang Thành Tử của Trương Bí(*):

Cán Hoa khe ấy gặp cô mình,

Mắt long lanh,

Nét mi thanh.

Tóc mây cao búi

Vấn kiểu chú chuồn xinh

Hay là ước thử: “Đến cùng anh?”

E lại bảo:

“Chớ đa tình!”

(Dịch thơ: Nguyễn Thị Bích Hải)

(*)

Giang thành tử kỳ 2

Cán Hoa khe thượng kiến khanh khanh,

Kiểm ba thu thủy mình.

Đại my khinh,

Lục vân cao oản,

Kim thốc tiểu tình đình.

Hảo thị vẫn tha lai đắc ma?

Hoà tiểu đạo:

Mạc đa tình.

Dịch nghĩa

Trên bờ suối Cán Hoa gặp cô em,

Sóng má sáng long lanh,

Đôi mi vẽ nét nhẹ thanh thanh.

Tóc mây búi cao,

Kiểu vấn tóc như hình con chuồn chuồn nhỏ.

Hay là hỏi thử cô em: “Đến với anh, được không?”

(E rằng em) cười mà nói:

Chớ đa tình!

Rốt cuộc là ai đa tình, ai là người hiểu chuyện đây? Giờ đã không còn rõ ràng nữa, hoá ra tiên sinh cũng từng có tình với ta, hoá ra chẳng phải chỉ mình ta tương tư, hóa ra chúng ta đều âm thầm thương mến nhau, chỉ là ôm khổ trong lòng không nói cho đối phương biết.

Kết quả là, là ai phụ ai? Giờ đã không thể biết được nữa, chính tay ta chặt đứt sợi tơ tình này, hóa ra ta không chỉ chặt đứt niệm tưởng của bản thân mà cũng chặt đứt niệm tưởng của tiên sinh.

Ta không khỏi thở dài, cúi đầu mới phát hiện giấy đã bị nước mắt ta làm ướt đẫm, ta vội vàng buông tờ giấy ra, lấy tay áo lau khô dòng nước mắt, những chữ trên đó đã nhòe hết, loang lổ một mảnh.

Diễn lang, có thể tha thứ cho ta hay không? Tự tay chặt đứt tơ tình; có thể đáp ứng ta không, sau này không hề bận tâm; có thể quên ta hay không, hạnh phúc cuộc đời này.

May mà, chúng ta vẫn chưa phí hoài cho nhau, tổn thương lẫn nhau; may mà chúng ta dừng cương trước bờ vực, chưa từng vì tình mà khổ đau.

Ta bước ra khỏi học đường, nắm chặt túi tiền trong tay. Chỉ ít, tiên sinh cũng từng có tình ý với ta. Ánh trăng chiếu trên mặt đất như nước chảy, lạnh lạnh sợi lên người ta.

14. Chương 14: Hỏi Người, Làm Sao Cắt Đứt Tơ Tình? [4]

Thời gian trôi qua rất nhanh, mừng sáu tháng ba, đã đến nhanh hơn cả tưởng tượng của ta. Mấy ngày trước đây ta hầu như không ra khỏi cửa phòng, luôn luôn cảm giác cả người lơ lửng mơ hồ, có thể đây là tâm bệnh, càng không muốn gặp mặt thêm xấu hổ. ngày ngày đều dùng bữa ở Hiệt Phương Trai.

Liên Tâm và Doanh Tâm đối với ta cũng rất săn sóc, tuy rằng trước đây chỉ là trông nom ta dùng bữa, thế nhưng ngày qua ngày cũng trở nên thân thuộc. Các nàng rất hiểu sở thích của ta, cho nên được các nàng chăm nom, ta không cần phải nói nhiều lời.

Liên tiếp mấy ngày không rời cửa, vừa ra khỏi cửa lại càng hoảng sợ, trong phủ đã khác nhiều so với ngày xưa. Nơi nơi giăng đèn kết hoa, đèn lồng đỏ treo thật cao. Nghĩ lại, thì ra là cái nghĩa tử kia của ta sắp được gả đi. Thật trùng hợp, ngay vào ngày ta bước ra khỏi khuê phòng.

Thật giống như ta cũng không bỏ qua ngày tốt giờ lành, người qua qua lại lại như sóng triều nhưng hầu như cũng không có ai chú ý đến ta, cũng có thể nói rằng chẳng ai nguyện ý để ý đến ta, dù sao nhân vật chính của ngày hôm nay là người có tên Thiệu Tĩnh kia.

Quên đi, tự mình đi dạo vòng quanh cũng được. Hiện tại ta đang rất do dự có nên tham gia buổi cuộc hôn lễ này hay không??? Không ngờ chỉ mới mấy ngày ngắn ngủi như vậy mà ta đã trở nên do dự không quyết. Quên đi hay là cứ tiếp tục đi dạo rồi quay về phòng làm xiếc vậy.

“Nhiễm Nhi, Con ở đây à!” ta nghe tiếng gọi nhìn lại, thì ra là nương, hôm nay nhìn nương rất vui vẻ hài lòng, người mặc nhu sam tay lửng màu đỏ thắm, trông có vẻ rất chau chuốt.

Ta cúi người thỉnh an mẫu thân, ngày hôm nay mẫu thân vui vẻ cười đến không khép miệng: “Nhiễm Nhi, nghe Liên Tâm nói, con bị cảm, còn là cảm lạnh. Nương vốn mời đại phu đến khám cho con, thế nhưng Liên Tâm nói, mấy ngày qua con đều ở trong phòng tịnh dưỡng, cũng không có gì đáng lo. Nương nghĩ dù sao thì thuốc ba phần độc, cho nên ta sai Liên Tâm nấu cho con chút cháo nhân sâm tổ yến. Nhìn sắc mặt con hồng nhuận trở lại, dường như tốt hơn rồi.” Ta cảm ơn mẫu thân, vừa mới chuẩn bị nói với mẫu thân là ta còn muốn trở về phòng nghỉ tạm thì, mẫu thân lại lên tiếng: “À! Sao con lại ăn mặc đơn giản thế này, mau quay về phòng trang điểm lại rồi đi ra, mấy hôm nay con đều ở trong phòng, vẫn chưa chuẩn bị quần áo mới cho con, là lỗi của nương, lỗi của nương.” Ta thấy lúc này có nói gì đi nữa, mẫu thân cũng không nghe thấy, đành phải thôi, quay về phòng thay đổi quần áo.

Ta thay bộ áo màu hạnh đào trên có thêu chim khách, phía dưới mặc quần dài màu hồng phớt, chân mang giày phượng. Tóc chỉ dùng một sợi ruy băng cột lại, giấu lại qua mấy tháng nữa là ta đến tuổi cập kê, vậy là đã quen biết tiên sinh năm năm rồi.

Ta cùng Liên Tâm và Doanh Tâm bước ra khỏi cửa, giờ lành hình như là buổi trưa, hiện tại chỉ mới qua giờ Thìn. Nhàn rồi vẫn là nhàn rồi, đi về phía tinh tâm uyển xem tân nương tử.

Tinh tâm uyển quả nhiên không ngoài dự liệu của ta, người vây chặt kín. Bước lại gần mới phát hiện đoàn người đến đều tụ hội hết ở nơi này, Ta đi tới bên cạnh Tử Cẩm, không hiện tại phải nói là ta đi tới bên cạnh đại tỷ của ta. Hình như nàng cũng nhìn thấy ta, khuôn mặt tươi cười đón chào, cũng phải, dù sao là ta đã mai mối cho nàng mà.

“Muội muội đến rồi ư, tỷ tỷ rất là vui.” Thật nhanh, mới đó đã xem mình vào vị trí “Tiểu thư Thiệu gia” rồi. Một tháng trước còn đi theo ta gọi tiếng tiểu thư này, tiểu thư nọ.

Ta lấy lễ vật đã chuẩn bị từ trên tay Doanh Tâm nói: “Tỷ tỷ, đây là lễ vật muội muội chuẩn bị, chúc mừng tỷ tỷ xuất giá, mong tỷ tỷ chớ ghét bỏ.”

Nàng tiếp nhận lễ vật rồi tiện ta mở ra, sự kinh ngạc hiện rõ trong ánh mắt: “Muội muội tặng quà quý giá như vậy cho tỷ tỷ ư? tỷ tỷ thật không dám nhận.” Ta mỉm cười, nói: “Người trong nhà cả, có gì mà tỷ nói dám hay không, Tỷ tỷ nhận cho muội vui.”

Ta nhìn xung quanh một lượt, thấy vẻ mặt kinh ngạc của nhũ mẫu, nhũ mẫu cũng không ngờ ta lại tặng một món quà lớn như vậy.

Người làm sao có thể không kinh ngạc được, đây là dạ minh châu Tây Vực, chỉ cần một viên là toàn bộ gian phòng này sẽ sáng như ban ngày.

Có lẽ, không đáng để làm như thế, thế nhưng ta chỉ muốn xoa dịu cảm giác nàng tự cho rằng bản thân đã trở thành người tôn kính. Ta muốn cho nàng biết ta mới là tiểu thư Thiệu phủ chân chính.

Nói đơn giản vài câu ta lại xoay người đi ra, Tử Cẩm giữ ta lại nói vài câu, đều bị ta uyển chuyển cự tuyệt. Vừa ra đến cửa lại gặp mẫu thân, mẫu thân thấy ta nói: “Bộ quần áo này rất hợp với con, vào Tinh Tâm các ngồi một chút đi.”

“Không được, con vừa từ trong đó đi ra. con muốn nghỉ ngơi một chút, chắc là do bệnh chưa hết nên thấy mệt rồi.”

Thật là đáng tiếc, trong nhà có việc vui như vậy, cũng có thể nói là hỷ lâm môn, Minh Nhi, không chừng bệnh của con sẽ được xua tan.”

Ta cười mà không nói, yên lặng lui ra.

15. Chương 15: Đất Bằng Nỗi Sóng [1]

Đi tới Hiệt Phương Trai, lúc Liên Tâm nhân lúc Doanh Tâm chuẩn bị đồ ăn có nói với ta: “Tiểu thư, nô tỳ có mấy câu muốn nói, xin ngài nghe xong đừng trách phạt.” Ta đáp ứng, nàng nói: “Phải chăng tiểu thư có điều gì bất mãn với Thiệu Tĩnh tiểu thư?”

Ta âm thầm cả kinh, nha hoàn này làm thế nào thấy được tâm tư của ta! Ta không nói gì chờ nàng ta nói tiếp.

“Nô tỳ cũng biết, nói này nói nọ sau lưng các tiểu thư là không hay, thế nhưng, mấy ngày nay Thiệu Tĩnh tiểu thư có vài điểm không biết cân nhắc. Dù sao nàng ta làm như vậy đối với tiểu thư mà nói thì cũng có chút quá phận.” Ta biết nàng là đang nói chuyện Tử Cam tự cho mình là “tỷ tỷ” của ta.

“Là ta đề cử nàng ấy làm thê tử của tiên sinh, cũng là ta nhờ cậy cha thu nàng ấy làm nghĩa nữ, thế thì sao ta lại bất mãn với nàng ấy kia chứ?”

“Nếu tiểu thư không tức giận, thì sao phải dùng vật phẩm quý trọng như dạ minh châu làm lễ vật để chà xát nhuệ khí của nàng ấy như vậy?” Lại bị nàng nói trúng, lòng của ta không khỏi căng thẳng.

“Bởi vì nàng ấy xuất giá, hơn nữa chúng ta từ nhỏ đã ở cùng với nhau, tặng cái này cũng không đáng là gì, hơn nữa, những thứ này ta đâu chỉ có một hai cái.” Ta giả vờ trấn định và không thêm để ý nói.

“Nếu như tiểu thư nói như vậy Liên Tâm cũng không còn gì để nói, tiểu thư cứ coi như là đầu óc Liên Tâm eo hẹp, không hiểu quy củ, không cần để ý đến những lời Liên Tâm vừa nói.”

“Liên Tâm, ngươi và Doanh Tâm là thiếp thân nha hoàn của ta, biết không?” Ta vừa nói vừa ngẩng đầu nhìn thẳng vào đáy mắt nàng., ánh mắt của nàng có một chút tiểu ý, khóe môi giờ lên, ta lại hiểu được, những lời ta vừa nói cũng là ý tại ngoài câu, hàm nghĩa chân chính bên trong nàng đã hiểu rõ rồi.

“Rõ.” Nàng quỳ xuống ở trước mặt ta dập đầu một cái.

Từ khi Tử Cam gả đi, trong nhà cũng không có chuyện gì xảy ra nữa. Tối gần tháng năm cô cô lại từ trong cung đến. Tuy nói mấy năm qua, hầu như năm nào cô cô cũng ở Thiệu phủ vài ngày, nhưng cũng không vội vàng như thế bao giờ. Ngay cả chào hỏi cũng vội vã cho qua, trực tiếp đi thẳng vào. Cha vội vã cho mọi người lui xuống chỉ để các ca ca ở lại, nghênh đón cô cô đến phủ. Ngắm lại, cô cô tới vội vàng như vậy nhất định có việc, cha gọi tỳ nữ lại dẫn chuẩn bị cơm nước, pha trà đợi. Dự định khi cô cô đến, là có thể ăn ngay, sau khi ăn xong sẽ đến phòng Chiếu Cẩm đàm luận. Nhưng cô cô vừa bước chân vào phủ thì không ăn cơm không uống trà trực tiếp tìm gặp ta. Lòng ta chấn động, khẩn trương không nói ra được.

“Lần này Cô cô đến là vì chuyện của con.” Biểu tình của cô cô vô cùng nghiêm túc, điều này làm cho lòng ta càng thêm lo lắng.

“Cô cô, chuyện gì vội vàng như vậy?”

“Là Bắc Tổ đến cầu thân.”

“Cầu hôn? cầu hôn với ai?”

“Là con đó.”

Cổ ta như bị ai đó siết chặt, không thở được.

“Thậm chí hần còn nói rất rõ ràng là cầu hôn Thiệu Huyền, độc nữ của thừa tướng đương triều Thiệu Thiên Hạo, cháu gái của Lan Quý phi.” Lời của Cô cô thậm chí còn run rẩy, tin chắc nàng cũng cảm thấy khó có thể tin được, giống như ta lúc này.

Giữa lúc mọi người đắm chìm trong rối loạn không giải thích được thì, ta bỗng nhiên nhớ tới trận giằng co cùng Tư chiêu nghi mấy năm trước, chẳng lẽ lời này có người nghe trộm đi?

“Nường nường, người tới nói như thế nào.” Mẫu thân sốt ruột cuống cuống, mặt tử trong tay cũng bị nàng vò nát.

“Người tới là đệ đệ quân vương đương triều Bắc Tổ. Hần nói, phụng mệnh quân chủ Bắc Tổ hướng thiên kim Thiệu gia cầu hôn, Thiệu gia tiểu thư đem bị lễ vật vào cung, sau khi vào cung liền phong làm Tần Phi, đãi ngộ trong cung có thể sánh bằng hoàng hậu. Cái này cũng có thể xem như là đi hòa thân, ước định hai nước từ nay về sau không giao chiến. Nếu đồng ý liền cấp tốc hạ lệnh cho người quay về nước hồi báo, đội ngũ đón dâu không tới 3 tháng sau sẽ đến.”

“Thế nhưng, làm sao bọn họ biết Nhiễm Nhi! Nhiễm Nhi đâu có quen biết gì người Bắc Tổ.”

“Việc này bốn cung cũng không hiểu được.” Đại sảnh Chiêu Cẩm Lớn như vậy đột nhiên an tĩnh như không người, cho đến tận khi dùng bữa tối, cũng không có ai lên tiếng.

“Dùng bữa trước đã! Liên Tâm, bảo nhà bếp dọn thức ăn lên đi.” Ta này giờ vẫn không lên tiếng, bỗng nhiên mở miệng, cười nói: “Cô cô hiếm khi ghé chơi sao lại không ăn gì được, cứ ăn no rồi chúng ta nói sau nhé.” Ta giả vờ trấn định, hy vọng mọi người dừng vì ta mà khiến bầu không khí trở nên ngọt ngào.

“Đúng, đúng, nào nào nào chúng ta ngồi vào bàn thôi.” Nhị ca cũng nhanh chóng tiếp lời. Trên bàn bày đầy món ngon. Nhìn mấy huynh muội chúng ta cực lực chuẩn bị, phụ mẫu và cô cô cũng đành ngồi xuống dùng bữa. Mặc dù nói như vậy, nhưng không ai nuốt trôi bữa cơm này, ta biết ai ai cũng cố gắng đè nén từng gợn sóng trong lòng, bầu không khí ngưng trọng khiến hô hấp trở nên khó khăn.

16. Chương 16: Đất Bằng Nổi Sóng [2]

Đêm cô quạnh như ngẹt thở.

Ta ngồi ở trên giường, nhìn ngoài cửa sổ, lúc này làm gì còn tâm tình ngắm cảnh đêm! Chẳng qua là muốn bản thân an tĩnh lại.

“Tiểu thư, tiểu thư.” bên ngoài sương cửa vang tiếng gõ nhẹ nhẹ.

“Ta vẫn chưa ngủ, vào đi!” Cửa mở, Liên Tâm cầm chiếc đèn lồng trong tay, bên trên có vẽ đôi bướm đang lượn quanh, bước vào phòng của ta. Gian phòng lập tức ngập tràn trong ánh đèn ấm áp.

“Tiểu thư còn phiền muộn chuyện hôm nay sao?” Liên Tâm nhóm lửa châm đèn trong phòng, sau đó thổi tắt nến trong đèn lồng.

“Ừ.”

“Tiểu thư, nghĩ thế nào?”

Khóe miệng nhếch lên một nụ cười khổ, nói: “Chuyện này đâu thể do ta nói muốn là được, lúc này, sau khi ta đi rồi, mọi người nói gì.”

Sau khi dùng bữa chiều không được bao lâu thì ta lấy lý do mệt mỏi xin phép cáo lui trước. Nhưng lưu lại Liên Tâm và Doanh Tâm ở lại hầu các trưởng bối dùng bữa, tuy rằng cô cô và mẫu thân đều nói muốn cho hai nàng trở lại hầu hạ ta đi ngủ, nhưng ta đều từ chối. Ta tin tưởng Liên Tâm sẽ hiểu dụng ý ta lưu nàng và Doanh Tâm ở lại. Doanh Tâm thông minh cẩn thận, hầu hạ ai cũng tận tâm tận lực, làm việc tương đối giỏi giang. Bảo nàng ở lại chắc chắn nàng sẽ hầu hạ thật tốt. Mà lưu Liên Tâm lại thì giống như ta để lại đôi tai của mình, giúp ta nghe ngóng một chút ý định của cô cô và phụ mẫu là như thế nào, đây có lẽ là một tâm cơ nhỏ của mình, có điều là ta thật sự không muốn mình cứ mơ mơ hồ hồ bị gả đi như vậy.

“Nường nường nói, nếu ngài không muốn gả đến Bắc Tổ, thì nhanh chóng gả ngài cho người nhà khác: “

“Ai? Nếu thật là như vậy, lại muốn đem ta hứa đến nhà ai đi!” Ta có thể cảm nhận được thanh âm của mình đang run rẩy, giọt nước mắt đang lưu chuyển trong hốc mắt, nhưng nước mắt vẫn không chịu chảy xuống, vì sao ta cứ bị xô đẩy hết chỗ này đến nơi kia. Ta vừa gần từng chữ, hai tay cũng bắt giắc nắm chặt

đắm mạnh xuống sàn, cảm giác bản thân thật mỏng manh. Ta thật sự không muốn mình như món đồ chơi tùy tiện ném tới nhà này nhà kia, một tiểu thư tướng phủ ưu tú cũng tuyệt đối không không cho phép ta tùy ý tìm ai đó để gả. Cho dù người kia có ý định với ta, ta có ý cùng người nọ, danh dự gia tộc cũng tuyệt không đáp ứng.

“Tiểu thư, ngài đừng như vậy.” Liên Tâm châm một tách trà đưa cho ta, rồi xoa nhẹ lên lưng ta.

Ta cũng chỉ nức nở, nửa ngày không thể nói rõ một câu.

“Kỳ thực nương nương vốn có ý định để tiểu thư vào trong cung, làm bạn với thái tử, có nàng chiếu cố bên cạnh, trong cung cũng sống thoải mái.”

“Hừ! Chẳng trách nàng ta lại nói những lời đó.” Đột nhiên khiến ta nhớ lại câu nói trong lần đầu ta gặp cô: “‘Huyền phi hề thúy tăng, triển thi hề hội vũ’, chữ ‘Huyền’ vừa có ý bay cao, lại nhanh nhẹn. Nữ tử mặc dù không thể giương cánh bay cao, hay làm chuyện đại sự như nam tử. Nhưng là tuyệt đối không chịu thỏa mãn chút thành tựu nhỏ bé, hay chỉ cầu no bụng. Nữ tử cũng thể truy cầu khát vọng cho riêng mình. Nhiệm Nhi con hãy nhớ kỹ, tương lai con chính là Loan Phượng bay trên mọi người.” Hóa ra ngay tại lúc đó cô đã tiên đoán được tương lai của ta, thì ra ta phải nghe theo lời sắp đặt của mọi người. Ta như rơi vào trong vực sâu thăm thẳm, tay chân thoáng chốc lạnh như băng. cảm giác bản thân mình như con rối bị người đùa giỡn, mọi thứ rất chân thật lại như ảo giác.

“Tiểu thư, ngài đừng như vậy, kỳ thực nương nương, lão gia còn có phu nhân đều là muốn tốt cho ngài mà thôi! Mọi người không ai muốn ngài bị chịu tội. Nếu ngài vào được cung, thì muốn gió được gió, hô mưa được mưa.”

Ta ném mạnh tách trà trên tay xuống đất, Liên Tâm bị hành động này của ta dọa sợ hết hồn.

“Đừng nói mấy câu muốn tốt cho ta!” Ta lớn tiếng gào thét: “Có nói gì cũng vô dụng thôi, vì sao không ai nghĩ cho ta! Đừng nói mấy câu nghe hay ho ấy nữa!! Đi ra ngoài, đi ra ngoài cho ta!”

“Không nói, nô tỳ sẽ không nói gì nữa, tiểu thư đừng nóng giận, đừng nóng giận.”

“Đi ra ngoài! Đi ra ngoài! Ta bảo người đi ra ngoài!” Ta gào thét, cảm giác cơ thể mình như bị xé ra thành từng mảnh nhỏ.

“Được được được, nô tỳ ra ngoài canh cửa, có việc gì tiểu thư cứ gọi.” Liên Tâm thối lui ra khỏi cửa phòng.

Ánh nến loe loét chập chờn, như sắp bị bóng đèn nuốt chửng, ta ngã xuống giường khóc nức lên, nước mắt như mưa trút, đưa tay lau đi nhưng mãi vẫn không lau sạch.

17. Chương 17: Đất Bằng Nổi Sóng [3]

“Tiểu thư! Ngài đi ra!” Ta âm thầm thở dài, haizzz! Cũng phải một nha đầu cố chấp.

“Ừ.”

“Để nô tỳ đi lấy nước lên!” Liên Tâm hào hứng chạy đi. Vốn cho là Liên Tâm là nha đầu biết cách quan sát sắc mặt người khác, thì sẽ không đáng tin nhiệm, suy nghĩ này chắc bắt đầu nảy sinh từ chuyện của Tử Cầm. Nhưng hôm nay thấy được bộ dạng này của Liên Tâm, lại thấy có chút vui mừng.

“Tiểu thư.” Liên Tâm bưng chậu nước đẩy cửa bước vào, tiếp sau theo Doanh Tâm.

Khi Doanh Tâm nhìn thấy cũng rất kinh ngạc nói: “Hôm qua tiểu thư một mình về nghỉ trước, lẽ nào không về phòng nghỉ ngơi sao? Thế nào hôm nay, mắt lại sưng như vậy, tiểu thư đã khóc sao?” Nhìn gương đồng, hiện tại ta mới chú ý tới đôi mắt mình đã sưng húp, biết thế hôm qua đã dùng nước lạnh đắp lên rồi mới ngủ: “Không có gì đâu, chắc do tối qua ta ngủ không ngon.” Bộ dáng này quả thật trông rất đáng sợ.

“Để nô tỳ đi lấy nước đá đến cho tiểu thư chườm mắt, như vậy sẽ bớt sưng.” Doanh Tâm nói xong nhanh chân vọt đi. Thấy Doanh Tâm đi xa, Liên Tâm đi tới bên cạnh ta đưa nước trà súc miệng.

“Tiểu thư, nghĩ được chưa?”

“Ừ, coi là vậy đi!”

“...”

“Nếu đây là ý trời, ta không nên ngỗ nghịch.”

“Tiểu thư sẽ...”

“Ta sẽ không gả cho An Linh ca.” Một chút cảm tình, là không thể thay đổi được, không cần giải thích nhiều, ta chỉ mỉm cười.

“Thế nhưng Bắc Tổ cách chúng ta cả mấy ngàn dặm!” Ánh mắt của Liên Tâm ảm đạm.

“Giả như ta thật phải đi, người nguyện ý theo không?” Ta nửa thật nửa đùa hỏi. Nhưng lại nghe được bùm một tiếng, ngược mắt nhìn đã thấy Liên Tâm quỳ gối trước mặt của ta, nước mắt lưng tròng nói: “Tiểu thư, từ lúc Liên Tâm được phu nhân thu lưu thì đã định là nha hoàn Thiệu gia, tiểu thư dẫn nô tỳ theo cũng được, cho dù tiểu thư đi đâu, Liên Tâm cũng đi theo. Tiểu thư nếu ngại Liên Tâm có chỗ nào làm không được chu toàn, chỉ cần nói Liên Tâm một tiếng, Liên Tâm nhất định sửa! Van cầu tiểu thư chớ vứt bỏ Liên Tâm ở lại.” Nàng nức nở nói, ta cũng không có lên tiếng mà chỉ lắng nghe.

Sau đó nâng nàng dậy, nhẹ tay lau nước mắt cho nàng, cười nói: “Nha đầu ngốc, có gì mà khóc.” Ta không có nói rõ, chỉ là cười, là cười khổ, là bất đắc dĩ, còn có vui mừng, ta có gì không biết chứ. Lúc này Doanh Tâm vào cửa, nhìn thấy Liên Tâm nước mắt lưng tròng, không nói lời gì, cũng muốn rơi lệ.

“Sao người cũng khóc?”

“Nô tỳ Liên Tâm khóc, cũng muốn khóc theo.” Nha đầu kia vốn chẳng biết chuyện gì, chỉ biết khóc, cũng là một nha đầu thẳng thắn. Có lẽ đây cũng không phải chuyện xấu, chỉ ít không có phát sinh tâm thuật bất chánh giống như Tử Cầm. Chẳng biết tại sao, chuyện đã qua lâu như vậy rồi mà ta vẫn không vứt bỏ được cái ám ảnh từ chuyện Tử Cầm, gặp phải chuyện gì cũng liên tưởng tới nàng ta. Cẩn thận ngấm lại, hứa gả nàng ta cho tiên sinh cũng là có lý do, nói thật ra nàng hầu hạ ta cũng rất dụng tâm. Có lẽ qua những ngày tháng này, ta cũng không còn thời gian suy nghĩ đến những chuyện khác. Sau khi gã làm vợ người ta, phu quân chính là trời, là đất. Vậy thì làm gì còn thời gian mà lo chuyện của người ta nữa! Phục hồi tinh thần lại, Doanh Tâm đưa tới một túi đựng đầy đá bào.

“Tiểu thư, mau chườm lên mắt đi, nô tỳ chải đầu cho ngài.” Nước đá lạnh lạnh, cảm giác thật thoải mái.

“Tóc của tiểu thư thật đẹp, vừa dài vừa mượt, nếu kết thành búi, không biết sẽ đẹp cỡ nào.” Đột nhiên phát hiện qua một tháng sau, ta đã hết thời gian đi học. Ngấm lại cô cô cũng từng nói qua, đợi ta học xong sẽ giúp ta tìm một nhà chồng tốt.

Hiện tại nhà chồng tương lai đã đến rồi.

18. Chương 18: Đất Bằng Nổi Sóng [4]

Rửa mặt chải đầu xong xuôi, ta thay bộ quần áo mặc ở nhà. Ta thích mặc quần áo này không giống với những bộ y phục diễm lệ mỗi khi ra ngoài, cũng không cầu nệ chính trang. Rất tự tại, chẳng qua là một chiếc trường sam thật dài, bởi vì ta thuở nhỏ sợ lạnh, mà trường sam khá lớn cho nên ta mặc lên chiếc áo lam ngắn tay, tuy không đẹp đẽ và rực rỡ, có điều rất thoải mái. Hiện tại đã gần đến mùa hè, chiếc áo lam tuy rằng có chút rộng, nhưng lại tương đối mát mẻ. Chỉ cần mặc thêm một cái quần dài là ổn rồi, màu gì cũng được, đơn giản lại tùy tiện. “Tiểu thư, lão gia cho gọi tiểu thư đến dùng bữa ở Loạn Hoa đường”.

“Tiểu thư, chúng ta đi qua đó thôi.”

“Được.” Mái tóc dài được quấn bằng lụa, độ dài vừa phải. Ta rất thích mái tóc của mình, mỗi khi ngắm nhìn không khỏi mơ màng, trước đây nghĩ về tiên sinh, cũng có nghĩ đến nhiều chuyện khác nữa, và cả “Cùng trăng đối bóng triền miên, Uyên ương đẹp mộng thần tiên chẳng màng”(*), đôi khi lại tự nhảm rằng: “Nguyện có được tâm một người, bạch đầu giao lão không phân ly”. Thế nhưng chuyện cho tới bây giờ vẫn vẫn là điều không thể, người ta sẽ lấy chẳng phải thảo phụ bình thường mà là vua một nước, là một quân vương có hậu cung ba ngàn mỹ nữ, một nam nhân không có trái tim cho bất kỳ ai.

(*) Thiện nữ u hồn

，
.
，

Phiên âm

Thiên hi niên kết thiên niên duyên,

Bách niên thân bạn bách niên miên.

Thiên sanh tài tử giai nhân phối,

Chỉ tiện uyên ương bất tiện tiên

Thập lý bình hồ sương mãn thiên

Thốn thốn thanh ti sầu hoa niên

Đối nguyệt hình đan vọng tương hõ

Chỉ tiện uyên ương bất tiện tiên

Dịch nghĩa

Ngàn năm phúc phận kết duyên nghìn năm

Trăm năm bầu bạn trăm năm chán gối

Trời sinh tài tử giai nhân tác hợp

Chỉ nguyện uyên ương không nguyện tiên

Sương rơi cả trời Bình Hồ khắp mười dặm

Từng tác sầu của tuổi hoa niên cứ giăng mắc

Người cô đơn cùng bóng trăng lẻ loi nhìn nhau

Chỉ muốn làm uyên ương chứ không muốn làm thần tiên.

Dịch thơ

Duyên ngàn năm kết tơ hồng

Trăm năm đầu bạc vẫn nồng ái ân

Trời sinh tài tử giai nhân

Ngàn năm duyên kết chẳng cần thành tiên

Bình Hồ sương trắng mênh mang

Sầu giăng lắt phất ngõ ngang hoa niên

Cùng trăng đối bóng triền miên

Uyên ương đẹp mộng thần tiên chẳng màng.

Loạn Hoa đường rất gần Hiệt Phương Trai nơi ta ở, nó ngự ngay trong vườn hoa, đi qua vài ô cửa là đến. Loạn Hoa đường nằm ở ngay trung tâm hoa viên cho nên được gọi là Loạn Hoa đường, lại gần hồ, khi trăm hoa đua nở, bất luận là đến đây dùng bữa hay uống trà, hóng gió đều mang lại cảm giác “lạc vào rừng hoa”.

Vừa bước lên bậc cấp đã nhìn thấy cô cô, cha mẹ, anh chị dâu đều có mặt đông đủ. Dĩa rau trộn và đậu rang bày trên bàn đá, còn có nước ép trái cây, còn có dưa hấu...

“Nhiễm Nhi đến muộn, xin cô cô, cha, nương và các ca ca tẩu tẩu trách tội.” Ta khẽ khom người, cúi đầu nói.

“Ừ. Ngồi xuống đi.” Phụ thân nói.

Ta ngồi bên cạnh tam ca, không ai lên tiếng. ta biết tất cả mọi người muốn hỏi tại sao ta lại quyết định như vậy. Bầu không khí nặng nề trôi đi, dường như ai nấy đều nín thở, lặng lẽ cắn hạt dưa hoặc là ăn chút rau trộn.

“Nhiễm Nhi, con đã nghĩ kỹ chưa?” Cuối cùng nương đánh vỡ trầm lặng, cất tiếng hỏi.

“Con... Cứ để con đi hòa thân đi.” Thanh âm của ta rất nhẹ nhưng vẫn vang vọng khắp phòng, giống như hòn đá bị ném xuống mặt hồ tĩnh lặng, dấy lên từng đợt sóng lăn tăn.

“Vì sao!” Cô cô không thể hiểu được, hỏi.

“Cho dù Nhiễm Nhi được gã cho ai cũng chỉ là một người bình thường mà thôi, chi bằng gã đi hòa thân, vừa có thể đổi được hòa bình cho xã tắc, tạo phúc cho dân chúng.”

“Nhưng con đến nơi đó không ai thân thích, không người cậy nhờ?” Cô cô cực lực khuyên bảo, hy vọng ta sẽ thay đổi chủ ý. Lúc này mẫu thân và hai tẩu tẩu đã rơi nước mắt.

“Không sao đâu, cô cô. Cô cô cũng biết, người ta đã nói nếu con gã sang đó sẽ được phong làm phi. Sẽ không có bao nhiêu người có thể ức hiếp được con.”

“Nhưng...”

Ta cố nén dòng nước mắt đang chực trào ra, cố giượng lên một nụ cười, thế nhưng... Nhưng không biết rằng nụ cười đó còn đắng hơn cả nước mắt. “Ý tốt của cô cô, Nhiễm Nhi hiểu, Nhiễm Nhi biết cô cô đau lòng cho Nhiễm Nhi, không nỡ để Nhiễm Nhi chịu khổ, thế nhưng, nếu chuyện hòa thân lần này bị cự tuyệt sẽ dấy lên chiến tranh, An Linh ca là thái tử, một khi chiến tranh nổ ra, khó tránh khỏi liên can, biết đâu ngay sau đó sẽ có người nghiêng răng nghiêng lợi mắng Nhiễm Nhi. Nhiễm Nhi không muốn liên lụy cô cô và cả An Linh ca, càng không muốn muôn dân Thần Quốc phải chịu cảnh khổ sở. Cứ xem như đây là việc cuối cùng Nhiễm Nhi có thể làm cho đất nước.”

Cô cô cũng rơi lệ.

Phụ thân này giờ vẫn trầm mặc cũng lên tiếng: “Nếu ý con đã quyết như vậy, mọi người cũng không ngăn cản nữa. Con tự chăm sóc lấy bản thân nhé.” Phụ thân ngẩng đầu nhìn ta, ta phát hiện vành mắt cha ửng đỏ, một thoáng, bỗng nhiên cảm giác được cha đã già rồi. Thiệu tể tướng cao cao tại thượng oai phong một cõi thế nhưng lúc này đây ánh mắt bất lực khiến ta nhìn thấy mà giật mình. Vốn cho là cha không gì không làm được, là dưới một người trên vạn người, giữ vị trí cao cao tại thượng ở trong chốn quan trường hỗn loạn. Thế nhưng lúc này, lại bất đắc dĩ, khó có thể mà đối kháng, về yếu đuối lộ ra hoàn toàn, vẫn được xưng là ‘Thiệt diện tể tướng’, cư nhiên cũng có những chuyện khiến cho cha phải lực bất tòng tâm! Nước mắt cố kìm nén cuối cùng cũng tràn ra, ta khóc.

19. Chương 19: Gần Trong Gang Tắc Mà Xa Tựa Chân Trời, Nhà Ở Nơi Đâu? [1]

Những tiếng nước nổ liên tục vang lên, ngay cả ca ca cũng khóc. Ta biết mọi người đều luyến tiếc, mọi người đều chăm sóc ta từ nhỏ đến lớn, luôn thương yêu che chở, bảo bọc ta trong lòng bàn tay, chớp mắt đã mười mấy năm trôi qua, muội muội nhỏ nhất này cũng đến ngày xuất giá.

“Con theo ta vào cung đi.” Cô cô lên tiếng.

Mẫu thân nắm tay của cô cô nói: “Nương nương, có thể hay không đừng mang Nhiễm Nhi vào cung, ta muốn được chăm sóc con thêm vài ngày.” Vành mắt vừa đỏ vừa sưng, còn vừa nói vừa lấy khăn lau nước mắt.

Cô cô vỗ nhẹ lên mu bàn tay của mẫu thân đang đặt trên tay nàng nhẹ nói: “Tẩu tẩu, đừng như vậy, ta biết tẩu không nỡ rời xa Nhiễm Nhi, chẳng nhẽ ta nỡ lòng sao? Ta cũng muốn nàng vào cung để gặp sứ giả, định ngày lành. Qua mấy ngày sẽ quay về. Thiệu phủ cũng cần chuẩn bị chút đồ cưới cho Nhiễm Nhi.”

Mẫu thân buông cô cô ra, vừa lau nước mắt vừa gật đầu lia lịa, đại tẩu nhẹ nhàng ôm mẫu thân, nói lời an ủi với ta. Nhưng ta lại không nói gì chỉ ngồi im ở đấy, lắng nghe các bậc trưởng bối an bài. Một người vốn không hiểu thế sự như ta giờ coi như cũng hiểu rõ, người nhà không muốn làm tổn thương đến ta.

Sáng sớm hôm sau ta liền cùng cô cô bước lên mã xa tiến cung. Mẫu thân và phụ thân đại khái do một đêm không ngủ yên, đôi mắt của cả hai đều thâm quầng, lộ vẻ mệt mỏi rã rời, mắt hồng hồng. Trong lòng của ta cũng thấy cay cay, nước mắt lại dâng lên đọng đầy trong mắt, cha mẹ nay đã qua tuổi tứ tuần, vẫn phải hao tổn tinh thần vì đứa con này. Thật bất hiểu, hiểu đạo mà tiên sinh chỉ dạy, ta chỉ học nhưng không tỏ lòng hiếu thuận với cha mẹ. Ngấm lại cảm thấy bản thân giống như một con mọt sách.

Gần đến lúc phải đi thì đường phố bỗng trở nên tắc nghẽn hơn nhiều, cô cô không muốn để cho người khác biết chuyện nàng ra cung nên chỉ dùng một cỗ xe ngựa bình thường, lại không đi đường chính nên tốc độ rất chậm. Ta xoay qua xoay lại nhưng không chút ưu phiền, an tĩnh ngồi ở chỗ kia, bản thân cũng hiểu rõ, những ngày tháng ngày ngó ở cố quốc không còn nhiều.

“Nhìn ra bên ngoài chút nhé, qua ít ngày nữa không còn nhìn được nữa.” Lời cô cô nói mặc dù có vài phần bi tình vẫn không phải không có lý.

Ta đưa tay nâng bố mạn trên mã xa nhìn xung quanh bên ngoài, càng liễu rữ bên hồ, cầu cong nước chảy, quang cảnh đẹp biết bao, thế mà hôm nay mới cẩn thận chiêm ngưỡng, đây chính là phong cảnh độc đáo Giang Nam, dịu dàng như mái tóc thiếu nữ; cầu kia cũng là kiểu dáng độc nhất ở Giang Nam, kiều diễm như đôi môi anh đào của mỹ nhân. Tất cả đều là nét độc đáo nhất của Giang Nam, con người, cái cây, làm gió đều là những thứ chỉ có ở Giang Nam. Tổ Quốc có đáng vẻ gì, ta vẫn chưa hiểu, nhưng phong cảnh Giang Nam của thần quốc cũng không phải quốc gia nào cũng có thể chế phỏng được, Từ phố xá phồn hoa đến con đường nhỏ cong cong, từ đứa bé với mái tóc trái đào đến lão nhân tóc hoa râm.

Mãi cho đến đoạn đường hoang vắng ta mới buông bố mạn xuống, an tĩnh ngồi trên xe phản phát chút hương tươi vui. Trong xe rất an tĩnh, cô cô tay chống kê trên gối nhỏ chống trán, tiếng vó ngựa từ bên ngoài truyền đến, gió thổi lá cây nghe xào xạc, chim hót trên khóm lá, có lẽ đang tranh cãi chuyện gì đó, rồi từ từ trở nên trầm lắng.

Khi bước ra, ta biết, tương lai của ta đã không còn giống như vậy, vô luận là lý do ra rời đi là gì, cuối cùng đều ngủ yên giấc ngàn thu trên đất khách quê người.

Ngủ, cuối cùng cũng phải rời xa mảnh đất này, giấc ngủ nặng nề.

Trong giấc mơ, ta không hiểu đâu là thiên hạ.

Trong giấc mơ, ta không sợ đâu là phương xa.

Trong giấc mơ, ta chỉ là một đứa trẻ.

Trong giấc mơ, ta tìm kiếm chút an ủi...

20. Chương 20: Gần Trong Gang Tắc Mà Xa Tựa Chân Trời, Nhà Ở Nơi Đâu? [2]

Ta không ngờ rằng, ở trong cung này ngốc mấy ngày lại thành ra kết quả này.

Chưa tới ba canh giờ ta đã không còn là tiểu nữ Thiệu gia Thiệu Huyền được Thiệu phủ nuôi ở thâm khuê không người biết đến kia nữa, có lẽ nói, qua mấy canh giờ ta đã không còn là người Thiệu gia.

Ta đã mang danh nghĩa con thừa tự của cô cô, là Lục công chúa Thần Quốc, thay mặt hoàng thân gã xa giá hòa thân. Cô cô nói, nàng muốn gã ta ra ngoài theo nghi thức của công chúa. Nàng không để cho ta thua kém địa vị bất cứ ai. Cô cô quả thật rất mạnh, nàng có phương thức và quyết định của nàng, nàng cũng là dùng phương thức của mình tại hậu cung này, mặc dù ta là cháu gái của nàng, thế nhưng vô luận nói như thế nào vẫn có sự chênh lệch giữa phủ thừa tướng và chức vị công chúa. Nàng làm như vậy có đạo lý của nàng, ta không nên truy vấn hoặc cự tuyệt, ngược lại, ta cần phải nghe theo. Ta không nói lời nào, ta hiểu cô cô đau lòng cho ta, cưng chiều ta, thế nhưng ta vẫn không thể chấp nhận như cũ. Ta không ngừng hỏi cô cô, cha và nương có đồng ý không? khi nhận được tất cả các câu trả lời đều là đồng ý, ta không muốn để ý tới thân phận này, thế nhưng ta bị ràng buộc ở trong đó, ta vô lực giãy khỏi gông xiềng này, chỉ có thể nhẫn nhục chịu đựng. Nhớ kỹ ngày ấy cô cô nói cho ta biết chuyện này thì nước mắt ta đã rơi không ngừng, nàng ôm ta vào trong lòng, nhẹ nói bên tai ta: “Nhiễm Nhi, đây là lựa chọn của con, con phải dũng cảm chấp nhận nó.” Ta khóc nức nở, khóc bao lâu ta cũng không biết, chỉ biết là khóc lóc cũng rất mệt mỏi, khi mệt mỏi lại muốn ngủ.

Chờ đến khi thức giấc, đã là một ngày mới.

Liên Tâm và Doanh Tâm chải tóc, trang điểm cho ta, ngày hôm nay lại đem tóc ta vấn lên, bởi vì, hôm nay ta cập kê. Ta mặc hoa phục, chân mang dép tơ vàng. Điểm mi lá liễu, môi anh đào, thoa lên chút phấn tuyết liên.

Bao nhiêu năm trước ta từng nghĩ đến lúc này, mẫu thân vén tóc ta lên, đeo cho ta đồ trang sức tinh xảo, nói cho ta biết từ nay về sau không còn là một cô bé nữa, cần hiểu chuyện. Sau đó rượu và thức ăn được mang vào trong đình viện, mời bạn bè và thân thích với gia đình đến. Nữ đầu bếp họ Triệu cũng làm vài món ăn ta thích nhất, đặt ở trong phòng của ta, nào là bánh hoàng kim, cuốn phỉ thúy, chỉ nghĩ đến thôi đã phát thèm rồi...

Thế nhưng hôm nay thì sao? ta đã không còn là tiểu thư Thiệu phủ vô pháp vô thiên, bên cạnh ta không còn cha và mẫu thân luôn yêu thương cưng chiều, không còn bạn bè thân thích, cũng không còn cả bánh hoàng kim, cuốn phỉ thúy, cái gì cũng không có, mà chỉ có mỗi một thứ không thể tránh được đó là trưởng thành, và ta phải đối mặt với hiện thực này.

Ta mặt không thay đổi nhìn gương đồng, thị nữ phía sau bận rộn đi qua đi lại, Doanh Tâm liên tục lật chiếc hộp trang sức bằng gỗ lim thử hết món đồ trang sức này sang món khác, Liên Tâm thì dọn tới dọn lui ta quần áo và đồ dùng hàng ngày của ta, sắp xếp đồ trang điểm của ta thêm tinh xảo thêm.

Giờ lành đến rồi, ta lê tấm thân nặng nề đi ra phía ngoài, ngồi trên mã xa song ngựa chạm ngọc vàng óng hướng đến miếu Thừa Thiên.

Trong mã xa được đặt ít băng, xua tan cái nóng, nhưng tâm tình của ta vẫn khó có thể bình phục như lúc ban đầu, nghe nói lần này vẫn vô bá quan đều đến, nghe nói lần này vương hầu quý tộc cũng có mặt, nghe nói những sứ thần Tổ Quốc cũng thấy chút phong cách, nghe nói sắc phong lần này còn muốn long trọng hơn cả lần của Dao Tích, nghe nói... thật nhiều lời đồn đãi...

“Huyền công chúa, mời xuống xe, phía trước cần đi bằng kiệu.” Vén được vén lên, ta chậm rãi bước xuống xe ngựa.

“Huyền công chúa cát tường.” Khom người bái một cái rồi lại dập đầu một cái. Ta chỉ khẽ gật đầu lại đáp lễ, trên mặt nở nụ cười nhạt.

“Mời công chúa lên kiệu.” Ta như là người gỗ bị điều khiển vậy, ai nói gì ta cứ thế làm theo.

Lên xe xuống xe, lên kiệu xuống kiệu, một đoàn thị nữ thái giám vây xung quanh ta giống như là những vì sao bao quanh mặt trăng, bọn họ cúi thấp đầu theo sát mỗi bước chân ta.

Miếu Thừa Thiên, một cuộc sống mới bắt đầu.

21. Chương 21: Gần Trong Gang Tắc Mà Xa Tựa Chân Trời, Nhà Ở Nơi Đâu? [3]

Chín chín tám mươi một bậc thang, bước lên trên ấy cũng rất tốn sức. Tạm thời không nói đến trang phục hoa lệ nặng nề, mà là lòng trĩu nặng. Phụ thân và mẫu thân còn có ca ca ở trên bình đài sau cấp bốn mươi chín, những văn võ bá quan khác bao gồm cả sứ giả Tổ Quốc ở trên bình đài cấp ba mươi lăm. Họ không có thân phận đứng ngang hàng cùng vương, mà ta là công chúa phải bước đến bậc cao nhất, nhìn xuống thế nhân. Hoàng hậu và hoàng thượng ngồi ở chính diện miếu Thừa Thiên. Những Tàn Phi khác thì ngồi ở hai bên, địa vị hơi thấp thì phải đứng.

Nhữ mẫu quản lý tất cả trình tự giáo phép tắc cũng không biết đã đọc đi đọc lại bao nhiêu lần, sớm đã thuộc nằm lòng. Vào miếu thăm viếng tổ tiên, sau đó hành lễ với Hoàng thượng cùng hoàng hậu, tiếp đến hành lễ cùng Hoàng thượng và Lan Quý phi, cuối cùng quay sang hành lễ với các chúng. cuối cùng là nhận lời chúc mừng từ văn võ bá quan.

Nghe được triều đình và trọng thần đồng thanh hô: “Ân Lạc công chúa, thiên tuế thiên tuế thiên tuế.” Nhìn họ đồng loạt quỳ ở dưới chân ta, bao gồm cả cha mẹ.

Từ giờ trở đi, ta không còn là Thiệu Huyền, mà là Nam Cung huyền, ban thưởng tôn hào Ân Lạc.

Hôm nay ở sau tên của ta còn có thêm một danh hiệu biểu hiện tôn quý, dòng họ đất nước của ta, đồng thời cũng đại biểu ta thuộc về một quốc gia.

Lúc kết thúc sắc phong Sắc phong đại điển, ta cũng không biết đã bước sang giờ nào rồi, cũng không hiểu được ta đã rời nơi đó với tư thái như thế nào. Bởi vì ta đã không còn tâm tư chú ý đến người bên cạnh, đầu hỗn loạn, mọi thứ trước mắt cứ mơ mơ hồ hồ, cứ thế gượng đến lúc kết thúc thì vội vã bước đi.

Khi tỉnh lại đã là giờ Tý, Liên Tâm nấu giúp ta nấu chén cháo đậu xanh, ngồi ở bên cạnh giường, cẩn thận bưng đến cho ta.

“Thái y đã đến xem, ông ta nói, ngài bị cảm nắng, nghỉ ngơi mấy ngày là khỏi. Lúc ngài ngủ, hoàng thượng, hoàng hậu, Lan phi nương nương và một số phi tần khác còn có công chúa cũng đến thăm, ngay cả sứ giả Tổ Quốc cũng đến bái phỏng.”

Ta không ngờ, ngay khi ta nghỉ ngơi mấy canh giờ đã nhiều người đến thăm ta như vậy.

“Chắc ngài cũng không biết, hôn sự này của ngài còn có vài người dâng nhạc mừng.” Ta không hiểu, bèn nhìn Liên Tâm.” Hiện tại ngài đã là công chúa, người muốn nịnh bợ và lấy lòng ngài đâu phải chỉ một hai. Trong lúc ngài hôn mê mới tích cực đến thăm như vậy.” Ta có thể nghe ra tất cả ý tứ trong lời nói của Liên Tâm.

Ta cười khổ một cái: “Cái này cũng đành vậy thôi! Nếu không phải là ta, thì cũng sẽ là người, chúng ta chỉ là tiểu hươu cô bước chân ra từ cái thôn nhỏ, những chuyện như vậy cũng xảy ra nhiều.” Không cần để ý tới cái gì là thiên hạ quốc gia, không cần nghĩ đến nào là “nhất nhật vi sư, chung sinh vi phụ”. Cũng không cần luyện tiệc người nhà. Tự do tự tại, không có thân phận, cứ thế sống tiếp, thật là tốt!

“Ngài ngẫm lại lời mình đã nói xem, ngài thế lại không biết, trên đời này có bao nhiêu người mong có được vinh hoa phú quý, áo gấm cơm ngon.” Ta không muốn tiếp tục nói đến cái đề tài bi ai này. Bèn nói với Liên Tâm: “Liên Tâm, đêm nay ngủ cùng ta nhé.”

“Không được, không được. Nô tỳ chỉ là một nha hoàn làm sao có thể ngủ cùng tiểu thư. Hơn nữa chúng ta đang ở trong hoàng cung, có rất nhiều người dòm ngó, không thể làm chuyện khiến người khác nghi ngờ tránh xảy ra thị phi.” Liên Tâm vui vẻ sau mấy bước.

“Không sao, khi ở Thiệu phủ, chúng ta vẫn thường ngủ cùng nhau mà. Chuyện này cũng đâu có gì, cửa phòng thì đóng, chẳng nhẽ còn có ai dám vào sao?” Ta dịch vào bên trong giường, chừa ra một bên khá rộng. Kỳ thật giường này rất lớn, đừng nói hai người nằm mà cho dù bốn người cũng không chật.

Đêm, tĩnh mịch, thỉnh thoảng nghe thấy tiếng chó sủa, thanh âm của gõ mõ cầm canh. Ta vẫn ngủ không được.

Tiếng hít thở đều đều của Liên Tâm làm cho ta thêm an tâm, chỉ ít giảm bớt cảm giác cô đơn trong ta.

Thực ra thiên hạ chẳng qua chỉ là một thành, người trong thành muốn đi ra ngoài, mà người bên ngoài thành vẫn muốn vào bên trong. Bên trong bên ngoài cứ thế hâm mộ lẫn nhau, lại cứ vậy xót xa cho thân mình.

Hôm sau, khi tỉnh lại đã qua giờ Thìn. Sau khi tắm rửa không bao lâu thì cô cô đến.

“Ta đã đến thăm con từ sớm, nha hoàn nói con vẫn chưa dậy, xem ra con vừa tỉnh dậy không bao lâu.” Ta ngưỡng ngừng cười cười, nói: “Cô cô cười con rồi.”

“Sau này không thể gọi là ‘cô cô’ nữa, phải gọi là ‘Mẫu phi’ hiểu không?” Cô cô nhẹ nhàng cười, kiên nhẫn chỉ dạy cho ta.

“Còn nữa, ngày mai con phải gặp mặt sứ giả Bắc Tỗ, hắc nói không tới một tháng nữa đội ngũ đón dâu sẽ đến.”

“Cô cô...” Cô cô lời còn chưa dứt, ta đã lên tiếng cắt ngang.

“Là mẫu phi.”

“Mẫu... Mẫu phi.” Ta gọi vẫn không được tự nhiên, giống như núm lưỡi.” Con muốn về nhà. Con muốn quay về Thiệu phủ.”

“Cái gì! Sao bỗng nhiên con lại muốn trở về, con có biết con vừa được sắc phong, hơn nữa việc xuất giá còn rất nhiều chuyện cần xử lý, rất nhiều thứ cần phải chuẩn bị.”

“Con biết, nhưng con chỉ muốn quay về một chuyến, thu dọn một và thứ mà thôi, xin mẫu phi ân chuẩn?”

“Hoàng cung có cái gì không vừa lòng con? nếu như con cần quần áo hay đồ dùng hằng ngày thì trong cung này có đủ hết.”

“Con muốn gặp cha và mẫu thân một lần, con sợ lần này đi rồi, thì cả đời khó có cơ hội gặp lại.”

“Tâm tình của con, ta có thể hiểu được, con không muốn xa rời cha mẹ, ta cũng hiểu, nhưng lúc này chúng ta không còn thời gian! giá y của con và của hồi môn đều phải chuẩn bị.”

“Con xin mẫu phi! Con xin mẫu phi!” Ta khóc quỳ gối bên chân cô cô.

“Con vốn là đứa bé hiểu chuyện, thế nào ngày hôm nay lại lụy người như vậy!” Cô cô hơi tức giận.

“Con xin mẫu phi! hãy cho con gặp cha mẹ một chút thôi!”

“Người a.” Cô cô thở dài, “Ta đi hỏi ý hoàng thượng đã!” Cô cô bất đắc dĩ đành phải đáp ứng.

22. Chương 22: Gần Trong Gang Tắc Mà Xa Tựa Chân Trời, Nhà Ở Nơi Đâu?

[4]

Cách một ngày sau, cô cô lại đến tìm ta, nói cho ta biết, hoàng thượng đồng ý cho ta về nhà một chuyến.

Ta mừng rỡ như điên, vội vã cùng Liên Tâm Doanh Tâm sắp xếp vài thứ, cô cô cũng tức giận, ta biết chuyện này đều do ta tùy hứng gây ra, nói như vậy, cô cô cũng chịu không ít ầm ỹ trước mặt hoàng thượng rồi.

“Cô cô???” Ta nhẹ giọng gọi, cô cô chợt trừng mắt một cái, ta vội vàng đổi giọng: “Mẫu phi.”

“Lần này con chỉ được phép về ba ngày.” Giọng của Cô cô rất kiên quyết, không cho ta cò kè mặc cả.

“Không thể ở thêm vài hôm được sao?” Ta thận trọng hỏi, tim lại đập liên hồi.

“Không được, đội ngũ đón dâu sẽ đến vào hạ tuần bảy tháng, hôm nay đã là đầu tháng ba. Giá y của con và cả đồ cưới vẫn chưa chuẩn bị xong, nào có nhiều thời gian rảnh rỗi như vậy?”

“Vâng.” Ta thỏa hiệp.

“Còn nữa, con về nói cho mọi người biết không cần chuẩn bị đồ cưới cho con, hoàng gia sẽ lo liệu tất cả mọi thứ.” Cô cô tránh nhắc đến hai chữ ‘phụ mẫu’, ta có thể hiểu được ý của nàng.

“Vâng.”

“Đến lúc đó, ta sẽ đi đón con.”

“Vâng.”

“Giờ con mau chuẩn bị đi, xe ngựa một khắc nữa sẽ đến.”

“Vâng.”

“Ta đi về trước.” Cô cô đứng dậy đi ra ngoài.

Hiện tại đã bước chân vào trong hoàng gia, ta cũng không còn là ta nữa.

“Cung tiền mẫu phi.” học cách chấp nhận, có phải cũng khiến cho bản thân trở nên thoải mái hơn một chút?

Quả nhiên, không đến hai khắc, một cỗ xe ngựa trang trí đơn giản dừng ở trước Đồng Cung.

Ta ngồi trên xe, cuối cùng cũng được về nhà rồi.

Đường không xa, nhưng lòng bồn chồn. Có lẽ do đã lâu không về nhà, cảm thấy có điều gì khiến ta hưng phấn dị thường. Chưa đến trưa, đã đến nhà. Xuống xe mới phát hiện không ai ra đón, điều này cũng không có gì lạ, bởi vì lần này ta về quá đường đột vội vàng, chắc chưa ai hay, ta tưởng tượng cảnh cha mẹ vui mừng, không khỏi thầm cười trộm, đã bao lâu ta chưa vui vẻ cười như thế?!

Gần như chạy đến cổng, chạy đến đình Văn Vũ, thẳng đến phòng Chiếu Cẩm, đoán chừng giờ này cha mẹ có lẽ là đang dùng cơm, còn không thì có thể là đang ở trong thư phòng, mẹ ngồi bên cạnh mài mực cho cha, mài mực? cũng có thể xem sách?

“Cha mẹ!” Có rất nhiều người ở trong phòng Chiếu Cẩm.

“Nhiễm Nhi???” Mẹ đang ngồi bỗng đứng lên kinh ngạc nhìn ta, mắt như ngấn lệ, ta không suy nghĩ nhiều vội nhào vào lòng mẹ, nghe mẹ nói: “Nhiễm Nhi đã lớn rồi, tóc cũng được vấn lên rồi.”

Thế nhưng, lại nhìn thấy cha mẹ quỳ gối bên chân của ta, còn có ca ca tẩu tẩu, và cả tiên sinh cùng Tử Cẩm.

“Cự thần, công chúa giá lâm không từ xa tiếp đón, thỉnh công chúa thứ tội.” Lời đầu tiên cha nói là như vậy.

“Cha, con vẫn là Nhiễm Nhi! Con gái của cha mà!” mọi người sao lại đối xử với ta như vậy? Ta khóc, nước mắt không nói lên lời.

“Cự thần không dám nhận! Thỉnh công chúa chớ nên trách tội.” Lời cha đẩy ta rơi thẳng xuống địa ngục, vốn dĩ ta vẫn mong nhận chút ấm áp, nhưng tất cả chỉ là đau đớn thấm sâu vào trong xương tủy.

Đôi chân run rẩy khiến ta đứng không vững ngã ngồi trên đất nói: “Tiên sinh, ta là Nhiễm Nhi mà. Vì sao lại quỳ, ta chẳng phải công chúa! Chẳng phải! Chẳng phải!” Ta gào thét, tim như muốn vỡ vụn ra.

Ta nghe thấy tiếng khóc là mẹ của ta sao? Còn có tẩu tẩu, còn có cha??? Người cha ta vẫn luôn tôn sùng như một vị anh hùng, khóc, nước mắt, Sau đó Liên Tâm Doanh Tâm chạy tới cũng khóc. Lập tức phòng Chiêu Cẩm chìm ngập trong nước mắt.

Ta lê người đến trước mặt cha, cha vẫn quỳ ở đó, đầu cúi thấp. Ai nấy cũng như vậy, vì sao họ không ngăn đầu liếc mắt nhìn ta?

“Cha mẹ, nữ nhi bất hiếu, ngày sau không thể hầu hạ cha mẹ, không thể bầu bạn cùng cha mẹ lúc về già.” Ta dập đầu với cha một cái.

Lại từ từ lê người đến gần mẫu thân, từ nhỏ mẫu thân luôn yêu thương ta nhất, hiện tại chắc cũng đau lòng ta nhất. Ta dập đầu với mẫu thân một cái. Mẫu thân gắng gượng che giấu tiếng khóc, thế nhưng ta vẫn là nghe rất rõ ràng.

“Tiên sinh, một ngày vi sư, cả đời vi phụ. Nhiệm Nhi bất hiếu, để cha mẹ phải chịu nỗi đau đớn cùng cực này. Nhiệm Nhi quá ngu ngốc, không thể hiểu thấu được sách thánh hiền tiên sinh chỉ dạy.” Chuyển sang tiên sinh, người nam nhân ta từng yêu.

“Ca ca tẩu tẩu, lần này Nhiệm Nhi đi không biết khi nào mới gặp lại, cha mẹ trông nhờ vào ca ca và tẩu tẩu chăm sóc.” Rồi lại dập đầu một cái.

Sau đó đứng dậy, rời khỏi.

Nơi này đã không còn là nhà của ta, ta là Nam Cung Huyền, một công chúa.

23. Chương 23: Tường Cao Cung Sâu, Đường Xa Mịt Mù [1]

Bước nhanh ra cổng lớn Thiệu phủ, mã xa vẫn còn đứng đó, Doanh Tâm và Liên Tâm theo ta đi ra.

“Tiểu thư???”

“Ta không sao, tháo mọi thứ xuống đi.” Ta dựa ở cạnh cửa nói. Thanh âm của ta đang run rẩy.

“Tháo xuống. Tiểu thư???”

“Vậy là tốt rồi, chúng ta hồi cung thôi.” Ta thở dài một hơi, đứng thẳng người, bước về phía mã xa.

“Tiểu thư, chúng ta không về nhà ư?” Khi Doanh Tâm hỏi ta, ta nghe thấy tiếng trách cứ rất nhỏ của Liên Tâm.

Ta cười khổ lắc đầu nói: “Không cần, chúng ta quay về hoàng cung.” ‘Nhà’ của chúng ta đã không còn là nơi này rồi. Ta bước thẳng đến xe ngựa, không hề quay đầu lại nhìn.

Ngồi trên xe không bao lâu, Doanh Tâm và Liên Tâm cũng lên xe, vừa ngồi xuống, Liên Tâm đưa cho ta một đôi bông tai.

Một khối ngọc bài xinh đẹp, phía trên có khắc long phượng cát lợi. chính là khối ngọc bài đã theo bên cạnh mẫu thân mấy mấy thập niên.

“Phu nhân bảo nô tỳ đưa cái này cho tiểu thư.” Mắt lại cay cay. “Sau khi phu nhân đưa cái này giao cho nô tỳ thì đi về rồi.”

“Ừ. Đeo vào cho ta.” Hoá ra ngọc bài tùy thân của mẫu thân giờ trở thành vật hộ thân của ta.

Suốt đoạn đường xóc nảy, ta không nói gì. Ta có thể cảm giác được hơi ấm của mẫu thân còn lưu lại trên ngọc bài.

Suốt hành trình ta không nói một lời, Liên Tâm ngồi ở bên cạnh ta cũng không lên tiếng. Doanh Tâm ngồi đối diện mấy lần muốn mở miệng đều bị Liên Tâm trừng mắt cảnh cáo, cũng tức thời im miệng. Ta biết

nàng muốn an ủi ta, nhưng ta cũng không muốn nghe đành phải giả bộ nhắm mắt nghỉ ngơi. Thế nhưng lòng không thể tĩnh lặng được.

Từ nay về sau, hoàng cung chính là nhà của ta. Ta đã không còn là tiểu cô nương kia nữa, ta ta càng không ngừng ám chỉ bản thân, tất cả mọi thứ đều cho rằng hiển nhiên.

Chúng ta về đến hoàng cung khi trời sẩm tối, không kịp ăn cơm tối đã quay lại Đồng Cung nghỉ ngơi, khi cô hỏi ta chỉ nhàn nhạt trả lời do mệt mỏi. Mặc dù cô lấy làm lạ nhưng cũng không có hỏi nhiều, chỉ nhắc nhở Liên Tâm và Doanh Tâm hầu hạ ta cho tốt.

Ta nằm trên giường lăn qua lăn lại, thế nào cũng không ngủ được, mỗi khi chập chờn vào giấc ngủ thì chỉ một động tĩnh nhỏ cũng khiến ta giật mình tỉnh giấc.

Cứ chập chờn hỗn loạn như vậy đến tận hừng đông.

Ta rời giường mặc quần áo và trang điểm, dùng một sợi lụa dài cột tóc lên, không mang theo trang sức sắc sỡ cũng không trang điểm kỹ càng, chỉ muốn một lần nữa trở thành chính mình. Trời tờ mờ sáng, rửa mặt chải đầu xong đi ra cửa phòng. Vốn muốn đi dạo vườn hoa một chút, nhưng lại sợ không tìm được đường quay về. Đành phải đi xung quanh trong Đồng Cung. Thời tiết hôm nay hơi oi bức, cảm giác ngày mùa hè năm nay tới hơi sớm. Thần Quốc một năm mười hai tháng có tám tháng là mùa hè, mùa đông chỉ có hai tháng. Ta rất là khỉ hậu Thần Quốc, bởi vì thân thể từ nhỏ đã yếu ớt cho nên rất sợ trời lạnh. Nghe người ta nói Tổ Quốc lạnh vô cùng, thậm chí tháng tám tuyết bay, mỗi khi nghĩ đến lại thấy khiếp sợ.

Ngồi ở Bá Đài chưa đến hai khắc, lại trở về phòng. Đến Thụy Tuyết Các, thấy Doanh Tâm và Liên Tâm cũng thức dậy rồi, gặp ta không sao cũng không nói nhiều, cười tươi hành lễ chào giống như chuyện xảy ra ngày hôm qua chỉ là một cơn ác mộng không nên nhớ đến.

“Hôm qua, nương nương rất lo lắng cho tiểu thư, liên tục hỏi nô tỳ rằng tiểu thư bị làm sao? đã xảy ra chuyện gì? bây giờ thấy tiểu thư thế này, cũng yên tâm rất nhiều.”

“Sau này, đừng gọi ta là tiểu thư, phải gọi là công chúa, tránh để người khác soi mói.” Thanh âm của ta nhàn nhạt, như là lẩm bẩm vậy, thậm chí ta còn không chắc hai người họ có thể nghe thấy.

“Tiểu thư nói như vậy, chẳng phải sẽ rất xa lạ sao? Nô tỳ và Doanh Tâm là người tiểu thư mang từ nhà mẹ đẻ đến đây, điều gì nên nói, điều gì không nên nói, đáng nghe và không đáng nghe, tiểu thư đều chỉ bảo cho chúng nô tỳ biết, chúng nô tỳ không coi tiểu thư là ‘công chúa’, mà ở trong mắt nô tỳ, tiểu thư vĩnh viễn chỉ là tiểu thư Thiệu gia, là chủ tử của nô tỳ.” Liên Tâm ngồi xuống xuống, hai tay đặt trên tay của ta, trông rất tự nhiên. Chẳng biết nước mắt như nước lũ từ đâu đổ về, từng giọt từng giọt cứ thế lăn xuống, Doanh Tâm vội vàng đặt khăn tay vào tay ta, ta giả bộ đánh Doanh Tâm, vừa đánh vừa trách: “Đều là người chọc tiểu thư khóc, xem ta trị tội người thế nào.”

“Phải, là nô tỳ sai, chọc tiểu thư khóc là lỗi của nô tỳ, nô tỳ xin chịu tội, tiểu thư, tiểu thư cũng đừng khóc nữa, nếu tiểu thư còn khóc cứ đem Doanh Tâm đánh chết cũng được.”

Chủ tới ba người chúng ta cùng nhau cười giòn tan.

24. Chương 24: Tường Cao Cung Sâu, Đường Xa Mịt Mù [2]

“Bẩm công chúa, sứ giả Tổ Quốc cầu kiến.”

“Mời vào.” Đây là lần đầu tiên ta gặp sứ giả Tổ Quốc, ta ngồi trong căn phòng chuyên dùng để gặp gỡ nam khách, hạ màn tường xuống, bên cạnh đốt đàn hương.

“Tại hạ Triệu Kha, tham kiến công chúa.” Nam nhân trông như là một võ tướng đang thành khẩn quỳ một gối hành lễ với ta. Võ tướng có quy củ của võ tướng, cho dù là đối mặt với hoàng thượng cũng chỉ quỳ quỳ gối mà thôi, điều này ta không nên truy cứu, chỉ là người kia bên cạnh hấn, khoảng chừng hai mươi tuổi.

Khiến ta nhìn thấy mà lòng quả thực không thoải mái, bởi vì hần không có quỳ gối hành lễ với ta, mà chỉ làm một lễ bái bình thường.

“Công chúa chó nên trách tội, tại hạ, thân thể nghèo nàn. Không thích hợp quỳ lạy.” xoạc một tiếng, hần mở quạt ra, nghênh ngang phe phẩy.

Tình cảnh này là sao? muốn ra oai phủ đầu sao? Ta vẫn chưa gã đến Tổ Quốc mà đã xảy ra chuyện như vậy, thật buồn cười thay, Ta khẽ mỉm cười nói: “Nếu thân thể nghèo nàn, còn đến bái kiến thế này, bổn cung thật sự không dám nhận, Người đâu, ban thưởng ghế ngồi.”

Hai thị nữ, nghe ta nói vậy vội vã khiêng ghế lên.

“Vậy tại hạ, không bằng cúi đầu cảm tạ ơn của công chúa.” Người nọ nghênh ngang không chút khách khí ngồi xuống, thế nhưng Triệu Kha bên cạnh hần, sắc mặt ửng đỏ như có lời gì muốn nói lại không thể nói ra. Ngồi cũng không xong đứng cũng không được, chỉ nhìn hần, vừa đụng phải một nam tử không biết tốt xấu như vậy cũng không biết phải nói gì cho được, đành im lặng không nói gì nữa.

“Triệu Kha, ngươi còn cần cái gì không?”

“Ta...” Lúc này Triệu Kha nói không ra lời.

“Triệu tướng quân nói, một đường bốn ba đến đây, chắc đã khát nước. Chẳng biết công chúa có thể ban cho một ly nước, giải tỏa cơn khát này chăng?” Người kia giương mi nhẹ nhàng nói còn mang theo chút châm chọc hài hước.

“Người đâu, dâng trà!” Ta cũng muốn nhìn xem da mặt người này dày tới đâu.

Thị nữ rất nhanh đã mang trà với một ít dưa và trái cây điểm tâm lên, người nọ nghênh ngang uống trà, ăn hạt dưa. Triệu Kha bên cạnh dường như không tồn tại.

“Sứ giả hôm nay đến đây, thiết nghĩ không phải muốn đến thưởng thức trà và điểm tâm của bổn cung chứ.”

“A, là như vậy.” Hần Không nhanh không chậm, nhẹ nhàng thổi trà một cái, nói rằng: “Chỉ là muốn nói cho công chúa một tiếng, cuối tháng này đội ngũ đón dâu sẽ đến nơi, phiên công chúa sớm chuẩn bị một chút.” Ta nhắm tính từ hôm nay đến đó còn chừng mười ngày.

“Thì ra là vậy, phiên sứ giả đã đến thông báo.” Ta mỉm cười, muốn làm ta sợ, chẳng dễ dàng như vậy đâu.

“A, nếu đã như vậy, tại hạ cũng không quấy rầy công chúa nghỉ ngơi. Tại hạ, cáo từ trước.” Nam tử kia đứng dậy muốn đi.

“Liên Tâm, tiễn khách!” Liên Tâm cúi rạp người. Nói với hai người kia: “Nhị vị đại nhân, mời.” Sau đó thối lui ra khỏi gian phòng.

“Tiểu thư, hần ta chẳng hiểu phép tắc gì cả, đòi ghế, đòi uống, đòi ăn, chẳng khác nào đến đây đòi nợ. tiểu thư còn chiều theo hần.” Doanh Tâm quyết miệng, oán trách ở bên cạnh ta.

“Oán giận cái gì, người có biết hần ta là ai không? Hần là đệ đệ ruột thịt ruột thịt của quốc vương Tổ Quốc hiện nay, năm nay vừa qua hai mươi, nhưng rất có quyền hành trong triều đình Tổ Quốc. Là một tài tử văn võ song toàn, là người thân tín nhất của quốc vương Tổ Quốc. Nếu như ta lãnh đạm với hần, thì sau này hần sẽ gây sự với ta. Nếu ta sợ hãi khúm núm trước hần, sau này sẽ bị hần ức hiếp càng nhiều, cho nên, cần phải hết sức thận trọng.”

Doanh Tâm nhìn ta bằng ánh mắt khó tin, đưa tay tát vào miệng nói: “Tiểu thư, tiểu thư thật thông minh, trước nay chưa từng bước chân ra khỏi cửa, làm sao biết nhiều chuyện như vậy?”

Nghe Doanh Tâm khen một câu như vậy, ta có chút ngượng ngùng, không nói gì thêm, chỉ cười nhạt với Doanh Tâm một cái. Đúng lúc này, Liên Tâm gõ cửa bước vào, khẽ hành lễ với ta: “Tiểu thư, đã đưa khách ra khỏi cổng.”

“Ừ, Người đó có nói gì không?”

“Không có gì, hần chỉ nói là ‘Tạ công chúa ban thưởng trà. Nếu có cơ hội, lại đến quấy rầy tiểu thư.’”

“Ừ, được. Ta chờ chén trà này.”

25. Chương 25: Tường Cao Cung Sâu, Đường Xa Mịt Mù [3]

Mùng bảy tháng tám, đội ngũ đón dâu Tổ Quốc cũng đến nơi.

Nghe nói, đội ngũ kéo dài tận mười dặm, khoảng hơn trăm người, mang theo vô số trân bảo, hoàng kim năm nghìn vạn lượng, bạc trắng nghìn vạn lượng, ngựa tốt ba ngàn con, đồ bằng ngọc, đá quý, trân châu vô số làm sính lễ. Có người nói, đây là sính lễ lớn nhất từ khi khai quốc Tổ Quốc đến nay để cưới một công chúa dị quốc về làm vợ.

Mà đội đón dâu này mang đến cho ta chỉ có một đôi vòng tay bạch ngọc cát tường, một ngọc phật nạm vàng phi thủy, và một đôi Thiên Sơn băng ngọc hảo hạng được chế thành vòng tai bình an. Người đem những thứ này cho ta là một công công ngoài sáu mươi tuổi, vừa nhìn thấy ta hẩn vội cúi người khấu chào: “Tham kiến công chủ, lão thân A Phúc, lần này được phụng mệnh làm sứ giả theo đội đón dâu. Thần chăm hoàng thượng từ thuở bé đến nay, cũng được xem là một trong số những người thân nhất bên cạnh hoàng thượng, hoàng thượng nhắc nhở lão thân nhất định phải đưa công chúa an toàn quay về, lão thân sẽ dốc hết sức để hoàn thành sứ mệnh.”

“Vậy bốn cung cảm tạ công công. Đoạn đường sắp tới, làm phiền công công chiếu cố.” Ta hơi cúi người, làm lễ nhỏ bày tỏ lòng biết ơn.

“Công chúa nói quá lời, đây là vật hoàng thượng sai lão thân mang đến cho công chúa, những thứ này đều là bảo vật quý ở Tổ Quốc. Giá trị của nó không thể tính được.”

“Vậy thì cảm ơn công công, bốn cung cũng không có gì hay quý giá hồi lễ với công công, thỉnh công công thu vòng tay này.” Dứt lời, ta gỡ chiếc vòng tay trên cổ tay ra, chính là quà cô cô tặng ta làm lễ gặp mặt khi ta mười một tuổi.

“Điều này không thể được! Công chúa.” Công công lên tiếng khước từ.

“Có gì không thể được chứ? ngài không quản đường xa xôi bốn ba đến tận đây, cầm lấy vòng tay này xem như đổi một bữa cơm, đây cũng là chuyện hợp tình hợp lý. Chẳng lẽ công công ghét bỏ vòng tay này của bốn cung không được quý!”

“Không dám không dám, lời này của công chủ thật là oan cho nô tài! Nô tài xin nhận, tạ ơn công chúa.” A Phúc một mực cung kính nhận lấy vòng ngọc từ trong tay của ta, mặt tươi cười liên tục nói cảm tạ.

“Công công hà tất khách khí như vậy, ngày tháng sau này còn dài, bốn cung còn nhiều chuyện phải làm phiền đến công công! Đến lúc đó, công công đừng chê bốn cung phiền là tốt rồi!”

“Sẽ không, sẽ không, công chúa có việc gì xin cứ việc phân phó, nô tài nhất định sẽ tận lực hoàn thành, vì công chúa hiến sức. Nô tài, xin phép lui xuống, không quấy rầy công chúa nghỉ ngơi. Mời công chúa xem, mười một tháng tám là ngày lành, đến lúc đó chúng ta sẽ khởi hành.” Ta không nói gì thêm, chỉ mỉm cười, gật đầu một cái. Tổ về đã hiểu. A Phúc cũng là hạ nhân có mắt nhìn người, lập tức hiểu ý của ta, dập đầu một cái rồi lui ra ngay.

“Công chúa, tất cả mọi thứ đều chuẩn bị xong rồi.”

“Tốt, những thứ cần kiểm tra đã kiểm tra xong chưa?”

“Đã kiểm tra xong rồi!”

“Nghe nói vị Vương gia Tổ Quốc kia, rất thích tranh chữ, nhất là Ngô Đạo Tử.”

“Tin này có đáng tin không?”

“Đáng tin, ca ca nô tỳ đã đến Bảo ường của Phúc cư, có lần nhìn thấy Ngự Sử Lý đại nhân và vị Vương gia kia dùng cơm tại nhà các, tình cờ nghe được họ nhắc đến chuyện này.”

“Có chắc người đó là hần không?”

“Chắc chắn, ngôn ngữ Tổ Quốc khác chúng ta.” Vũ Tình kiêu ngạo đáp lời. Vũ Tình là ta một trong số nha hoàn hoàng thượng ban thưởng cho ta sau khi được sắc phong, cùng tuổi với ta, tiền cung đã hơn năm năm rồi, lúc đầu chỉ làm những công việc vặt vãnh, sau lại thấy nàng thông minh bèn ban nàng cho một mỹ nhân nào đó là công việc bưng trà rót nước, khi ta vào đây, thì lại ban nàng đến chỗ của ta.

Tuy rằng tuổi tác còn hơi nhỏ, nhưng nàng lại rất lanh trí, hơn nữa mỗi tháng sau khi nàng lĩnh lương đều giao cho người nhà, mà những ngày này, nàng lại được phép gặp gỡ với người bên ngoài, nghe được vài tin đồn chuyện của ta ở bên ngoài.

“Ừ, được. Bây giờ người đi chuẩn bị xe ngựa. Liên Tâm!” Ta gọi Liên Tâm.

“Tiểu thư, chuyện gì?”

“Người bây giờ lập tức đi đến phủ tể tướng, hỏi cha ta hai bức bút tích gốc của Ngô Đạo Tử, nếu cha ta hỏi để làm gì, thì nói ta cần. Nếu như thị vệ ngăn lại, người cứ nói phải ra ngoài cùng lấy vài thứ cho ta. đây là thẻ bài của ta. Xe ngựa lập tức tới ngay, buổi trưa ngày mai trở về là được.”

“Rõ, tiểu thư.”

“Đi thôi, hỏi xem Doanh Tâm còn đồ gì cần mang theo nữa không, nhất định phải mang đầy đủ mọi thứ.”

“Rõ, tiểu thư.”

26. Chương 26: Tường Cao Cung Sâu, Đường Xa Mịt Mù [4]

Chiều ngày hôm sau, quý khách ta mời đã đến, vật ta cần cũng mang về.

Hai tác phẩm xuất sắc có một không hai của Ngô Đạo Tử là ‘Thập chỉ Thần Chung Quỷ đồ’ và ‘Kim kiều đồ’ xuất hiện trước mặt ta, ta lại có cảm giác thành công một nửa.

“Chẳng biết hôm nay công chúa cho gọi tại hạ đến đây là có chuyện gì?” Vương gia Tổ Quốc không hành lễ với ta, thần nhiên ngồi xuống ghế đá.

“Bổn cung nghe nói, Vương gia yêu thích tranh chữ, cũng có nghiên cứu vấn đề này, cho nên đặc biệt mời đến thỉnh giáo.” Ta mỉm cười, ý bảo thị nữ lấy bức tranh chuẩn bị xong ra.

“Đây là bức ‘Ngạo Tuyết giang sơn đồ’ do quỷ đạo nhân Lý Thiết sáng tác, xin hỏi sao công chúa lại có được bức họa này?”

“Là do một vị bạn thân đã khuất của bổn cung tặng.”

“Là bức họa đẹp, Lý Thiết là một đạo nhân, nhưng lại có cách lý giải độc đáo đối với sông núi, bức tranh vẽ ra vô cùng điêu luyện sắc sảo, cho nên được xưng ‘Quỷ đạo nhân’, người siêu việt như Lý Thiết vậy, nào có được mấy người, là một phái độc đáo trong chốn giang hồ!” Hần cẩn thận nhìn bức tranh một lần nữa, liên tục khen ngợi.

“Đáng tiếc bổn cung lại không mấy hiểu về tranh họa, không thể cùng Vương gia lãnh hội nghĩa sâu xa trong bức họa này.” Ta mỉm cười, lại tỏ vẻ tiếc hận trong đáy mắt.

“Ai cũng có sở thích của mình, công chúa thông tuệ nhanh nhạy đến tại hạ cũng không sánh kịp.” Khóe miệng của hần khinh thiêu, đáng cười khiêu khích khiến lòng ta không thoải mái.

“Lời này của Vương gia khiến cho bổn cung có chút mơ hồ không thể giải thích được?” Ta lại xem như như không có chuyện gì xảy ra, giả bộ hồ đồ.

“Công chúa là người thông minh lanh lợi như vậy, làm sao lại không hiểu rõ ý của tị hạ?” Hân đứng dậy, ôm quyền: “Nếu như không có chuyện gì khác, tị hạ xin phép cáo từ.”

Dưới ánh chiều tà, ta nhìn bóng lưng hân rời đi, làn gió mát xua đi hơi phân nửa cái nóng oi bức của mùa hè, phả vào người như say như cuồng, giống như vừa nhấp chén rượu hoa mai. Không có ai, chưa từng có ai khiến ta có cảm giác thất bại thế này, như bị ai đó đâm một nhát trên người, miệng lại bị che kín, muốn nói cũng thốt không ra lời, đành phải im lặng chịu đựng.

“Công chúa, chúng ta hồi cung thôi.” Một thị nữ cầm lấy chiếc áo khoác lên người ta.

“Ừ.” Ta đơn giản đáp ứng. “Liên Tâm.”

“Có nô tỳ.” Liên Tâm đáp lời.

“Đem bức ‘Ngạo Tuyết giang sơn đồ’ đốt đi.” Ta nhỏ giọng nhắc nhở. trong hoàng cung này tai mắt mạch rùng, đầu đầu cũng có, nói một chữ cũng phải suy tính trước sau, Hơn nữa nhất định phải hoàn thành tất cả mọi chuyện trước khi hồi cung, nếu không bị tai mắt của cô cô biết được, có một số việc vẫn không tốt lắm.

“Tiểu thư... Vì...” Liên Tâm vẫn chưa lên tiếng đã bị ta ngăn lại.

“Bảo người làm thì cứ làm đi, hỏi nhiều như vậy để làm chi!” Ta trách cứ.

“Vâng.”

“Vì sao Tiểu thư không đem bức tranh do Ngô Đạo Tử sáng tác ra, làm như vậy sẽ thu được hiệu quả nhiều hơn mà?” Doanh Tâm không hiểu hỏi.

“Nha đầu ngốc, ý đồ quá lộ liễu. Nếu trực tiếp mang tác phẩm của Ngô Đạo Tử ra thì không những kết quả sẽ thất bại, mà càng làm cho người ta phiền ghét.” Cơn thịnh nộ trong lòng cũng nguôi đi, ngấm lại, ta không nên nổi giận với Liên Tâm.

“Doanh Tâm không hiểu, sao tiểu thư lại vòng vo như vậy? vì sao lại khiến người khác phiền ghét cơ chứ? Vật chúng ta mang cho Vương gia cũng là thứ mà Vương gia thích nhất mà?”

“Có những lúc, không phải ‘thích’ tức là muốn làm sao thì làm như thế. Mà đôi khi phải vứt bỏ cái mình thích.” Những lời ta nói có chút mơ hồ, Doanh Tâm cái hiểu cái không cũng gật đầu.

“Tiểu thư, nô tỳ đã về rồi.”

“Ồn cả chứ?”

“Vâng.”

“Ừ, còn nữa, cái này... cái này... chuyện ngày hôm nay...” Ta ấp úng không biết nói thế nào, trên mặt lộ vẻ bối rối.

Xì một tiếng, Liên Tâm bật cười: “Tiểu thư, ngài chẳng thẳng thắn chút nào, làm sai thì xin lỗi là xong, vốn dĩ là do tiểu thư sai mà!” Bộ dáng Liên Tâm không cho là đúng, ngạo mạn như một tiểu thư.

“Người dám nói với ta như vậy ư? Tiểu nha đầu, muốn ăn đòn phải không?” Ta đứng dậy đuổi đánh Liên Tâm khắp phòng, Liên Tâm vừa chạy vừa nói với ta: “Tiểu thư, rõ ràng là tiểu thư sai, còn đòi đánh nô tỳ.”

Chạy một hồi thấm mệt, nháo cũng đủ rồi, bèn ngồi xuống bên giường, thở hổn hển.

“Lãng phí một bức tranh đẹp.” Ta tiếc hận nói.

“Đừng tiếc con tôm mà mất con cá, tiểu thư, ngài quá nóng vội rồi.”

“Ừ. Ta biết.”

“Cũng may, chúng ta còn cầm trên tay hai bức họa Ngô Đạo Tử, vẫn còn lợi thế.” là thắng hay bại vẫn chưa biết được.

Thiệu Huyền ta, chẳng phải là người dễ dàng chịu thua như vậy, hãy đợi đấy.

27. Chương 27: Cát Vàng Mệnh Mông, Xa Giá Bắc Tổ [1]

Cuối cùng lại kiểm tra một lượt xem còn thiếu sót gì nữa hay không rồi thổi tắt đèn, chuẩn bị nghỉ ngơi.

Chẳng biết sao hôm nay trời hơi lạnh, có lẽ do ban ngày trời đổ mưa. Kéo mền đắp lên trên người, cơ thể dần dần ấm lên, nghĩ đến chuyện hôm nay khiến ta trần trọc không sao ngủ được.

Ban ngày cô cô cho gọi ta đến Đồng Cung, nói cho ta biết một vài thứ, cái này cái kia, ta nghe tai này lọt tai kia, lúc về cũng quên hết hơn hơn phân nửa. Ngẫm lại, những lời cô cô nói không phải làm thế nào lập được chỗ đứng trong hậu cung, làm thế nào để thu hút ánh mắt quân vương, đủ mọi chuyện...

“Tiểu thư, đã ngủ chưa?” Tiếng gõ cửa nhẹ nhẹ, kéo ta từ trong suy nghĩ ra.

“Vẫn chưa, vào đi.” Nghe tiếng gọi dường như là Doanh Tâm.

Doanh Tâm cẩn thận bước vào, trên này cầm một ngọn đèn: “Nô tỳ đoán tiểu thư không ngủ được, nên vào nói chuyện phiếm với tiểu thư.” nàng còn bưng bình le lưỡi một cái.

“Cái gì mà ta không ngủ được nên vào trò chuyện? là chính người không ngủ được thì đúng hơn.” Ta cười triêu nàng, còn tỏ ra bộ dáng hung dữ.

“Tiểu thư kỳ ghê, nói chuyện với người thông minh thật chẳng vui gì, cái gì cũng hiểu rõ, chán quá.” Doanh Tâm giả bộ oán trách ta.

“Được rồi được rồi! Mau vào đi.” Ta cười kéo Doanh Tâm vào phòng, nói thật, hiện tại ta rất muốn có ai đó để cùng tâm sự, nếu không đêm nay, chắc ta lo sầu suốt đêm.

“Nhìn tiểu thư kia, còn kéo nô tỳ vào nữa chứ.” Nha đầu kia, nhường nàng một bước, nàng lại đòi ba bước.

“Doanh Tâm, cẩn thận ta trừ lương tháng của em!”

“Haizzz ô ô, tiểu thư, mới nói đùa một câu đã tưởng là thật rồi! Chẳng vui chút nào! Nô tỳ đang mong chờ tiền lương tháng này để đi mua chút son phấn và vài thứ linh tinh, tiểu thư làm vậy thật nhẫn tâm.”

Nha đầu kia học những lời này từ lúc nào.

“Được, muốn đùa phải không? Lương tháng này ta sẽ tăng cho em thêm 2 lượng, cho em tha hồ đi mua son phấn, chỉ tiếc là, lúc em cầm được lương thì chúng ta đang trên đường đi Tố Quốc, nghe người ta nói rằng, đường đi đến đó sa mạc trải dài, xem em mua son phấn ở đâu.”

Doanh Tâm nghe thấy lời ta nói lại vừa lo vừa vội, giống như con kiến trong chảo dầu: “Tiểu thư, tiểu thư thật xấu.” cái miệng đỏ chót chu chu, quay đầu đi, không để ý tới ta.

Rót một ly trà bồi tội, đưa đến trước mặt Doanh Tâm, nói rằng: “Doanh Tâm tốt của ta, đừng nóng giận nữa, hôm khác ta giúp người tìm một nhà tốt gã sang, được không?”

Một lời nói chẳng đáng gì, Doanh Tâm tức giận đánh ta, vừa đánh vừa nói: “Tiểu thư thật là, tại sao có thể nói đùa như vậy được, đáng ghét, đáng ghét.” Trên khuôn mặt thanh tú nhỏ nhắn kia tràn đầy tức giận và oán giận.

“Được rồi, được rồi, nếu để người khác nhìn thấy lại không biết ai là tiểu thư đây. Ngay cả ta cũng dám đánh, Doanh Tâm, lá gan của em càng ngày càng lớn rồi.” Ta xoa xoa cánh tay, nha đầu kia, ra tay cũng chẳng nhẹ chút nào.

“Là do tiểu thư nói những lời khiến người ta không vui, có đùa cũng đừng đùa như thế.” nói rồi lại bĩu môi, quay đầu đi chỗ khác.

“Tính tình này của em, cần phải sửa đổi mới được, cứ thế này coi chừng không ai thèm lấy!”

“Haizzz! Tiểu thư! Hừ!” Doanh Tâm đứng phắc dậy: “Người ta không thèm lấy chồng không được sao! Cứ chọc người ta hoài.” Doanh Tâm hình như giận thật, mắt hồng hồng. Ngẫm lại, có lẽ là ta đã đùa quá trớn rồi.

“Doanh Tâm ngoan, tỷ tỷ tốt của ta, Nhiễm Nhi biết sai rồi biết sai rồi Nhiễm Nhi cũng không dám nữa.” Ta đứng dậy kéo Doanh Tâm, thanh âm mềm nhẹ thỉnh cầu tha thứ.

Thấy Doanh Tâm không nói lời nào, ta nghĩ chắc nàng đã tha thứ, nên kéo nàng ngồi xuống.

“Nhưng mà, nói thật, Doanh Tâm, ngươi biết không? Ta không muốn trì hoãn ngươi và Liên Tâm. Đến chỗ đó thì không cần nghĩ cũng biết, sẽ không có được cuộc sống an nhàn nữa.” Không ai có thể đoán được tâm tư của ta, Ta suy nghĩ nhiều hơn những người khác, tiên sinh đã từng nói ta là buồn lo vô cớ, mà ta chỉ có thể đáp lại một câu, chẳng qua sớm lo đến ngày an nguy khi còn sống an nhàn mà thôi. Ta hy vọng được nắm tay người mình yêu sống đến đầu bạc răng long, ta hy vọng người ta yêu thương không phải chịu đau khổ.

Cho nên, ta chỉ có thể bước một bước, tính mười bước, thậm chí một trăm bước.

“Tiểu thư, ta đây và Liên Tâm được phu nhân chuộc từ trong tay kẻ buôn người. Từ những ngày còn bé, nô tỳ đã không thể quên được, khi cha chết, nô tỳ vẫn chưa tới bảy tuổi, ca ca vì miếng cơm manh áo hàng ngày phải làm công trong gia đình phú hộ, thế nhưng, đáng tiếc mệnh ngắn, nương là một tiểu dân nông thôn, không có kiến thức gì, từ lúc ca ca mất đi liền bệnh liệt giường.” Vừa nói, Doanh Tâm lại rơi lệ, ta không biết thân thể của nàng lại đau buồn như vậy.

“Không lâu sau, nương cũng đi, khi đó nô tỳ còn nhỏ, không hiểu chuyện, cũng không có khả năng kiếm ăn, Người trong thôn cũng giúp đỡ nô tỳ nhiều, chỉ là... Sau đó có một bà Lý trong thôn nói với nô tỳ rằng trong thông xuất hiện mẹ mìn. Theo nàng chắc chắn sẽ có cơm ăn áo mặc, nếu như gặp may, còn được làm nha hoàn cho nhà phú hộ, lúc đó không còn lo lắng cơm ăn áo mặc nữa.” Ta chưa từng thấy Doanh Tâm như thế bao giờ, khoe miệng mang theo nụ cười, thế nhưng nước mắt lại thi nhau rơi xuống, thỉnh thoảng thở dài một hơi.

“Doanh Tâm.” Ta áy náy gọi tên của nàng.

“Tiểu thư, mặc kệ người khác thế nào, Doanh Tâm tuyệt đối sẽ không rời khỏi tiểu thư. Tiểu thư luôn tốt với nô tỳ, lại xem như tỷ muội. Phu nhân, có ơn với nô tỳ, cho ăn cho uống, cho việc làm cho đỡ mặc, còn phát tiền lương mỗi tháng, mua son mua phấn. Phần ân tình này, nếu như kiếp này có thể báo đáp, Doanh Tâm nhất định toàn tâm toàn lực trợ giúp. Bởi vì nô tỳ sợ, kiếp sau không tìm được tiểu thư, lão gia và phu nhân.”

“Ừ, theo ta. Luôn luôn đi theo ta, không được bỏ lại ta.” Ta ôm Doanh Tâm, ô ô khóc lên. Tình cảm đè nén đã lâu bỗng nhiên bộc phát. Từ nay về sau, người thân nhất bên cạnh ta cũng chỉ có các nàng.

28. Chương 28: Cát Vàng Mênh Mông, Xa Giá Bắc Tổ [2]

Nghi thức tiến thân lớn đến kinh người.

Nghe nói đây là nghi thức long trọng nhất trong mười mấy mươi năm trở lại đây, lần trước là đại nữ nhi của tiên hoàng, công chúa Khuynh Vũ, những người chứng kiến cảnh đó, vẫn còn tưởng nhớ đến buổi lễ tống thân long trọng đến mức điên cuồng đó. Quán hồng năm thứ tư, công chúa Khuynh Vũ hòa thân cùng thái tử Tổ Quốc, hoàng đế Thần Quốc lúc đầu đại xá toàn quốc, miễn thuế ba năm. Đồ cưới của công chúa, dài chừng ba mươi dặm, trong đó mười ngàn món đồ bằng ngọc, hoàng kim, bạc trắng, tơ lụa cẩm la, danh họa sách cổ nhiều không đếm xuể.

Công chúa Khuynh Vũ là đứa con đầu tiên của tiên hoàng và trịnh quý phi được tiên hoàng sủng ái nhất, chính chính là đứa con gái đầu tiên của tiên hoàng, từ xưa, đồ hiếm là đồ quý, trước khi sinh ra công chúa

Khuynh Vũ, tiên hoàng đã có năm nùười con trai, tuy rằng trinh quý phi là đứa con gái đầu tiên, nhưng lại không ảnh hưởng chút nào đối với nàng, trái lại còn giúp nàng thêm nhiều ân sủng.

Công chúa Khuynh Vũ, năm ấy mười tuổi đã biết làm thơ viết văn, soạn nhạc ca từ, không việc gì không biết. Hơn nữa xinh đẹp tựa Tây Thi, dáng dấp tựa Điêu Thuyền, chẳng qua là mọi người đều yêu thương che chở nàng tựa như trân bảo, nên tính tình nàng ương ngạnh, Mặc dù như thế, đại danh của nàng vẫn lan truyền trong tứ quốc.

Từng có lão hiền giả đắc đạo nói rằng ai có được Khuynh Vũ ắt có được được thiên hạ. Lời này thốt ra, càng khiến cho cuộc chiến giữa tứ quốc càng thêm gay gắt, khi Khuynh Vũ mười tám tuổi, một vị sứ giả Tổ Quốc, khiến cho cuộc tranh đấu giành Khuynh Vũ của tứ quốc bất chợt lắng xuống.

Vị sứ giả kia, chẳng phải sứ giả thông thường mà chính là Bát hoàng tử của hoàng đế Tổ Quốc lúc đó, cũng chính là thái tử Tổ Quốc - Uất Trì Dận. Khi đó Uất Trì Dận hai mươi sáu tuổi, đã nắm trong tay binh quyền quan trọng của Tổ Quốc, hấn ba lần chinh phạt Tây Dung nhiều lần xâm phạm biên giới Tổ Quốc, năm lần đẩy lùi du mục dân tộc Hung nô. Chiến kỳ “Phá nhiếp” của hấn chỉ cần giương lên, cũng khiến người nghênh chiến run rẩy đôi chân. Cũng vì điều ấy, hoàng đế Tổ Quốc lập hấn lên làm thái tử.

Hôm nay hấn đến...

“Tại hạ, mong muốn, ngài có thể gả công chúa Khuynh Vũ cho tại hạ.” Nhếch mày, như là muốn khiêu khích.

“Chuyện này...” Mặc dù Uất Trì Dận đứng trước mặt tiên hoàng chỉ là văn bối, thế nhưng, lại là người không thể tùy tiện đắc tội: “Ta thấy chuyện này cần hỏi ý của Khuynh Vũ trước đã.” Cũng không khó nhận ra, tiên đế đang tìm lý do.

“Được, vậy làm phiền ngài.” Khẽ hành lễ, sau đó quay về tẩm cung được tiên hoàng bố trí để nghỉ ngơi.

“Con không lấy chồng.” Thanh âm của công chúa Khuynh Vũ truyền ra từ trong tẩm cung, lúc này mẫu phi của Khuynh Vũ là Trinh quý phi đang ngồi trong cung của Khuynh Vũ rưng rưng nước mắt.

“Huyền Huyền, ngoan, vì Thần Quốc con không thể tùy hứng như vậy.” Tiên hoàng gọi nhũ danh của nàng, khuyên nhủ nói.

“Thế nhưng, con chưa từng gặp qua hấn lần nào, sao có thể... hơn nữa...” Khuynh Vũ tủi thân cúi đầu.

“Phụ hoàng biết chuyện của con và Văn Viễn, nhưng là bây giờ hai đứa chắc chắn sẽ là hữu duyên vô phận rồi.” Tiên hoàng thương tiếc sờ sờ đầu Khuynh Vũ.

“... Con muốn gặp hấn một lần.” Ánh mắt Khuynh Vũ ngẩn lẹ, ngón tay xoay xoay chiếc khăn lụa, nói khẽ.

“Chuyện này... Ta sẽ cố thu xếp cho con.”

Vào buổi trưa ba hôm sau, tiên hoàng hóa trang Khuynh Vũ thành cung nữ ngồi uống trà trong một tiểu đình ven hồ.

“Đã mấy ngày qua, chiêu đãi nếu có sơ xuất, hoàng tử thứ lỗi cho.” Tuy rằng tiên hoàng là trưởng bối, thế nhưng đối mặt với đại tướng quân “Phá nhiếp”, thái tử Tổ Quốc mạnh nhất trong tứ quốc, trong lòng cũng có vài phần kiên kỵ.

“Thần hoàng chớ khách khí.” Hấn cầm lấy tách nhấp một ngụm trà. Ngẩng đầu, nhìn thoáng qua Khuynh Vũ đứng ở bên cạnh tiên hoàng, mỉm cười, rồi lại nhìn sang tiên hoàng: “Công chúa đã cho câu trả lời rồi hay chưa?” Sau đó khẽ liếc nhìn Khuynh Vũ.

Mà chính cái nhìn này, khiến Khuynh Vũ thấy rõ tướng mạo của hấn. Không có làn da chăm chút cẩn thận mềm nhẹ như nước của nam tử phía nam, ngũ quan anh tuấn, khuôn mặt như chạm như khắc, làn da rám nắng khỏe mạnh, đôi môi mím chặt ít nói, nhưng luôn luôn mang theo nụ cười thần nhiên. Lại nói tiếp, bất luận là xét về dung mạo hay là gia thế thì người nam nhân ngồi trước mắt này rất xứng đôi với nàng.

Nàng nhẹ nhàng khều phụ thân. người này, nàng ưng thuận.

“Ừ, nàng đáp ứng rồi.”

Hắn cười càng tươi, hình như xem thấu mọi thứ. Ngắc đầu, nhìn chăm chăm Khuynh Vũ, trả lời tiên hoàng: “Vậy cảm ơn thần.” Mặt của Khuynh Vũ như thiêu cháy, người này, như là đang trêu chọc nàng.

Ba tháng sau, đội ngũ đón dâu ngũ đến;

Năm tháng sau, Khuynh Vũ gả cho Uất Trì Dận;

Một năm sau, Uất Trì Dận đăng cơ sửa niên hiệu ‘Thừa trị’, phong Khuynh Vũ là phu nhân, phong hào Thần;

Thừa trị năm thứ hai, Khuynh Vũ sinh hạ cho Uất Trì Dận hoàng tử thứ sáu, tên là Uất Trì Sùng Diệp lập làm thái tử, Khuynh Vũ lập làm Hiền phi;

Thừa trị năm thứ năm, Khuynh Vũ sinh hạ cho Uất Trì Dận hoàng tử thứ tám, tên là Uất Trì Nguyên Bản lập làm Phát vương, Khuynh Vũ lập làm hoàng hậu;

Thừa trị năm thứ mười hai, Khuynh Vũ sinh hạ cho Uất Trì Dận công chúa thứ sáu tên là Uất Trì Phình Sam ban thưởng hào ngưng lưu;

Thừa trị năm thứ mười ba, Khuynh Vũ bệnh nặng, tàn thu ra đi, hưởng dương ba mươi tuổi.

Uất Trì Dận cũng vĩnh biệt cõi đời ở tuổi bốn mươi tám, Uất Trì Sùng Diệp đăng cơ trở thành quốc quân mới của Tổ Quốc, sửa niên hiệu thành ‘Đềng Sóc’

Mà, tự lúc Uất Trì Dận cưới công chúa Khuynh Vũ cũng không cưới thêm bất luận vị công chúa nào khác.

29. Chương 29: Cát Vàng Mệnh Mông, Xa Giá Bắc Tổ [3]

“Bệ hạ kể chuyện này cho nô tì?” Ta ngắc đầu nhìn người đàn ông này.

“Người và nàng cùng tên.” Hắn đáp.

Hôm nay là ngày thứ hai ta đến Bắc Tổ, sáng sớm, ta chỉ rửa mặt chải đầu trang điểm xong, đi tiếp “Phu quân của ta”.

Tuy rằng chưa từng gặp qua, nhưng đã nghe nói, tài trị quốc của hắn nếu so sánh với Thừa Trị để thì chỉ có hơn chứ không thua kém. Không kiêu không nóng nảy, hữu điều bất loạn, cho dù hai năm trước cường địch áp cảnh, hắn vẫn bình thản ung dung, không tỏ chút hoảng loạn nào. Hơn nữa tướng mạo tuấn mỹ, ngẫm lại mẹ của hắn từng được khen là đệ nhất mỹ nhân tứ quốc, phụ thân của hắn cũng là mỹ nam tử tứ quốc, hơn nữa từng gặp qua bào đệ của hắn.

Hắn quả thực không làm cho ta thất vọng, một thân áo bào tím, không có bất cứ trang sức dư thừa nào, đơn giản mà khí phách, khí chất để vương gây áp lực cho người xung quanh.

Mắt của hắn sâu như đầm hồ, nhìn không xuyên cũng không thấu hiểu. Mà hắn hình như có thể xem thấu tất cả mọi thứ, nhìn rõ mọi vật, hiểu hết mọi chuyện.

Nói thật, ta cũng không thích loại cảm giác bị nhìn thấu này.

“Phải chăng nô tỳ nên cảm tạ tình yêu sâu đậm của bệ hạ?” Ta khẽ mỉm cười hỏi lại, ngắc đầu nhìn hắn một chút, mà hắn nhưng chỉ là mỉm cười, không có ý định đáp lời. Thấy hắn không trả lời câu hỏi của ta, ta lại nói tiếp: “Bệ hạ, kể câu chuyện này với nô tỳ làm chi? Ngài chẳng phải tiên hoàng, mà nô tỳ cũng không phải Thần hoàng hậu!” Ta giương đôi mắt trong suốt ngày thơ nhìn thẳng vào ánh mắt của hắn, khẽ mỉm cười, ngây ngốc ngu ngơ, như chẳng hiểu gì cả.

“Đúng vậy, người không thông minh bằng Thần hoàng hậu.” Ta không ngờ rằng hắn lại thốt ra những lời như vậy trước mặt ta. Kỳ thực, đúng là ta để ý những lời này, nếu như Thần hoàng hậu không có thủ đoạn cứng rắn và tư duy nhạy bén, không có khả năng độc hưởng sung ái của đế vương lâu như vậy, thậm chí đến một đế vương nguyện ý vì nàng không tuyển phi chọn tú. Thế nhưng, nghe được những lời như vậy từ

trong miệng hắt thở ra khiến ta không cam lòng, ta ta có thể cảm giác được, tâm tình mình biến hóa, tiếp đó lạnh nhạt cười, đưa tay vuốt lại vài cọng tóc đang bay vờn vờ.

“Nô tì quả thực ngu dốt, xin bệ hạ tha thứ.” Ta làm bộ ầm Ức, như làm nũng nói ra những lời này, ta có thể cảm giác được, lời của ta mang theo chút châm chọc. Thế nhưng, ta có lòng tin hắt sẽ không tức giận, đã giả ngu, thì phải đóng kịch đến hết tuồng.

Nam nhân không thích nữ nhân quá mức khôn lanh.

“Nha đầu Cuồng vọng.” Hắt nhỏ giọng nói, giống như tự nhủ: “Nguyên nhân Trẫm chỉ đích danh nàng hòa thân chính là vì nàng rất ngông cuồng. Nàng rất thông minh nhưng vẫn còn kém lắm.” Ánh mắt của hắt như là một cây đao cắt ta thành từng mảnh, xem xét ta tận chân tơ kẽ tóc.

“Gan dạ sáng suốt và độ lượng khoan dung, xem ra mấy năm nay vẫn chưa từng thay đổi.” Nghe thấy hắt nói như vậy, ta có một cảm giác thở phào nhẹ nhõm, dường như thành công rồi, ta vẫn chưa bị nhìn thấu.

“Ồ, xem ra, bệ hạ, rất là hài lòng!” Ta tỏ vẻ ta đây, nhượng nhượng mày nhìn hắt.

“Chưa từng có kẻ nào dám nói chuyện như vậy với trẫm.” Hắt như là ám chỉ cái gì. Đương nhiên, những hậu phi đó e là sợ hắt muốn chết. Một người nam nhân Như vậy, ai có gan nói với hắt những lời khiêu khích như thế?

“Bệ hạ có giận nô tỳ không?” Ta tủi thân bĩu môi.

“Không, trẫm thích.”

Ta nghe miệng cười với hắt, nụ cười đắc ý và kiêu ngạo, giống như ta vừa giành chiến thắng trong trận đấu xúc xúc. Ta sẽ không che giấu bất kỳ tâm tình gì ở trước mặt hắt, trái lại đem tất cả hứng thú nổi buồn giải phóng ra, bộc phát đến mức không ai có thể nắm bắt được. Ta không cần hắt đi phỏng đoán và nhìn thấu, bởi vì hiểu rõ một cái liếc mắt cũng bị hắt nhìn xuyên thấu thì chi bằng bản thân cứ phơi bày ra cho hắt xem.

“Nàng quả thực rất thú vị.” Hắt mỉm cười nói.

“Hi hi, cảm tạ bệ hạ khen ngợi.” Ta hơi cúi người, làm lễ tạ ơn.

“Mười ngày sau là ngày đại hôn. Mấy ngày tới, nàng hãy nghỉ ngơi cho tốt.”

30. Chương 30: Cát Vàng Mệnh Mông, Xa Giá Bắc Tổ [4]

Từ đó đến hết mười ngày, ta không gặp lại hắt.

Ta được an bài nghỉ ở nơi được gọi là Phúc Hương lâu. Bởi vì ta vẫn chưa chính thức gả cho Uất Trì Sùng Diệp, cho nên ta không có biệt viện chuyên dụng.

Phúc Hương lâu không lớn, nhưng là một nơi tốt để nghỉ ngơi. Hậu viện có Lăng Vũ đình, xung quanh Lăng Vũ đình được trồng trúc tương phi, thời tiết lúc này dần trở nên lạnh, lá trúc tương phi phần lớn đều khô vàng, làm quang cảnh thêm phần u buồn.

“Tiểu thư, khí trời phương bắc lạnh lẽo, người khoác thêm áo nhé.” Doanh Tâm mang đến một tấm áo choàng khoác lên người ta.

“Nghe cung nữ nơi này nói, đây là tận cùng góc phía nam của hậu cung, băng qua đình, đi thêm năm dặm, chính là cửa Liệt Hồ.” Ta không trả lời chỉ là nghe Doanh Tâm nói.

“Tiểu thư đang nhớ nhà ư?” Doanh Tâm khẽ hỏi. Nhưng chỉ một câu hỏi này đã đánh nát phòng tuyến bao quanh lòng ta. Nước mắt đột nhiên rơi xuống, từng giọt từng giọt, cứ thế thi nhau chảy, gió thổi quất vào mặt đau buốt.

“Tiểu thư...” Doanh Tâm ôm lấy ta, ta chôn mặt trong ngực nàng, cửa Liệt Hồ, chính là cửa cung ngày ấy tiến cung ta đã bước qua. Không biết khóc bao lâu, khi ngẩng đầu nhìn Doanh Tâm, chợt phát hiện, Liên Tâm đã đứng ở bên cạnh.

“Tiểu thư, đừng đứng ở chỗ này, sức khỏe của người không tốt, không chịu được gió lạnh. Hai ngày nữa chính là đại hôn, chúng ta nên trở về thôi.” Ta không trả lời coi như là ngầm đồng ý.

Hai ngày sau, dĩ nhiên bất tri bất giác cứ thế trôi qua, Ta còn tưởng rằng, ta sẽ ngủ không được, ăn không vô vì khiếp sợ. Ai ngờ, hai ngày trôi qua còn thoải mái hơn cả tám ngày trước.

Hai mươi chín tháng chín, chính là ngày mai rồi. Buổi tối, nhìn mọi người của Phúc Hương lâu vui mừng hân hoan mà ta vẫn ở lì trong phòng của mình, chậm rãi uống trà ăn bánh, bình tĩnh như không có chuyện gì xảy ra.

Chưa đến giờ mẹo ngày hôm sau, ta đã bị đánh thức trang điểm thay y phục. Lần này còn long trọng hơn cả lần sắc phong trước đó, Doanh Tâm chải từng lọn tóc cho ta, cuối cùng cài lên tóc ta đủ loại hoa, Liên Tâm mang son phấn đến, từng chút một đánh lên da mặt ta, mà ta lại giống như tượng gỗ ngồi đấy, để mặc mọi người tùy ý vẽ vời, đầu óc nặng như có nghìn cân.

“Tiểu thư, tiểu thư, tỉnh tỉnh. Phải thay quần áo rồi.” Đang mơ mơ màng màng thì trang điểm và làm tóc đã xong. nhìn mình trong gương đồng, thấy khuôn mặt ấy hoàn toàn không giống với mình.

Người kia, thật đẹp, là ta sao? Hay là đã quá lâu rồi ta không soi gương?

Giá y của ta là lúc còn ở Thần Quốc cô cô tìm thợ may vá tốt nhất cắt may theo số đo người ta, hình con phượng hoàng tung cánh thêu bên trên được mười tú nương khéo tay nhất Thần Quốc làm suốt ngày đêm ròng rã một tháng trời mới hoàn thành. Bên tay áo được đính mã não màu vàng mài tinh tế. Trên thân của Phượng hoàng có chín trăm chín mươi viên trân châu thượng phẩm đỏ thắm như lửa, mà con phượng hoàng kia lại đang bay lượn tự do trong ngọn lửa.

Lấy ra bộ trang sức do sứ giả Tổ Quốc mang đến, từng cái từng cái đeo lên người, sau đó, đội mũ phượng lên trên đầu, trùm khăn hỷ lên, chờ hỉ kiệu đến đón ta vào Ương Mộc cung.

Cũng may chỉ một lát sau thì hỉ kiệu đã đến. Tuy rằng không nhìn thấy xung quanh, thế nhưng cũng cảm thấy Doanh Tâm và Liên Tâm đỡ ta còn phần khởi hơn cả ta.

Mọi thứ diễn ra giống như giấc mộng, ta được hỉ nương đỡ chỉ dẫn hoàn thành tất cả hũ tục.

Bái thiên bái địa, cầu tứ hải cát tường sinh sôi, nguyện Bắc Tổ hưng thịnh lâu dài!

Đang lúc mơ hồ, ta được đỡ vào “Thiên khánh cung” nơi hoàng đế chuyên dụng khi thành thân.

Ngự ý là khắp nơi ăn mừng, mọi sự tốt lành.

Bên cạnh ta lúc này chỉ có một nha hoàn Bắc Tổ, nghe tiếng gõ canh từ bên ngoài vọng vào, lòng ta thêm phần lo lắng.

“Nương nương bình tĩnh chớ nóng ruột, bệ hạ sẽ đến nhanh thôi.” Nàng cũng là một nha hoàn có ánh mắt, mọi động tác dù nhỏ của ta cũng không thoát khỏi ánh mắt nàng. Ta im lặng không lên tiếng chỉ là tiếng tục ngồi im ở đó.

Ước chừng qua hai khắc sau, ta nghe thấy tiếng hô “Hoàng thượng giá lâm” ngoài viện truyền vào, trong nháy mắt tìm ta đập thành thịch liên hồi.

Hắn tới.

31. Chương 31: Giá Nhập Thần Cung, Tranh Đấu Gay Gắt [1]

“Lui xuống hết đi!” Sau khi gỡ khăn trùm đầu, hắn hạ lệnh với hỉ nương cùng các thị nữ bên cạnh.

“Sao lại xấu hổ?” Trong lời nói còn có ý cười. Ta vẫn không đáp lời, cũng không ngẩng đầu nhìn, người cứng đờ giống như khối băng. Mà hấn tựa hồ không có cảm giác xấu hổ nào, cầm hai chén rượu trên bàn đến đưa cho ta một chén, nói: “Rượu hợp cần.” Ta ngẩng đầu nhìn, ngày hôm nay hấn không có mặc xiêm y màu tím xa hoa, mà mặc hỷ phục đỏ thắm đường hoàng, hơn nữa hỷ phục được may từ gấm vóc thượng thừa bên trên thêu rồng đại biểu cho đế vương, không biết có phải vừa khớp hay không, nhưng màu sắc cũng như kiểu dáng quần áo trên người hấn, lại tương tự của ta. cứ như là một đôi.

Ta nhận lấy chén rượu, hấn ngồi ở mép giường, hai tay giao nhau, cùng uống cạn chén rượu.

Ta không thích rượu, không chỉ vì mùi vị của nó mà một phần là do sau khi uống say sẽ không khống chế được hành vi của bản thân, ta ghét những việc xảy ra không nằm trong phạm vi khống chế của mình.

Tựa như cuộc hôn nhân này, không thuộc quyền khống chế của ta. ta chán ghét cảm giác nhận mệnh, thế nhưng ta muốn phản kháng, lại phát hiện bản thân vô lực phản kháng.

“Nàng tên gì?” Hấn hơi nheo mắt lại nhìn ta, biết rõ mà cố hỏi.

Ta xì một tiếng bật cười, nói: “Bệ hạ say rồi ư? Ngay cả nô tỳ tên gì cũng không nhớ? Nô tỳ là Úy Trì Huyền, nhũ danh Nhiễm Nhi.”

Ta có thể cảm giác được hấn rất hài lòng với câu trả lời này, hấn cười, ôm ta vào lòng.

“Nhiễm Nhi, nàng là cô gái rất thông minh.” hấn luôn nói những lời thẳng thắn như vậy, giống như khi ta hoàn tất một bài thơ đúng với chủ đề, sẽ được tiên sinh khen ngợi.

“Đây không phải là thông minh mà là sự thật.” Ta thành thật đáp lời, cũng nói rõ với hấn, từ giờ trở đi, ta chính là phi tử của hấn, là người của hấn. Làm cho hấn an tâm cũng là để bản thân chấp nhận vận mệnh.

Hấn đứng dậy, gỡ mũ phượng xuống cho ta, cảm giác đè nén trên cổ thoáng chốc tan biến.

Hấn thận trọng chải tóc cho ta, tóc xõa bung trên vai dài xuống tận gối.

Ta ngồi trước bàn trang điểm nhìn gương mặt mình chiếu trên gương đồng cùng thân hình của hấn.

“Nhiễm Nhi, tóc của nàng rất đẹp.” Hấn cầm lấy chiếc lược bằng sừng trâu nhẹ nhàng gỡ từng lọn tóc rối, mái tóc của nữ tử chỉ có trượng phu mới có thể chạm vào. Trước kia cũng từng hy vọng xa vời, cũng từng mơ mộng như thế, nhưng tất cả chỉ là giấc mộng mà thôi, hôm nay, ta đã là gả làm vợ người ta rồi.

“Nhiễm Nhi.” Hấn thấy ta ngồi thất thần, bèn lên tiếng gọi.

“Sùng Lang. Có chuyện gì ư?” Ta nhẹ giọng hỏi, ngẩng đầu nhìn chàng.

“Nàng vừa gọi ta là gì?” Hấn nhìn vào mắt ta hỏi lại.

“Sùng Lang. Lẽ nào phải gọi là ‘bệ hạ’ mới được sao?” Ta dùng ngữ điệu nũng nịu của cô gái nhỏ đáp lời, vừa cười vừa nhướn mày nhìn thẳng vào mắt hấn, trong ánh mắt viết hai chữ đương nhiên.

Hấn cũng cười, nói: “Chưa từng có ai gọi ta như vậy, tất cả các phi tử, kể cả hoàng hậu cũng gọi ta là ‘bệ hạ’. Nhiễm Nhi, nàng là người đầu tiên.”

“Tại sao vậy chứ?” Ta nghiêng nghiêng đầu, nghi hoặc hỏi lại.

“Các nàng sợ trẫm. Các nàng lo lắng lỡ nói sai câu gì, trẫm sẽ giết cửu tộc của các nàng.” Thanh âm hấn nhẹ nhàng như vậy, lời nói đậm mật, cứ như đang nói về chuyện của người khác: “Nàng không sợ trẫm sao?” Hấn hỏi.

“Cớ sao lại sợ? Chàng là phu quân của thiếp, là người sẽ cộng chăm hằng đêm với thiếp mà. Lẽ nào, thiếp phải lo lắng đề phòng với người sẽ cùng giường với mình nữa sao?” Ta bình tĩnh đáp lời. Ta biết, mỗi một câu nói của ta lúc này đều đặt nền móng cho ta về sau, nếu như tối nay, ta thực sự gây ra chuyện gì khiến hấn tức giận, thì chỗ dựa to lớn và vững chắc nhất của ta cũng theo đó tan biến mất, theo đó, ta cũng phải đối mặt với diệt vong.

“Ý của Sùng Lang, phải chăng không cho phép thiếp gọi chàng như vậy?” Ta chu mỏ một cái, mang theo khẩu khí tiếu nuôi nói.

“Có thể.”

“Thật?”

“Nhiễm Nhi, nàng có thể gọi trẫm như vậy.” Hấn vuốt ve tóc ta, cúi đầu hôn lên trán của ta. Dán trán hấn vào trán của ta, khuôn mặt ta in trong mắt hấn. “Cứ gọi là ‘Sùng Lang’, trẫm chỉ cho phép nàng gọi trẫm như thế.” Về mặt của hấn rất nghiêm túc, ngữ khí của hấn bá đạo như vậy, hình như không có một chút ôn hòa.

Ta khéo léo cười đáp lại: “Vâng!”

Đêm đó, nến hỉ đốt suốt một đêm, nhiễm đỏ một đoạn gấm trắng.

32. Chương 32: Giá Nhập Thần Cung, Tranh Đấu Gay Gắt [2]

Ta không biết mình đã ngủ bao lâu, tận đến khi ánh nắng chiếu qua cửa sổ soi sáng toàn bộ căn phòng, nến hỉ trên bàn đã tắt ngấm tự lúc nào. Hấn, vẫn nằm ngủ bên cạnh ta.

Ta khẽ nhúc nhích thân mình, cảm giác thân thể thật là nặng, các đốt ngón tay cũng rã rời, bên tai chợt vang lên tiếng nói khiến ta càng hoảng sợ.

“ Tỉnh rồi ư?” Ta xoay người nhìn hấn. Hấn chống đầu, nhìn ta, đáy mắt tràn đầy tiểu ý. Ta không biết lúc này nên nói cái gì, cảm giác mặt đang bị đốt cháy.

“Mệt không? Ngủ tiếp một lát nhé.” Hấn lại lên tiếng, trầm thấp ôn nhu như là tiếng chuông trên núi băng. Ta lắc đầu: “Sùng Lang, giờ nào rồi?” Ta hỏi.

“Không biết, nhưng nhìn trời sáng thế này ước chừng đã sang giờ Tỵ rồi.” Ta nghe như tiếng sấm bên tai, đã đến giờ Tỵ rồi ư? Nhớ đến lời căn dặn của mẫu thân, ngày đầu tiên sau tân hôn thì cô dâu mới về phải dâng trà cho cha mẹ chồng. Xem ra, ta đã muộn.

Nhìn thấu lo lắng của ta, hấn lại nở nụ cười, đưa tay ngắc cái mũi nhỏ của ta nói: “Suy nghĩ gì?”

“Dâng trà. Thiếp đã muộn rồi.” Ta nũng nịu như hài tử vừa làm sai, nhỏ giọng nói.

“Hiện tại, trong cung chỉ có hai vị phi tử của tiên hoàng, nàng không cần dâng trà cho các nàng, chỉ cần sau khi hoàn thành sắc phong xế chiều hôm nay, đến bái kiến một chút là được.”

“Sắc phong? Khi nào?” Hoá ra ta đã bỏ lỡ rất nhiều việc.

“Không vội, giờ Mùi.” Sau khi nghe được câu trả lời, ta thoáng thở phào.

“Sùng Lang, Nhiễm Nhi hầu hạ chàng thay quần áo nhé.” Ta cười nói với hấn, mặt của ta còn đang nóng như lửa đốt. Nhưng lại sợ không dám nói tiếp, trong lòng lại thấy xấu hổ.

Hấn không trả lời ta, lặng lẽ ngồi dậy.

Ta nghiêm túc giúp hấn mặc y phục, từng cái từng cái, nghĩ tới “Kết tóc làm phu thê, nắm tay đến bạc đầu giai lão”, có thể nói ta và hấn hiện giờ đã kết tóc làm phu thê, nhưng ai có thể nói cho ta biết, phải làm thế nào mới có thể cùng hấn nắm tay đến bạc đầu giai lão?

“Làm sao vậy? Nàng luôn thất thần.” Hấn nhìn vào mắt ta hỏi.

“Không có, chỉ là đến tận bây giờ vẫn chưa tin được.” Ta trả lời hấn.

“Không tin cái gì?” Hấn hỏi

“Không tin, hiện giờ đã có một người ngủ cùng giường mỗi đêm. Sùng Lang cũng biết, thiếp chẳng phải công chúa, mà thiếp là nữ nhi của tể tướng.” Ta không sợ nói ra sự thật này, vì hấn cũng biết rõ điều này.

“Nếu như, không gặp được chàng, có thể thiếp sẽ kết thân với người môn đăng hộ đối nào đó.” An tâm làm một người phụ nữ không bước chân ra khỏi cửa, ở trong nhà giúp chồng dạy con, chăm lo nhà cửa, giống như mẫu thân của nàng vậy.

“Không ai có thể cưới được nàng.” Lời của hắn luôn luôn khiến cho ta không có điểm nào phản bác.

“Xong rồi.” Ta vỗ tay một cái, nhìn hắn. Xem ra hắn cũng rất hài lòng, nhìn mình trong gương đồng, gật đầu.

“Ngồi đi.” Hai tay hắn đề bả vai của ta xuống, để ta ngồi ở trước bàn trang điểm. Hắn lấy bút than trong ngăn kéo ra, cẩn thận vẽ mi cho ta. Khoảng cách giữa ta và hắn rất gần, có thể cảm nhận được nhiệt khí từ trong hơi thở của hắn đang nung cháy mặt ta.

“Thấy trẫm vẽ thế nào!” Hình như hắn rất hài lòng với tác phẩm của mình.

Ta cầm gương đồng lên, nhìn một chút, hoàn hảo, không có vấn đề gì: “Sùng Lang, phải chăng cũng thường vẽ mi cho người khác?” Ta hỏi hắn.

“Thế nào? Ghen?” Hắn đưa ngón tay ra nhéo chóp mũi ta: “Nàng là của trẫm, cũng là nữ tử đầu tiên được trẫm vẽ mi cho.” Vẽ mặt của hắn vô cùng chăm chú, ta lại không thấy buồn cười.

“Thật ư? Sao biểu tình biểu tình của Sùng Lang bỗng nhiên lại trở nên nghiêm túc như vậy nghiêm túc như vậy! Nhiễm Nhi còn tưởng rằng nói sai cái gì, Sùng Lang muốn trách tội cơ đấy!” Ta cười nhẹ nhàng vỗ nhẹ lên vai của hắn, giống như tình nhân đang liếc mắt đưa tình, vô cùng ám muội: “Sùng Lang đi lo việc đi, Nhiễm Nhi đã biết.” Ta bảo hắn rời đi, Tuy nói sau đại hôn hoàng đế không cần lên triều bảy ngày, thế nhưng, tấu chương văn tự phiên người ấy không phải ít.”

“Đừng quên, giờ Mùi, đến Ương Mộc cung.”

“Dạ dạ dạ!” Ta cười đẩy hắn ra ngoài.

“Nàng là phi tử đầu tiên đuổi trẫm đi ra ngoài đấy! Thế nào, hôm qua trẫm không làm nàng thỏa mãn ư?” Hắn cười nhìn ta, nhướn mi, ánh mắt câu dẫn nhìn ta. Mặt của ta hiện tại chẳng khác nào than đang đốt trong lò, nếu như hắn cứ đứng ở chỗ này nhìn nữa, có thể ta chẳng làm được việc gì.

“Sùng Lang!” Ta giậm chân, nũng nịu gọi tên của hắn.

“Được rồi, được rồi.” Hắn lắc lắc tay, đi ra khỏi phòng.

33. Chương 33: Giá Nhập Thần Cung, Tranh Đấu Gay Gắt [3]

Giờ Mùi vừa đến, ta đứng giờ bước vào cửa cung Ương Mộc cung, mọi ánh mắt đều dồn sang, trong cung Ương Mộc đầy ắp người. Ta mặc trường sam màu hạnh bình thường, tóc búi bàn khởi, quấn một sợi dây lụa cổ định, trên búi tóc không cài thêm bất cứ bông trang sức gì, chỉ cài thêm ba cây trâm ngọc. Ta biết tuy rằng ta là nhân vật chính của hôm nay, thế nhưng khi vẫn chưa xác lập thân phận, bất luận trang sức dư thừa nào hoặc chỉ là trang phục có thiếu sót đều có ảnh hưởng đến ta.

Ta cúi đầu bước từng bước về phía trước, Doanh Tâm và Liên Tâm đã thay đổi theo kiểu trang phục thị nữ của Tổ Quốc, đi sát phía sau ta.

Một thanh âm chói tai cất lên, hình như đây là tiếng của vị công công đi theo đội ngũ đón dâu.

“Công chúa hòa thân Thần Quốc, tiếp chỉ.” Ta quỳ xuống nhận chỉ.” Phụng thiên thừa vận, hoàng đế chiếu viết, công Ân Lạc Thần Quốc dịu dàng tú lệ, có tri thức hiểu lễ nghĩa, thiên tư quốc sắc, ôn nhu thực đức, phong tư nho nhã, lòng trẫm yêu mến, ngày tốt sắc phong công chúa Ân Lạc Thần Quốc làm tu nghi tam phẩm, phong hào Thù, ban Đào Chúc cung, thưởng ba mươi lăm cung nữ, hai mươi thái giám, mười thị vệ, khâm thử.”

“Thiếp, tạ chủ long ân!” Ta dập đầu, một vị trí không cao không thấp.

“Bình thân!”

“Tạ ơn bệ hạ.” Ta khom người đứng dậy.

“Muội muội ngẩng đầu lên, để bốn cung nhìn xem nào, đều là người trong nhà cả, không có gì phải mắc cỡ.” Một thanh âm vang lên. Ta khẽ gật đầu đáp vâng, sau đó ngẩng đầu lên. Có hai nữ tử đứng bên cạnh Sùng Lang, một nữ tử có khí khái ung dung, như là hoàng hậu, một người khác mặc trường sam màu cánh sen, tuy rằng đẹp như không kinh diễm, có vẻ như là một trong bốn phi tử nhất phẩm, chính là sủng phi, lời nói vừa rồi là của bị hoàng hậu kia.

“Nghe danh tiếng nữ tử Thần Quốc dịu dàng tú lệ từ lâu, nhưng nhìn thấy Thù tu nghi mới biết được, bốn chữ ‘dịu dàng tú lệ’ này vẫn không thể sánh bằng muội muội!” Nghe âm thanh của nàng, ta cũng đoán được nguyên nhân nàng được sủng ái, thanh âm này, giống như trân châu rơi trong chén ngọc, diễm đạm mà không chán ghét, kiều diễm mà không mỉa mai, lời cất lên lại giống như một khúc nhạc, e là chỉ có thần tiên mới có thể nghe thấy.

“Tạ ơn Tạ tỷ tỷ nâng đỡ.”

“Sao lại nói là nâng đỡ? Muội muội sắc nước hương trời, khuynh quốc khuynh thành, từ xa ngàn dặm đi đến Tổ Quốc này, nếu có gì không quen thì cứ tới tìm bốn cung.” Thanh âm của hoàng hậu rất ôn nhu, nhưng rất có lực uy hiếp. Hoàng hậu ước chừng hai mươi lăm tuổi, khoác trên người bộ hoa phục màu đỏ thắm nặng nề khiến mỗi động tác của nàng chậm chạp không linh hoạt.

“Muội muội cảm ơn các vị tỷ tỷ.” Ta hơi cúi người, hoàn lễ.

“Được rồi, nếu không còn gì mọi người về nghỉ ngơi đi. Tỷ muội các nàng nếu chuyện riêng gì muốn tâm sự thì từ từ nói sau.” Nói xong, Sùng Lang đứng dậy, đi xuống. Hắn có vẻ không hài lòng, lại như có tâm sự. Nhưng bây giờ không phải lúc truy cứu hắn có tâm sự gì, trong lúc trò chuyện, ta hi vọng được bá kiến hai vị Thái phi của tiên hoàng.

Mọi người lần lượt cáo từ, ta cũng xoay người rời khỏi.

“Tiểu thư, chúng ta đi đâu?”

“Quy củ mãi mãi là quy củ, chúng ta bây giờ phải đi thỉnh an An Thái phi và Hạ Thái phi. Còn nữa, Liên Tâm dẫn mấy người này đi thu dọn đồ đạc bên Phúc Hương lâu sang đến Đào Chúc cung đi.”

“Vâng.” Liên Tâm ứng lời, lui xuống.

Sau đó, ta quay sang nói với Vũ tình, người đã theo ta từ Thần Quốc đến đây: “Người cũng đi cùng đi, đem hai cái hộp ta chuẩn bị lúc trước đến đây, cẩn thận không được cầm nhầm!”

“Vâng.”

“Giờ Thân hai khắc gặp ta tại Thiên Từ cung, người dẫn theo cung nữ thông thuộc đường trong cung đi cùng, đừng để bị lạc, làm trễ nãi thời gian.”

Nghe cung nữ nói Phúc Hương lâu gần Thiên Từ cung, chỉ cần đi bộ khoảng một khắc là đến. mà Đào Chúc cung lại cách hơi xa Thiên Từ cung, đi xe cũng mất chừng ba khắc mới đến, nếu ta vội đi thì không kịp nhưng hiện tại ta lại dư giả thời gian, cho nên quyết định đi xem Sùng Lang trước.

Tầm cung của Sùng Lang ở ngay phía sau Ương Mộc cung, đi đến đó ước chừng khoảng một chung trà, nhưng bây giờ đến thẳng đó có hơi đường đột, nên ta đi tìm A Phúc.

“Hóa ra là Thù tu nghi!” A Phúc đứng ở cửa chính Hoàn Thực Đường, vừa thấy bóng ta đã vội ra đón: “Nô tỳ thỉnh an Thù tu nghi!”

“Công công khách khí, thiếp thân thấy bệ hạ phiền muộn trong lòng, nên đến hỏi thăm xem thế nào, có thể vào thăm hay chẳng?” Ta biết chắc chắn không thể thế nhưng vẫn cố ý hỏi.

“Chuyện này, thỉnh Thù tu nghi chớ trách tội, bây giờ e rằng không được.” A Phúc tỏ vẻ khó xử.

“Haizzz, không được sao?” Ta khẩn cầu.

“Thực sự xin lỗi, Thù tu nghi. Trong lúc bệ hạ xử lý quốc sự không cho ai đến gần. Hôm nay, cho dù là Hoàng hậu nương nương hay Triệt phi nương nương cũng sợ rằng không thể vào.” Triệt phi nương nương? Có phải là sủng phi kia chẳng? “Thế nhưng, nếu Thù tu nghi lo lắng cho bệ hạ, chờ sau khi bệ hạ làm xong việc, nô tài sẽ bẩm báo lại ngài đã ghé thăm.”

“Không cần, không cần, thiếp thân chỉ là một tu nghi nho nhỏ, chẳng qua muốn ghé thăm bệ hạ một chút. Chuyện nhỏ nhặt này, không dám làm kinh động đến bệ hạ.”

“Vâng, vâng.”

“Có điều, thiếp thật lòng lo lắng cho bệ hạ, công công chó cười, thiếp thân mới đến không hiểu rõ quy củ, tại nơi lầu huỳnh nhà ngọc này, thiếp thân chỉ có thể nương nhờ được vào bệ hạ.” Lời nói mang theo ảm ức, ta cúi đầu, thanh âm ghen ngào.

“Vây... Hay là Thù tu nghi về nghỉ ngơi trước, nô tài sẽ đến chăm sóc cho bệ hạ, nếu có gì không ổn, nô tài sẽ nói cho Thù tu nghi biết.” Ta chính là chờ câu nói này!

“Vây làm phiền công công.” Ta hơi cúi đầu, hạ mình làm lễ, sau đó xoay người muốn chạy đi.

“Thù tu nghi đi thông thả.”

“Công công dừng chân.”

34. Chương 34: Giá Nhập Thân Cung, Tranh Đấu Gay Gắt [4]

Giờ Thân một khắc ta xuống xe ngựa, đã nhìn thấy Vũ Tình.

Đồ ta cần đã đến.

Đến Tổ Cung không bao lâu ta đã bắt đầu cùng cung nữ hầu hạ ta ở Tổ Cung trò chuyện, chủ yếu hỏi sơ lược những chuyện liên quan đến bệ hạ và sở thích của hai vị Thái phi này, cùng với những chuyện xảy ra từ trước đến nay.

Con gái duy nhất của An Thái phi là Cán Như công chúa đã kết thông gia cùng với thái tử nước Lỗ khi nàng mười lăm tuổi, là thái tử phi nước Lỗ, từ đó về sau An Thái phi bắt đầu một lòng hướng Phật, chỉ để cầu cho Cán Như công chúa được bình an suốt đời.

Hạ Thái phi không con không cái, năm nay đã ba mươi bảy tuổi, vẫn có sở thích chăm chút nhan sắc, trang phục cầu kỳ như thời còn tiên hoàng, nào là son phấn hương hoa, trâm châu phù dung đều là những thứ nàng yêu thích nhất.

Nhìn những thứ đang cầm trên tay, ta mỉm cười, hôm nay nhất định phải lưu lại ấn tượng tốt với hai vị Thái phi này.

Chậm rãi bước vào Thiên Từ cung, chỉ thấy một vị như là đạo cô bước lại phía ta, khi nàng đến gần ta cúi người làm lễ chào: “Ta mạo phạm đến quấy rầy, chẳng biết có làm phiền đến An Thái phi hay chẳng?” Trông dung mạo vị đạo cô kia chỉ khoảng chừng mười bảy mười tám tuổi, mặc đạo y, dung mạo mộc mạc, khuôn mặt không son phấn, hành lễ với ta nói: “Nữ thí chủ, ta là Diệu Chân ở Mai Hoa Quan, hôm nay theo sư phụ đến giảng đạo với An Thái phi, chẳng hay thí chủ có thể chờ thêm nửa canh giờ được chẳng?”

“Vây làm phiền ngài, ta sẽ đến nơi khác trước, nửa canh giờ sau sẽ trở lại.” Sau đó, đi về phía Mật Thọ Điện.

Chỉ là, nếu cầm theo hai món đồ như vậy đi thì không ổn, cho nên ta bảo Vũ Tình cầm đồ đợi ở bên ngoài.

Ta bước vào Mật Thọ Điện, nhìn quang cảnh bất giác khiến cho ta kinh ngạc, không giống như tình của cung đình thái phi ngày xưa, mà có thể nói ngược lại nơi này là nơi ở của công chúa đợi ngày xuất giá. Ngói lưu ly, gạch đá xanh, những đóa hoa cúc đang khoe sắc. Nhìn thấy có khách đến, một thị nữ mặc áo trắng

váy xanh đi tới, từ sau khi bước chân vào đây ta đã gặp rất nhiều thị nữa mặc y phục như vậy, xanh trắng mộc mạc đem lại cảm giác thuần khiết thanh mát.

“Chẳng biết tiểu thư đến đây có chuyện chi?” Người nọ lễ phép lên tiếng, cúi người hành lễ với ta, nghe giọng đoán chừng tuổi còn nhỏ.

“Ta vốn là Ân Lạc từ Nam Thần đến hòa thân, lại đây thỉnh an Thái phi. Làm phiền thông báo giúp.” Thanh âm của ta rất nhẹ, nhưng giấu đi cảm giác xa cách. Lúc này, có lẽ tỏ vẻ sợ hãi nhu nhược thì tốt hơn.

“Hóa ra là Thù tu nghi. Nô tỳ thất lễ, mạo phạm ngài, xin ngài thứ tội.” Ta không biết nàng làm sao biết được ta, theo lý thì sau khi được sắc phong phải đến trình diện những thái phi này, nếu chỉ là tuyển tú thì những tú nữ không đến cũng không sao. Nhưng vì sao ngay cả công chúa hòa thân cũng không muốn gặp mặt?

Ra oai phủ đầu? lý do đó ư?

Ta không kìm lòng được nhíu mi, đi theo phía sau thị nữ kia.

Dòng suối nhỏ uốn quanh, cúc vàng rụng đưa theo từng làn gió thu, ta cho rằng đây chính là hai câu văn miêu tả hay nhất cho quang cảnh Mật Thọ Điện vừa hiện ra trước mắt ta. Đứng đợi một lát thì có một nữ tử mặc quần áo may cánh sen, đứng trở trước hồ nước, hóa ra dòng suối nhỏ kia chảy ra nơi này. Người nọ hình như không thấy có người đến, vẫn không quay lại cũng không nói gì, tự nhiên làm chuyện của mình, có vẻ nàng ta đang cho cá ăn.

Thị nữ khẽ lên tiếng thông báo: “Hạ Thái phi, Thù tu nghi đến bái kiến.” Thanh âm vẫn trong trẻo lạnh lùng như trước.

Người nọ nghe thấy cũng không đáp lời, sau khi thị nữ lui ra, ta bước tới lại gần nàng đứng cách xa chừng năm bước. Nhìn đàn cá chép sắc sỡ trong ao, yếu ớt lên tiếng: “Cá kia tung tăng bơi lội, đó là niềm vui của cá.” ta thuận miệng đọc một câu về thu hút sự chú ý của nàng.

Không ngờ nàng ta lại xinh đẹp như vậy.

mặt trái xoan, môi anh đào, mi liễu mày thanh, mười ngón tay ngọc... đây chính là vẻ đẹp trời sinh, cho nên đã bước qua tuổi ba mươi vẫn đẹp động lòng người như vậy.

Cũng có lẽ được chăm sóc cẩn thận, nên nàng bảo dưỡng được dung nhan xuân sắc.

Nói chung, bất luận thế nào vẫn nhận ra được dung nhan của nàng nhiều năm trước khuynh quốc khuynh thành đến bậc nào.

“Trang Tử không phải cá làm sao biết cá có vui hay không?” Nàng nhìn vào mắt ta hỏi?

Ta nhẹ nhàng cười, lúc này ta cũng không muốn cùng nàng thảo luận chuyện “Trang Tử không phải cá làm sao biết cá vui hay buồn”. Một khi đồ chưa đưa ra thì những ngày tháng sau này của ta vẫn còn mơ hồ.

“Ta cũng chẳng phải cá, chẳng biết cá buồn hay vui.” Ta thuận theo lời nàng đáp lại.

“Đoán.” Nàng cũng không truy đuổi tiếp, chỉ nhàn nhạt đưa ra một từ để kết thúc vấn đề này.

“Tham kiến Hạ Thái phi.” Ta hành lễ với nàng, về tình về lý, đây đều là ta nên làm.

“Hãy bình thân.” Nàng xoay người đi vào tiểu đình đã được bày sẵn giấy viết, ngồi xuống: “Ngồi đi.” Ta ngồi xuống cách nàng chừng hai trượng.

“Thiếp nghe nói Thái phi yêu thích nữ trang, hôm nay đặc biệt chuẩn bị vài món lễ vật đến hiếu kính với Thái phi.” Ta thẳng thắn mở lời, bảo Doanh Tâm mang đồ đến.

“Ừ, quả là đồ tốt.” Nhìn thấy ánh mắt của nàng nhu hòa hơi, ta thoáng yên lòng.

Đây là một chuỗi ngọc được làm từ huyết thạch kê, huyết thạch đỏ như máu lóe ra hào quang dưới ánh mặt trời, giống như một mỹ nhân đang nằm ngủ, lại tựa như hoàng hôn rơi ánh chiều ấm áp lên người, Chuỗi

ngọc màu đỏ như một khối máu này là tích vật hiếm thấy ở Tổ Quốc, đặc biệt lại là một khối tốt đến như vậy lại là của hiếm trên thế gia. không có bất cứ điều khắc tạo hình nào, một khối thạch tự nhiên.

“Thái phi nếu thích, Huyền Nhi cũng thấy vui.” Ta không tị hiềm nói rõ tên của mình.

“Huyền Nhi?” Ánh mắt thoáng nghi hoặc, rồi thoáng thông suốt: “Tên rất hay.”

“Tạ ơn Thái phi nâng đỡ.” Ta khẽ gật đầu nói tạ ơn, nhếch miệng cười khê. Mà nàng, quan sát món quà ta tặng cũng cười, có thể nhìn thấy niềm thỏa mãn và vui vẻ trong nụ cười này.

35. Chương 35: Đào Chi Yêu Yêu, Chúc Chúc Kỳ Hoa [1]

Nói chuyện cùng Hạ Thái phi vài câu thì cáo lui, mới vừa đi ra khỏi Mật Thọ Điện, chợt nghe Vũ Tình nói hai khắc trước người hôm nay đến giảng đạo đã đi ra rồi. Sau đó đi thẳng đến Thiên Từ cung.

An Thái phi không giống với Hạ Thái phi, không phải làm người thích lộ vui hờn trước mặt người khác, từ đầu đến lúc ta rời khỏi đều tỏ vẻ rất lạnh lùng ôn hòa, không thể đoán được vui buồn thật sự của nàng.

Nàng liên tục lần tràng hạt trên tay không phút ngơi nghỉ, chuyên tâm hướng đạo, cứ như thế sự hỗn loạn đã không còn liên quan gì đến nàng. Không hỏi ta là ai, cũng không hỏi ta tới làm cái gì, như là một pho tượng vô hồn đứng ở đó, không có buồn giận.

Cho dù là đem Quan Thế Âm được chạm khắc từ băng ngọc tốt nhất tặng cho nàng cũng không thấy nàng lộ vẻ gì.

Lẽ nào, nàng đã thực sự một lòng hướng Phật không màng thế sự hồng trần này rồi sao?

Ta lững thững bước đi trong Tổ Cung, phía sau còn có vài thị nữ, có một vài thứ, hiện ta phải sắp xếp suy nghĩ lại. Cảm nhận phía trước có người bước đến, bỗng nhiên ngẩng đầu lên, liền nhìn thấy vị sủng phi kia đứng ở trước mặt ta.

Ta vừa định hành lễ thì nàng đưa tay đỡ ta lại, ngăn cản động tác tiếp theo của ta.

“Chúng ta là tỷ muội một nhà, hà tất đa lễ? Bồn cung là Triệt phi, ở bên cạnh điện Nam Cung là Thiên Châu Điện. Xem ra, e là cũng không lớn hơn muội bao nhiêu tuổi, nếu không chê thì cứ gọi tỷ là tỷ tỷ cũng được.” Mặc dù lời thốt ra ảm áp quan tâm như thế, nhưng tự nàng cũng cảm nhận được trong giọng nói lạnh lạnh ấy có vài phần không được tự nhiên. Ánh mắt của nàng vẫn vô thần như trước, trống rỗng dường như đã mất tâm thần.

“Tỷ tỷ lại cười chê muội rồi, đây là phúc hên tu ba kiếp mới gặp được một giai nhân dịu dàng như tỷ tỷ vậy.” Ta ân cần ân cần nói.

Nàng khẽ cười một tiếng không nói gì thêm, trong đáy mắt lại có chút bất đắc dĩ.

Ta bắt giác nhíu mày một cái, lại nghe tiếng thị nữ bên cạnh Triệt phi nói rằng: “Nương nương đã chiều rồi, chúng ta về thôi!” Quả là một nha đầu vô lễ, thế nhưng Triệt phi chỉ thở dài, không nói gì, sau đó quay người đi về.

Mới đi được vài bước, lại xoay người nói với ta: “Muội muội đừng quên giờ Thân ngày mai đến Trang Phát cung thỉnh an.”

“Tạ tỷ tỷ nhắc nhở, trời đã muộn rồi, tỷ tỷ đi đường cẩn thận.” Ta nhìn bóng lưng nàng rời đi, làm lễ tiễn, sau khi thấy nàng đã đi xa, cũng dẫn thị nữ rời khỏi đó.

Giờ Thân ngày mai đến Trang Phát cung thỉnh an? Vì sao lúc nữ mẫu dạy lễ tiết trong cung không nói cho ta biết? hơn nữa cũng chưa từng nói qua chuyện “Thỉnh an” này?

Chẳng lẽ có người rắp tâm muốn làm ta mất mặt, ngay cả chuyện “thỉnh an” cũng không hiểu được, hay là Triệt phi này còn có tâm cơ nào khác?

Có lẽ bản thân đã nghĩ quá nhiều rồi, ta an ủi mình.

Ngày hôm nay giống như luôn có việc khiến ta phiền muộn, hồi cung thôi, nghỉ ngơi sớm một chút vậy.

“Ngài chính là công chúa hòa thân Nam Thần ư?!” Thanh âm vừa cất lên, ta cả kinh, lẽ nào ta đã nổi danh như vậy ở Tổ Cung sao?

“Nương nương đây là công chúa Ngưng Lưu.” Một thị nữ bên cạnh lên tiếng nhắc nhở ta.

Ngưng Lưu... Không phải là bào muội của Sùng Lang sao?

“Gặp qua tu nghị.” Nàng nhìn thấy ta liền hành lễ, ta chợt thấy có vài phần thất thố, không nghĩ ra nàng ta lại biết mình. Nhìn bộ dáng của nàng hẳn vẫn chưa cập kê, tóc dài quá thắt lưng, dung mạo thanh tú khả ái khả ái, đôi mắt to như thể biết nói, khiến người thấy người thích. Nhà ta vốn ít nữ nhi, lại không có đệ đệ muội muội muội muội nhìn thấy một nữ hài tử như vậy lòng chợt thêm yêu mến, lời nói cử chỉ lại hiểu lễ nghĩa như thế càng thêm thương mến.

“Là công chúa Ngưng Lưu đó ư?” Ta ôn nhu nói.

“Phải.” Nàng gật đầu cười, khẳng định đáp lại lời ta.

“Thiếp thân cũng không có vật gì tốt, đây là ngọc bội mang từ Thần Quốc đến, nếu công chúa không ngại thì tặng công chúa làm quà.” Ta gỡ ngọc bội đeo bên hông xuống đưa tới trước mặt Ngưng Lưu. Mà nàng vừa liếc mắt đã lưu luyến không rời.

“A! Thật là đẹp.” Cho dù nàng ta là một công chúa cao quý, nhưng vẫn là một đứa bé, nhìn thấy vật gì đẹp đều thích thú không buông.

“Thích không? Thích thì cứ cầm lấy đi.” Ta cười nói với nàng. ánh mắt của nàng chợt lóe lên như ánh sao, càng nhìn càng trù mến.

“Để ta thắt vào giúp muội nhé.” Ta đi tới bên cạnh nàng, khom người thắt ngọc bội ở vạt áo. đây là một khối băng ngọc Thiên Sơn thượng đẳng, mặt trên găm vóc một đôi phượng hoàng lượn vòng trông như đang bay, rất sống động, phía dưới còn hợp với hương nang làm từ gấm màu sen.

“Cám ơn tu nghị.” Nàng mỉm cười nói với ta.

“Công chúa khách khí. Lúc rảnh rồi hãy đến Đào Chúc cung chơi nhé.” Ta buông lời mời.

“Được.” Nàng đắm chìm trong vui sướng, sáng khoái đáp ứng lời mời của ta.

“Trời không còn sớm, công chúa sớm hồi cung nghỉ ngơi đi.” Ta ngược nhìn trời, chuẩn bị trở về cung.

“Ừ, tu nghị đi đường cẩn thận.” Sau khi nàng nói lời tạm biệt với ta cũng mang theo cung nữ thái giám rời khỏi.

Hồi cung, đi xem nơi ở mới của mình.

36. Chương 36: Đào Chi Yêu Yêu, Chúc Chúc Kỳ Hoa [2]

Ta vừa bước vào cửa cung liền nghe giọng nói của chàng.

“Thích không?” Sùng Lang bước ra sau cánh cửa có viết ba chữ “Sương tuyết điện” bên trên. Chàng đã thay y phục mặc lúc sắc phong bằng một kiện trường sam màu lam. Trường sam nhìn như giản đơn tùy ý, nhưng khi bước lại gần thì có thể nhìn thấy bên trên vải gấm được thêu mấy đóa hoa lan ẩn bằng sợi tơ cùng màu, lan sống trong không cốc, thanh sắc hàm kiều, tịch mịch như thường, làm quân tử trong bách hoa, nhưng thật đáng tiếc, không phải là một trạng phu vĩ đại.

“Thích.” Ta chưa từng nhìn thấy qua cung điện này, đã nói thích, chẳng qua là phụ họa mà thôi. Ngẩng đầu nhìn ánh mắt của chàng, vẫn nụ cười trông mong như cũ. Chàng quả thật rất tốt với ta, tuy rằng ta cũng

không biết có phải chàng thật lòng yêu ta, thương ta, hay chẳng qua ta là người được chàng đón từ Nam Thần đến, hoặc chẳng qua ta chỉ là một “vật hiếm lạ”, chỉ đem đến niềm vui thích nhất thời. Nhưng bây giờ chàng lại khiến cho ta cảm động. Ta nên xem chàng là trời, là đất, xem chàng là tòa bộ sinh mệnh của ta.

E rằng, chàng mới là cội đi về của ta, có một tương phu như vậy, còn gì để cầu?

“Thích là được rồi.” Chàng ôm ta vào lòng, ta dựa lưng vào chàng, nhìn kỹ cung điện không thuộc về bất luận cái gì mà chỉ là một cung điện một mình ta sống.

Đình đài lầu các, cửa sổ xà nhà chạm trổ tinh xảo, trong nháy mắt lại khiến ta nhớ đến nhà ở Nam Thần — Thiệu phủ.

Cũng có sân phơi này, cũng có lầu các như vậy, cái phòng đó và học đường phía trước cũng y như vậy... Tiên sinh...

Trong nháy mắt mắt của ta ngập trong nước mắt, trong lòng có thiên ngôn vạn ngữ thế nhưng không thể thốt nên một lời. Ta xoay người chôn mặt trong lòng của chàng. không để bản thân khóc nức lên, mà chàng chỉ ôm lấy ta, không nói một lời, bàn tay vỗ về tóc của ta.

Không biết qua bao lâu, ta mới chui ra khỏi lòng chàng, ngẩng đầu lên, nhìn ánh mắt đang cười của chàng.

“Nhớ nhà?” Thanh âm của chàng rất nhẹ, tuy rằng thanh âm cũng không phải thanh âm Nam Thần quen thuộc, nhưng vẫn làm ta an tâm.

“Vâng.” Ta gật đầu.

“Có trăm.”

“Vâng!” Ta cười nhìn chàng, trên mặt vẫn còn nước mắt.

“Xấu muốn chết!” Chàng đưa tay lau nước mắt trên mặt ta, cúi đầu nhìn ta, Như là tình nhân lúc nỉ non, trong lòng tràn đầy vui sướng.

“Chàng đã từng đến Thiệu phủ sao?” Nếu như chưa từng đến qua, tại sao lại xây dựng giống đến như thế, nếu có thì sao ta chưa từng gặp qua?

“Đã từng đến.”

“Khi nào?”

“Khi đó.”

Năm năm tiền sao?

“...”

“Ừ, trăm nhìn thấy nàng. Lúc nàng đang chơi xúc súc với một thị nữ.” Thanh âm của hắn như cười, lại như đang hoài niệm.

“A! Thật ư!” Ta cười đầm ngực của chàng.

Chàng không nói lời nào, chỉ một mực cười. Ta tựa trong lòng chàng, nghe nhịp tim của chàng, lại an tâm như vậy, không nghe thấy tiếng động quấy nhiễu.

“Người đâu, vì sao không để cho A Phúc thông báo.” Ta biết rằng lời chàng nói là chuyện sau khi sắc phong xong.

Ta nhìn vào mắt của chàng, nghiêm túc nói: “Phu quân của Nhiễm Nhi là đế vương, có quốc thổ ngàn dặm, chấp chưởng thiên hạ, thiếp chẳng qua chỉ là một bụi cỏ trong thiên hạ của chàng, một con diều trong ngàn vạn con diều, được quân vương thiên hạ nắm dây, kéo bay vào trong loạn điện, chim yến tước chỉ cầu một mái hiên trú nắng, chỉ đại bàng hướng về bốn phương, Nhiễm Nhi làm sao có thể buộc đại bàng cùng lưu lại dưới một mái hiên?”

Ta có thể nhìn thấy sự thỏa mãn, vui mừng, tự hào, thậm chí còn kinh ngạc của chàng.

“Nói cho trẫm biết, nàng là thê tử của trẫm.” Chàng nói ta là thê tử của chàng, là đang khẳng định với ta sao? Nhưng có một niềm vui nảy sinh trong lòng, niềm vui này lại không giống như lời tán thưởng của tiên sinh khi ta làm đúng một bài thơ, rất khó giải bày, nhưng rất rõ ràng.

Ta không biết đây có phải là tình yêu hay không, ta cũng không biết thứ tình cảm này là cái gì, chẳng phải lòng ngưỡng mộ với tiên sinh, cũng không phải lòng tôn kính với An Linh ca. Mơ hồ như vậy, lại chân thật như vậy, thật muốn cứ như vậy cả đời.

“Sùng Lang, hôm nay ở lại không?” Ta đưa mắt ai oán nhìn chàng.

“Đương nhiên.” Nghe thấy lời khẳng định của chàng, trong nháy mắt ông trời của ta hình như phát sáng trong thoáng chốc.

“Vậy thì, thiếp xuống bếp làm vài món ăn, Sùng Lang thích ăn cái gì.” Ta có thể cảm giác niềm hưng phấn của mình, ta nghĩ ánh mắt của ta phải chăng cũng chiếu lấp lánh giống như Ngưng Lưu.

“Được.” Chàng âu yếm nhìn ta.

Nghe được lời đồng ý của chàng, ta cười chạy đi, giống như quay về khoảng thời gian còn ở Thiệu phủ, vô câu vô thúc, tự tại khoái hoạt.

37. Chương 37: Đào Chi Yêu Yêu, Chúc Chúc Kỳ Hoa [3]

Tịch Duyệt Uyển là một tiểu viện trong Đào Chúc cung, không lớn nhưng lại là nơi rất tốt, ta giống như một cô bé để mặc chàng nắm tay dạo bước trong Đào Chúc cung. Ở đây không hào hoa tráng lệ so với tứ cung, quả thực là khác một trời một vực.

“Vì sao nơi đó không có tên?” Ta chỉ vào một tiểu trước mặt cười hỏi.

“Trước kia không có, hiện tại có.” Nói xong kéo tay ta đi vào bên trong tiểu phòng.

Thoạt nhìn như một thư phòng, trên cái giá trưng bày mấy hàng sách trông như đã bày được mấy năm nhưng vẫn rất chỉnh tề ngăn nắp, không chút bụi bặm, chắc có người thường xuyên lau dọn.

Ở trên bàn vẫn còn mực chưa dùng hết, không có dấu vết bỏ hoang đã lâu mà như có người vẫn thường dùng.

Chàng nhỏ vài giọt mực vào trong nghiên mực, lấy bút lông ra, chấm vào mực, suy nghĩ một chút mới hạ bút viết lên trang giấy trắng “Tiểu phòng Tông Nhiễm”.

Tên gì vậy chứ?

“Tên gì kỳ.” Ta bĩu môi.

“Có sao?” Chàng nhíu mày, hình như có chút bất mãn với kết luận của đối với ta.

Tông Nhiễm... Tông Nhiễm... Sùng Nhiễm... Sùng, Tông... Nhiễm... Nhiễm... (Ở đây là chơi chữ, Tông Nhiễm ở đây là chữ , còn Sùng là , và Nhiễm là chữ).

Cái gì thế này, vậy mà cũng nghĩ ra được.

“Hiểu ra rồi ư?” Chàng thăm dò hỏi.

“Ừ.” Ta gật đầu cười. Giương mắt nhìn chàng, khẽ kiễ chân hôn lên mặt chàng: “Chúng ta dùng bữa đi thôi.”

Chàng hình như rất bất ngờ, nhìn ta vô cùng kinh ngạc. Ta chấp tay sau đít chạy ra khỏi ‘Tông Nhiễm tiểu phòng’ nhìn chàng, gọi: “Sùng Lang. Nhanh lên một chút a!” Giọng nói như là làm nũng vậy.

Chàng bất đắc dĩ cười cười, bước nhanh tới, dắt tay của ta, đi ra khỏi Tịch Duyệt Uyển.

Bữa tối rất đơn giản, thậm chí không có tác phong của hoàng gia, cháo hoa thêm mấy mớ rau nhệ, và hai đĩa điểm tâm. Buổi tối không nên ăn nhiều đồ mỡ thịt cá, những món thanh đạm tốt cho sức khỏe hơn, nhưng vẫn đem đến mùi vị thơm ngon.

“Sùng Lang, thích không?” Ta hỏi chàng.

“Ừ.” Chàng gật đầu. lần nào chàng cũng trả lời đơn giản như vậy, lại rất nghiêm túc.

“Ngày mai chúng ta ăn cái gì?” Ta một tay đỡ má, nhìn vào mắt chàng hỏi.

“Nàng làm chủ.” Chàng cười trả lời.

“Vây, chúng ta ăn chim trả bạch ngọc ninh nhé!” Đây là một món ăn nổi tiếng Thần Quốc, đầu tiên ninh nguyên một cá trong nồi khoảng bốn canh giờ, sau đó vớt bỏ phần bị cháy, thịt dê thái nhỏ bỏ vào bên trong nấu dưới lửa riu riu, đến khi nhấc ra thì bỏ vào rau thơm còn tươi, nấu thêm một chút cho chín là xong. Nói thì đơn giản như thế như tốn nhiều công sức, tuy là không khó, nhưng làm nó cũng rất cực, bốn canh giờ ngồi canh chừng nồi, lúc nào cần châm nước, lúc nào thêm gia vị, đều là tâm huyết người nấu, thiếu một chút sẽ sai mùi vị, thịt dê thành phẩm trắng như bạch ngọc, rau thơm tựa như chim trả, cho nên nó được gọi là “Chim trả bạch ngọc bảo”.

“Được, vậy mai ăn món đó nhé.” Chàng cứ thuận theo thói quen của ta như vậy, mọi thứ đều do ta quyết định.

“Vâng, Nhiễm Nhi sẽ đích thân xuống bếp làm cho Sùng Lang Lang ăn!”

“Tốt quá.” Chàng cho phép.

Buổi tối, chàng ngủ lại tẩm cung của ta. Vừa sáng ngày mai nhìn trời đã gần đến giờ mẹo, mới thức dậy rửa mặt chải đầu, thay trang phục đi thỉnh an, vẫn chưa kịp thức dậy lại cảm giác được người bên cạnh cử động bất an.

“mấy giờ rồi?” Chàng hỏi.

“Khoảng chừng đã sang giờ Mẹo rồi.”

“Nàng thức dậy sớm như vậy làm gì?” Có lẽ là bị đánh thức nên có chút không vui, nhìn bộ dáng của chàng có chút tức giận.

“Đã đánh thức Sùng Lang sao? Bây giờ Nhiễm Nhi phải đến Trang Phát cung thỉnh an.” Ta ôn nhu đáp.

“Thỉnh an?” Chàng hỏi lại, hơi suy xét, ngồi dậy: “Muốn người của trẫm đi ‘thỉnh an’ lúc này? phải chăng trẫm cũng nên đến đó hỏi thăm một chút?” Ta cả kinh trong lòng, phi tử quý nhân mới vào cung đều phải đến thỉnh an hoàng hậu, là lẽ thường mà, vì sao chàng lại buồn bực như vậy?

“Sùng Lang, không sao mà, đừng như vậy!” Ta ngăn cản chàng, ta hiểu rõ, nếu như hôm nay chàng đi, sự việc sẽ không đơn giản như vậy. Sở dĩ lúc này dù ta rơi vào một tội danh ‘được chiều sinh kiêu’ cũng không được để hoàng đế bước ra ngoài xử lý chuyện này, không phải chuyện hậu cung trộn với triều chính, hậu huan vô cùng!

“Nhiễm Nhi không đi, được không? Sùng Lang, chớ tức, đừng giận nữa mà!” Ta dịu dàng ngồi dựa vào thành giường, tính tình người này ghê gớm thật, nhưng ta cũng không dám nói gì, chỉ dựa vào bên cạnh, nói khẽ: “Sùng Lang nghỉ ngơi thêm một chút nữa nhé?”

“Không được, một bụng lửa, làm sao ngủ được nữa!”

“Vây thì thức dậy rửa mặt chải đầu thôi! Chúng ta đi ăn sáng.” Chàng không nói gì, ta đành xem như ngầm đồng ý bèn truyền thị nữ mang nước nóng đến.

Bữa sáng, chàng ăn rất ít, mới gấp vài đũa đã buông. Mặc ngoại sam đến Hoàn Thực Đường, nhưng lòng của ta làm sao cũng không thể buông xuống được, lúc nào cũng phiền muộn, bỗng nhiên nghĩ đến từ hôm qua đến bây giờ vẫn chưa chính thức làm quen với người trong cung này, vì vậy gọi mọi người đến Di U đường trong Đào Chúc cung gặp mặt.

38. Chương 38: Đào Chi Yêu Yêu, Chúc Chúc Kỳ Hoa [4]

Hai khắc sau, ta đến Di U đường nhìn thấy đều có mặt đông đủ chờ ta, Ta ngồi ở ghế quý phi trong Di U đường, hôm qua Sùng Lang đã đến trước khi ta trở về, ta lại luôn ở bên cạnh chàng nên cũng không có mấy hạ nhân.

Đào Chúc cung không thuộc về bất kỳ cung nào trong tứ cung, là cung điện đơn độc tại góc đông bắc ở hậu cung hiển nhiên nếu so với bất kỳ cung nào trong tứ cung đều nhỏ hơn một chút, cũng không thể so sánh với nơi ở của các phi tần khác, từ lúc xây xong đến nay vẫn luôn được một người độc chiếm, cho nên thường bị gọi đùa là ‘kim ốc tàng kiều’. Chủ nhân trước của cung này chính là hoàng hậu tiền nhiệm, cũng chính là công chúa Khuynh Vũ mẹ đẻ của Sùng Lang, hiện tại chính là ta. Cái cung điện này cũng do tiên hoàng xây cho Khuynh Vũ, hoàn toàn phỏng theo kiểu mẫu Thần Quốc. Từ lúc Khuynh Vũ qua đời, sau khi Sùng Lang đăng cơ, Sùng Lang đã cho tu sửa lại, cho nên nó có hình dạng như bây giờ. Nguồn gốc của ‘Đào Chúc cung’ cũng là thành ý phồn vinh hưng thịnh trong câu ‘Đào chi Yêu yêu, sáng quốc này hoa’.

Ngồi vững trên ghế quý phi, Vũ Tình lấy một ly trà hoa cúc trên chiếc bàn bên cạnh đưa sang, tiết trời mùa thu, uống một tách trà hoa cúc thơm nồng cũng làm tinh thần sảng khoái, ta chậm rãi nhấp từng ngụm trà, cũng không nói gì.

Bọn họ thấy ta ngồi xuống ghế, liền đồng loạt quỳ xuống, xem như đã được qua huấn luyện gắc gao, đồng loạt hô: “Tham kiến Thù tu nghi, Thù tu nghi vạn phúc!”

Nhưng vào lúc này, một cung nữ quỳ gối gần nhất lên tiếng: “Tham kiến Thù tu nghi, chúc tu nghi cát tường, nô tỳ là Thu Tề chủ trưởng sự tứ phẩm của Đào Chúc cung.” Ngay sau đó một giọng thái giám cũng cất lên: “Tham kiến Thù tu nghi, chúc tu nghi cát tường, nô tài thái giám tổng quản lục phẩm Lý Thân chưởng sự nội giám Đào Chúc cung.”

Thu Tề là một nữ tử tuổi chừng ba mươi, tướng mạo thanh tú, thoát nhìn biết vâng lời không có gì uy nghiêm, dường như là một người thành thật, làm việc cẩn thận chắc không đắc tội với người khác, mà con người của thái giám Lý Thân này lão luyện, ánh mắt rời rạc, ngay cả lúc bái kiến ánh mắt hắn cũng không ngừng liếc nhìn xung quanh, đem lại cảm giác không thật thà, tuổi tác thoát nhìn không lớn, ước chừng hơn hai mươi tuổi, nhưng đã có quan phẩm như vậy, ngấm lại, chắc đằng sau có người nâng đỡ.

“Lý Thân, người có quen biết a Phúc chưởng quản sự bên cạnh bệ hạ không?” Ta hỏi.

“Người nương nương nhắc đến phải chăng là Đại tổng quản?” Lý Thân hỏi ngược lại.

“Ừ, đúng vậy.”

“Có quen ạ.” Hắn thành thật đáp.

Ta cười, hỏi lại: “Rất thân thiết chăng?”

“Phải.” Lý Thân đáp.

Chỉ cần vài câu nói đơn giản có thể hiểu được người nọ là một người tinh ranh, hỏi một đáp một, không thừa không thiếu, không nói nhiều cũng không ít lời. Sẽ không vô duyên vô cớ chuốc họa vào thân, là một người có thể phó thác việc lớn, chẳng qua là trước đó phải biết hắn đã đầu quân dưới đôi cánh nào hay chưa?

“Tốt lắm, ta có một món đồ cần giao cho ông ấy, người mang sang đó giúp ta nhé.” Ta hồ hững nói, đồng thời bảo thị nữ ta mang đến từ Thần Quốc sang là Tích Hồng, sau đó thấp giọng nói đơn giản hai ba câu để nàng đi lấy đồ.

“Vâng, nương nương.” Không hỏi nhiều, rất tốt. Một lát sau Tích Hồng đã mang đồ đến, một hộp gấm bằng gỗ lim, ta sai Tích Hồng đặt một cây trâm vào bên trong, đương nhiên, ta không chuẩn bị thứ này cho A Phúc, cho dù tặng cho ông ấy cũng chẳng đem lại ý nghĩa gì. Thế nhưng ta vẫn trịnh trọng như không giao nó tận tay Lý Thân.

“Món đồ trong này rất quan trọng, tuyệt đối không được làm mất, Nhưng không được giao cho A Phúc lúc này. Ta nhờ người năm ngày sau hãy đưa nó cho ông ta. Giờ người hãy cầm lấy, cất kỹ nó trước.”

“Vâng.” Đối với một kẻ tò mò nếu nghe những lời này chắc chắn sẽ dò hỏi nguyên do, đã nhờ người chuyển đồ, còn quy định thời gian đưa đi, việc kỳ lạ như vậy có mấy người làm được.

“Ừ, đi xuống đi.” Ta lần nữa bưng tách trà lên chậm rãi uống. Mà bọn họ vẫn quỳ gối phía dưới, toàn bộ Di U đường yên tĩnh như chết, cung nữ thái giám thị vệ phía dưới cũng không dám thở mạnh, chờ đợi hành động tiếp theo của ta.

“Sau này các người chính là người của Đào Chúc cung, chớ suy nghĩ chuyện gì lung tung, đừng để mưu sự của người khác làm hại chính mình.” Lời nói của ta mặt mờ không rõ ràng, dường như có ám chỉ, lại không nói rõ đang ám chỉ điều gì.

“Thỉnh nường nường yên tâm, trong lúc Thu Tễ chưởng quản Đào Chúc cung thì tuyệt đối không xuất hiện loại người này!” Thu Tễ hoảng sợ khi nghe ta nói vậy, ta vốn tưởng nàng là một người thành thật lại giữ bốn phận thì cũng là một người nhát gan sợ phiền phức, thế nhưng những lời vừa thốt ra khiến ta tán thưởng.

“Thưởng!” Liên Tâm, Doanh Tâm bước ra phía trước, lấy chút ngân lượng bên trong một túi gấm ra đưa cho mọi người, lớn nhỏ đều có, tất cả đều giống nhau, mỗi người năm lượng, hai người chưởng mỗi người mười hai.

“Bốn cung chẳng phải người hẹp hòi, cũng không phải người nông cạn, không hiểu chuyện. Nếu làm tốt, tất nhiên sẽ sẽ không bạc đãi các người.”

Thái giám cung nữ đều đáp ‘vâng’. “Tất cả lui xuống làm việc đi! Tối nay bộ hại sẽ đến, Thu Tễ hai người hai người đi đến trù phòng chuẩn bị chút nguyên liệu nấu ăn ta cần, ta cần một con cá sống, năm ký thịt dê và một ít rau thơm, nhanh lên.” Thu Tễ gật đầu đáp ‘vâng’, sau đó ta cùng Liên Tâm Doanh Tâm bước ra khỏi Di U đường.

39. Chương 39: Cây Mơ Nấu Rượu Luận Anh Hùng [1]

Đã qua giờ Dậu vẫn chưa thấy Sùng Lang đến, ta chợt thấy lòng nôn nóng. Có phải vì chuyện sáng nay không? Vừa nghĩ tới đã thấy lòng ảm ức, mặt trời rơi dần xuống, sương đêm cũng phủ dày, Liên Tâm bước đến khoác một tấm áo choàng mỏng lên người ta.

“Tiểu thư, trời phương bắc không ấm như phương nam, đã trở lạnh rồi.” Ta đưa ta kéo y phục quần quanh người, hôm nay chàng sẽ không tới. Chàng không thuộc về một mình ta.

“Công chúa, thức ăn đã nguội lạnh rồi.” Tích Hồng gọi ta, thanh âm rất nhẹ như không nỡ làm phiền đến ta.

“Hâm nóng đi.” Ta quay trở về, không muốn tiếp nhận đáp án mà mình không muốn thấy chính là hôm nay chàng sẽ không đến.

“Nường nường, hâm nóng rồi ngài ăn một chút nhé.” Thu Tễ khuyên ta.

“Công chúa Khuynh Vũ có từng chờ đợi như vậy không?” Ta hỏi. Hôm nay cùng nàng nói chuyện vài câu nên ta mới biết được, Thu Tễ từ lúc vào cung đã ở bên cạnh hầu hạ Khuynh Vũ, sau khi Khuynh Vũ qua đời vẫn lưu lại đây chăm nom Đào Chúc cung.

“Đã từng.”

“Quả nhiên quân vương từ xưa đến nay chưa từng thuộc về một nữ nhân nào.” Ta tự giễu cười cười.

“Nường nường, hôm nay ngài đừng chờ bộ hạ.”

“Không, ta phải đợi chàng, ta đã hứa làm món bạch ngọc chim trả cho chàng ăn rồi, chàng cũng nhận lời tối nay sẽ đến. Ta cố chấp nói, thanh âm có chút run rẩy. Lẽ nào sau này ta đều phải một mình trong cung điện trống rỗng này chờ người ấy đến sao?”

Qua Giờ Tuất, ta càng thêm ủ rũ chán chường, chống đầu dựa vào thành ghế, cũng không biết đã ngủ được bao lâu, chợt thấy có người gọi, giật mình tỉnh lại, khi nhìn rõ thì ra là Tích Hồng

“Công chúa, đã sang canh rồi. Ngài đừng đợi nữa.”

Ta không trả lời nàng, chỉ lắc đầu, Tích Hồng thấy không thể khuyên ta, đành phải chạy đi tìm Vũ Tình.

“Công chủ, trời đã tối rồi, có lẽ bệ hạ sẽ không đến, ngài quay về nghỉ tạm nhé?” Vũ Tình ngồi xổm xuống nhìn thẳng vào mắt ta, giọng nói vô cùng thành khẩn.

Thu Tễ và một thị nữ khác nhìn thấy vậy cũng chạy đến khuyên can.

Ta không lên tiếng trả lời họ, chỉ một mực lắc đầu, ta phải đợi chàng, cho dù đợi suốt đêm ta cũng chờ.

“Tiểu thư, sức khỏe của ngài vốn yếu, để bị lạnh sẽ không hay đâu, hay là đi ngủ thôi.” Liên Tâm cũng bước đến. ta bị các nàng vây ở giữa.

“Hoàng thượng giá lâm!” Một thanh âm chói tai xé rách không gian an tĩnh trong Đào Chúc cung, lòng thoáng rung động, mừng rỡ, chàng tới, chàng đã tới rồi.

“Sùng Lang!” Ta đứng dậy chạy ra khỏi đám người, như con bướm nhỏ bay sà vào lòng chàng, chàng ôm chặt lấy ta.

“Làm sao vậy.” cảm nhận được hơi ấm từ người chàng khiến ta bật khóc. chàng lo lắng hỏi.

“Thiếp tưởng chàng sẽ không đến!” Ta chưa từng phát hiện ra mình lại không muốn rời xa chàng đến như vậy.

Chàng tới rồi, rốt cuộc chàng cũng đến! Chàng đã đồng ý với ta, quả nhiên là chàng giữ lời.

“Ăn cơm chưa? Cơm canh đã lạnh rồi, để thiếp sai người hâm lại.” Ta xoay người muốn chạy, chàng đưa tay kéo ta quay về lòng chàng.

Không cần, trầm ăn rồi. Nàng vẫn chưa ăn sao?” Chàng hình như nhìn thấy nỗi cô đơn trong mắt ta.

“Không sao, chàng ăn rồi thì tốt. Nhiệm Nhi cứ tưởng, Sùng Lang đến tận bây giờ mới đến, tưởng rằng chàng bận rộn công việc, mà quên cả chuyện ăn uống...” Ta nói thật nhỏ, càng về sau thanh âm càng nhỏ, rốt cuộc lí nhí đến mức ngay cả thanh âm cũng không còn.

“Hôm nay là mừng một.” Chàng nói.

Mừng một... Nói cách khác, chàng mới từ chỗ hoàng hậu tới? Ta không khỏi cả kinh, trong hậu cung có một quy định bất thành văn là vào mừng một hàng tháng, hoàng thượng phải ngủ lại trong tẩm cung cùng hoàng hậu. Cũng chính là, ngày hôm nay ta cướp người bên cạnh hoàng hậu!

Hàng loạt cảm xúc trào dâng trong lòng, còn hòa lẫn với sợ hãi. Ta còn chưa chính thức ra mắt cùng hoàng hậu, hôm nay lại khiến nàng ghi hận trong lòng.

Nhìn thấy ta thất thần, chàng hỏi: “Sao thế?”

Ta lắc đầu đáp: “Không sao, ăn rồi thì không cần hâm nóng nữa, cũng không thể ăn...”

“Sáng mai ăn.”

“Không, sáng mai thì trở thành đồ thừa rồi, không được. Ngày mai Nhiệm Nhi làm cái khác.” Ta cự tuyệt.

“Không cần, là chính tay nàng làm cho ta, đồ nguội thì thế nào?” Ánh mắt chàng giống như dòng nước mùa thu, nhu tình ấm áp.

“Sùng Lang.” Ta tựa vào lòng chàng, cúi đầu kêu tên của chàng, gió đêm mang theo sương lạnh, chàng đưa tay ôm chặt lấy ta, cản bớt cái lạnh của gió thu.

“Đi ngủ nhé.”

“Vâng.” Ta cười đáp.

40. Chương 40: Cây Mơ Nấu Rượu Luận Anh Hùng [2]

Hai ngày sau, ta thấy thời gian đã gần chín mùi rồi, lại bắt đầu hành động.

Tiến bước Sùng Lang, gọi Liên Tâm vào trong phòng, nói là đã quen với thủ nghệ của nàng, một phần là thích nàng vấn tóc cho ta, hai là nàng cũng là thị nữ hiểu rõ tâm tư ta nhất, chỉ liếc sơ đã nhìn thấu, ta không phải tốn tâm tư sức lực nào.

“Tiểu thư.” Liên Tâm đã đến rồi.

“Người thấy bọn họ thế nào?” Ta nói quanh co không rõ ràng, thế nhưng nàng vẫn có thể hiểu được ý tứ của ta.

“Thu Tề, là một người rất chú tâm làm việc.”

“Tiếp tục.”

“Lý Thân khiến người ta khó đoán.” Liên Tâm hơi suy nghĩ một chút mới đáp.

“Vậy hôm nay đi xem thử lòng trung thành của hắn như thế nào?” Ta hơi nhíu mi, nhìn nàng.

“Liên Tâm chẳng biết...”

“Mặc kệ, cứ xem là được, nếu cần, người tự biết phải làm thế nào.” Ta nói xong, cầm hộp trang điểm trên bàn ném thẳng xuống đất, son phấn văng tung tóe ra xung quanh.

“To gan! Ai dám cả gan làm chuyện này ngay tại trong cung của bổn cung! Mới đến mấy ngày đã xảy ra chuyện như vậy, sau này không biết còn dám cả gan đến mức nào!” Thanh âm của ta rất lớn, một đám cung nữ nội giám nghe tiếng đổ vỡ quát tháo cũng kéo nhau vào.

Liên Tâm nghe ta nói vậy, vội vàng quỳ xuống, phủ phục trên mặt đất nói: “Tiểu thư bớt giận, tiểu thư bớt giận!”

“Nương nương, chẳng biết xảy ra chuyện gì khiến nương nương nổi giận.” Thu Tề dập đầu một cái nói.

“Thu Tề, chẳng phải người quản lý Đào Chúc cung này sao?” Ta không đáp, hỏi lại.

“Vâng.”

“Bổn cung tới đây, tuy mới được một khoảng thời gian ngắn, nhưng không phải là một người mù.” Lời nói của ta lộ vẻ tức giận không thôi, sau đó vỗ mạnh xuống bàn: “Thu Tề, trâm kim loan Ngọc Phượng của bổn cung tại sao mấy ngày nay lại không tìm thấy. Ta không phải tiếc tiền, chẳng qua bổn cung không thể nuốt được cơn tức giận này, hôm nay thấy cái này tốt thì tiện tay lấy đi, phải chăng ngày mai cũng muốn đem bổn cung đi bán?”

Cung nữ nội giám, nghe thấy ta nói vậy, hoảng sợ liên tục dập đầu.

“Nương nương bớt giận. Việc này Thu Tề nhất định sẽ truy cứu tới cùng.”

“Liên Tâm, người nói cho nàng biết trâm kim loan Ngọc Phượng của bổn cung có hình dáng ra sao, được trang trí thế nào đi.” Ta quơ tay áo, rồi ngồi lại xuống ghế. Lúc này Tích Hồng bưng nước trà đến, ta khẽ nhấp từng ngụm.

“Vâng, trâm kim loan Ngọc Phượng được đặt trong chiếc hộp nhỏ bằng gỗ lê, chẳng biết sao hôm nay lại tìm không thấy, cả hộp cũng mất. Mấy ngày trước cũng không có ai đụng đến, đoán chừng chỉ có người trong cung chúng ta làm được chuyện này.” Nàng sơ lượt miêu tả.

Lúc này, Lý Thân, mở miệng lên tiếng: “Cả gan mạo phạm, xin hỏi cái hộp đó, có phải bên trên được khảm đá quý?” Liên Tâm liếc mắt nhìn ta, ta nhẹ nhàng gật đầu đồng ý, nàng nói: “Phải.”

“Tiểu nhân chẳng biết, có phải nó chính là cái hộp nường nường nhờ tiểu nhân chuyển giao cho phúc công công?”

“Dĩ nhiên không phải, đưa cho phúc công công chính là gỗ táo, nào có trân quý như gỗ lê, hơn nữa bốn cung tặng phúc công công cây trâm ấy làm gì?”

“Có lẽ là cầm nhầm, cũng không nhất định, hộp gỗ kia ở trên tay tiểu nhân được trang trí hoa lê và cây cảnh, chỉ là không biết đồ vật bên trong có đúng hay không? Hay là để tiểu nhân mang tới mời nường nường xem lại.”

Ta gật đầu ngầm đồng ý, một lát sau, Lý Thân mang cái tráp kia đến.

Ta chậm rãi mở tráp ra, trên mặt nở nụ cười hài lòng, ở trong mắt người khác chính là nụ cười vui vẻ khi tìm lại được món đồ mình bị mất, mà ta lại nhìn thấy được lòng trung thành của một người.

Trong nháy mắt mở tráp, một vài sợi tóc dài chừng hai tấc phiêu diêu rơi vào.

Những sợi tóc này là do ta cố ý đặt vào nơi người khác không nhìn thấy, sợi tóc dài chừng hai tấc cũng khó phát hiện được thế nhưng chỉ cần có người mở hộp thì sẽ dễ dàng nhận ra ngay.

Ta cầm lấy trâm kim loan Ngọc Phượng, cài lên trên tóc nói: “Là ai bỏ nhầm cay trâm này vào đây?”

Ta nhìn thoáng qua Liên Tâm, Liên Tâm vội vàng quỳ xuống đất nói: “Liên Tâm biết sai rồi, trong lúc mê muội đã cất nhầm vật này vào, là Liên Tâm sai.”

“Có tội phải phạt. Liên Tâm ngươi theo ta lâu như vậy chẳng hề không biết.” Ta vừa dứt lời liền thấy Doanh Tâm quỳ xuống không ngừng dập đầu cầu xin ta: “Liên Tâm hầu hạ tiểu thư nhiều năm như vậy, không có công lao cũng có khổ lao. Xin tiểu thư nường tay phạt khẽ, tha cho nàng lần này!”

Doanh Tâm vừa quỳ xuống cầu tình thì mọi người trong phòng cũng đồng loạt quỳ xuống, cầu xin ta tha thứ cho Liên Tâm. Những lời nói như vậy, cũng làm khó ta đôi chút, cuối cùng buộc phải để Liên Tâm gánh nước bầy ngày.

Một hồi trò khôi hài đến đây là kết thúc, ta cũng không có nói giao cho A Phúc vật nào khác, đương nhiên Lý Thân cũng không hỏi gì nữa và đoàn người lần lượt giải tán.

Doanh Tâm cũng không có hỏi nhiều, Liên Tâm cũng nghe theo lời sắp đặt của ta, làm công việc gánh nước nặng nhọc. Chạng vạng, ta cho gọi Doanh Tâm vào trong phòng, nàng vốn là thiếp thân thị nữ hầu hạ bên cạnh cũng là người theo ta từ phương xa đến đây, ta đưa cho nàng một lọ thuốc làm tan máu bầm. bảo nàng buổi tối đến xoa bóp cho Liên Tâm, dẫu sao Liên Tâm đã theo hầu ta nhiều năm vẫn chưa từng phải làm công việc nặng như thế, được ăn ẩm mặc êm nên da mỏng thịt mềm, ngay cả đòn roi cũng chịu đựng không nổi, huống hồ, lần này cũng vì ta mà nàng phải chịu ẩm ứ.

41. Chương 41: Cây Mơ Nấu Rượu Luận Anh Hùng [3]

Suốt bảy ngày sau đại hôn, mọi người đều biết Sùng Lang hàng đêm đều ngủ lại Đào Chức cung, ngay cả mừng một cung qua đêm tại Đào Chức cung là chuyện trước nay chưa từng có. Bảy ngày qua ta cũng ít khi ra ngoài, cũng không ai tiến vào bái phỏng, rồi rảnh đến buồn chán, bèn đi đến Tông Nhiệm tiểu phòng đọc sách, làm vài bài thơ.

Nhưng ta vẫn một mực không đến Trang Phát cung thỉnh an, phỏng chừng đầu đề câu chuyện này đã được nhiều người xào xáo, sau này nhất định phải cẩn thận hơn. Sáng sớm hầu hạ tốt Sùng Lang lâm triều, lại thay y phục giản đơn trang điểm đến trước Trang Phát cung, trong cung có rất nhiều cung điện đều được phát mã xa, hầu hết các phi tần đều xa xỉ hoa lệ, thậm chí cố ý bài trí yên ngựa bằng vàng, chỉ để bản thân

dùng, tuyên cáo thiên hạ bản thân được sủng ái. Ta lại cố ý cho gỡ những thứ trang trí trên xe ngựa xuống, chẳng phải không thích trang điểm xinh đẹp, mà chỉ không muốn rêu rao khắp nơi để chuốc lấy sự đổ kỵ từ mọi người, Đúng giờ thân, ta có mặt ở cửa cung Trang Phát cung, một thị nữ dẫn bước vào trong chủ điện. Không thể không nhắc đến quan cảnh bên trong đại điện đã khiến ta kinh ngạc đến mức nào, nử tử mặc cung phục màu tím ngồi trên vị trí chủ vị ở trung tâm, tuy rằng hoa lệ vô cùng nhưng ciếc ghế quý phi màu đỏ tía này lại biến nàng ta chẳng khác nào một pho tượng tôn quý, được chưng bày trong đèn miếu, để mọi người cúng bái tôn sùng.

Hai bên ghế được sắp xếp ngay ngắn chỉnh tề, địa vị cao mới được phép ngồi, địa vị thấp chỉ có thể đứng, xem ra ta đến cũng không trễ mấy.

Ta nhẹ bước đến trước mặt hoàng hậu, làm một đại lễ, quỳ rạp dưới đất, nói rằng: “Nô tì thỉnh an Hoàng hậu nương nương, cung chúc nương nương kim an, phượng thể an khang.”

Hoàng hậu không để cho ta đứng lên, cũng không lên tiếng đáp lại, giống như ta chỉ là không khí, hoàn toàn không tồn tại. Tất cả phi tần cũng không có tiếp lời, bầu không khí nặng nề kết tụ thành băng.

“Hoàng hậu nương nương thứ tội, nô tì, nô tì đã tới muộn.” Ngay khi bầu không khí đã cô đọng tới mức cực điểm thì, một phi tần chạy vào, quỳ gối bên cạnh ta.

“Nô tì thỉnh an nương nương cung chúc nương nương kim an, phượng thể an khang.” nàng ta vừa nói vừa thở hổn hển.

“Bình Cơ, hôm nay đã giờ Thân một khắc, bốn cung chẳng biết hôm nay do kim thể người không ổn hay là đêm qua bệ hạ đã qua đêm ở chỗ người?” Người lên tiếng chẳng phải hoàng hậu mà là phi tử quần áo hoa lệ bên cạnh hoàng hậu. Lời nói thốt ra có ý châm chọc, nàng ta biết rõ mấy ngày nay Sùng Lang đều ở Đào Chúc cung của ta, chưa từng bước chân vào tẩm cung phi tần nào khác, rõ ràng nàng ta đang ám chỉ đến ta.

“Nhã phu nhân thứ tội, Thiếp không dám.”

“Chớ tự cho rằng được hoàng thượng sủng hạnh hai lần thì đuôi có thể vểnh lên trời.” Nàng ta đang cố ý chỉ cây dâu mà mắng cây hòe, bất luận ai cũng nghe ra ý tứ của nàng.

“Vâng.” Bình Cơ sợ hãi thưa dạ đáp trả.

“Bình Cơ.” Hoàng hậu đã mở miệng.

“Có.”

“Sau này chớ để tái phạm, có tội phải phạt, đây là quy củ của bốn cung. Niệm tình người vi phạm lần đầu, lần sau nếu tái phạm sẽ phạt người quy nửa canh giờ trước cửa Trang Phát cung. Để người tỉnh ngủ.”

Thấy Bình Cơ cúi đầu nói: “Tạ nương nương khai ân.”

“Ừ, đi qua đi.” Sau đó nhấp một ngụm trà.

Ta không biết, tình huống này có phải hoàng hậu cố tình an bày để giết gà dọa khỉ hay không.

“Thỉnh nương nương thứ tội.” Ta nói.

“Ồ! Thù tu nghi, muội có tội gì?” Người lên tiếng vẫn là nhã phu nhân.

“Thiếp, bất kính với bề trên, không hiểu quy củ.”

“Muội muội chớ nói chi nói thế, liên tiếp thị tẩm bảy ngày, hoàng ân này ngay cả các tỷ muội trong cung cũng chưa từng được.” Người lên tiếng là mộ nữ tử ta chưa từng gặp qua, nhưng ta biết, lời nàng vừa nói hoàn toàn không giúp gì cho ta, mà đang cố ý giấu đố bìm leo.

Lời này hình như đâm thẳng lòng hoàng hậu, ta có thể nhìn thấy cơn phẫn nộ của hoàng hậu lóe lên.

“Thị tẩm bảy ngày, quả nhiên là việc trước nay chưa từng có, nhưng mà người sau luôn hơn người trước.” Lại một phi tử khác lên tiếng, lời nói lãnh đạm thờ ơ, nhưng lại làm người nghe khó chịu.

“Thù tu nghi người ta là công chúa đại quốc, mỹ nữ miền nam, muốn có thân thể liền có thân thể, muốn tướng mạo liền có tướng mạo. Không đẹp bằng người ta mà còn ở chỗ này nói này nói nọ, còn không nhìn xem bản thân có tư cách hay không!” Một người ngồi bên cạnh hoàng hậu lên tiếng bảo vệ ta, ngấm lại chắc là một trong tứ cung.

Phi tử đó không giận ngược lại còn cười nói: “Tâm tư của Ôn quý phi thế nào ở đây ai ai cũng biết rõ, ai chẳng biết ngài hề gặp phi tử nào được sủng ái đều lôi kéo về phía mình, làm như thế chẳng qua cũng mong được bệ hạ ghé thiên tuệ cung lần thứ hai mà thôi, tránh ngồi lo hoa dầm héo! Xu muội muội, muội nhớ cẩn thận với những người như vậy, đừng để người khác làm ảnh hưởng đến hạnh phúc của mình!”

“Người!”

“Câm miệng!” Hoàng hậu đã lên tiếng, giận dữ quát hai người kia: “Hai người các người, hề chạm mặt là khích bác lẫn nhau!”

“Nương nương thứ tội!” Cả hai vừa nhìn thấy hoàng hậu nổi giận liền vội vã quỳ xuống.

“Miễn đi, lần sau mà còn như vậy, bốn cung nhất định phạt nặng! lui hết đi!” Chúng phi tần rục rịch cáo lui, và ta cũng theo đoàn người rời khỏi Trang Phát cung.

“Tiểu thư.” Liên Tâm vừa thấy ta đi ra vội chạy lại đón, đưa tay đỡ lấy ta, nhằm giúp ta bớt chút khổ cực.

“Diu ta hồi cung.”

“Vâng.”

42. Chương 42: Cây Mơ Nấu Rượu Luận Anh Hùng [4]

Hình tình hiện tại quả thật khiến ta rất bị động, trong cung này cũng không có mấy người có thể gánh được trọng trách để giúp đỡ ta, nghĩ tới đây, lòng dâng lên thêm vài phần ưu sầu.

“Thu Tề.” Gọi Thu Tề, dùng người thì không nghi ngờ người, nghi người thì không dùng người, so với những người khác thì có lẽ ta có thể dựa vào nàng.

“Có.”

“Ở trong cung này, nữ y hoặc thái y nào đáng tin nhất.”

“Chỉ có mất thái y thì còn được, nữ y thì...” Nàng muốn nói lại thôi, khiến ta nhận thấy có vài phần khó hiểu.

“Giúp ta gọi một người đến, chuẩn bệnh cho bốn cung.”

“Vâng.”

“Tiểu thư thân thể không khỏe sao?” Doanh Tâm hỏi ta.

Ta lắc đầu, nói: “Ta cần một người làm chứng.” Sau đó, khoe miệng khê nhếch lên, nở ra một nụ cười không dễ phát giác.

“Vi thần Lô Tề Điều khấu kiến Thù tu nghi.”

“Bình thân.”

“Tạ nương nương.”

“Bốn cung nghe nói, đại nhân y thuật cao, đức hạnh tốt, đặc biệt mời đại nhân tới chuẩn bệnh cho bốn cung. không dám dối gạt đại nhân, nơi thâm cung này, chỉ cần sơ sẩy một chút là có thể biến thành vong hồn chốn thâm cung. Có vài người, không chỉ không được.” Giọng ta u oán buồn bã, giống như không có chỗ nào để tay, thật chất điểm tiếc nuối.

“Nương nương nâng đỡ.”

Ngồi phía sau rèm ta vẫn có thể nhìn thấy rõ người này. Tuổi tác không lớn lắm, rất chừng mực, hiểu quy củ, lại tự hồ cổ hũ, rất khó thỏa hiệp, đại khái là do nguyên nhân người này vẫn chưa bị ai thu mua,

“Ở trong cung này, có bao nhiêu người muốn đạp lên người khác! Không ngại thủ đoạn để một bước lên mây. Thầy thuốc vốn là làm việc thiện. Nhưng vì công danh lợi lộc vẫn không tiếc phạm vào nghiệp sát nhân. Mà thôi, đại nhân xem bốn cung càng nói càng hồ đồ rồi, chúng ta đừng nói gì nữa, khám bệnh thôi.” Hắn âm thầm đồng ý ước lên, cố gắng áp chế cơn tức giận đang bộc phát xuống, thế nhưng khuôn mặt tái mét đó, đã phơi bày tất cả những suy nghĩ trong lòng ông ta rồi.

“Nương nương gần đây thấy khó chịu ở đâu?”

“Bốn cung nghĩ mình bị cảm lạnh. Khi còn ở Thần Quốc, người đã vốn yếu, đến đây mấy ngày gặp phải thời tiết trở lạnh, cho nên bị cảm.” Ta không trả lời câu hỏi của ông ta, chỉ nói ra mình đang bị bệnh gì, để ông ấy không cần phải chẩn đoán.

“Nếu là như vậy, vi thần sẽ không khai đơn thuốc nào, thuốc vốn ba phần độc, có mấy phần bồi bổ cơ thể chứ? nương nương chỉ cần chú ý giữ gìn sức khỏe là ổn. Mấy ngày này cố gắng đừng ra khỏi cung, tránh để bệnh tình trở nặng.” Ông ta dừng một chút lại nói tiếp: “Lát nữa cho cung nữ theo vi thần đi lấy thuốc là được, nếu không còn việc gì, vi thần xin phép cáo lui.” Ông ta xoay người muốn bỏ đi.

“Lô đại nhân gượng đã.” Ta ra chỉ thị bảo Liên Tâm mang đồ đến: “Đây là một ít dược liệu bốn cung mang từ Thần Quốc đến, mấy thứ này bốn cung lại không hiểu công dụng, giữ lại cũng chẳng thể làm được gì. Chi bằng đại nhân nhận lấy, có chỗ nào cần sử dụng thì cứ dùng!”

Thấy ông ta muốn đẩy ra, ta lại nói thêm: “Đại nhân không cần lo lắng lời đàm tiếu của người khác, đại nhân phẩm hạnh cao, không thông đồng làm bậy cùng đám tiểu nhân, cho nên bốn cung tin tưởng ở đại nhân, gửi mấy thứ này ở chỗ đại nhân, bốn cung cũng thấy yên tâm. Sau này còn có nhiều việc cần làm phiền đến phiền đại nhân, mấy thứ này từ từ dùng, đừng vội.” Ta đã nói đến đây, ông ta cũng không từ chối nữa, sau đó hành lễ rồi đi.

“Tích Hồng, ta cần tắm rửa, chuẩn bị nước.” Sau khi ta thay đổi xiêm y, bước vào giao trì, sờ sờ làn nước ấm mới gọi Vũ Tình tới.

“Thêm nước lạnh cho ta.”

“Nhưng như thế sẽ rất lạnh.” Vũ Tình không hiểu hỏi.

“Đôi lúc cần buộc bản thân suy yếu.” Ta nói.

“Xin công chúa đừng gắng sức!”

“Ta tự có chừng mực.”

Sau khi thêm hai thùng nước lạnh, không thể thêm được nữa ta mới bước vào trong bồn tắm.

Băng tuyết bên ngoài vẫn chưa tan, nước trong bồn lại lạnh, ta bắt giắc rung mình.

Sau một nén hương ta mới bước ra, cả người run rẩy, thiếu chút nữa khiến ta bất tỉnh, lần này ta khó tránh khỏi bệnh tật. Cố ý dừng lại một lúc mới gọi người tới giúp ta thay y phục, Vũ Tình và Tích Hồng cầm y phục tiến vào, thấy ta cũng không nói thêm gì, sau khi lau khô người, lần lượt khoác lên người ta từng lớp trang phục.

“Ta cần nghỉ ngơi một chút.” Sau đó đi thẳng đến sương tuyết điện.

Khi thức dậy đã qua giờ mùi, đầu đau như búa bổ, cơ hồ là bị ai đó lấn trì, người nặng tựa nghìn cân, ta quả thực bị bệnh, mà bệnh tình có vẻ không nhẹ.

Được rồi, chỉ cần việc này bị loan truyền ra ngoài thì tốt, mọi thứ hiện giờ đều nằm trong dự liệu của ta.

43. Chương 43: Khiêm Hàng Tế Thiên, Bên Bờ Vân Trì [1]

Ta hỗn loạn nằm ở trên giường, Liên Tâm liên tục dùng khăn ướt xoa trên trán ta. Trong lúc mơ mơ màng màng cảm nhận được có người ngồi xuống bên giường, ta cố gắng mở mắt nhìn, chỉ thấy một thân ảnh mờ lung mờ ảo, bèn đưa tay dụi dụi mắt, nghiêng người sang.

“Sùng Lang.” Giọng nói của ta khàn khàn, có thể đoán được tình cảnh hiện tại của mình chật vật đến mức nào.

Chàng nhẹ nhàng đặt ta nằm xuống giường, hỏi: “Bị bệnh?”

“Ừ, có lẽ là cảm lạnh.” Ta cố gượng cười, ánh mắt vô hồn nhìn chàng.

“Truyền thái y đến khám bệnh nhé.”

“Không cần.” Ta vội vàng cự tuyệt: “Đã cho gọi thái y khám qua rồi, chàng đừng lo. Huống hồ trời đã tối, đừng cho truyền người khác đến.” Ta hạ giọng nũng nịu nói.

“Đã uống thuốc chưa?”

“không sao đâu. Ngủ một giấc là khỏe lên ngay.” Ta rất sợ uống thuốc, từ nhỏ đã không thích mùi vị đắng chát ấy, chỉ tiếc bản thân yếu ớt, rất dễ đổ bệnh.

“Như vậy sao được, người đâu, sắc thuốc mang đến đây.” Chàng nhíu mi, ta có thể cảm nhận được nỗi lo lắng trên gương mặt đó, ánh mắt chàng lúc đó hoàn toàn chỉ có ta.

“Bệ hạ, thuốc đã sắc xong rồi, chỉ là tiểu thư không chịu uống.” Liên Tâm vội bưng chén thuốc đến, chiếc chén màu trắng làm nổi bật nước thuốc đen sì, khiến lòng ta run lên bần bật.

Ta được Liên Tâm nâng dậy tựa người lên đầu gối nàng, Sùng Lang múc một muỗng thuốc nhẹ nhàng đưa đến bên môi ta, ta đành phải há miệng nuốt xuống. Thuốc rất đắng, mặt mày ta nhăn nhúm lại.

“Hôm nay đi thỉnh an có bị ai làm khó không?” Ta cả kinh, đầu óc xoay chuyển không ngừng, chàng cai quản cả thiên hạ, chuyện hậu cung dĩ nhiên nắm rõ như lòng bàn tay.

Ta lắc đầu nói: “Không có.”

“Có thật không?” Chàng truy hỏi.

“Thật.”

“vì sao có người nói với trẫm rằng hôm nay hoàng hậu làm khó nàng?” Chàng trầm mặt nói.

“Là ai nhiều chuyện như vậy? đáng đánh!” Ta nổi giận nói, có lẽ do kích động quá mức khiến ta ho khan không ngừng.

Chàng đỡ lưng của ta, nhẹ giọng nói: “Không có chuyện gì thật chứ?”

Sau khi cơn ho qua đi, ta nói: “Vâng, là do Nhiễm Nhi không hiểu quy củ, không thể trách hoàng hậu được.”

“Vì sao không nói cho trẫm?”

“Sùng Lang, thiếp từng nói, Sùng Lang là thiên chi kiêu tử, là quân vương chưởng quản thiên hạ, mà Nhiễm Nhi chẳng qua chỉ là một hạt bụi trong thiên hạ này, chẳng qua hạt bụi may mắn được nhiễm trên người thiên tử mà thôi.”

Chàng buông chén thuốc sang bên cạnh, đôi tay nắm chặt bả vai ta, ta có thể cảm nhận được nhiệt độ và từng tiếng tim đập của chàng.

“Nhiễm Nhi, từ ngày mai trở đi, nàng không cần đi thỉnh an.” Một câu nói của chàng cũng làm ta giật mình, ta thật không ngờ chàng có thể thốt ra những lời như thế, ta vốn thử tìm cách tỏ ra mình suy nhược vô năng để trốn tránh hoàng hậu một chút. Thế nhưng, trong tình huống hiện nay, ta quả thật không biết phải ứng phó ra sao.

Ta nhẹ nhàng cười, bày ra bộ dạng không thể trốn tránh được: “Sùng Lang, có cần phải như thế không? chàng cũng biết thiếp và hoàng hậu ắc phải đụng chạm lẫn nhau, nếu như bây giờ chàng ân chuẩn thiếp không đi thỉnh an, sau này, chẳng phải càng khiến thiếp thêm khó xử?” Ta nhẹ nhàng đẩy chàng ra, nói tiếp: “Biết Sùng Lang thương xót thiếp, thiếp còn gì phải lo lắng chứ.”

“Một ngày nào đó, sẽ không có gì phải lo lắng. Nhiệm Nhi, cố nhịn mấy hôm nữa, trăm sẽ đáp ứng nàng.”

Ta không rõ chàng đang nói đến cái gì, ẩn ý trong lời nói của chàng rất sâu, sâu như đáy biển, ta vô phương truy hỏi, chỉ mờ mịt gật đầu.

“Thuốc sắp nguội rồi, mau uống đi.”

Ta nhú mồm một cái, phát hiện không thể tiếp tục trốn tránh, buộc nhắm mắt lại ngấn đầu, uống một hơi cạn sạch. Chén thuốc vừa rót vào miệng, đắng chát, mắt ta cũng lập tức ngập trong nước mắt.

“Ăn chút gì ngon ngọt nhé.” Sùng Lang cầm một đĩa bánh hoa quế và một tách trà đưa sang, ta vội vàng ăn hai cái, nhấp một ngụm trà.

Chàng cười nói: “Cứ như một đứa trẻ chưa lớn, sợ uống thuốc đến mức như vậy.” Ta đang định phản bác lại thì chàng đã nâng ta dậy, lấy chiếc gối dựa sau lưng ra, rồi để ta nằm xuống giường, sau đó lấy chăn đắp kín người ta lại.

“Nàng đang bệnh, sớm nghỉ ngơi đi.”

“Vậy còn chàng?” Ta kéo kéo chéo áo của chàng,

“Trẫm đến Tông Nhiễm tiểu phòng xử lý vài chuyện, sẽ trở lại ngay, không cần chờ trẫm.”

Nhìn theo bóng dáng Sùng Lang rời khỏi sương tuyết điện, ta nhắm ngấm lại nhưng lời chàng đã nói với ta hôm nay, càng nghĩ càng phiền, càng thấy đau đầu. Càng phiền càng hoảng, lòng ta cũng rối như tơ vò, ta trở mình không thèm nghĩ đến chuyện gì nữa, nhắm mắt ngủ.

44. Chương 44: Khiêm Hàng Tế Thiên, Bên Bờ Vân Trì [2]

Khi Liên tâm gọi ta dậy cũng đã qua giờ Thìn, người cũng thấy nhẹ nhàng khoan khoái hơn.

“Tiểu thư, sáng sớm hôm nay nô tỳ và Thu Tề đến Trang Phát cung bẩm báo hoàng hậu rằng ngài bị bệnh.” Liên Tâm nói như vậy khi thay y phục cho ta.

Ta gật đầu, nàng nói tiếp: “Hoàng hậu nương nương không nói gì. Nhưng nhã phu nhân lại nói ngài có gan làm, lại không có gan nhận, nàng ta còn nói rất nhiều lời khó nghe nữa.”

Ta vẫn im lặng không đáp lại, chỉ lẳng lẳng lắng nghe. Thấy Liên Tâm không nói gì thêm nữa, ta hỏi: “Hết rồi ư?”

“Ừ, Hoàng hậu nương nương ban thưởng cho ngài ha cây nhân sâm nghìn năm, nói để ngài bồi bổ thân thể.” Ta bỗng nhiên lo lắng, hoàng hậu vốn giữ chức vị cao, vui giận không lộ ra mặt, tất cả chuyện này bề ngoài đều hoàn mỹ không tỳ vết. Thế nhưng nhã phu nhân giống như là bản mặt khác của hoàng hậu, mọi phương thức trừng trị đều do nàng ta định ra, nàng ta là người đứng đầu tứ cung, cũng có thể nói là dưới một người trên vạn người, hơn nữa trên tay còn có một con trai tên là Uất Trì Lan Sách, cũng nhờ đứa con này mà nàng ta từ thực dung trong đông cung leo lên cao vị phu nhân. Ta không biết, hoàng hậu là cho ta một cái tát, lại tặng ta một hủ mật. Cổ vũ ta, cố gắng chường quân hậu phi tốt hơn, đừng nên uy tín.

“Còn nữa, mấy ngày sau tất cả các phi tử từ tam phẩm trở lên phải hộ tống bệ hạ đi Khiêm Hàng Sơn tế thiên.”

“Tế thiên?”

“Phải, lập đồng.”

Nguyên lai đã lập đông, mười một tháng tám rời khỏi Thần Quốc, đến nay đã hơn hai tháng rồi. Hơn phân nửa thời gian đó đều bôn ba trên đường, ngắm nhìn cầu nhỏ nước chảy, nhìn sang cây già lá rụng, lại nhìn hoàng hôn trên sa mạc.

Gặp được Sùng Lang, lúc đầu thì đối đáp trăm điều cẩn thận, rồi từ từ lại quyến luyến không muốn xa rời, ta không biết có phải do chàng là phu quân của ta, luôn cưng chiều ta mới khiến cho ta thành ra như vậy hay không? Còn nữa nếu như sớm gặp được chàng, ta vẫn giống như bây giờ, hận gặp nhau quá muộn, hay là nhất kiến chung tình.

“Tiểu thư, ngày mai và ngày mốt đều không cần đi. Hoàng hậu nương nương nói hành trình đến Khiêm Hàng Sơn rất vất vả, cho nên các phi tử cần điều dưỡng thân thể thật tốt, lùi lại hai ngày để chuẩn bị, chuyến đi này có thể kéo dài đến hai ba ngày.”

Thật là một hoàng hậu tốt với hậu phi!

“Ừ.”

Ba ngày sau, hoàng thượng dẫn hoàng hậu và phi tần từ tam phẩm trở lên cùng quan viên tam phẩm trở lên lên đường đến Khiêm Hàng Sơn. Theo điều lệ trước nay của hoàng gia, chỉ có hậu phi từ nhất phẩm trở lên mới được quyền ngồi một người một cỗ xe ngựa. Thế nhưng chỉ có ta là ngoại lệ, ta hậu phi tam phẩm duy nhất một người một cỗ xe ngựa, chủ ý này cũng do chính hoàng hậu đưa ra.

Ta vốn định phản đối, thế nhưng hoàng hậu lại nói, người ta ăn mặc nhanh, không tiện ngồi cùng người khác, nàng ta đang cố ý cô lập ta, thế nhưng hoàng thượng lại đồng ý với chủ ý này. Ta không biết vị trí hiện tại của mình có bao nhiêu biến động, thế nhưng ta biết tình thế bây giờ rất bất lợi cho ta! Nhưng hoàng hậu đã cố ý an bài như thế, nếu như ta vẫn một mực cự tuyệt, người khác sẽ nói ta không biết phân biệt tốt xấu, Chuyện này ta chỉ có thể thuận theo.

Ta dẫn theo năm người, Doanh Tâm, Vũ Tình, Tích Hồng, Lý Thân còn có Đoàn Nhi.

Đoàn Nhi tuổi còn nhỏ, năm nay mới mười hai tuổi thế nhưng ta lại là chủ tử là bát cơm manh áo của nàng ta, cho nên vì cuộc sống vẫn phải nỗ lực hầu hạ, lớn lên đáng vẻ béo tròn đáng yêu. Hơn nữa, nàng ta còn có một ưu điểm nữa là khéo nấu ăn, những món nàng làm rất hợp khẩu vị và vừa ý ta, tay nghề nấu nướng này có thể sánh bằng Liên Tâm và Doanh Tâm.

Lưu lại Thu Tễ và Liên Tâm chăm nom Đào Chúc cung thì ta mới thấy yên tâm, hai người họ hiểu rõ lòng ta, một người là thiếp thân nha hoàn theo ta nhiều năm, một là thượng cung lâu năm tôi luyện trong cung cấm. Có hai nàng thay ta chăm sóc Đào Chúc cung và quan sát mọi thứ xung quanh, cho dù không có ta ở cạnh nhắc nhở thì các nàng cũng làm tốt phận sự.

45. Chương 45: Khiêm Hàng Tế Thiên, Bên Bờ Vân Trì [3]

Ngày mai đông chí, hôm nay đoàn người đã đến giữa sườn núi Khiêm Hàng Sơn trước lúc hoàng hôn. Giữa sườn núi Khiêm Hàng Sơn là một vùng đất hẹp dài, quan trọng là ở đây có một hồ bậc nhất Bắc Tổ — vân trì.

Mặt trời ngã về tây, hoàng hôn nhuộm áng mây, vân trì như phủ một quần ánh kim, rạng rỡ lấp lánh, làm lóa mắt người xem. Chọn nơi đây làm nơi nghỉ tạm, nguyên nhân rất đơn giản, chẳng qua nơi này rất gần Khiêm Hàng Sơn, hơn nữa nơi này là con đường hiểm yếu, là con đường duy nhất lên núi, không cần lo lắng bị thích khách tập kích bất ngờ.

Lều bạt được dựng xong, bố trí tuần tra doanh trại, ai nấy đều tự giác ở trong lều bạt của mình ăn uống. Ngày mai tế thiên cho nên hoàng thượng cần thanh tâm, hiện giờ đang ở trong lều của mình đàm đạo với hai vị cao tăng vừa được thỉnh đến.

Sau khi dùng cơm xong, trời cũng tối dần, chỉnh trang lại quần áo đi ra ngoài dạo một chút, lại không muốn có người đi theo làm quấy nhiễu tâm tình, vì thế âm thầm bước ra khỏi doanh trại.

Doanh địa nằm cạnh bên vân trì, đi bộ chừng một khắc là đến. Cơn gió lạnh thổi qua, vân trì yên lặng trang nghiêm cô nàng mới lớn, lại như đôi mắt tiên tử, tỏa ánh sáng dưới trăng.

Màn đêm phủ lên thân ảnh của hai người, vì trời quá tối, ta không thấy rõ là ai, nhưng nhất định người trong đoàn. Lòng hiếu kỳ thôi thúc ta bước lại gần về phía họ, Khi bước lại gần mới phát hiện hai người này chính là người đến đón đầu Bát vương gia Phất vương, còn người kia khiến ta hơi kinh ngạc, nàng lại là Triệt phi.

Dưới ánh trăng hai người gần bó dựa vào nhau, trăng bạc treo trên đỉnh núi, đôi nam nữ vai kề vai ngồi hệt hờ, đây là hình ảnh đẹp không ngôn từ nào lột tả được. Thế nhưng cho dù có đẹp hơn nữa thì hai người này vẫn đứng dưới tội danh ‘yêu đương vụng trộm’. Ta trốn ở sau một gốc cây đại thụ trăm tuổi, nín thở lắng nghe.

“Ai!” Ta giật thót, lẽ nào bị phát hiện? “Không cần trốn nữa.” Người ta đã nói như vậy, cho dù ta có trốn nữa cũng bị bắt, chỉ bằng thẳng thắn bước ra, ta từ từ bước lại gần chỗ họ.

“Thù tu nghi?” Ta nhận ra đây là giọng nói của Triệt phi, bách chuyển thiên hồi, trong trẻo giống như thanh âm của chim hoàng oanh.

“Phải, là ta.” ta dừng lại đứng cách hai người họ khoảng hai trượng.

“Vì sao ngươi đến đây?” Ánh mắt sắc lạnh, một tay Phất vương kéo Triệt phi lại ôm thật chặt, tay kia cầm kiếm chìa thẳng vào yết hầu của ta.

“Vương gia, thu kiếm lại được chứ?” Ta có thể cảm nhận được kiếm khí đang bức ép trên người mình, khiến ta phải thừa nhận sự tồn tại của nó. Cố gắng giữ giọng mình thật bình thản, nhẹ nhàng.

“Hôm nay, ta phải giết ngươi!” Ta cũng cảm nhận được ánh mắt lạnh lẽo của hắn, cũng băng lãnh như kiếm ấy, lạnh lẽo như thời tiết tháng này.

Ta cười khẽ, cố tỏ ra bản thân chẳng thêm để ý: “Vương gia, cho dù ngài sợ ta loan tin này ra ngoài cũng không cần phải làm đến mức như thế chứ, nếu vương gia giết ra, thì bản thân ngài cũng khó bảo toàn, hơn nữa còn gây họa thêm cho Triệt phi?”

Triệt phi lúc này cũng lên tiếng, hai tay nàng nắm thật chặt cánh tay của Phất vương, nhẹ giọng nói: “Nguyên Bản, dừng tay!”

“Có lòng yêu người đẹp thương xót người khác cũng tốt, chỉ là mỹ nhân này phải chăng bởi vì ngài mà rơi vào kiếp nan gian truân, điều này cũng khó nói lắm. Ta dẫu sao cũng là phi tần tam phẩm, nếu ngài thật sự giết chết ta, bệ hạ cho điều tra xuống thì ngài và Triệt phi khó thoát được tội?”

Kiếm của hắn chưa hạ xuống, vẫn chìa thẳng vào cổ họng ta khiến ta cảm thấy nói chuyện cũng có chút khó khăn.

“Buông kiếm đi, Nguyên Bản, nếu chàng giết Thù tu nghi thì sau này chúng ta khó có đường thoát thân, thiếp van chàng.”

Xem ra ta khuyên nhủ nửa ngày cũng không bằng nửa câu nói của mỹ nhân, lần này quả nhiên Phất vương thu kiếm lại.

“Chỉ cần ngươi để lộ nửa câu, hậu quả chắc ngươi biết rõ?” Ta chẳng biết tại sao Phất vương ngày đầu đầu gặp gỡ kia lúc này lại có dáng vẻ hoang mang rối loạn như vậy, có lẽ lo sợ người trong lòng mình chịu thương tổn, mới hành động lỗ mãng như vậy.

Không ngờ rằng, người khôn khéo như Phất vương lại có nhược điểm chính là nữ tử này. Ta cúi đầu nhẹ nhàng cười, xoay người rời đi, mà bọn họ cũng không hỏi ta chuyện gì, tất cả đều là người thông minh, đương nhiên có vài thứ không cần phải nói rõ.

Ta cũng xem như bản thân chưa từng thấy gì, mà bọn họ cũng xem hôm nay như là một giấc mộng ám áp.

46. Chương 46: Khiêm Hàng Tế Thiên, Bên Bờ Vân Trì [4]

Trời mờ mờ sáng, màn đêm vẫn chưa kịp tản đi, đoàn người đã vội lên đường.

Gió thổi rét buốt, vài phi tần vì sợ lạnh hoặc có lẽ do thân thể suy yếu, cũng không lên núi theo Hoàng thượng tế thiên. Vốn dĩ ta cũng không muốn đi cùng, nhưng lại không muốn để Phất vương và Triệt phi lo lắng điều gì.

Dù khoác áo lông cừu vẫn không cảm thấy được ấm áo bao nhiêu, ngồi trong kiệu xoa xoa hai tay, hà hơi sưởi ấm. Bởi vì có quy củ trong cung, lúc tế thiên, ngoại trừ hương khói hoàng thất ra không được bất cứ lửa khói nào khác.

Kiệu được hạ xuống cách đỉnh núi một đoạn, ta chẳng qua chỉ là một tu nữ không thể bước lên đỉnh núi tế thiên cầu phúc, chỉ một mình hoàng hậu mới được phép đi lên đó. Kiệu được hạ xuống, tuyết đọng vẫn chưa tan, cảm hài đạp lên tuyết, Doanh Tâm vội cầm một cái áo khoác dày khoác lên trên người của ta. Tấm áo choàng này là mẫu thân sai người may khi ta còn ở Thần Quốc, tuy rằng không đủ dày nhưng có thể chắn được gió, gấm màu đỏ hoa mai bên trên được thêu hai con chim bói cá, đơn giản phóng khoáng vẫn không đánh mất vẻ kiêu mị của người con gái.

Chỗ này có một cái miếu, bình thường chỉ có hai ni cô và một vị tăng nhân chăm nom quét tước, chỉ có ngày tế thiên thế này mới tập nập người tới lui. Ba người họ tất nhiên không thể chăm sóc chu toàn cho tất cả mọi người, có điều vẫn rất tốt, mỗi phi tần đều có mấy thị nữ tùy thân, ứng chiếu hầu hạ.

Chỉ biết rằng trong miếu có thờ cúng một tượng Quan Thế Âm, vì không muốn cùng người ngoài nói chuyện phiếm, liền tìm vị ni cô dẫn vào trong cầu phúc, xin xăm. nhưng chỉ dẫn theo một người. Những người khác đành lưu lại bên ngoài phục dịch, làm tai nghe giúp ta những câu chuyện nhàn nhã ấy.

Quỳ ở trước điện, hai tay chắp thành hình chữ thập, miệng không ngừng lầm nhảm: “Tín nữ Thiệu Huyền, cầu Bồ Tát phù hộ, người yêu không phụ tình, người có tâm sẽ nhận được tấm chân tình, chỉ cầu được tâm một người, sống đến bạc đầu giai lão không phân ly.”

Nhặt thẻ tre rơi ra, đưa đến nhờ tăng nhân giải xăm.

“Xin hỏi nương nương cầu cái gì?”

“Cầu duyên.”

“Nhân duyên? Nương nương...”

“Sư phụ chớ để khó xử, cứ giải theo những gì ghi ở quẻ sâm. Bỗng cung chỉ muốn biết sau này như thế nào mà thôi, cầu bồ tát soi sáng con đường phía trước.” Ta khẽ vuốt cằm nói.

“Vậy được, là quẻ thứ bốn mươi chín, ký văn là...”

“Xin chờ chút!” Ta cũng chẳng biết tại sao ta lại gọi tăng nhân giải đoán xăm ngừng lại.

“Xin hỏi nương nương chuyện gì?”

“Không có việc gì, chỉ là muốn đại sư không cần giải nữa. Quẻ sâm này nên trả về chốn cũ, làm phiền ngài.” Ta cúi người làm lễ, rồi rời đi.

Ta không biết vì sao lại bỏ, phải chăng ta sợ quẻ sâm này viết một kết cục không tốt, sợ những gì đang nhìn thấy lúc này đều là giả dối, Sùng Lang rất tốt với ta, hà tất lại nổi lên lòng nghi ngờ người tốt như vậy? Mà thôi, chẳng qua chỉ là tò mò nhất thời của bản thân.

“Nương nương vì sao lại từ bỏ?” Đoàn Nhi khó hiểu nhìn ta.

“Đoàn Nhi, nếu có một ngày phát hiện ra người tỷ tỷ lúc nào cũng đối tốt với mình thực chất là đang lợi dụng mình thì người sẽ làm sao?”

“Tỷ tỷ đối đãi tốt với nô tỳ, đương nhiên nô tỳ cũng tốt lại, cho dù tỷ tỷ lợi dụng thì bên trong chắc có nguyên nhân.” Nàng nói mơ hồ như vậy, lời nói do dự nhưng vẫn kiên quyết và chắc chắn.

“Nếu như nàng còn hại người?”

“người thật lòng tốt với Đoàn Nhi nhất định không làm thương tổn tổn Đoàn Nhi!”

“Người nào biết nàng ta đối tốt với người là thật lòng hay là giả dối?”

Đoàn Nhi không trả lời được, tay chân cũng luống cuống, ấp a ấp úng không lên tiếng. Ta cúi người xuống, nhẹ nhàng vuốt mớ tóc trên trán bị gió thổi bay của nàng ra.

“Có những lúc, chúng ta cũng không biết nguyên nhân, nhưng lại rất muốn biết nguyên nhân đó. Thế nhưng, chúng ta lại không muốn phá nát điều tốt đẹp trước mắt, cho nên, ta không muốn giải quyết sâu đó. Coi như tất cả mọi việc đều chưa từng xảy ra.”

Đoàn Nhi nửa hiểu nửa không khẽ gật đầu, nhìn thẳng vào mắt ta, nói rằng: “Đoàn Nhi đồng ý với ý kiến của nương nương, thế nhưng Đoàn Nhi tin tưởng có người bởi vì thích Đoàn Nhi mới đối tốt với Đoàn Nhi. Lẽ nào nương nương không cho là như vậy? Đoàn Nhi mới mười hai tuổi, lại không hiểu quy củ như vậy, thế nhưng nương nương vẫn đồng ý cho Đoàn Nhi hầu hạ bên cạnh ngài! Lại không để Đoàn Nhi làm những việc nặng nhọc, lúc nào cũng cho phép Đoàn Nhi đến bên cạnh. Khi Đoàn Nhi còn bé từng ước ao có thể búi tóc được như nương, như các tỷ tỷ, để sau này đến tuổi cập kê có thể búi tóc đẹp như vậy, Đoàn Nhi cũng bắt đầu học búi tóc. Nương nương thích tay nghề của Đoàn Nhi, Đoàn Nhi nhất định sẽ búi cho nương nương thật nhiều kiểu tóc đẹp, cho nên buổi tối Đoàn Nhi đều ngồi trước gương tự búi tóc của mình, tưởng tượng nếu nương nương búi kiểu tóc này sẽ đẹp như thế nào.” Ta cười, vuốt ve khuôn mặt nàng. Trên khuôn mặt tròn trịa là đôi má lúm đồng tiền sâu thẳm, nàng chẳng phải một cô nương có dung mạo tuyệt mỹ mà chỉ là con gái nhà bá tánh bình thường, vì sinh kế mà lạc bước vào hoàng cung, tấm lòng giả đơn lại mang theo hương vị thanh thuần của cỏ non.

Nhưng lại làm cho người khác cảm động đến vậy.

47. Chương 47: Phương Hoa Nhiễm Tẫn, Phong Lâm Hoa Tùng [1]

Hồi cung không bao lâu sau thì Triệt phi cũng đến tìm ta.

Ta đã sớm đoán được nàng sẽ đến, chẳng qua không ngờ nàng ta đến nhanh như vậy.

Sáng hôm sau đó, nàng tới tìm ta hỏi: “Hôm nay muội muội có rảnh không?”

“Buổi chiều không có việc gì.”

“Vậy ta có làm phiền không?”

“Tỷ tỷ không cần khách khí như vậy, Muội muội đương nhiên cao hứng còn không kịp, làm sao có thể nói là quấy rầy?” Ta khách sáo trả lời.

Trở lại Đào Chức cung thấy vẫn còn sớm. Nhớ tới mấy ngày trước đây Sùng Lang nói món bông lan phi thúy và há cảo ta làm ăn rất ngon, cho nên đặc biệt cùng Vân ma ma ở nhà bếp học làm.

Hai món ăn này không những ăn ngon mà làm cũng rất đơn giản, khi chuẩn bị xong hai món ăn này cũng chỉ mất nửa canh giờ, ta gọi mã xa đi Hoàn Thục Đường.

Chỉ mất khoảng một khắc sau sẽ đến, nhưng ta vẫn lo lắng món ăn bị lạnh sẽ ăn không ngon, cho nên đặc biệt dùng bông vải bao bọc bên ngoài hộp đựng thức ăn, làm xong nhìn lại thì thấy nó giống như được bao bọc bởi một lớp áo bông.

Xuống xe ngựa, A Phúc đón.

“A Phúc bái kiến nương nương, nương nương kim an.”

Ta nâng hân nâng dậy, vừa cười vừa nói.”Công công khách khí, mau đứng lên.” Thấy hân đứng lên xong, ta mới hỏi: “Bệ hạ có ở đây không?”

“Có, Nương nương ngài đến thật lúc này thật tốt quá! Bệ hạ sau hôm tự tế thiên trở về thì đến chỗ ngài dùng bữa tối xong, thì không đi đến đâu nữa. Chiều nào lâm triều xong cũng nhốt mình ở Hoàn Thục Đường này, buổi tối cũng ngủ ở trong này, ăn cũng ăn ở trong này. Nếu cứ tiếp tục như vậy thì dù người làm bằng sắt cũng khó lòng chống đỡ được! Coi như bị Man quốc xâm phạm thì cũng không được tự dày đọa thân thể mình như vậy!”

Ta cả kinh chẳng biết A Phúc nói những điều này với ta là có dụng ý gì. Nhưng lần trước lúc tới đã biết được, Hoàn Thục Đường này chẳng phải nơi hậu phi muốn vào là có thể vào được.

Ta hơi khổ sở nói: “Vậy chỉ có thể làm phiền đến công công, bệ hạ như vậy quả thật khiến người ta lo lắng, chỉ tiếc...”

“Nương nương, bệ hạ đã phân phó, nếu ngài đến thì có thể vào trong.”

Nghe đến lời này, lòng ta vừa mừng vừa lo. Mừng là bởi vì chàng đối đãi với ta quả thật khác xa so với những người khác, nhưng lại lo lắng không biết hoàng hậu sẽ gây khó dễ cho mình như thế nào.

Thế nhưng ta đã tới tận đây rồi, nói như nói đi là đi có thể A Phúc sẽ cùng gặp họa, nghĩ tới nghĩ lui cũng không biết như thế nào cho phải.

“Nương nương?”

“Không được, ta không thể vào trong. Có giấy mực không, cho bọn cung mướn dùng một lát.”

Không bao lâu, một cung nữ mang tới bút mực, nhưng lại không có giấy, ta đành phải lấy khăn tay viết xuống vài dòng: “quân tâm lo thiên hạ, lòng thiếp lo thân quân, cầu trời an quân tâm, cầu quân khỏe an lòng thiếp.”Sau đó đặt chiếc khăn tay này bên trong hộp đựng thức ăn. Giao cho A Phúc.

“Làm phiền công công. Thời gian có chút lâu, có lẽ đã nguội rồi, hâm lại một chút là được. Xin công công hãy khuyên nhủ bệ hạ nhiều hơn.”

“Thù tu nghi quả nhiên là hiểu biết hơn người, Thần Quốc có công chúa như ngài vậy chính là phúc khí của Thần Quốc; Tổ Quốc có thể lấy được ngài cũng chính là may mắn của Tổ Quốc!”

“Công công khen nhầm. Nếu không còn chuyện gì thì bọn cung xin phép lui trước, xin công công chớ có quên.”

“Nô tài nhất định không quên. Cung tiễn nương nương.”

Ngồi mã xa trở lại cung thì phát hiện trong cung đã chuẩn bị xong thức ăn rồi.

Sau khi ăn uống qua loa, không bao lâu sau thì Triệt phi cũng đến.

Vẫn dáng vẻ như bình thường, trang điểm nhàn nhạt, quần áo màu trắng thuần, trên mái tóc bìn khởi cắm ba cây trâm gỗ hoa đào trạm trổ tinh tế, thoát nhìn tựa hồ có điểm nghèo kiết hủ lậu. Như là phi tần bị vắng vẻ, không được bệ hạ sủng hạnh, lẫn chú ý đến.

Tiến lên hành lễ, lại bị nàng đỡ lấy “Muội muội chớ khách khí.”

“Phải, tỷ tỷ đã dùng bữa chiều chưa?”

“Đã ăn rồi.”

Lúc này ngoài cửa vang lên tiếng thái giám bẩm báo: “Ôn quý phi nương nương đến!” Ta hơi nhú mày, liếc mắt nhìn thấy Triệt phi đang đưa mắt nhìn ta.

Đi ra ngoài đón, hành lễ nói: “Chẳng biết Ôn quý phi giá lâm không nghênh tiếp từ xa. Ôn quý phi kim an.”

“Ừ. Đứng lên đi.” Nàng cười bước vào trong Di U đường, giống như có chuẩn bị mà đến.

“Ôn quý phi kim an.” Triệt phi hơi cúi người hành lễ.

“Ồ! Ta lại không nhìn thấy ở đây còn có một vị quý phi cơ đấy!” Thanh âm trào phúng như kiếm đập vào mặt.

“Muội muội không từ xa tiếp đón, xin tỷ tỷ trách tội.” Lời nói của Triệt phi nhúng nhường, thế nhưng thanh âm nhưng vẫn cứng cỏi, không tỏ ra chút yếu thế nào.

“Haizzz! Cũng phải, cũng phải. Triệt phi là người tâm phúc hiện tại của bệ hạ, trên mặt như có vàng, nào giống người phạm như chúng ta chứ.”

“Ôn quý phi khen nhầm.” Một câu nói lại nhận lấy toàn bộ lời tán thưởng giấu cợt của Ôn quý phi. Ngẫm lại Ôn quý phi đại khái cũng không ngờ rằng Triệt phi trực tiếp nhận lấy như vậy,

“Không thể so, không thể so. Ai có thể có công phu dụ dỗ bệ hạ như vậy chứ. Vinh quang tột đỉnh, lắng lơ như diêm.” Xem ra Ôn quý phi đã không còn giữ được vẻ trấn tĩnh vừa rồi, lời nói thốt ra càng lúc càng khó nghe.

“Nương nương nói như vậy ta không dám nhận! Dù thế nào thì ta vẫn kém xa chức bậc cao cao tại thượng như ngài, tiểu thư học sĩ phủ lại thốt ra lời thú vị như vậy, Ôn quý phi của hoàng cung đấy ư?” Triệt phi trào phúng cười, một câu nói đã khiến Ôn quý phi nửa ngày vẫn chưa tìm ra được lời phản bác. Nhẹ nhàng vuốt tóc, quay sang nói với thị nữ bên cạnh: “Dao Tình, mau đi đỡ Ôn quý phi, người dẫu sao cũng là nha hoàn Ôn quý phi thưởng cho ra, nhìn thấy chủ tử cũ của mình không khỏe cũng không biết tiến lên đỡ sao? Ta đã nói người phải trung thành, không ngờ người lại không biết ơn?” Đây là cung nữ lần trước hỏi thúc Triệt phi hồi cung.

“Còn không mau đưa Ôn tỷ tỷ hồi cung! Người chẳng nhẽ lúc ở cạnh Ôn quý phi cũng có mắt không trông như vậy sao? Như vậy để Ôn quý phi nghĩ sao về ta? Bỏn cung nói cho người biết, nếu để ta biết được Ôn quý phi không hồi cung bình an, xem ta có chặt đứt chân của người ra không!” Cung nữ đó liên tục đáp dạ thưa. Ôn quý phi thì tức giận phẩy áo bỏ đi.

“Hôm nay nàng ta biết ta và người có qua lại với nhau, người thấy nên làm thế nào?”

“Chỉ là kẻ vô tích sự, cần gì phải để ý.”

“Có thể thu xếp nơi trò chuyện không?”

“Xin mời đi theo ta.”

48. Chương 48: Phương Hoa Nhiễm Tẫn, Phong Lâm Hoa Tùng [2]

Sông Diên Lại là con sông lớn duy nhất chảy qua thủ thành Tổ Quốc, hàng dương liễu rủ bóng ven sông, ngày đông sương mù như cắt cây liễu thành từng mảnh nhỏ, từng bị gọi đùa là tiểu Thần Quốc cũng là nơi các công tử quý tộc đến vui chơi.

Trong đó thuyền phường lớn nhất phải kể đến Diên Hương của Thanh Di. Mà Nhược Phong còn là một cô nương của nơi này, Nhược Phong chẳng phải nữ tử tuyệt thế nghiêng nước nghiêng thành, nhưng tiếng ca uyển chuyển êm tai như chim hoàng oanh cất tiếng hót lạnh lốt dưới mái hiên ngày tháng tư, cho nên người ngưỡng mộ tiếng nàng không phải ít. Cũng có chút yêu thích người chơi chữ từng viết ra “Thiên phương khán tẫn phong diệp lưu, nhữ ngữ tỷ bà hoa tùng thác.” Mặc dù không thể nói danh chấn Tổ Quốc nhưng có thể nói danh tiếng của nàng ai ai cũng biết.

“Nhược Phong cô nương duyên dáng thanh thoát, chẳng biết có thể theo tại hạ rời xa chốn hồng trần này, đến nơi thanh tịnh sống qua ngày chăng?” Nhà Bình Diễn Mã là thế gia vọng tộc trong thành, hành nghề kinh doanh dưới chân thiên tử, tuy nói là thương nhân có địa vị thấp, thế nhưng đầu năm nay trong tay ai có nhiều tiền thì người đó có thể thắng người mà đứng.

“Vậy theo Mã công tử thì nơi thế nào mới là chốn thanh tịnh?”

“Ta thay người chuộc thân, người theo ta đi.” Mã công tử phe phẩy cây quạt trong tay đẩy cảm Nhược Phong, buộc nàng phải đưa mắt nhìn thẳng mặt hắn, Nhẹ nhàng quay đầu sang chỗ khác cười nói: “Mã công tử cũng quá để mắt ta. Thế nhưng, ta không muốn đi.”

“Vì sao?”

“Thương nhân vì tiền mà không tiếc thủ đoạn, Nhược Phong tự thấy bản thân không xứng với người như Mã công tử vậy, nếu như ngài cảm thấy mình rồi rãi chi bằng đi tìm những vị nương tử trong nhà mình đàm đạo.”

“Người...”

“Nếu không còn gì nữa, mời Mã công tử quay trở về đi.” Nàng ôm lấy tỳ bà xoay người rời đi.

“Thất vọng hồng trần. Trong phong trần cũng không bị gió trần quấy nhiễu.” Một thanh âm vang lên, Nhược Phong dừng bước.

“Công tử quá khen.” Xoay người lại nhìn người vừa nói, lại lần nữa xoay người, nàng muốn trốn chạy.

“Cô nương xin dừng chân.”

“Công tử còn có chuyện gì?”

“Tại hạ nghe danh tiếng của cô nương từ lâu, muốn mời cô nương đêm nay đến lầu các thiên thủy đàm đạo.” Lầu các Thiên thủy là nhà các nhà giàu sang thường lui tới, phạm phu tục tử thì ngay cả mái hiên cũng khó được đến gần.

“Thứ cho ta vô lễ. Hôm nay thân thể có chút không khỏe, không tiện đi.” Thấp người thi lễ, bước chân cũng không hề dừng lại.

Từ đó về sau liên tiếp ba tháng, Nhược Phong đều bị người kia quán lấy. Người quán lấy nàng là công tử họ Nguyên. Người tự xưng là Nguyên công tử chẳng phải người của thành Bình Diễn, do theo thân thích vào thành học công việc kinh thương. Nguyên công tử mặt mày thanh tú, xuất thủ hào phóng, xem tiền bạc giống như là cỏ cây, chỉ cần thích là tùy ý khen thưởng.

Mà Nhược Phong vẫn tròn ba tháng chưa từng thấy qua bất luận khách nhân nào, bao gồm cả vị nguyên công tử tuần lãng hào phóng.

A Cẩn là a hoàn theo Nhược Phong từ nhỏ đã nhiều lần đến chuyển lời với Nguyên công tử rằng thân thể tiểu thư không tốt, không tiện gặp khách. Mà vị Nguyên công tử này quả thật là một kỳ nhân, không giận không buồn, chỉ buông một câu rồi vãi chào: “Thân thể Tiểu thư yếu ớt, là tại hạ làm phiền. Tại hạ đã bao trọn ba tháng để tạo điều kiện cho tiểu thư dưỡng bệnh, cũng là chuộc lỗi cùng tiểu thư.” Sau đó đưa đến những dược liệu vô cùng trân quý như: Thiên Sơn tuyết liên, nhân sâm trăm năm tặng cho Nhược Phong để bồi bổ cơ thể, mà Nhược Phong cũng ngược lại không chối từ, có bao nhiêu cứ nhận hết bấy nhiêu. Chỉ có một lần đứng ở cách màn che nói lời cảm ơn với vị Nguyên công tử này. chưa nói được hai câu đã bảo thân thể không khỏe, vội thối lui.

Các cô nương thành Bình Diễn nghe nói Nguyên công tử si tình như vậy không khỏi tặc lưỡi tiếc hận, Nếu như có một vị công tử theo đuổi mình như vậy cho dù hy sinh trong sạch cả đời cũng nguyện ý cùng chàng lưu lạc thiên nhai.

Cuối xuân tháng năm cuối cùng thì Nhược Phong đã biến mất suốt ba tháng qua lại một lần nữa xuất hiện ở thuyền phường Diên Hương làm tất cả khách nhân có mặt đều kinh ngạc. Một thân bạch y thanh thoát như tiên nữ bước xuống trần, giọng hát uyển chuyển, làn điệu ‘úc Giang Nam’ du dương, hai tay áo vung vẩy trong làn gió mát khiến mọi người ngất ngây.

“Hồng phong thành tuyết quy, thiên thượng trích tiên nhân.” Nguyên công tử ưu nhã bước lên, vươn cánh tay ngọc xếp lại cánh quạt đưa đến trước mặt Nhược Phong, mà nàng cũng không chối từ rất tự nhiên đặt bàn tay mình lên trên cây quạt, chậm rãi bước theo xuống đài.

Từ đó Nguyên công tử và Nhược Phong trở thành một đoạn giai thoại truyền kỳ trên sông Diên Lại này.

49. Chương 49: Phương Hoa Nhiễm Tẫn, Phong Lâm Hoa Tùng [3]

Năm trăm vạn lượng hoàng kim, con số này đủ cho một gia đình bình thường sống dư giả mấy đời, lại chính là cái giá để chuộc thân cho Nhược Phong lúc đó. Cây tiền ra đi đương nhiên cũng phải cố kiếm một khoảng tiền béo bở phút cuối cùng!

Khi Nguyên công tử nghe cái giá này cũng không mấy may nhịu mảy dù chỉ một cái, nhanh chóng gật đầu đáp ứng. Mặt trời chưa kịp xuống núi đã đem đủ năm trăm vạn lượng hoàng kim đến chuộc thân cho nàng, mà ngoại trừ nhà hoàn A Cẩn vẫn thường ngày chăm sóc hầu cận bên mình cùng mấy bộ quần áo thường mặc ra, Nhược Phong hoàn toàn không mang theo thứ gì khác. Hắn nói Thanh Di có ân với nàng, khi nàng còn là đứa bé bị bắt cóc đem đi, nếu không phải Thanh Di nguyện ý thu lưu nàng thì có lẽ trong lúc bị thanh lâu thu mua này khó có thể bảo toàn được tấm thân hoàn bích.

Lúc nàng mới đến, Thanh Di vẫn còn là một cô nương nhỏ ở thuyền phường Diên Hương đã dùng năm lượng bạc mua nàng, Thanh Di đích thân dạy nàng đánh đàn xướng khúc, nói cho nàng biết ở chỗ này các cô nương nếu biết đàn hát sẽ không bị ép đi đón khách, chỉ cần có khách nhân đến yêu cầu xướng khúc là có thể yên ổn sống qua ngày. Cũng may Nhược Phong có được giọng hát thiên bẩm, dung mạo cũng được xem là xinh đẹp, cho nên rất được ưa chuộng. Đến lúc trở mã xuân thì, vào thời khắc đẹp nhất của người con gái thì đó cũng là lúc gặp được người tốt nhất, đây cũng xem như là bồi đắp của ông trời dành cho nàng.

Đến khi quay về nhà của Nguyên công tử thì Nhược Phong mới hiểu người nam tử trông có vẻ hết sức lông bông không thể uốn nắn kia lại là người đàn ông quyền lực nhất một cõi – Phất vương Phất vương. Xuất thân cao quý nhất, lại muốn cưới một nữ tử lang bạc giữa dòng đời như nàng vậy, khiến cho nàng không khỏi khiếp sợ, hắn cao cao tại thượng, phảng phất như vẫn trắng cô độc trên bầu trời chỉ để cho người đời sùng bái và hy vọng mà thôi, mà nàng chẳng qua chỉ là một nữ tử bình thường, dung mạo xinh đẹp và giọng hát uyển chuyển cũng sẽ bị năm tháng bào mòn đi, trở nên già cỗi. Còn hắn, sẽ càng ngày càng có thêm nhiều thế thiếp cùng mỹ nhân vây quanh. Nàng hoang mang, nàng ôm hận, người trở nên gầy sọp đi như càng cúc rú, lòng đỏ kỹ cứ hành hạ nàng, dày vò nàng làm cho nàng trở nên tiêu tụy.

Đằng Sóc năm nhát, Đằng Sóc đến vương phủ Phất vương tham gia gia yến thì gặp gỡ Nhược Phong, lúc bấy giờ Nhược Phong mặc bộ quần áo màu trắng sữa, bên ngoài khoác long y lụa mỏng màu đỏ quả hạnh, trang điểm tông màu hồng phớt, đôi môi nhỏ tô son đỏ thắm. Đàn khúc ‘Giá cô thiên’ tại giữa buổi tiệc đầy bầu không khí trở nên náo nhiệt, quay đầu ngoảnh lại nở nụ cười với tất cả.

Vốn dĩ Phất vương định thỉnh hôn cùng Đằng Sóc để, cưới Nhược Phong làm vợ, nhưng không ngờ được rằng, sau điệu khúc kết thúc, Đằng Sóc để lại đem Nhược Phong vào cung, ban thưởng phong hào triệt, trước tiên phong làm tần, hai tháng sau tấn phong tam phẩm Tu Hoa, năm sau được phong lên làm nhất phẩm Triệt phi. Nhận được sủng hạnh phong quang một thời gian, hầu như đều dẫn theo nàng phi tử này tham dự tất cả mọi buổi yến hội, không chút tị hiềm. Mà Phất vương hoàn toàn trái ngược lại, cả ngày chìm đắm trong men say, không để ý tới triều chính.

Đằng Sóc ba năm, Đằng Sóc để muốn cưới công chúa Nam Cung Huyền Thần Quốc, Phất vương chủ động chờ lệnh thay hoàng đế đến đón vị công chúa này thay hoàng đế. Đây cũng là điều lệ đầu tiên từ trước đến nay, thân đệ đệ hoàng thượng đi đón phi tử quay về. Có người đồn rằng, Triệt phi vẫn yêu quý Phất vương, mà hoàng thượng lại đứng ra ngăn cản tình yêu đó, Triệt phi gả vào hoàng cung để để mẹ hoặc hoàng thượng giúp Phất vương soán vị xưng đế. Nói chung những lời đồn đãi này chẳng qua là do bọn người rảnh rỗi ngồi buồn đưa leo ngoài đầu lâu, trong lúc buồn chán nói những lời nhàn thoại, có đáng tin hay không, có muốn nghe hay không cũng chẳng có gì quan trọng.

Nhưng không ai biết rằng, kỳ thực từ khi Triệt phi gả nhập thần cung đến nay vẫn chưa từng được chiêu hạnh lấy một lần.

50. Chương 50: Phương Hoa Nhiễm Tần, Phong Lâm Hoa Tùng [4]

Nàng cứ tự mình huyền thuyên, dường như quên hoàn toàn ta đang đứng bên cạnh.

Ta lên tiếng cắt đứt hồi ức của nàng, hình như nàng cũng phát giác ra hành vi của mình có phần thất lễ, thoáng chốc bối rối nhưng rất nhanh bình tĩnh lại. Bỗng nhiên nghiêm mặt nói: “Muội muội là người thông minh, nói vậy đã hiểu được ý tứ của ta.”

“Muội muội xấu hổ, thực sự chẳng biết.” Ta nhẹ nhàng cười, hơi cúi đầu, hơi áy náy nói.

“Chuyện này... Ta cần cần muội muội giúp ta rời khỏi đây.” Nàng kiên định nói, ánh mắt sáng quắc, thể nhưng thanh âm vẫn có mấy phần run. Ta biết nói ra những lời này, nàng dùng bao nhiêu dũng khí.

“Sao tỷ tỷ lại nói như vậy?”

“Chỉ có muội mới giúp được ta, muội chắc chắn sẽ giúp ta, không phải sao?”

“Sai rồi, vì sao muội phải giúp? Giả như sắp xếp không thoả đáng, chẳng phải muội sẽ chịu vạ lây!” Ta có chút động tâm, nghe xong chuyện xưa của nàng, mặc dù ta đã biết tình cảm của hoàng thượng cũng không phải thật tâm đối với nàng, thế nhưng nàng ở trên ta, ta lại vừa vặn thấy một chút việc không nên thấy, nếu quả thật có một ngày nàng nổi lên ý định muốn loại trừ ta, bất luận đứng ở khía cạnh nào, thì ta đều gặp nguy hiểm hơn.

Người đứng phía trên ta, đương nhiên càng ít càng tốt.

“Ta có thể giúp muội dẫn đi một người gây bất lợi cho muội.” Nàng mỉm cười nhìn ta. “Ngoại trừ hoàng hậu, Ôn quý phi, nhĩ phu nhân, đều có thể.” Giọng điệu của nàng vẫn đậm phong khinh, lại không chút nào đáng để hoài nghi. Lúc này Triệt phi đã không còn vẻ bối rối như vừa rồi, ngược lại tỏa ra loại độc được xinh đẹp không thể cưỡng lại được, mặc dù biết rõ đẹp là có độc nhưng vẫn muốn tiến lại gần.

“Tỷ cũng biết, hiện tại muội mặc dù chỉ là tu nghi, nhưng lại là sủng phi được hoàng thượng thương yêu nhất, cũng có một ngày ta thụ được long thai, thì địa vị ai sẽ bị uy hiếp?” Ta tự tin tưởng rằng ở trong hậu cung này bản thân ta chính là lợi thế lớn nhất nằm trên tay ta.

“Hừ!” Triệt phi trào phúng cười lại khiến ta nghe thất vô cùng không thoải mái: “Thù tu nghi, người bất quá chỉ mới mười lăm tuổi, tính tình và tính cách vẫn còn trẻ con, ta có thể hiểu được, thế nhưng nói ra những lời tự mãn tự đại như vậy chẳng phải dựa vào lòng sủng ái của hoàng thượng thôi sao?” Đôi mắt phượng xinh đẹp cứ nhìn chăm chăm vào ta, khiến ta có cảm giác bức bách không thoải mái. Ta cũng không nói nói, chỉ thanh thoi hớp từng ngụm trà, ép bản thân phải trấn tĩnh.

“Muội muội quả thực được thánh thượng cưng chiều, thế nhưng cho dù là được yêu thương nhất cũng đừng quên là, quân vương chẳng qua ‘phân chia mưa móc, ban phát thương sinh’ mà thôi.” Ta cảm giác lời nói của nàng ấy giống như một cái bạt tai đánh thẳng vào mặt mình, đau rát. Làm sao ta lại quên mất chứ? Rõ ràng từng khắc từng giây đều nhắc nhở chính mình thế mà vẫn để người khác bước đến đánh thức bản thân.

Đúng vậy, trong hậu cung này, người ta cần phòng bị cẩn thận chẳng lẽ những bậc hậu phi ở đây, mà chính là người đàn ông này.

Phút trước còn ở thiên đường, phút sau đã xuống địa ngục.

Mà người nắm giữ giây phút ấy chính là người đứng trên vạn người, người được vạn người tín ngưỡng – hoàng thượng. Ta nói không ra lời, tim như bị bấm nát, nước mắt ngập tràn trong hốc mắt, ta cảm giác bản thân đau đớn, đầu muốn nổ tung, như là nhiễm phong hàn. Tay chống đầu, ngực thổ hổn hển nhưng vẫn không kìm nén được hoảng loạn và sầu muộn trong lòng. Thu Tề đi tới bên cạnh ta hỏi ta làm sao vậy, ta vẫn chưa trả lời, nhưng nước mắt không cầm được cứ thế rời xuống, muốn nín lại không sao nín được.

Thu Tề thay ta đưa tiễn Triệt phi ra về, sau đó đỡ qua trở về phòng nghỉ ngơi.

Ta nằm mơ một giấc mơ thật dài thật sâu, trong giấc mơ ta thấy Sùng Lang càng ngày càng cách xa ta, mà ta lại không cứng cõi như ta vẫn tưởng. Trong giây lát ta không thể rời khỏi chàng, ta không muốn chia sẻ chàng với những nữ nhân khác.

Những việc ta có thể làm chỉ là thuận theo, mỉm cười, có lẽ không phải vì bảo toàn chính mình, có lẽ thứ ta muốn có được chính là tình yêu của chàng, là sự coi trọng của chàng dành cho ta.

Lúc này ta chỉ có một mong ước rằng: chàng là của ta, chàng là người của riêng ta.

51. Chương 51: Ngao Cò Tranh Nhau, Ngư Ông Đắc Lợi [1]

Đã nhiều ngày trôi qua mà chàng vẫn không đến, có một loại cảm giác đang từng bước xâm chiếm cõi lòng ta, mừng một, chàng đến tẩm cung của hoàng hậu, mừng hai, chàng đến chỗ ở của Triệt phi, mừng ba, chàng đi đến nơi ở của Ôn quý phi mà từ lâu rồi chưa ghé thăm, mừng bốn, chàng đến chỗ của Thạch mỹ nhân... Hôm nay đã mừng mười, quả nhiên có rất nhiều mỹ nhân như vậy vây quanh chàng.

Tình yêu của đế vương vốn là ơn trạch phân phát, ban mưa móc đều khắp nơi. Thế nhưng, nếu quả thật các nàng có thể biến mất thì sẽ tốt hơn không?

Hoá ra, ta không tinh táo và bình tĩnh giống như trong tưởng tượng của ta. Hoặc là giống như những lời nói của Triệt phi, ta quá ngây thơ.

Còn hơn một tháng nữa là đến lễ mừng năm mới, trong khoảng thời gian này chàng sẽ càng ngày càng bận rộn, càng ngày càng không để ý tới ta nữa...

Lúc hoàng hôn, trời đổ tuyết rơi. Những bông tuyết bay lả tả, phiêu diêu đáp xuống đất. Ngay người ở Thần Quốc mấy ngày nay đã khiến ta thấy chán ghét những bông tuyết này. Ta gọi Vũ Tình, bảo nàng đi thỉnh Triệt phi.

Nếu như nàng ta thật sự có thể rời khỏi Sùng Lang, lại có thể dẫn đi thêm một người nữa, phải chăng tình yêu chàng dành cho ta sẽ nhiều thêm một chút?

Không tới nửa canh giờ sau Triệt phi đã đến, nàng mặc bộ áo màu đỏ rực lửa, nhan sắc đường hoàng như vậy, lần đầu tiên ta được nhìn thấy nàng mặc lại toát ra vẻ đẹp bức người như vậy. Tuyết phủ lấm tấp lên vạt áo. Giống như tiên tử theo tuyết đáp xuống hồng trần, xa xôi như vậy giống như chỉ cần chạm nhẹ sẽ tan biến mất.

Ta dịu dàng bước đến đón chào, khẽ khom người cúi đầu.” Muội muội không từ xa tiếp đón, mong tỷ tỷ thứ tội.”

“Muội muội khách khí, là ta tới vội vội vàng vàng.” Nàng đỡ ta đứng dậy. Ta xoay người đưa nàng vào trong Vạn Thái Uyển. Rượu đã rót đầy, thức ăn đã được dọn lên. Ta phát tay ý bảo cung nhân xuống phía dưới, lúc này cung điện lớn như vậy chỉ còn lại hai người chúng ta.

Ta rót cho nàng một chén rượu đầy, lại rót cho mình một chén: “Mấy ngày trước đây, Huyền Nhi thất lễ, xin tỷ tỷ tha thứ, chén rượu này coi như bồi tội với tỷ tỷ.”

Sau đó lại rót đầy, giơ lên “Một chén này, Chúc tỷ tỷ vạn sự thuận lợi.” Nàng giương mắt nhìn ta, trong ánh mắt vui sướng khó có thể nói nên lời. Ta uống xong, nàng cũng theo ta uống một hơi cạn sạch.

“Tỷ tỷ, thế nhưng đã chuẩn bị ra sao rồi?” Ta đưa mắt nhìn nàng, nàng cũng đưa mắt nhìn thẳng ta, có chút dăm chiêu, nâng cốc uống một hơi cạn sạch “Điều này chẳng phải cần nhờ vào hồng phúc của muội muội sao?”

“Tỷ tỷ nói khách khí rồi, nếu tỷ tỷ lên tiếng, muội muội sẽ cố gắng hết sức mình.”

“Hôm nay là ngày mấy tháng mấy?”

“Mùng mười tháng chạp.”

“Hai mươi lăm tháng chạp, muội cần giữ hoàng thượng lại, chỉ ít phải ở cùng với hoàng thượng. Ta sẽ rời khỏi nơi này.” Nàng đưa mắt nhìn xung quanh, nhỏ giọng nói: “Muội là người duy nhất có viện độc lập, lại

ít người. Từ chỗ của muện có thể đi thẳng đến Phúc Hương lâu, Liệt Hồ môn sẽ có người tiếp ứng. Muội ở cùng một chỗ với hoàng thượng, cũng sẽ không khiến người khác hoài nghi, cho dù có người phát hiện ra người từ trong cung của muội trốn chạy ra ngoài, muội vẫn có thể phất tay bảo rằng không biết gì cả.” Nàng giảo hoạt cười. Trong đôi mắt lóe lên hưng phấn cùng chờ mong khó có thể nói nên lời, nàng đã chờ ngày này rất lâu rồi.

“Tỷ cần muội giúp chuyện gì?” Ngón tay thon dài của nàng mân mê trên chiếc tách, nhẹ nhàng giống như vuốt ve một món đồ chơi.

“Không cần muội giúp gì cả.” Ta nhướn mày mỉm cười nhìn nàng, Nàng thoáng kinh ngạc, khóe môi khẽ run lên một chút.

Từ nay về sau không nhiều phải nhiều lời, ngày ấy Triệt phi uống chết choáng say, lúc cung nga đổ về, cả người mềm nhũn vô lực, dáng vẻ yếu điệu, khi nàng bước đi ra cửa cung còn nghe thấy nàng cất giọng hát khe khẽ, đó là bài ca ‘ức Giang Nam’.

52. Chương 52: Ngao Cò Tranh Nhau, Ngư Ông Đắc Lợi [2]

Chỉ cảm thấy đã ngủ suốt mấy canh giờ mới tỉnh lại, thay y phục xong, lại đi đến cung hoàng hậu thỉnh an.

Lúc đến nơi đúng lúc gặp được Triệt phi, nàng vẫn tỏ vẻ đăm đăm như trước, hoàn toàn không giống với vẻ vui mừng hớn hở ngày hôm qua, cứ như người cùng ta thương nghị lúc đó là một người khác chứ không phải nàng.

Những chuyện đem ra bàn tán chỉ là điều vụn vặt, không ngoài những chuyện các cung cần chuẩn bị vào dịp cuối năm. Hoa Hiền Phi, trước đó vài ngày được ban cho chức trợ quản lục cung, nàng cũng rất để tâm đến việc này, luôn nhắc nhở cung nga đem một ít tiền thưởng cuối năm phát xuống dưới, còn lo liệu việc quét tước, có lẽ là hoàng hậu có chút không kiên nhẫn. Bèn phân phó nàng quay về trước, chuyện sau này cứ giao cho cung nga làm là ổn.

Trở lại Đào Chúc cung, ngẫm lại nhiều ngày không được gặp Sùng Lang, lòng cũng thấy nhớ nhung. Vì vậy xuống phòng bếp làm vài món điểm tâm, chuẩn bị đưa đi Hoàn Thục Đường. Vừa đến cửa Hoàn Thục Đường thì gặp A Phúc, A Phúc thấy người bước đến là ta, liền cười khanh khách bước đến nghênh đón, dập đầu một cái nói: “Nô tài thỉnh an nương nương, nương nương thiên tuế.”

“Bệ hạ có ở đây không?” Ta đi xuống đỡ hân lên, hỏi.

“Hồi bẩm nương nương, bệ hạ đang ở trên triều nghênh tiếp sứ thần nước Lỗ hôm nay tiến đến dâng tặng lễ vật.”

“Nếu là như vậy, ta không dám quấy rầy. Nơi đây không phải nơi nữ tử có thể tiến vào nếu. Hôm nay ta lại quay về. Bốn cung nhiều ngày không gặp bệ hạ, lòng có chút bận tâm. Làm phiền công công đưa cái này giao cho bệ hạ.” Ta đưa hộp thức ăn giao cho công công, xoay người muốn chạy, chợt nghe thanh âm A Phúc phía sau vang lên: “Ngô hoàng vạn tuế, Mạc Trạch hoàng tử cát tường.”

Ta xoay người lại, nhìn thấy đứng cách đó không xa chính là Sùng Lang và người đàn ông quần áo hoa lệ. Ta cúi người nói: “Nô tì thỉnh an bệ hạ. Hoàng tử Mạc Trạch cát tường.” Ta đứng dậy, hơi phúc thân với Sùng Lang và nam tử bên cạnh, gật đầu cúi chào.

“Quả nhiên vào nhà giàu kiêu hoa, Tổ vương thật có phúc khí, được mỹ nhân như vậy bầu bạn. Chỉ cần được mỹ nhân như thế ngoái đầu mỉm cười thì chẳng khác nào hoa nở giữa ngày đông giá rét.” Người nô lớn tiếng nói, trong lời nói mang theo vài phần khinh bạc, khiến lòng ta có chút khó chịu.

“Hoàng tử Mạc Trạch quá lời rồi.” Ta gật đầu cạn lễ tỏ vẻ lòng biết ơn.”Thiếp bất quá chỉ là một nữ tử nhỏ nhoi trong Tổ Quốc này mà thôi. Tổ Quốc là đại quốc đất đai rộng lớn, mỹ nhân tất nhiên là không thiếu.

Nếu Lỗi quốc không có người hợp với tâm ý của hoàng tử, nếu ngài thích, bệ hạ cũng sẽ đem vài mỹ nhân đến làm quà tặng ngài.” Ta liếc mắt nhìn, trong ánh mắt tỏ rõ ý khinh thường.

“Hoàng tử Mạc Trạch cần mỹ nhân sao? Nước Lỗi hoa thơm ngựa tốt, xem ra chẳng phải nơi không dưỡng được người.”

Hoàng tử ngược lại cũng không giận không buồn, cười ha ha vài tiếng rồi nói: “Giai nhân như vậy có khắp nơi trên Lỗi quốc, bốn người này có người nào không phải ngàn người chọn một chứ?! Nếu Tổ vương không tiếc, mỹ nhân này để tại hạ mang đi nhé!”

Đồ vô lễ, ta chửi thầm trong bụng.

Ta giương mắt lên nhìn Sùng Lang, hiện giờ mắt chàng tràn ngập phần nộ, hình như chỉ cần nói thêm một chữ cũng đủ để chàng giơ tay lên giết chết tên mãng phu này. Bỗng nhiên cười, nói: “Nếu Hoàng tử yêu thích nữ nhân của trẫm như vậy, vì giao hảo hai nước. Trẫm đi chọn mấy người, thế nào?”

“Không! Không! Không! Bản vương chỉ cần một mình nàng ta mà thôi. Nếu tổ vương nguyện ý, ta sẽ lấy năm nghìn con ngựa đại uyển, ba vạn dê béo, hoàng kim năm nghìn vạn lượng!” Hắn hơi dừng lại một chút, lại nói tiếp: “Mười toàn thành trì làm vật trao đổi. Hai nước vĩnh viễn không chinh chiến, Lỗi quốc nguyện ý làm thuộc địa của Tổ Quốc.” Hắn quì một gối, một tay để ở trước ngực, dáng vóc tiều tụy nói.

Ta hốt hoảng, nhìn thẳng vào ánh mắt của Sùng Lang, hắn liếc mắt nhìn ta, lại một phương diện nữa mở ra, ta càng hoang mang. Một nữ nhân, đổi lấy tiền tài và hòa bình, điều này đối với một vị đế vương mà nói, có sức dụ hoặc và mê lực lớn đến cỡ nào.

ta cảm giác hơi thở mình gấp gáp, tay của ta đang run rẩy, nước mắt xoay vòng trong hốc mắt, ta xoay người sang chỗ khác, nói: “Thỉnh Hoàng tử không nên như vậy...” Lời vẫn chưa kịp nói hết, Sùng Lang đã lên tiếng cắt đứt: “Hoàng tử xin đứng lên đã, việc này quá đường đột, trẫm sẽ suy tính lại. Ái phi, cực khổ rồi. Sớm hồi cung đi.”

Toàn bộ thế giới của ta thoáng chốc điên đảo, một mảnh hỗn độn, phảng phất đã đến sơ nguyên. Vũ Tình đỡ lấy ta, ta như con rối bước theo nàng, trong khoảnh khắc kiện phu xoay người rời đi, ta cảm giác mình đã hôn mê bất tỉnh.

Nguyên lai tất cả những lời dỗ ngon dỗ ngọt, vành tai và tóc mai chạm vào nhau, đều đã thành khoảng không.

53. Chương 53: Ngao Cò Tranh Nhau, Ngư Ông Đắc Lợi [3]

Khi tỉnh lại, đã là lúc hoàng hôn, ta bỗng nhiên ngồi dậy, gọi Liên Tâm hỏi nàng Sùng Lang có đến hay không. Nàng không đáp chỉ lẳng lặng lắc đầu. Nước mắt rơi như mưa, làm ướt đầm áo ngủ bằng gập. Sẽ không, sẽ không, mỗi lần ta không khỏe chàng đều đến thăm. Chàng nhất định sẽ đến.

“Đã bẩm báo lên bệ hạ chưa?” Chắc là chàng không biết.

“Tiểu thư, đã đi báo hai lần rồi. Bệ hạ ngoại trừ dặn chúng nô tỳ chăm sóc cho tiểu thư thì không nói gì khác.” Lòng ta tan nát, mảnh vỡ rơi đầy đất. Hơn nữa những mảnh vỡ ấy còn nghiền nát trái tim ta, cơ thể của ta, cứ thế từng mảnh từng mảnh rơi lả tả, đau đến mức không thể diễn tả bằng lời.

“Chỉ mong lòng chàng như lòng thiếp, nhớ nhau chung thủy đến trọn đời.” Ta nói khẽ, hai câu thơ đã bao lâu rồi không đọc, những ngọt vào và triền miên trôi tuột khỏi tay. Mà hiện giờ trên cổ ta là dải lụa trắng thật dài quấn chặt lấy, khiến ta không thở nổi.

“Đỡ ta đứng lên, ta muốn đi gặp chàng, chàng không thể đối với ta như vậy.” Ta khóc hu hu, Lúc này ngoài cửa vang lên thanh âm trầm thấp, ta ngoáy đầu nhìn sang, Chàng đã đến thật rồi.

“Đừng làm loạn nữa.” Dáng vẻ chàng lúc nói chuyện, vô cùng nguội lạnh, vô cùng thờ ơ.

Liên Tâm nhìn thấy chàng đến vội vàng theo cung nga lui xuống. Lần đầu tiên Ta cảm giác được, tấm cung này lại rộng lớn như vậy, lạnh lẽo như vậy, đứng ở đứng ở trước mặt chàng, lại khó chịu đến như vậy, sâu muện đến như vậy.

“Chàng sẽ quyết định như thế nào?” Ta không gọi chàng là bộ hạ, cũng không gọi là Sùng Lang.

“Hắn nói, hắn sẽ chăm sóc cho nàng tốt hơn hiện giờ.” Chàng không trả lời, ta ngược lại càng bất an.

“Thế nào là tốt hơn hiện giờ! Thiếp chẳng phải là đồ vật mà có thể tùy tiện đưa đến đưa đi! Thiếp là nữ nhân của chàng, chẳng lẽ chàng dùng thiếp để đổi lấy tiền bạc và hòa bình!” Ta gào thét, cái gì cũng không để ý!

“Nhiệm Nhi. Hắn sẽ chăm sóc tốt cho nàng!”

“Ha ha... ha ha... Nói vậy là ý gì? Hãy nói cho thiếp biết, chàng đã không cần thiếp nữa?” Ta nhìn thẳng vào mắt chàng, từng giọt từng giọt nước mắt lăn xuống. Hình như có thể chảy thành sông, lại giống như cạn dòng. Có vẻ như chàng còn muốn nói điều gì, lại bị ta ngăn cản: “Chớ nói nữa, có nói nữa cũng chỉ là những lời làm đau lòng người, mọi thứ đã không còn ý nghĩa gì rồi. Thiếp hiểu, nếu như đây là hy vọng của chàng, vậy thì, thiếp nguyện ý. Thiếp nguyện ý đổi tấm thân này để bảo vệ vương triều của chàng.” Ta đã không còn chút sức lực nào, cũng không còn chút tâm tình nào, tất cả mọi thứ đã mất hết rồi.

Chàng xoay người rời đi, đây là lần đầu tiên, ra về mà lòng chẳng vui, hơn nữa khó có khả năng tái hợp.

Ta ngồi ở bên giường, lẳng lặng ngồi im ở đấy, ta có thể nghe thấy thanh âm của gỗ gõ cầm canh truyền đến, thậm chí có thể nghe thấy thanh âm xào xạc của lá cây.

Chăn đơn sao chịu lạnh canh dài, cơn lạnh suốt năm canh, một thoáng ham vui. (La khâm bất nại ngũ canh hàn, mộng lý bất tri thân thị khách, nhất hưởng tham hoan – Bài Lãng Đào Sa – Lý Dục)

Hiện tại tỉnh mộng, mới biết được mộng ở trong mộng, đã là mây khói cách nhau mấy đời, cho dù có tuyệt mỹ cũng vô pháp chạm đến, chỉ làm tăng thêm vẻ bi ai mà thôi.

Ta ngồi thất thần, như kẻ mất hồn, trời sáng lúc nào cũng không hay, lần đầu tiên ta được ngắm nhìn mặt trời mọc ở nơi này.

Mặt trời mới mọc phía xa xa, không phân rõ là ánh sáng của bình minh hay hoàng hôn nhạt nhòa, cả vùng trời bị nhuộm đỏ, chim chóc lú lo ca vang, mọi vật như bừng tỉnh trong giấc ngủ say. Bỗng nhiên cửa của tấm cung mở ra, Liên Tâm bước vào liền hoảng hốt. Có lẽ nàng ta không thể ngờ được rằng ta cứ ngồi im ở đấy cả một đêm.

“Tiểu thư thức dậy thật sớm, nô tỳ lập tức chuẩn bị nước rửa mặt và đồ ăn sáng.”

“Không cần.” Thanh âm của ta khô khốc, như mặt đất hạn hán nứt nẻ, quanh co, thô ráp, cứ như một thoáng nữa là sẽ nôn ra máu.

“Tiểu thư, ngài còn phải đi thỉnh an.”

“Không đi.”

“Tiểu thư...”

“Đến đó chỉ bị chê cười, làm trò khôi hài mà thôi, nên kết thúc rồi.” Ta nói tiếp.

Liên Tâm đến gần ta, kéo tay của ta: “Tiểu thư, nếu như có chuyện gì phiền lòng, hãy nói cho nô tài, đừng chôn trong lòng. Trước đây tiên sinh cũng từng nói, tiểu thư tuệ tâm, cứ ôm khư khư tâm sự trong lòng không nguyện ý chia sẻ cùng ai. Thế nhưng, hiện nay chúng ta đã cùng nhau đến nơi này, nô tỳ biết ngài phải chịu nhiều ảm ức. Cứ nói với nô tỳ, như vậy cũng nhẹ lòng hơn.”

“Liên Tâm, người biết không? Hắn không cần ta nữa.” Lời này vừa ra khỏi miệng, nước mắt ta tuông ra như đê vỡ.

Ở chỗ này, ta giống như muốn trút hết nước mắt trong mình ra, khó khăn lắm mới nhìn thấy ánh sáng, lại phát hiện nơi phát ra ánh sáng ấy đã có người khác bước vào.

54. Chương 54: Ngao Cò Tranh Nhau, Ngư Ông Đắc Lợi [4]

Năm ngày, ta không gặp mặt bất cứ ai, cũng không bước ra Đào Chúc cung một bước.

Chàng đến thăm ta hai lần, cũng hạ lý do ta sức khỏe không tốt không thích hợp tiếp đón ai, chối từ mọi người đến thăm. Thái y đến, ta cũng đóng cửa không gặp, Tất cả mọi việc dám hay không dám, có thể hay không thể, ta đều làm hết.

“Nương nương, hoàng tử Mạc Trạch cầu kiến.” Vũ Tình đẩy cửa bẩm báo.

“Lui xuống, đã nói...”

“Cho hần vào đi, ta sẽ gặp hần ở Thu Minh Lâu.” Ta đứng dậy, cầm lấy một cái áo choàng khoác lên người, lại lấy một cây ngọc trâm từ trên giá sách, bước ra ngoài. Liên Tâm gọi ta lại: “Tiểu thư, rửa mặt chải đầu sơ qua đã, bộ dạng này của ngài, có hơi thất lễ.” Ta cười khổ một tiếng, nói: “Hần vốn cũng không phải là người ta mong chờ gặp gỡ, tại sao phải trang điểm chỉnh xiêm y vì hần chứ?”

Ta bước về phía Thu Minh Lâu, hoa cỏ dọc theo đường đã khô, một cảnh tượng thảm bại, chỉ có mấy cành mai ở góc cửa, còn toát ra chút sức sống, những mảng hoa tuyết đọng ở trên cành, lấp lánh dịu dàng.

Lúc ta đến đó, Mạc Trạch đứng chờ tựa lúc nào.

“Mạc Trạch hoàng tử.” Ta hơi cúi người gật đầu chào.

“Thù tu nghi, không cần khách khí.” Hần muốn đến đỡ ta, ta đã nhanh chóng lui thân, ngăn lại: “Hoàng tử.” Ta lên tiếng, hần rút tay lại. Bầu không khí có chút xấu hổ.

“Hoàng tử thích dùng trà gì? Trà Long Tĩnh Tây hồ hay là vân vụ Lư Sơn?” Ta phá vỡ cục diện bế tắc.

“Trà nào cũng được, đều được...” Hần chẳng phải một nam nhân biết cách ăn nói, tướng mạo cũng không hẳn là anh tuấn thoát tục, thậm chí có còn có chút chất phác.

“Vậy dùng trà trà Long Tĩnh Tây hồ nhé, ta sai người đi pha trà!”

Hần nắm tay của ta, vội hỏi: “Không cần!” Phát hiện mình thất lễ, hần bỗng nhiên buông tay ra, nói: “Ta biết, ta làm như vậy, tu nghi sẽ thấy khó chịu. Thế nhưng, ta...” Hần dừng lại: “Ta... Ta đã không thể không chế chính mình. Ta thật lâu trước đã từng muốn, thế nhưng không biết phải nói cùng nàng thế nào. Ta biết, nàng hận ta, hận tổ vương. Ta cũng biết, là hoàng tử một nước muốn kết hôn với phi tử của vị quân vương khác là chuyện hoang đường cỡ nào; ta cũng biết, mười tòa thành trì, trở thành nước phụ thuộc, ta cũng không còn mặt mũi nào nhìn bá tánh Lỗ quốc, nhìn phụ vương.” Thanh âm của ta dừng lại, thậm chí nấc nhẹ vài tiếng.

Trận ngao cò tranh nhau, ngư ông đắc lợi này, người cuối cùng thu được thiên hạ chính là tổ vương. Ta, bất quá là một hồng nhan kẻ gây tai họa, mà nam tử trước mắt này, lại là tội nhân bị người đời phỉ nhổ.

“Người đã biết rõ như vậy, cố sao còn làm?” Ta xoay người không nhìn hần.

“Ta không biết, lần đầu tiên nhìn thấy nàng, ta đã không thể buông tay được. Nếu như cuộc đời này không có nàng, thì ta có sống cũng không còn ý nghĩa gì nữa. Ta yêu nàng, e rằng ta không thể đem lại cho nàng cuộc sống vinh quang, cũng không thể đem lại cho nàng cuộc sống bình an cả đời, cũng không thể để nàng được làm mẫu nghi thiên hạ, thế nhưng, chỉ cần ta còn sống một ngày, tuyệt đối không để nàng phải chịu bất cứ ủy khuất gì.”

“Chúng ta chỉ mới gặp nhau một lần. Tình yêu, nào có đơn giản như vậy?”

“Có lẽ là rung động nhất thời. Nhưng, đây chính là rung động duy nhất suốt hai mươi ba năm ta sống trên cõi đời này, ta có thể bỏ tất cả chỉ muốn đổi lấy một mình nàng. Ta cam tâm tình nguyện.”

“Mời trở về đi, hoàng tử.” Ta không muốn nói thêm gì nữa. Trái tim không cùng nhịp đập, điều này, ta hiểu rõ hơn bất kỳ ai.

“tu nghi...”

“Người có mục đích của người, ta cũng có tác dụng của ta, chúng ta chẳng qua là bị người điều khiển mà thôi, ta là một quân cờ, bước đi không phải do mình quyết định.”

“tu nghi quay về nghỉ ngơi, tại hạ cáo từ.” Hắc xoay người ly khai. Tay áo vung lên.

Lỗi quốc có tuyết không? Lỗi quốc có cây cầu nhỏ bắc ngang dòng nước uốn lượn bên mái nhà xanh không?

55. Chương 55: Hoa Rơi Có Ý, Nước Chảy Vô Tình [1]

Đào Chức cung lúc này đã ít người lui tới.

Đại khái là đã biết việc này, nên chẳng muốn thân cận, lại không thể xa lánh, cho nên, Tần Phi công chúa cũng kính nhi viễn chi. Ngày mai chính là hai mươi lăm tháng chạp. Chuyện Triệt phi, hiện tại ta đã không cách nào giúp nàng, nàng chỉ có tự cầu phúc cho bản thân thôi.

Hôm nay ánh mặt trời thật tốt, xua tan cái lạnh mùa đông, nhìn ánh mặt trời soi bóng lòng cũng thư thả. Ta ngồi ở bên giường nhìn mấy cành hàn mai đung đưa bên ngoài, mấy ngày nay tuyết không rơi, khi tuyết rơi, tuyết phủ lên trên những đóa hoa mai, ôm trọn lấy chúng, vùi lấp xuống dưới đất. Mà mùa đông này ta đã góp nhặt đầy ba bình tuyết, chờ đầu xuân lập hạ sẽ lấy ra, chờ Sùng Lang đến, pha một tách thiết quan âm ngon nhất, trong Tông Nhiễm tiểu phòng, chàng phê duyệt tấu chương, ta mài mực, còn lúc rảnh rỗi, sẽ viết một câu đối “Chỉ mong lòng chàng như lòng thiếp, nhớ nhau chung thủy trọn đời.” lên trên giấy mực màu hoa đào.

Chỉ cần nghĩ đến thôi cũng bất giác nở nụ cười tự giễu, cười bản thân, cũng cười chàng.

Triệt phi đã từng nhắc nhở ta rằng tình yêu của bậc đế vương vốn không thể kiện toàn. Họ cao cao tại thượng hưởng thụ kính ngưỡng của thế nhân, và cho rằng tất cả thế nhân phải yêu thương họ, họ không biết yêu là bảo bọc, là che chở, là tất cả. Vì tình yêu chẳng ai có thể điều khiển được, và tình yêu cũng chẳng phải là đoán kiểm.

“Nương nương, Thanh Loan của Thiên Châu Điện cầu kiến, nói là mang theo khẩu dụ của Triệt phi nương nương.”

“Cho vào.”

“Thỉnh an Thù tu nghi. Nương nương thiên tuế thiên tuế thiên tuế.”

“Đứng lên đi. Triệt phi bảo người mang đến cái gì.” Hai tay nàng dâng lên một phong thơ.

Trong thơ viết: Mọi việc bất tiện, sau này sẽ tính.”

Sau khi xem xong ta trực tiếp vứt thư vào trong chậu than, thiêu lá thư thành tro tàn.

“Quay về báo lại với chủ tử của người rằng ta đã biết, đi đi.” Nàng hành lễ xoay người rời đi. Nhưng lòng ta lại thấy bất an.

Bây giờ, ta đã không còn là sủng phi. thế nhưng điều này cũng không gây cản trở việc nàng ta sẽ rời đi, sự việc xảy ra càng nhiều càng tốt, như vậy việc nàng ta rời khỏi đây sẽ ít có người chú ý đến, việc nên làm lúc này là phải nhớ thật kỹ, vì sao cứ phải lúc này quyết định không đi nữa? Chẳng lẽ nàng gặp phải chuyện gì?

Ta chống đầu suy nghĩ, càng nghĩ lòng càng rối bởi không muốn nghĩ tiếp nữa, chuyện của người khác, tự nhiên sẽ có an bài, hà tất chi phải lao tâm khổ trí suy nghĩ chứ?

Hương thơm gỗ đàn, xuyên qua song cửa sổ, nhẹ nhàng bay đi.

Bên ngoài bỗng vang lên thanh âm bấm báo chói tai, đưa mắt nhìn sang, hóa ra là A Phúc: “Thù tu nghi tiếp chỉ.” Mọi người dều ta quỳ xuống: “Phụng thiên thừa vận, hoàng đế chiếu viết: Thù tu nghi, Nam Cung Huyền, tính tình hiền hậu thiện lương, thông hiểu y thư lễ nghĩa, cao quý lại biết cư xử hòa nhã, làm việc cẩn trọng, cần kiệm, thấu hiểu nỗi lòng của trăm. Sắc phong làm chiêu nghi, khâm thủ!”

“Tạ ơn thánh thượng long ân.” Ta lĩnh chỉ.

“Xu chiêu nghi, một lần tấn chức hai bậc, rất hiếm có ở triều ta.”

“Làm phiền công công. Liên Tâm.” Liên Tâm lên tiếng trả lời, mang đến một thỏi bạc, chậm rãi đặt vào trong tay A Phúc.

“Nương nương khách khí.” Ngoài miệng chối từ nhưng vẫn đưa tay nhận lấy: “Nương nương, nô tài mới biết được ngài vì chuyện của hoàng tử Mạc Trạch mà phiền lòng, bệ hạ vẫn không nỡ bỏ ngài. Có một số việc, bệ hạ tự có sắp xếp.”

Bất quá chỉ là những lời nói trấn an, sao có thể tin được chứ?

“Những thứ bệ hạ ban cho, sẽ đưa tới trước hoàng hôn ngày hôm nay.” Ta gật đầu tỏ vẻ đã biết.

“Nương nương, lúc rảnh rỗi hãy đến Hoàn Thực Đường chăm nom bệ hạ nhé. Đã mấy ngày rồi hoàng thượng chưa ra ngoài, mỗi ngày sau khi tan triều đều quay về Hoàn Thực Đường ngay.”

“Công công, đi đường cẩn thận, việc này ta đã biết.”

56. Chương 56: Hoa Rơi Có Ý, Nước Chảy Vô Tình [2]

Hoàng hôn nặng nề buông xuống, trời gần về đêm, có lẽ nhốt mình trong phòng quá lâu, ta cũng muốn đi ra ngắm nhìn cảnh sắc bên ngoài, trong Ngự Hoa Viên có một viện độc lập trồng đủ loại hoa mai, hai chữ “Ngạo Tuyết” treo trên cửa viện.

Hai chữ cứng cáp hữu lực, hành văn liền mạch lưu loát, mây bay nước chảy lưu loát sinh động lại giống như không có ý gọt giũa trao chuốt. Lần trước tới đây cũng là tình cờ, ta bị lạc đường lạc bước đến nơi này, âu cũng có thể xem như chút kỳ duyên với chốn đây.

Do tuyết rơi mấy ngày trước vẫn chưa tan hết nên càng thêm xinh đẹp, những tia sáng lóng lánh, phảng phất như gương mặt của tân nương then thùng. Tiện tay ngắt một cành hoa mai vương ra, cài lên mái tóc mây, ta muốn tìm chiếc gương đồng soi xem dáng vẻ hiện giờ của mình, lại phát hiện tìm nửa ngày vẫn không thấy chiếc gương nào, chợt nhớ chỗ này gần hồ Phượng Lâm, lại vội vàng vàng chạy đến đó, nước hồ Phượng Lâm được dẫn vào từ nước sông hộ thành cho nên không bị đóng băng. Vẫn chưa đi tới nơi thì phía sau bỗng nhiên vang lên một giọng nữ thanh thúy, xoay người lại thì nhận ra đó là công chúa Ngưng Lưu, mà người đi bên cạnh công chúa Ngưng Lưu là Phất vương, do lúc đi ra không dẫn theo bất cứ cung nga nào, lúc này chỉ có một mình ta, mà ta vừa làm ra chuyện thất lễ như vậy, trong lòng cũng thấy xấu hổ.

“Bổn vương thất lễ.” Phất vương thấy ta, chấp hai tay, hơi cúi người, tạ lỗi với ta.

“Phất vương khách khí.” ta hoàn lễ.

“Chiêu nghi, chiêu nghi, trước đó vài ngày hoàng huynh nói tỷ bị bệnh, muội định đi đến thăm tỷ, nhưng hoàng huynh lại nói tỷ không tiện tiếp khách, cho nên muội không đến, hôm nay trông thấy tỷ khỏe mạnh như vậy thì tốt quá.”

“Tạ công chúa quan tâm.” Nguyên lai, chàng đã thay ta biện hộ với mọi người suốt mấy ngày qua.

“Cành hoa mai trên tóc chiêu nghi thật đẹp! Mai nào thua tuyết trắng, hơn nữa càng thua dung mạo xinh đẹp của chiêu nghi.” Có lẽ lòng tham mộ hư vinh trước đây của ta cho nên mỗi khi được người khác khen ngợi như vậy, ta đều rất hài lòng tự ngạo, nhưng hôm nay nghe thấy những lời ấy thì trong lòng dấy lên cảm giác chua xót khó tả. Nếu như không có vẻ bề ngoài xinh đẹp này, như vậy có ai yêu ta chăng?”

“Công chúa cũng rất đẹp.” Ta gỡ cành hoa mai trên tóc xuống cài lên trên tai nàng, hoa sen dập dềnh trong làn nước: “Qua vài năm nữa công chúa cũng đến tuổi cập kê, ta tặng công chúa một cây trâm hoa mai, thế nào?” Mà có lẽ cũng không đợi được đến lúc đó, không bao lâu nữa, ra sẽ rời khỏi nơi này rồi.

“Thích quá.” Nàng ta cười rạng rỡ, đôi gò má phúng phính, thật sự chỉ muốn hôn lên đó một cái.

“Nghe nói, chiêu nghi bị bệnh, lại phải quán xuyến nhiều việc, chẳng biết đã khỏe hơn chưa?”

Phất vương mở miệng hỏi.

“Cảm tạ Phất vương quan tâm, cũng sắp khỏi hẳn rồi. Mọi thứ đã chuẩn bị gần xong. Chẳng biết đạo gần đây Phất vương thế nào?”

“Khá tốt, lần này hoàng tử Mạc Trạch báỉ phỏng, cho nên cũng bận rộn vài việc.” Lẽ nào, hẳn đã biết?

“Chờ hẳn đi, có lẽ sẽ ổn thôi. Có một số việc, không nên chậm trễ.” Ta hơi dừng một chút, cúi người hành lễ “Thời gian không còn sớm. Bồn cung cáo lui trước.”

“Chiêu nghi đi thông thả.”

Hồi cung phát hiện bên ngoài tuyết lại bắt đầu rơi, chỉ còn mấy ngày nữa là đến lễ mừng năm mới. Tuy rằng không biết là lúc nào, thế nhưng ngẫm lại cũng sẽ nhanh đến thôi, muộn nhất cũng không chờ được đến mùa xuân rồi.

Mùa xuân, tất cả đều được thay mới.

“Nương nương, lễ bộ gì đó đã đưa tới. Ngài có muốn xem không?” Thu Tễ nói với ta.

“Không cần, thích cho bao nhiêu thì cho, đó là quyền tự do của hẳn, không có quan hệ gì với ta.” Ta hơi dừng lại một chút, tự suy xét hết thấy một lượt, bước đến gần Thu Tễ, đưa mắt nhìn bốn phía: “Thu Tễ, âm thầm tra xét xem trong khoảng thời gian này có người nào trong cung chúng ta tùy tiện ra ngoài hay không!”

Thu Tễ gương mặt nhìn thoáng qua mắt của ta, sau đó lại cúi thấp đầu đáp: “Rõ.”

57. Chương 57: Hoa Rơi Có Ý, Nước Chảy Vô Tình [3]

Hôm nay là giao thừa.

Trong khoảng thời gian này hình như đã ngăn cách hoàn toàn với thế giới bên ngoài, mọi người bên ngoài đều tất bật chuẩn bị mà Đào Chúc cung vẫn bình thản lạnh lùng như trước. Ta gọi Doanh Tâm: “Đi chuẩn bị một ít đèn lồng, pháo trúc và mấy thứ nữa lai đây, Đào Chúc cung không thể để đi hui như vậy được.”

Hình như Doanh Tâm chờ đợi câu nói này của ta lâu lắm rồi, vừa nghe ta phân phó đã vội chạy ra ngoài, Ta nhìn nàng mà không kìm được buồn cười, lễ mừng năm mới. Cuối cùng cũng đến rồi.

Khi còn bé, vào những ngày này nương sẽ sai nhà bếp làm một ít bánh bao ngọt, bảo rằng ăn thêm vài món đồ ngọt thế này thì cả năm sẽ ngọt ngào, sau đó nương cũng tự mình gói sủi cảo, cha thì viết mấy câu đối xuân, mấy chữ phúc tự. Ca ca sẽ đi lấy pháo mà ta sẽ đứng ở bên cạnh bịt kín tai. Trời tối cha sẽ vào cung tham gia dạ tiệc, khi đó còn cảm giác hoàng cung là chốn tường cao, bên trong đó mỹ nhân như mây, hoa ở bên trong trải dài như bầu trời kia, lúc đó ta chưa từng nghĩ rằng sẽ có một ngày ta cũng bị giam cầm trong chốn này.

Đây là lồng giam tơ vàng, bên ngoài thấy ngăn nắp xinh đẹp, chỉ có người ở bên trong mới biết được thế nào là chua xót mà thôi.

“Thu Tễ.”

“Nương nương.”

“Làm một ít sủi cảo đi. Tối nay chúng ta cùng nhau đón giao thừa.” Ta cười nói với nàng, đã không còn vẻ lo lắng trong mấy ngày qua, lễ đón năm mới cho nên đây cũng là khoảng thời gian vứt bỏ hết mọi thống khổ trong lòng.

“Haizzz!” Thu Tề thấy ta vui mừng, cũng không khỏi bật cười.”Nương nương, buổi tối hoàng thượng thiết yến tại Ương Mộc, phi tần tam phẩm trở lên tần đều phải đến.” Ta gật đầu.

“Sủi cảo cứ để lại cho mọi người ăn, trong thâm cung này cũng không gặp được người thân, không được đoàn tụ đón giao thừa. Những ngày này đừng quá câu nệ quy cũ gì nữa, thoải mái vui vẻ ăn tết nhé.”

Thu Tề quỳ xuống dập đầu tạ ơn, thanh âm có chút run rẩy “Tạ nương nương ân chuẩn.” Ta nâng nàng dậy nói: “Mọi người đều là người một nhà, mặc dù trong mắt người ngoài là chủ tử và nô tài, thế nhưng, mọi người cũng là người thân cận với ta nhất. Tìm một ít giấy đỏ đến đây, chúng ta cắt hình dán cửa, viết vài câu đối.”

“Vâng, nô tỳ sẽ đây đi chuẩn bị ngay! Nương nương, ngài sẽ mặc gì trong buổi yến hội đêm nay?”

“Gì cũng được. Người giúp ta chuẩn bị đi. Giúp ta tìm một bộ trang phục tươi tắn một chút.”

“Vâng, nương nương.”

Một bộ váy dài Lưu Tiên lưu thủy ám hoa thêu ánh tường vân màu bạc, phía trên khoác áo gấm kim lữ ôn điệp màu đỏ, bên ngoài khoác trường bào màu đỏ viền lông cáo, Đoàn Nhi vẫn cho ta kiểu tóc kinh hồng, được tô điểm bằng mấy châu hoa phi thủy, chính giữa cài một trâm có tua rủ bằng vàng. Sau đó, Đoàn Nhi chiết một cành hoa mai ở bên ngoài viện cài vào bên tai ta, tươi mát động lòng người, quyến rũ vô cùng.

Điểm tô thêm chút mày ngài, thoa chút son đỏ môi hồng thêm xinh.

“Nương nương, đã đến giờ rồi.” Cung nga ngoài cửa lên tiếng bẩm báo.

“Vậy đi thôi.” Đeo lên đôi bông tai hồ lô ngọc bích đơn giản và một vòng tay ngọc màu trắng sữa (vòng tay dương chi ngọc) có hoa văn mẫu đơn như ý.

Cửa tấm điện vừa mở ra phát hiện bên ngoài một mảnh đỏ sẫm, Doanh Tâm đang định đem cái lồng đèn khác treo lên mái hiên. Thấy ra bước ra, cười khanh khách nghênh đón.

“Tiểu thư, treo thế này Đào Chúc cung đã ngập trong không khí vui mừng chưa?”

“Khá hơn nhiều rồi.” Ta đưa tay nhận lấy đèn lồng: “Mã xa đã đến rồi, đèn này đưa cho ta dùng nhé.” Ta cười đi ra ngoài.

“Cung Hậu nương nương, Phúc Thọ song toàn, cát tường an khang.” Công công đi theo nói câu cát tường.

“Miễn lễ. Chúng ta đi thôi.”

Ta bước lên xe ngựa, ngay sao đó là tiếng hô chát chúa “khởi hành”, đoàn mã xa chậm rãi di chuyển. Toàn bộ đèn lồng trong hoàng cung lúc này cũng được thắp lên, tràn ngập trong không khí yên bình. Nếu ta phải đi mà quốc gia này luôn sung sướng vui mừng, cao quý nhất, là nơi được mọi người hướng đến.

Ương Mộc cung.

58. Chương 58: Hoa Rơi Có Ý, Nước Chảy Vô Tình [4]

Khi ta đến, có vẻ hơi muộn. Ương Mộc cung lớn như vậy đã đầy ắp người. Tần Phi tam phẩm trở lên cùng với quan viên tam phẩm trở lên đếm sơ sơ cũng gần trăm người, hơn nữa còn có gia quyến và thân thích hoàng gia cũng được theo đến, lại có thêm hơn cả trăm người nữa, lần đầu tiên bước chân đến nơi này là lúc ta được sắc phong, và đây cũng chỉ là lần thứ hai mà thôi.

Sùng Lang ngồi ở vị trí cao nhất tượng trưng cho quyền lực, bên tay phải của chàng là hoàng hậu, khoác lên mình triều phục thêu bách điều triều phượng, tóc vấn khước léo, trang sức lộng lẫy thể hiện rõ vẻ cao quý của nàng, bên trái là Triệt phi, trường váy dài màu đỏ thêu hoa vàng. Phía trên khoác chiếc áo ngắn màu hồng cánh sen, bên ngoài là áo choàng gấm thêu lưu vân. Khuôn mặt vẫn trong trẻo nhưng lạnh lùng như trước mà bên cạnh nàng còn có một cái bàn, chỗ đó vẫn chưa có ai ngồi.

Ta chậm rãi bước vào trong điện, khẽ nhướn mày nhìn chàng, cười nói: “Thần thiếp đến muộn, xin bệ hạ thứ tội.”

“Gia yến, ái phi không cần đa lễ.”

“Tạ ơn thánh thượng.” Ta đứng dậy, nhẹ nhàng mà quyến rũ cười với người đàn ông đang chiếm chệ ngồi ở trên kia.

“Nhiễm Nhi, đến ngồi bên cạnh trẫm.” Chàng vẫn cười ôn nhu như vậy.

Ta đi đến bên cạnh chàng, giơ chén rượu lên, uống một hơi cạn sạch: “Ly rượu này là thần thiếp chuộc tội đến chậm trễ.”

Ta lại giơ chén thứ hai lên nói: “Chén rượu thứ hai này, chúc Thiên triều ta, và chư vị có mặt ở đây, cùng lê dân trăm họ được vạn sự an khang!”

“Này chén thứ ba.” Có lẽ do uống quá vội vàng, đầu ta bắt đầu choáng váng.

“Nhiễm Nhi, không nên uống nữa!”

“Bệ hạ, thiếp vui vẻ. Hôm nay là ngày vui như vậy, cố sao không để bản thân ca hát thật vui chứ!” Vẻ xinh đẹp của ta, ta cảm giác hai gò má của mình đã ửng đỏ đứng lên, dường như còn nóng nóng.

“Chén thứ ba này, chúc thánh thượng, phúc thọ trường tồn, sống lâu muôn tuổi!” Lần nữa ta lại uống một hơi cạn sạch, lần này suýt nữa ta không đứng vững, ngã nhào trên đất, Triệt phi đỡ ta.

“Chiêu nghi say.”

“Ta đưa nàng vào trong nội điện!” Đây là thanh âm của Sùng Lang.

Ta cảm giác cả người bị ôm lấy, cái ôm kia đem lại cảm giác an tâm như vậy, hơi lạnh trên quần áo cảm y, rất thoải mái. Trên người của chàng còn tỏa ra hương vị của chàng. Không ai có thể thay thế được điều này.

“Sùng Lang. Chàng thực sự đành lòng để thiếp đi sao?” Ta cúi đầu hỏi chàng, ta có thể cảm giác được, chàng hơi ngẩn ra, thế nhưng vẫn không lên tiếng đáp lại.

“Chàng thực sự đành lòng để thiếp đi sao?” Ta giãy ra khỏi lồng ngực của chàng, đứng thẳng người, đưa mắt nhìn thẳng vào mắt của chàng, những ngôi sao tỏa ánh sáng lấp lánh, cũng không sánh được đôi mắt sáng hơn sao của chàng: “Hãy nói cho thiếp biết, chàng muốn đem thiếp đổi lấy cuộc sống bình yên cho Tổ Quốc này?”

“Nhiễm Nhi, nàng say rồi!” Lời nói dịu dàng như áng mây mê hoặc tâm trí, mông lung như làn gió buổi sớm mai.

“Không có! thiếp không say! Thiếp thật sự muốn mình say, chỉ khi say mới có đủ dũng khí đem hết những đau đớn trong lòng mình ra nói với chàng! Cố sao chàng không bước đến Đào Chúc cung? Cố sao chàng lại dễ dàng đem thiếp tặng cho người khác? Là cố vì sao? rốt cuộc là vì sao? Ta chưa bao giờ to tiếng như vậy, chưa bao giờ trách cứ ai nặng nề như vậy, mà người đó còn là vua một nước.

“Nhiễm Nhi, tin tưởng ta. Sẽ tốt thôi.” Chàng ôm ta vào lòng, vẫn như trước kia, lẳng lặng như là ánh trăng, nhưng cũng vô cùng lạnh lùng.

“Thân thể thiếp không được khỏe, thiếp xin phép cáo lui trước.” Ta vội vã rời khỏi lòng chàng, cái ôm này, đã từng dành cho biết bao nữ nhân, cuối cùng có người nào lưu giữ được, chỉ dù có lưu luyến cũng không thuộc về ta.

“Nhiễm Nhi...” Giọng của chàng khàn khàn, khô ráp.

“Bệ hạ, có điều chi cần dặn?” Ta ngoái đầu nhìn lại cười. dáng vẻ bình thản không tranh giành, giống như vẻ giao hoát lần đầu tiên chúng ta gặp gỡ.

“Nàng nghỉ ngơi thật tốt nhé...” Chàng muốn nói lại thôi.

Ta xoay người rời đi.

Cuộc đời nếu mãi như lần đầu gặp gỡ, sao có chuyện cánh quạt buồn gió thu bay.

Người xưa đổi lòng âu cũng là lẽ thường tình, có sao lại nói lòng người dễ đổi thay? (*)

(*) Nguyên văn:

Nhân sinh nhược chích như sơ kiến, hà sự thu phong bi họa phiến.

Đẳng nhân biến khước cổ nhân tâm, khước đạo cổ nhân tâm dịch biến.

59. Chương 59: Chúc Hoa Nhất Mộng, Mai Tê Vu Tuyết [1]

Tuyết lại rơi, sênh ca tàn khúc, người dứt cơn say (Sinh ca tán hậu tửu vi tính – câu 7 bài Tây Giang Nguyệt – Tư Mã Quang) Nhìn những bông tuyết rơi cũng thấy thích thú, Tuyết lạnh báo trước năm được mùa, đây cũng là điềm tốt đầu năm.

“Tiểu thư, sao tiểu thư lại về sớm như vậy! Vừa rồi nô tỳ còn nhìn thấy một vài cung tần chạy tới rất vội vã nữa!” Doanh Tâm thấy ta đã trở về, có chút kinh ngạc.

“Ta hơi say, nên về sớm. Không sao đâu!”

“Liên Tâm đâu? muội ấy đã biết tiểu thư trở về chưa?” Doanh Tâm vừa hỏi, vừa dìu ta ngồi xuống. Lúc ta quay về rất vội vàng, nên đã quên mất nàng ta rồi.

“Có lẽ sẽ về ngay thôi. Ta đã qua về rồi, nàng ta ở lại đó cũng không ổn.” Ta thấy chột dạ nhỏ giọng trả lời. Trong lòng lại nghĩ thầm hy vọng Liên Tâm đừng chạy đi tìm ta.

“Nương nương đã ăn chưa? Thức ăn trong yến tiệc có hợp khẩu vị không? Có cần bảo nhà bếp làm thêm ít sủi cảo cho ngài không?” Thu Tề hỏi.

“Ừh, đừng làm nhiều quá.”

“Vâng, lát nữa nô tỳ sẽ bảo bọn họ làm nhiều thêm một chút, ngày mai là mừng một, không thể dùng dao kéo.” Ta gật đầu ngầm đồng ý: “Sủi cảo nóng hổi ăn mới ngon.” Doanh Tâm bưng đĩa sủi cảo ra như bưng món đồ trân quý.

“Tiểu thư, ngài trở về mà không nói với người ta một tiếng!” Ta chưa kịp nuốt xong miếng sủi cảo đầu tiên đã nghe thấy tiếng Liên Tâm lãnh lót vang đến, một tay nàng chống eo, một tay vỗ xuống bàn trước mặt ta, làm ta sợ giật bắn mình.

“Ta về sớm là có nguyên nhân mà, vội về bảo nhà bếp làm thêm ít sủi cảo.” Ta miễn cưỡng cười, mặt nhăn nhó khó coi.

“Thôi bỏ đi, ngài không sao là tốt rồi.” Nàng thở dài nhẹ nhõm, ta đã khiến cho nàng lo lắng rồi.

“Tỷ tỷ tốt của ta, người ta đâu phải cố ý.” Ta múc một miếng sủi cảo đưa lên miệng nàng.

“Được rồi, biết vậy là tốt.” Cũng như lúc trước ở nhà vậy, tuy rằng khi đó người tìm ta là Tử Cam. Hiện giờ nàng sống có tốt không? Tiên sinh có khỏe không? Đã lâu rồi không còn nhớ đến những người đó, giờ chợt nghĩ đến lòng lại thấy đau, có khi là hoài niệm sâu thẳm.

Pháo (bộc) trúc thanh trung nhất tuế trừ, Xuân phong tống noãn nhập Đồ Tô, Thiên môn vạn hộ đồng đồng nhật, ổng bả tân đào hoán cự phù (Bài Nguyên Đán – Vương An Thạch. Dịch nghĩa: Trong tiếng

pháo trúc nổ vang một năm đã hết, Gió xuân đưa hơi ẩm thấm vào rượu Đồ Tô, Muôn nhà nghìn hộ đều sáng sửa, Nhà nào cũng đeo thẻ đào mới thay cái cũ phù hộ (người).

“Cầm chút rượu đến đây.”

“Tiểu thư, hôm nay đã uống nhiều rồi.” Liên Tâm lo lắng nói.

“Không có gì đâu, ta muốn uống, hiện giờ ta rất vui.” Ta cười với nàng, khi còn bé vào những ngày tết nhất thế này, nương cũng uống một chút rượu, bảo rằng không có rượu thiếu hẳn không khí tết, kỳ thực chuyện xảy ra cách đây không lâu, thế nhưng lại có cảm giác từ rất lâu, rất lâu rồi. Ta lấy ngọc bài mẫu thân tặng từ trong túi áo, áp vào lòng bàn tay, vẫn còn cảm nhận được hơi ẩm của mẫu thân, nhớ lại lúc mẫu thân búi cho ta kiểu tóc nha kế, khoác lên người ta bộ váy màu hồng, sau đó hôn lên trán ta khẽ nói: “Nhiệm Nhi thật đẹp, mau chạy lại cho cha con ngắm đi.” Sau đó, ta hào hứng chạy đến chỗ cha, cha sẽ ôm ta vào lòng, khen mẹ khéo tay, khen ta càng lớn càng xinh đẹp.

Ta uống một ngụm rượu, chẳng phải loại rượu mạnh trong buổi yến tiệc, mà hương rượu này thơm ngát hợp lòng người, hình như là rượu hoa cúc: “Này, tiểu Lý tử rót thêm cho ta một chén nữa. Mọi người cùng nhau ca hát đi, một mình ta uống không vui.” Nước mắt ta dâng tràn trong khóe mắt, hóa ra, ta vẫn còn nước mắt, ta cứ tưởng rằng lúc đó đã khóc cạn dòng rồi.

Một chén lại thêm một chén, mọi người cười nói rôm rả, ta như quay trở về khoảng thời gian còn bé thơ. A Khuê đi đốt pháo, còn bảo chờ đến nửa đêm lại đốt tiếp.

Dường như chơi rất vui, cũng chẳng quan tâm đến quy củ lễ tiết gì cả, không phân biệt chức phận cao thấp, ta cũng thay bộ trang phục phiến toái kia ra, chỉ mặc áo bông đơn giản, không có thêu hoa văn cẩm tú, không có đeo vàng bạc đá quý, giản đơn tựa như một cô nương nhà bình thường mà thôi.

“Năm tháng cứ đi qua, Đồ Tô làm say khướt, xuân rạng rỡ sơn hà, thâu đêm thức đón giao thừa, mai liễu thêm mơn mớn, trúc tùng già dặn xa.” (Nguyên văn: Tuế nguyệt khứ đường đường, đồ tô thành túy ẩm, xuân mãn sơn hà, trừ tịch dạ lan, mai liễu sơ trường, tùng hoàng lão – Năm Mới Kỷ Dậu – Diệp Ngưng). Đã lâu rồi không ca hát.

“Nương nương, đây là bài gì vậy? Nghe thật hay.”

“Nào có tựa đề gì đâu, nó giống như bài đồng ca ở Thần Quốc, từ đầu làng cuối xóm đều nghe được khúc hát này, Người lớn dạy cho trẻ nhỏ, đứa lớn lại dạy cho đứa nhỏ, lớn lên lại dạy cho con.”

“Hiện tại Nương nương ngồi ở đây hát, có thể nói là, đang dạy lại cho chúng ta! Những người nơi khác chắc chắn không biết, nô tỳ rất muốn học bài hát đó, nương nương dạy cho nô tỳ nhé!”

Mọi người cùng đùa nghịch, cảm giác thời gian cũng trôi qua thật nhanh, mới đó đã đến giờ Tý, khi A Khuê đi lấy pháo trúc đến, vẫn chưa kịp lấy pháo ra đốt thì đã thấy A Khuê vội vàng vàng chạy về nói: “Nương nương, nương nương, ngài nhanh vào trong chuẩn bị thôi, thánh thượng sắp đến rồi, hiện đã đi đến cửa.”

60. Chương 60: Chúc Hoa Nhất Mộng, Mai Tê Vu Tuyết [2]

Chàng uống say, A Phúc và hai người tên thái giám khác cùng nhau đỡ chàng xiêu vẹo đi vào.

“Nương nương, hoàng thượng luôn miệng gọi tên của ngài, nô tài đành phải dìu người đến đây.” A Phúc hơi khó xử, ta cũng không tiện nói cái gì. “Diu bệ hạ vào bên trong tắm cung đi.” Ta nói với A Khuê. “Làm phiên công công.”

“Nương nương nói như vậy không phải quá khách khí rồi ư? Hoàng thượng rất nhớ ngài.” A Phúc nhìn ta nở một nụ cười ẩn chứa đầy ý vị sâu xa. Ta miễn cưỡng cười đáp lời: “Công công yên tâm, hoàng thượng lưu lại ở đây chắc chắn sẽ không xả ra sai sót gì. nếu như công công còn bận chuyện gì thì cứ yên tâm đi làm nhé.” Ta hạ lệnh trực khách, hẳn cũng thức thời, cúi đầu hành lễ rồi lui ra.

Ta cũng không còn tâm tình muốn hát hò hay đốt pháo gì nữa, đành phải dặn dò mọi người cứ tiếp tục chơi đùa vui vẻ, đừng làm ồn đến hậu điện. Có lẽ là do hoàng thượng tới đây, mọi người không ai dám to tiếng, đành phải thu dọn đồ đạc, chuẩn bị nghỉ ngơi.

“Giúp ta chuẩn bị một phần canh giải rượu.” Ta nói với Thu Tễ, Có lẽ đây chính là đồ thường chuẩn bị trong hậu cung, nên chẳng mấy chốc đã được mang lên, ta cho cung nga lui xuống nghỉ ngơi, tự mình đi vào trong tấm cung.

Sùng Lang ngủ rất say, thế nhưng ta lại muốn gọi chàng tỉnh lại, bằng không ngày mai thức dậy sẽ rất đau đầu, trong bụng cũng khó chịu.

“Sùng Lang, Sùng Lang.” Ta khẽ gọi tên chàng: “Chàng thức dậy uống chút canh giải rượu đã.” Ta dịu chàng dậy, mùi rượu nồng phả vào mặt, chỉ nghĩ thấy thôi mà trong ruột nôn nao cồn cào.

“Nhiễm Nhi... Nhiễm Nhi...” Chàng giống như dã thú cuồng dã, bỗng chốc ngồi dậy, bổ nhào lên người ta, ta không tránh kịp đã bị chàng ôm chặt vào trong lòng, canh giải rượu văng đầy trên đất: “Nhiễm Nhi! Nhiễm Nhi...” chàng không ngừng gọi tên ta, dáng vẻ hoảng loạn, ta chưa từng thấy chàng như vậy bao giờ: “Sùng... Sùng Lang...” Ta ta cảm giác bản thân không hít thở được.

“Buông!” Ta dùng sức đẩy chàng ra, ánh mắt chàng né tránh. Ta chưa từng thấy qua chàng như vậy.

“Để thiếp đi nấu chén canh khác.” Ta xoay người muốn chạy, chàng đột nhiên kéo ta lại: “Nhiễm Nhi, không cần đi, được không?” Ánh mắt chàng vô thần, dáng vẻ nhếch nhác hỗn loạn.

“Sùng Lang... chàng biết rõ là... chúng ta...”

“Sẽ không, ta sẽ không để nàng gặp bất cứ chuyện không may nào. Ta sẽ không để nàng đi! tuyệt đối không bao giờ!” Lần này cho dù phải phụ người trong thiên hạ, ta cũng không để nàng đi!” Ta không biết những lời này là thật lòng hay là do men say, nhưng nghe thấy lòng ta cũng thấy ấm áp.

Chàng còn cần ta, thế nhưng ta cũng biết, có một số việc ngay cả chàng cũng vô lực kháng cự.

“Như vậy lại được rồi, vì chàng, thiếp nguyện ý hy sinh bản thân để bảo vệ ranh giới lãnh thổ đất nước, thiếp nguyện ý vì chàng thất thân với người khác, chỉ có thiếp biết, trong lòng chàng còn có thiếp như vậy là đủ rồi. Sùng Lang, đừng quên thiếp, được không?” Ta xoay người, ngồi xổm xuống, hôn lên khô ráp của chàng, rồi cứ thế hôn thẳng lên trên, hôn lên đôi mắt chàng, sau này giữa ta và người này sẽ không còn duyên phận nữa.

Cớ sao duyên cạn, cớ sao tình thâm.

Một đêm chăm nom, rốt cuộc chẳng qua chỉ như một giấc mộng mà thôi, tất cả tình yêu lưu luyến mà chàng dành cho ta, vào thời khắc này ngưng kết thành sương, khắc lên trên cửa sổ, chờ ánh mặt trời mang đi, biến thành câu chuyện cổ tích, trở thành bí mật của đôi ta.

Tuyết rơi càng lúc càng dày, trong phòng lại ấm áp như mùa xuân.

Hôm sau, khi tỉnh lại thì mặt trời đã lên cao, người như không còn chút sức lực mà người bên cạnh đã đi rồi.

Từ nay về sau, ta và chàng sẽ không còn bất cứ quan hệ gì nữa.

Mà đây dường như một đêm giữa hoa đào rực rỡ, nhưng chỉ có mai và tuyết tung bay mà thôi.

61. Chương 61: Chúc Hoa Nhất Mộng, Mai Tê Vu Tuyết [3]

Vừa bước qua mừng ba thì người của lễ bộ đã đến rồi, báo rằng đã chọn xong ngày, theo ngày sinh thần của ta thì mừng ba tháng ba là ngày tốt nhất. Ta đương nhiên không phản bác, sau đó người của lễ bộ lại nói, giá y đồ cưới cần bắt đầu chuẩn bị, hoàng thượng ân chuẩn dùng lễ xuất giá theo quy chế công chúa cao

quý nhất. Ta phước tạ long ân sau đó công công lại kiểm kê tất cả mọi thứ cho ta, đáng tiếc ta nghe tai này lọt tai kia.

Mỗi ngày trôi qua vô cùng nhàn nhã, ăn ngon ngủ ngon khiến ta béo lên không ít. mà Mạc Trạch lại chưa từng trở lại lấy một lần, nghe nói dường như hắn đã quay về chuẩn bị, thật không biết hắn sẽ ăn nói với con dân bách tính của mình như thế nào về chuyện này.

“Nương nương, Những chuyện ngài sai tôi làm, tôi đã sắp xếp ổn thỏa rồi.” Ta vẫn ngồi trên ghế quý phi như cũ, ôm một bình giữ ấm trong lòng. Thu Tề đẩy cửa bước vào, cẩn thận liếc mắt nhìn xung quanh một lượt mới khẽ nói.

“Nói đi.” Ta thờ ơ lơ đãng nói.

“Trong cung chúng ta không có ai tự ý ra bên ngoài, có mấy người đi ra chẳng qua là đi lĩnh tiền tiêu vặt và lấy nguyên liệu nấu ăn cùng vài vật dụng khác.” Ta nhìn thẳng vào trong mắt Thu Tề, một tay nâng đầu, trầm nghĩ, chẳng nhẽ ta quá đa nghi?

“Những ai đã đi ra?” Ta hỏi tiếp.

“Có Liên Tâm, Doanh Tâm, Đoàn Nhi, Sơn Chằm, còn có nô tỳ.”

“Sơn Chằm là ai?” Có sao ta chưa từng nghe qua cái tên này?

“Là tiểu nha hoàn làm việc vặt, chưa từng bước chân vào nội viện hầu hạ, có lẽ nương nương chưa từng gặp.”

“Nàng ta ra ngoài làm gì?”

“Trước đó vài ngày là đi lấy than.” Thu Tề hơi khó hiểu không thể giải thích được: “Nương nương, như vậy là thế nào? Có chuyện gì xảy ra sao?”

“Chắc do ta suy nghĩ quá nhiều, không có gì đâu.”

“Thu Tề, người nói xem, Hoàng thượng có dụng ý gì khi đến tận bây giờ vẫn chưa thông cáo với bên ngoài rằng sẽ liên kết đồng minh cùng Tây Lỗ?”

“E rằng hoàng thượng còn có an bài khác.” An bài? an bài chuyện gì? Tìm một người thay ta xuất giá? Không có khả năng, Mạc Trạch đã gặp qua ta. Hắn đã biết ta trông thế nào rồi.

“Thu Tề, người lui xuống trước đi. Để ý một chút.” Thu Tề hành lễ rồi lui ra.

Ta muốn đi tìm Triệt phi thảo luận một chút về chuyện này, nhưng lại cảm thấy không thích hợp, không có ai bên cạnh nghĩ biện pháp giúp ta, người giúp ta đều như kẻ đang lạc bước trong lớp sương mù.

Đi một bước tính một bước vậy.

Ta cũng nên bắt tay vào chuẩn bị thôi, rời khỏi nơi này đổi một cuộc sống mới.

Những người này, ta nên dẫn theo ai?

Nghĩ về tư thì ta không nên dẫn theo Liên Tâm và Doanh Tâm nữa, tìm một người tốt đại khái như thị vệ già hai nàng đi, như vậy cũng thấy an tâm.

Thế nhưng các nàng sẽ đồng ý sao? Nếu các nàng đi rồi, sau này chỉ còn một mình ta gặm nhấm mỗi khổ một mình, trong lúc còn đang do dự, thì Liên Tâm bước vào.

“Tiểu thư, dùng bữa.”

“Liên Tâm, hình như người đã có người mình thích rồi?” Ta chẳng biết nói như thế nào, vừa lên tiếng đã thốt ra một câu thật dọa người, khiến Liên Tâm hoảng hốt, chẳng biết phải trả lời thế nào, ấp úng một hồi lâu vẫn không nói nên lời.

“Nói cũng phải, người cũng sắp hai mươi rồi, trở thành gái lỡ sẽ khó gã được cho ai.”

“Nào có... làm gì có người nô tỳ thích gì đâu, tiểu thư nghe được từ đâu vậy...?” Mặt của nàng đỏ bừng.

“Người cứ nói ra đi, không sao đâu, ta sẽ làm chủ cho người.” Hoàn toàn không giống dáng vẻ khôn khéo giỏi giang trong ngày thường, tiểu nữ tử làm vẻ ta đây, dáng vẻ nhần nhố, khuôn mặt đỏ bừng, nhìn ta, ta chỉ vô tình lên tiếng dò hỏi, không ngờ lại có gì thật.

“Tiểu thư làm sao mà biết được... Chàng là con thứ của Hình bộ Thị lang.” Lần này đến lượt ta giật mình, thật sự là có?

“Hai người các người quen biết thế nào.”

“Hôm đó, nô tỳ đi xung quanh tìm tiểu thư, vô tình gặp được, chàng thấy nô tỳ đang lo lắng thì ra tay giúp đỡ. đi theo nô tỳ tìm tiểu thư rất lâu, còn trấn an nô tỳ rằng, có lẽ tiểu thư đã trở về rồi. Sau đó nô tỳ mới đến hậu cung tìm xem thử.”

“Người biết tên hán là gì không?”

“Họ Phương danh Húc tự Thuần Triệu.”

“Tốt. lui xuống dùng bữa đi. Sau khi dùng cơm xong ta sẽ đi gặp hoàng thượng.”

“Thế nhưng tiểu thư, ngài...”

“Người không cần phải lo lắng cho ta, ta già đi cũng tốt, không già cũng tốt, việc này nếu là thật cũng tốt, là giả cũng được. Nói chung, hán sẽ không bạc đãi ta, mà các người lại khác, nếu như ta đi rồi, người đi trà lạnh. Các người ở lại đây sẽ sống thế nào? Ta không thể chỉ lo mỗi bản thân mình, mà đối xử với các người như thế.”

“Cám ơn tiểu thư...” Nàng quỳ xuống dập đầu với ta một cái.

Còn Doanh Tâm nữa, phải làm sao với nàng bây giờ?

62. Chương 62: Chúc Hoa Nhất Mộng, Mai Tê Vu Tuyết [4]

“Thiếp thỉnh an hoàng thượng, hoàng thượng vạn tuế vạn tuế.” Ta không cho thái giám lên tiếng bẩm báo, tự mình bước vào trong Hoàn Thực Đường.

“Nhiễm Nhi... Sao nàng lại đến đây? Đứng lên đi.” Có lẽ chàng cũng không ngờ được chuyện ta sẽ quay lại, hơi kinh ngạc, nhưng trong đáy mắt lại lộ ra vẻ vui thích.

“Thiếp có chuyện muốn cầu bệ hạ.”

“Cứ nói đừng ngại.”

“Thỉnh hoàng thượng làm mối.”

“Làm mai mối?”

“Nha hoàn Liên Tâm hồi môn của thần thiếp đã coi trọng con thứ Hình bộ Thị lang trong cung là Phương Húc, Phương Thuần Triệu. Chỉ là chẳng biết người ta có ý định với nàng hay không, nếu là có ý, thì coi như tác thành cho một đôi uyên ương viết nên giai thoại, cũng chưa chắc không phải là chuyện tốt.”

“Nhiễm Nhi không cần tức giận, chỉ là con tra thị lang cưới một nha hoàn, chỉ sợ về tình về lý đều không thỏa đáng, nhưng nếu Liên Tâm cô nương không ngại, cam nguyện làm thiếp nhất, thì việc này sẽ không có gì đáng ngại.” Chàng nói ra những đánh giá sơ lược, quả thật, con trai quan lại đi cưới một đứa nha hoàn về làm vợ hoàn toàn không môn đăng hộ đối, khó tránh khỏi bị người ta dị nghị chê khinh.

“Vì sao phải làm thiếp chứ? Vì sao phụ nữ cứ phải vì nam nhân mà tự chịu khổ. Nếu thiếu kết nghĩa tỷ muội với nàng, như vậy thị lang sẽ thấy hài lòng thôi.” Giọng điệu của ta vô cùng bất mãn và khinh thường.

“Nếu vậy tất nhiên là tốt, chỉ sợ nàng chịu thiệt mà thôi.” Chàng đưa mắt nhìn về phía ra, ta ngược lại né tránh.

“Không sao cả, thiếp không sợ thua thiệt, Liên Tâm Doanh Tâm đều là nha hoàn hồi môn theo thiếp từ nhà đến đây, lại hầu hạ thiếp nhiều, tình nghĩa thậm chí còn sâu nặng hơn cả tỷ muội. Các nàng có thể gã cho người tốt, lòng thiếp cũng vui mừng. Xin bệ hạ chớ quên dò hỏi ý tứ của Phương Húc, nếu lang hữu tình, thiếp có ý, đương nhiên đây cũng là chuyện tốt, làm thiện tích đức.”

“Tất nhiên rồi.”

“Thần thiếp không dám quấy rầy bệ hạ, thỉnh bệ hạ chú ý thân thể, không nên làm việc quá sức.” Sau đó ta hành lễ xoay người muốn đi. Chàng lại gọi ta lại: “Bệ hạ còn điều chi muốn giao phó?”

Chàng im lặng trong chốc lát mới từ từ nói: “Không có gì. Nhiệm nhi đi đường cẩn thận.”

“Tạ ơn bệ hạ.” Vừa bước ra cửa cung chợt nghe thấy tiếng thở dài trầm muộn, nặng nề ngã xuống đất, nặng nề đánh vào trong tâm khảm ta. Vốn tưởng rằng ta sẽ thanh thản ổn vượt qua khoảng thời gian cuối cùng này, vốn tưởng rằng ta và chàng sẽ không còn gì dây dưa nữa, có thể do duyên phận vẫn chưa hết.

Liên Tâm đứng đợi đã lâu, thấy ta trở về vội vã ra đón.

“Tiểu thư...”

“Hoàng thượng đáp ứng rồi. Chẳng qua thân phận của người người...”

“Tiểu thư, không có việc gì. chỉ cần chàng nguyện ý, nô tỳ cam tâm làm thiếp.” Nàng kiên quyết nói.

“Nha đầu ngốc, tại sao phải làm thiếp chứ? Cho dù người thương hấn, nếu hấn ta không thể bảo bọc cho người, không thể đem lại cho người một bầu trời yên bình, như vậy hấn không xứng đáng với người.” Dừng một chút nói tiếp: “Mấy chuyện như thân thể rất dễ thu xếp, nếu không được thì ta kết nghĩa tỷ muội với người. Cưới tỷ muội của phi tử hoàng thượng, đây chẳng phải chuyện làm rạng rỡ tổ tông hay sao!”

“Tiểu thư, chuyện này không thể được. Tiểu thư! Nô tỳ... ân tình của phu nhân, cả cuộc đời này nô tỳ cũng không thể hồi báo. Để tiểu thư phải phí tâm vì nô tỳ như vậy đã chẳng đáng rồi. Tiểu thư. không sao đâu, Liên Tâm không thiệt thòi gì cả. Cho dù Liên Tâm chịu thiệt thòi cũng không thể để tiểu thư chịu thiệt.”

“Sao lại nói chịu thiệt với không chịu thiệt ở đây. Người và Doanh Tâm có cuộc sống tốt, ta cũng an tâm nhiều. Trước nay nương không đối xử với hai người như nha hoàn, các người tuy rằng chăm lo cuộc sống hằng ngày của ta, nhưng tình cảm giữa chúng ta không khác gì tỷ muội.”

“Thu Tề, giúp ta chuẩn bị bày biện lư hương và mọi thứ ở Lỗi Giang Nguyệt. Chờ trăng lên, ta và Liên Tâm Doanh Tâm sẽ kết làm tỷ muội.” Liên Tâm còn muốn nói gì, nhưng đều bị ta cản lại, mắt nàng ngập nước, cùng Doanh Tâm quỳ xuống dập đầu với ta, sau đó không nói gì nữa.

Vầng trăng khuyết đầu tháng tựa đôi mày thanh tú chưa điểm tô, tỏa ánh sáng bạc bao phủ xuống trần gian. Lỗi Giang Nguyệt là một tiểu đình giữa hồ, từng làn gió nhẹ mang theo hơi nước man mát.

“Trên trời cao có trăng sao làm chứng, hôm nay ba người chúng ta nguyện kết làm tỷ muội khác họ, từ nay về sau có phúc cùng hưởng!” Ta gắp chén rượu thứ nhất lên cao vẩy lên trên mặt đất, kính thiên địa; lại rót đầy lần nữa, vẩy xuống hình ảnh đang di động trên mặt nước, chén thứ ba, ta uống một hơi cạn sạch. Sau đó rót đầy đưa sang cho Liên Tâm, Liên Tâm cũng uống một hơi cạn sạch, lại đưa cho Doanh Tâm.

Trăng sáng xinh đẹp động lòng người, ánh sáng lạnh tỏa ra bốn phía, mà lòng ta lúc này lại ấm áp. Ta chỉ biết hai nàng đều lớn hơn ta, ta tất nhiên trở thành muội muội nhỏ nhất, mà không biết ai trong hai người mới là đại tỷ. cũng không biết tên thật của họ là gì.

“Như vậy đi, ta vốn họ Thiệu, chia đôi với hai tỷ, lấy họ Triệu cùng âm với Thiệu, thế nào?” Ta có chút đắc ý.”Triệu liên, triệu doanh.” cả hai nàng đều rất vui mừng.

Chẳng qua sinh nhật lần này, quả thật khiến ta hơi khó xử: “Chi bằng thế này đi, sắp tới sau sinh nhật của Phương Húc cứ theo như sinh nhật của hấn thì làm thêm cho tỷ một cái.” Cứ như thế thì ai còn dám nói ra chuyện gì không thích hợp nữa!

63. Chương 63: Mưu Trong Mưu, Biến Trong Biến [1]

Việc của Liên Tâm tiến hành rất thuận lợi, Phương Húc cũng có tình ý với nàng, hoàn toàn không uổng phí tâm ý của ta dành cho họ.

Hôn sự của cả hai được định vào mười hai tháng hai, là ngày lành song hỷ song cát, mà Đào Chức cũng trở thành nhà mẹ đẻ của nàng, Doanh Tâm cũng trở thành tỷ tỷ một nhà đến sống trong quý phủ thị lang. Nói ra cũng được bảo vệ, hai người bọn họ có mười mấy năm thắm thiết, Liên Tâm chắc chắn sẽ không bạc đãi nàng ấy.

Sau ngày lại mặt, ta lại bắt đầu lo lắng chuyện của chính mình. Nhắc đến mới nhớ, từ lúc Mạc Trạch hoàng tử cầu hoàng thượng gả ta cho hắn đến nay, ta chưa từng đi thỉnh an hoàng hậu, cũng ít tham gia các hoạt động trong cung, hoàng thượng nói với bên ngoài rằng ta mắc bệnh hiểm nghèo, không tiện gặp người khác, cho nên cũng không có ai đến chỗ của ta. Đường như ta cũng cách đứt quan hệ với bên ngoài.

Mấy ngày trước đây lễ bộ đã đem y phục đến, du long hí phượng, văn kim tương ngân, đường vân màu đỏ thắm, tôn lên vẻ hoa lệ, đại khí. Đường kim mũi chỉ tinh tế, liếc nhìn là biết là do tú nương có tay nghề cao ngày đêm gấp rút hoàn thành.

“Nương nương, nên nghỉ ngơi sớm, ngày mai sẽ khởi hành.” Thu Tễ khuyên nhủ.

“Ừ...” Ta để quyển sách trên tay xuống, nằm ở trên giường, không bao lâu sau thì chìm vào giấc ngủ, cuối cùng thì ta cũng có một giấc ngủ an ổn đầu tiên ở Tổ Quốc này.

Khi trời còn lờ mờ sáng, ta đã bị đánh thức, rửa mặt chải đầu thay trang phục, tuy nói đây là lần thứ hai, nhưng vẫn chưa thể quen được. Chỉ cảm giác bản thân vẫn còn mơ hồ hồ đã bị các nàng vụt dậy lo liệu tất cả. Đợi đến lúc ta thay xong y phục, chuẩn bị lên kiệu rồi đi thì phát hiện trời đã sáng rồi.

Y phục rất nặng, Thu Tễ và Vũ Tình đỡ ta, Đoàn Nhi giúp ta kéo đuôi váy thật dài, lúc này đây, ta chỉ mang theo hai người là Vũ Tình và Đoàn Nhi, các nàng cũng vui vẻ nguyện ý đi theo ta. Thu Tễ tuổi đã không còn trẻ, không chịu được cực khổ đường dài như vậy.

“Nương nương nghe thử xem, sao chỗ này ồn ào như vậy?” Vũ Tình vừa đỡ lấy ta vừa nói.

“Chuyện này có quan hệ gì đến chúng ta sao? Có lẽ là sinh thần của vị cung tần nào đó, nên cho gọi gánh hát vào đây giải buồn một chút mà thôi.” Ta tùy ý trả lời.

“Nương nương, giờ lành đã đến, chúng ta lên đường thôi.” Ta nhẹ nhàng gạt đầu, ý bảo đã biết. Đội ngũ lần này quả nhiên rất ít người, Ngoại trừ công công chủ sự, mục mục, cũng chỉ có hơn mười nhân mã dùng làm đồ cưới. Phía trước đội nhân mã có thêm đoàn kèn trống gồm sáu bảy người, ngoài ra không còn ai nữa. Dù sao đây cũng chẳng phải chuyện vui vẻ gì.

“Nương nương, chúng ta sẽ đi ra từ cửa Hồ Liệt.” Ta không ra tiếng, ngầm đồng ý.

“Chờ một chút.” Ta bỗng nhiên lên tiếng.

“Nương nương còn có chuyện gì sao?” Công công rất cung kính hỏi.

“Bổn cung... Bổn cung... hình như còn quên vài thứ?” Ta tùy tiện lấy một lý do thoái thác.

“Nương nương, đồ dùng thì không cần phải lo. Đến nơi đó có thể mua lại. Nước Lỗi mặc dù chẳng phải đại quốc cường thịnh, nhưng cũng là nơi giàu có và đông đúc. Những thứ ngài cần chắc chắn có.” Hắn cười đáp.

“Phải... Đúng vậy...”

“Chúng ta đi thôi. Đừng làm trễ nãi giờ sẽ không...”

“Chờ một chút, đợi ta một chút nữa!” Ta cắt đứt lời của hắn.

“Nương nương còn có gì cần giao phó sao?”

“Không có!” Ta quay đầu lại nhìn thoáng qua nơi đã không còn là chốn an thân của ta một lần nữa. Người ấy cuối cùng cũng chưa đến.

“Chúng ta đi thôi.” Công công cẩn thận đỡ ta bước vào trong kiệu.

“Khởi hành!” Thanh âm chói chói vang lên, phá tan sự yên lặng, cũng phá vỡ nỗi niềm tĩnh sau cùng trong lòng ta. Nước mắt thoáng chớp đổ ra, dù làm thế nào cũng không ngăn lại được, ta mơ hồ nghe được tiếng khóc bên ngoài, tiếng khóc của Thu Tề, A Khuê, Đoàn Nhi, Vũ Tình... rất nhiều người hòa lẫn với nhau. Mụ mụ bên ngoài kiệu tiến lên phía trước vung khăn tay: “Nương nương, hôm nay là ngày đại hỉ, ngài, đừng khóc.” Nàng tốt bụng khuyên ta. Lòng ta vẫn đau nhói không thể hít thở được.

Vì sao, ngay cả lần cuối cùng cũng không đến thăm ta.

Vì sao, vì sao không đến tiễn ta một đoạn đường.

Vì sao, lẽ nào những lời thề non hẹn biển đã tan theo bọt nước.

Vì sao, phải chăng nếu đem ta so với thiên hạ này, chẳng qua chỉ là một hạt bụi nhỏ trong hồng trần thôi sao?

64. Chương 64: Mưu Trong Mưu, Biển Trong Biển [2]

Đoàn đưa dâu đi rất lâu, rất lâu, ta mấy lần bị đánh thức trong giấc ngủ hỗn loạn, chớp mắt hoàng hôn đã buông xuống, giữa lúc đổi thành mã xa, lộ trình sẽ được rút ngắn hơn, đại khái còn khoảng mười dặm dặm nữa.

Chợt nghe đằng sau có tiếng gọi réo rắt: “Đội đưa dâu phía trước, dừng lại, dừng lại đã!” Kiệu phu lên tiếng trả lời. Ta vẫn chưa xuống kiệu.

Một lát sau, Đoàn Nhi hào hứng chạy tới, nói với ta: “Nương nương! Chúng ta không cần đi đến nơi kỳ quái đó nữa rồi, Hoàng thượng đã cho phép chúng ta quay trở về!” Ta vô cùng hoảng sợ không biết chuyện gì đã xảy ra.

Đoàn Nhi thấy ta mơ mơ hồ hồ, liền lên tiếng giải thích: “Vị kia là chiếu tướng Thượng Thanh, ông ta mang theo khẩu dụ của hoàng thượng đến. Nói là đón ngài quay trở lại.” Nàng nở nụ cười ngây thơ thuần khiết, đáng yêu giống như mặt đào trong làn nước hồ trong vắt.

Ta bước xuống xe ngựa trong trạng thái mơ hồ ngỡ ngàng, nam tử kia nhìn thấy ta bước xuống liền bước đến, quỳ một gối xuống nói: “Thần Thượng Thanh, truyền khẩu dụ của thánh thượng, đón nương nương hồi cung. Bệ hạ nói, ngài đã chịu nhiều khổ cực, cần sớm quay về nghỉ ngơi.” Tuy rằng không rõ ngọn nguồn của việc vừa qua, thế nhưng ý tứ lúc này rõ ràng là triệu ta quay về. Vậy thì quay về, quay về hỏi chàng chuyện này là thế nào.

Ta một lần nữa bước lên xe ngựa, công công thu xếp lộ trình quay sang hỏi ta: “Nương nương sắc trời đã tối, chỉ bằng ngày mai hãy quay về!”

“Không đi ngay bây giờ, đi nhanh lên, nhanh chóng quay về sớm.” Công công nghe ta nói như vậy, cũng rất khó xử, nhưng chỉ có thể đáp ứng. Lập tức trở về triều.

Khi trở về đến Tổ Cung cũng gần sang giờ Tý. Đào Chúc cung hoàn toàn yên tĩnh, không hề tức giận. Đoàn Nhi vô cùng hưng phấn, cuống quýt chạy đi tìm mấy người Thu Tề, Thu Tề nhìn thấy chúng ta trở về vừa mừng vừa sợ cũng không biết chuyện này là thế nào, thế nhưng có thể gặp lại được là chuyện tốt.

Thu Tề đỡ ta nói: “Nô tỳ cứ tưởng cả đời này không còn được gặp lại nương nương, ai biết ngài nhanh chóng quay trở về, chắc là bệ hạ luyện tiếu ngài. Trở về được là tốt rồi, để nô tỳ thảo trang sức cho ngài, ngài sớm nghỉ ngơi.”

Ta cũng phần chần nói không ra lời nói không ra lời mới chỉ một ngày đêm vậy mà cảm giác như rất lâu rồi, từng ngọn cây cỏ nơi này, mỗi cảnh đều lưu giữ hồi ức tình yêu, cũng làm cho ta lưu luyến không muốn rời xa.

“Ta đi tìm thánh thượng trước đã.” Ta xoay người muốn chạy, lại bị Thu Tề gọi lại “Nương nương, trời đã khuya lắm rồi, sợ là thánh thượng là đã nghỉ ngơi. Ngài cũng bận lao một ngày đêm, sớm đi ngủ đi, ngày mai đi gặp vẫn chưa muộn.” Nàng nói vậy cũng có lý. Ta cứ thế mà làm, lúc này đi tìm chàng, quả thật không thích hợp.

Thay y phục nặng nề kia ra, mặc vào xiêm y của chính mình luôn đem lại cảm giác thoải mái như vậy, tắm một cái, hơi nước bao bọc lấy ta, lúc này có cảm giác như đang phiêu diêu ở chốn bồng lai, không còn ở phàm thế.

Nằm ở trên giường, ngửa mặt nhìn lên, thân thể rõ ràng đã mệt mỏi rồi, nhưng thế nào cũng không ngủ được.

Cánh cửa tấm cung của ta nhẹ nhàng hé mở, thấy Thu Tề cẩn thận cầm một cái chén trong đi vào.

“Nương nương?” Nàng nhỏ giọng gọi, có lẽ là muốn đánh tiếng thử xem ta đã ngủ hay chưa.

Thu Tề, ta vẫn chưa ngủ.” Ta đáp.

“Nô tỳ chứng một chén canh an thần, thậm nghĩ có lẽ tối nay nương nương sẽ khó ngủ, nương nương uống một chén, tinh thần an định cũng dễ chìm vào giấc ngủ hơn.” Nàng đưa thang thuốc đến trước mặt của ta, hầu hạ ta dùng uống cạn.

“Người cũng uống chén đi, hôm nay, có lẽ người cũng khó lòng mà ngủ được.” Ta vừa cười vừa nói.

“Tạ ơn nương nương ban cho.” Nàng cúi người hành lễ với ta rồi nói tiếp: “Nương nương cũng mệt mỏi cả ngày rồi, ngài nên sớm nghỉ ngơi, ngày mai chẳng phải còn muốn đi gặp bệ hạ sao?” Nàng nhắc nhở.

“Ta biết rồi. Người cũng lui xuống nghỉ ngơi đi, vì ta mà phải lao lực nhiều rồi.”

“Không sao đâu, nương nương, lòng nô tỳ rất vui.” Thu Tề cũng vui mừng.

Ta có thể hiểu được phần tình cảm này.

Vui sướng được tương phùng.

65. Chương 65: Mưu Trong Mưu, Biến Trong Biến [3]

“Nương nương, thánh thượng hiện tại không thể gặp ngài.” A Phúc thấy ta chẳng chút kinh ngạc, chỉ đưa tay ngăn cản ta vào gặp hoàng thượng.

“Vì sao không được?”

“Nương nương, thánh thượng đang xử lý quốc sự, lát nữa ngài quay trở lại nhé.” Hần khuyên nhủ, ta cũng không để ý không hỏi, cứ thế bước thẳng vào trong.

“Người biết hết đúng không?” Ta hỏi.

“Nương nương... Nương nương... Ngài đừng hỏi nô tài... Nô tài không biết gì cả...” A Phúc khấn trương muốn khóc.

“A Phúc, để cho nàng đi vào.”

“Nương nương... Mời vào...” A Phúc hoảng sợ dẫn ta đi vào.

Cung điện Lớn như vậy mà chỉ có hai người chúng ta, A Phúc thức thời cho toàn bộ cung nữ trong điện lui ra ngoài, còn đóng chặt cửa.

“Nói cho thiếp biết, xảy ra chuyện gì.” Ta trực tiếp hỏi.

“Như vậy không tốt sao? Nàng lại quay về bên cạnh trẫm. Không cần đi đến nơi đó.” Chàng dừng viết, đi đến bên cạnh ta, đưa tay vén những sợi tóc rối loạn của ta ra sau tai, nhẹ ôm ta vào lòng, yêu thương mềm mượt tựa tơ.

“Chẳng lẽ chuyện đơn giản như vậy, nói cho thiếp biết.”

“Nhiễm Nhi, không nên làm loạn nữa, hãy ngoan ngoãn ở bên cạnh trẫm, có được hay không. Trẫm sẽ không làm thương tổn nàng, sẽ không để cho nàng xảy ra chuyện gì. Tin tưởng trẫm.” Chàng ôm ta vào trong lòng, ta nghe thấy nhịp đập trái tim của chàng, chàng đứng sát bên người ta, vẫn ở ngay bên giống như trước kia vậy, thế nhưng ta lại không cảm thấy an toàn, người đàn ông này, ta không hiểu.

“Vì sao không thể nói cho thiếp biết.” Ta nhẹ nhàng đẩy chàng ra, mắt nhìn chằm chằm vào chàng, vẫn giống như trước đây, yêu thương toát ra từ trong mắt chàng hoàn toàn không che giấu thế nhưng ta lại cảm thấy chàng xa lạ như vậy.

“Nhiễm Nhi, biết đến càng ít càng tốt. Nàng hiểu không?” Chàng khẽ nói bên tai ta.

“Thiếp... Hãy nói cho thiếp biết...” Ta chưa từng nghĩ rằng hóa ra mình kiên quyết như vậy.

“Nhiễm Nhi...”

“Sùng Lang, nói cho thiếp biết đi, nếu như thiếp hoàn toàn không biết gì, chúng ta, khó có thể quay lại giống như trước kia.”

“Nàng...”

“Kỳ thật, thiếp vẫn không để ý đến, khi còn ở trên kiệu hoa, Vũ Tình có nói với thiếp, trong hậu cung rất náo nhiệt, lúc đó thiếp chỉ thuận miệng trả lời rằng có lẽ là sinh nhật của Tần Phi nào đó, nên mời vài người trong gánh hát đến góp vui mà thôi, cung tần của chàng không nhiều lắm, có thể mời gánh hát trong ngày sinh nhật lại càng ít. Hơn nữa, mời gánh hát vào cung, chắc phải chờ đến chiều, thế nhưng người đó lại hát tuồng ngay vào buổi sáng sớm. Hơn nữa, vì sao...”

“Được rồi.” Chàng cắt ngang lời của ta.

“Tất cả những điều này đều do chàng an bài cả, đúng không?”

“Đúng vậy. Nàng là người của ta, ta sẽ không để người khác mang nàng đi.”

“Sùng Lang, nói cho thiếp biết đi. Người hôm đó là ai.”

“Là Triệt phi.” Khóe môi chàng khẽ nhếch lên, vẻ mặt chẳng đáng, nói với ta: “Đây là cung điện của ta, mọi việc các nàng làm ta đều biết rõ, nàng ta đến tìm nàng, nói chuyện nàng ta muốn trốn đi.” lòng ta nhảy dựng lên hóa ra chàng đều biết cả.

“Vậy tại vì sao, còn muốn...?” Ta chưa bao giờ nghĩ tới người đàn ông trước mắt này đáng sợ như thế.

Chàng thờ ơ nói rằng: “Trẫm vốn chưa từng nghĩ đến, chẳng qua muốn giữ Triệt phi ở bên cạnh. Bởi vì nàng ta là phương pháp duy nhất khống chế Nguyên Bản.”

“Hắn là đệ đệ của chàng!”

“Trẫm đã giết chết bao nhiêu người, ngay cả bản thân trẫm cũng không biết! Để ngồi vững trên ngôi vị hoàng đế cái này, trẫm đã giết bao nhiêu huynh đệ!” hiện tại chàng có bao nhiêu xa lạ đối với ta: “Ta đang đợi tin đại thắng trận đầu, chiêu nghị cùng trẫm chờ tin nhé! Lần này sẽ dùng Triệt phi làm phần thưởng!”

“Chàng...” Chàng vậy mà làm ra chuyện như vậy.

“Bình bất yếm trá, vô độc bất tượng phu!” Chàng cười như khát máu.

Lòng của ta vẫn lạnh như băng.

Ta không hiểu chàng, luôn luôn không hiểu, dù một chút thôi cũng không thấu được.

66. Chương 66: Mưu Trong Mưu, Biển Trong Biển [4]

Ta như người mất hồn, lê bước ra khỏi Hoàn Thục Đường, A Phúc nhìn thấy bộ dáng này của ta, không nói gì mà cho gọi mã xa, dìu ta bước đến, dàn xếp xong, sau đó dẫn người phu xe đưa ta trở về.

Đến hôm nay cuối cùng ta cũng hiểu rõ tất cả, trái tim cũng đóng băng hoàn toàn.

Có một số việc không nên biết thì tốt hơn.

Hóa ra mọi chuyện diễn ra đều là một vở tuồng được chàng thiết kế công phu, mà ta, Triệt phi, Phất vương thậm chí là Mạc Trạch đều nằm trong phạm vi khống chế của chàng. Ta tự cho là đúng còn tự cho rằng bản thân đứng ở bên cạnh chàng, cùng chàng sống vai vọt qua mọi gió mưa đi đến cuối cuộc đời, bây giờ mới biết đó chẳng qua chỉ là mơ mộng của mình ta mà thôi.

Ánh nến tàn lay động hắt lên trên vách, vì quân ca một khúc, ca tẫn bi hoan.

Có lẽ nên sớm tỉnh lại, có lẽ vốn không phải là giấc mộng, chàng không phải là người đàn ông sẽ cùng ta nhìn ngắm đất trời rộng lớn bao la, ngược nhìn những vì tinh tú trên bầu trời, cùng ta tình thơ ý họa, uống rượu ca hát giữa rừng hoa.

Kỳ thực ta vốn đã biết rõ, chẳng qua không dám thừa nhận. Chàng là vương, người đứng trên vạn người, đập lên máu tươi và bạch cốt để đi đến nấc thang này. Chàng còn có một hoàng hậu khôn khéo giỏi giang, thủ hạ có vô số sĩ tử, có quân đội lớn mạnh và bách tính kính yêu, từ nhỏ chàng đã không phải là người đàn ông thuộc về ta.

Ta làm sao có thể đã quên, chàng không có trái tim. Tình yêu của chàng đều được phân đều cho tất cả nữ nhân, chứ không dành riêng cho một người. Ta thu hồi tầm mắt, ngẩng đầu, cố ngăn không cho nước mắt lăn xuống, từ lúc gặp chàng đến nay nước mắt liên tục tuôn rơi không thể ngăn lại được.

Nữ nhân, một khi gặp được người yêu đều trở nên ngốc nghếch, đến cả bản thân mình cũng không còn nhận ra.

Thu Tề cần đèn bước đến, phát hiện ta ngồi trong phòng lại càng hoảng sợ, đứng vậy. Không có một tiếng bấm báo, cũng không có bất cứ ai đi ra đón ta, giống như là tử thi không có linh hồn.

“Nương nương đến đây từ lúc nào.”

Ta thấy bên ngoài cửa sổ “trời đã tối đen”. Bất tri bất giác thời gian lại trôi qua lâu như vậy, “Được một lúc rồi.”

Thu Tề châm toàn bộ đèn trong phòng, thoáng chốc căn phòng trở nên sáng sủa hơn.

“Tắt bớt đi.” Đột nhiên phòng sáng choang làm mắt ta không kịp thích ứng.

“Nương nương đã dùng bữa lúc mấy giờ.” Thu lễ làm theo lời của ta, lại hỏi.

“Không ăn, hôm nay ta không đói bụng, không muốn ăn.”

“Nương nương...”

“Không sao đâu, ta muốn tắm rửa, mau đi chuẩn bị cho ta chút nước.”

Thu Tề hơi do dự, nhưng vẫn cung kính đáp ứng.

Hơi nước bốc lên lan tỏa khắp phòng, u buồn rầu rĩ, mờ mờ ảo ảo, làn nước như tấm áo lụa vờ về lên da thịt mỏng manh, ta thả người trôi lơ lửng trong làn nước, hai tay giang rộng, tựa hồ chỉ có sự ôn nhu của nước mới có thể cuốn trôi tất cả lời ngon tiếng ngọt của nhân tình, thâm nhập vào mọi ngõ ngách, không bỏ sót bất cứ chỗ nào.

Nhấn chìm mình sâu xuống làn nước, cảm giác được cơ thể được bao bọc, nguy hiểm và an toàn cùng song hành, tự do trong nghẹt thở và ranh giới của tử vong, nếu như nước là một cô gái thì chắc chắn sẽ là một cô gái xinh đẹp không gì so sánh được, nàng ta quyến rũ phong tình, vô số nam nhân nguyện ý quỳ dưới gấu quần của nàng, nàng xinh đẹp lả lơi, nguyện ý cuốn hút chất độc nàng cất giấu.

Ta vốn tưởng rằng, nữ nhân như vậy chỉ có thể tồn tại trong trí tưởng tượng của bản thân.

Thế nhưng có một ngày, ta chân chính nhìn thấy, mới biết được thế nào mới là thiên tiên của nam nhân, khắc tinh của nữ nhân.

Ngay cả chàng cũng không ngoại lệ.

Cuối mùa xuân, Đẳng Sóc ba năm, Phất vương của Tổ Quốc suất lĩnh năm vạn quân tinh nhuệ trực tiếp đánh vào đô thành Tây Lỗi, trực tiếp đánh thẳng vào hoàng cung nhưng chỉ bị tổn thất cực nhỏ, ngược lại phát hiện, Mạc Trạch treo cổ ở lương thượng trong cung điện.

Chết không nhắm mắt.

Từ tiến công đến chiếm lĩnh một đất nước chỉ vỏn vẹn hơn một tháng, giống như đang kể một câu chuyện, thế nhưng Phất vương lại không quay về hoàng cung lãnh thưởng, theo như lời các binh sĩ theo ra trận thuận lợi rằng, trên đường trở về đã nhiễm bệnh phong nghiêm trọng, mà Triệt phi gã đi hòa thân cũng nghe nói đã lâm phải trọng bệnh, bởi vì khí trời nóng bức, e rằng thi thể trên đường đã hư thối, cho nên được chôn tại chỗ.

Chỉ xây mộ chôn quần áo và di vật ở hoàng lăng Tổ Quốc.

Triệt phi thụ phong, Triệt quý phi, chính nhất phẩm.

Phất vương thụ phong, Dự Nam vương, quan báii nhị phẩm là Vương gia quan vị cao nhất lúc tuổi con trẻ như vậy ở Tổ Quốc trước trước đến nay.

67. Chương 67: Mỹ Nữ Đông Phương, Dung Nhan Mỹ Hoặc [1]

Mùng một tháng bảy là sinh nhật của ta.

Có lẽ, chàng đã cảm thấy được chuyện của Mạc Trạch hoàng tử đã trở thành vết áu lo không thể xóa mờ trong ký ức của ta, không cần rời khỏi chàng bước đến bên cạnh người đàn ông khác, ta vốn dĩ nên vui mừng, thế nhưng ta vẫn không thể dễ dàng tha thứ được cho hành vi hèn hạ thế này, có lẽ do ta còn trẻ tuổi, ít va chạm vào những tranh chấp trong hậu cung, người đó trong ảo mộng của ta luôn mang hình tượng mạnh mẽ và quang minh lỗi lạc.

Có lẽ, quá khó khăn.

Trên đời làm sao có hai biện pháp vẹn toàn?

Chàng vốn muốn mở tiệc lớn mừng cho ta, thế nhưng quốc tang chưa qua, cung đình lại không kiêng dè mở yến hội xa hoa thái quá nhất định sẽ đánh mất dân tâm. nhưng chàng lại sợ bạc đãi ta, có thứ gì tốt đều sai người đem đến cho ta xem đầu tiên, ta không thích phân phát đến các cung khác. Mặc dù ngoài miệng nói làm như vậy là không đúng với thể thống quy củ, nhưng trong lòng ngược lại thấy rất vui sướng.

Tổ Quốc tiêu diệt Tây Lỗi chỉ trong hai tháng ngắn ngủi, khiến cho Đông Nhung và Nam Thần nơm nót lo sợ trong lòng.

Đến giữa tháng 8, nhị ca nhận hoàng mệnh, phụng chỉ đi tới Tổ Quốc. Vật phẩm đưa đến đây đều là đồ tốt nhất, làm như vậy tất nhiên có dụng ý bên trong.

Sùng Lang biết đây là huynh trưởng ta, đối đãi rất khách khí. Còn nói, giao hảo giữa hai nước Bắc Tổ và Nam Thần làm sao có thể tùy tiện hành sự. Lại sắp đến tết trung thu, hơn nữa ta có người nhà đến chơi, bất luận là đến vì mục đích gì, có thể nhìn thấy nhị ca đều giúp tâm tình ta vui vẻ hơn rất nhiều.

Ca ca nhìn thấy ta sống tốt, cũng rất vui mừng, nhưng dù sao cũng là đàn ông, không thể thân cận tiếp chuyện. Cho nên mỗi ngày đều cùng ta nói chuyện cách mảnh.

Ca ca nói, sức khỏe cha mẹ ở nhà đều tốt. Ta không cần lo lắng, mọi người đều rất nhớ ta, hôm nay thấy ta sống khỏe mạnh, coi như cũng xem như có thể trở về phụng dưỡng cha mẹ.

Ca ca nói: Mấy ngày trước đây thái tử đăng cơ lên ngôi hoàng thượng, cô cô trở thành hoàng thái hậu, cuộc sống trong nhà càng ngày càng sung túc.

Ca ca nói: đại ca đã có con, là con gái, bé rất dễ thương, mọi người trong nhà cứ thay phiên nhau ẵm bồng không muốn buông tay, ta đã lên chúc cô cô rồi.

Ca ca nói: Tử Cầm mang thai, tự tính sẽ sinh vào đầu mùa đông này.

...

Ca ca còn nói rất nhiều rất nhiều, đều là những chuyện vui mừng. Ta biết ca ca sợ ta một mình ở đây sẽ lo lắng, ta cũng kể cho ca ca nghe rất nhiều chuyện ở nơi này, đương nhiên đều là chuyện vui. Khi còn bé, cho dù gặp chuyện hơi ảm ức một chút thôi là nhào vào lòng mẹ khóc cả buổi sáng. Bởi vì ta là con gái cưng trong nhà, đã quen với sự nuông chiều, đi đến nơi này mới biết được thế nào là mọi chuyện đều dựa vào chính sức của mình, thực sự rất khổ cực.

Mới biết được, lớn khôn chẳng phải do năm tháng trầm tích, mà là dần dần thành thực.

Sùng Lang cũng không làm lễ mừng sinh nhật cho ta vào ngày mừng một tháng bảy, chuyện đó cũng trì hoãn đến tận ngày hôm nay. Tết trung thu, sinh nhật cung tần và mở tiệc chiêu đãi sứ thần được cùng làm một lượt, cho nên bữa tiệc rất long trọng. Huống hồ đây cũng không phải gia yến bình thường khi đón mừng năm mới, cho nên trang phục của ta cũng trở nên rập khuôn cứng nhắc, một bộ y phục cung trang màu đỏ hoa lệ rườm rà, tóc dài bôn khởi búi thành nguyên bảo kế, cái duy nhất không theo phong tục chính là ba cây ngọc trâm được trang điểm bên trên, hoa văn tường vân đơn giản, lại được chạm trổ cẩn thận tỉ mỉ. Sùng Lang sai ta đến Hoàn Thực Đường chờ chàng cùng đi. Khi đến đó đã qua giờ Dậu, chàng cũng vừa xử lý xong mọi thứ. Nhìn thấy ta đến, dễ dàng nhận thấy nét vui mừng phát ra từ trong mắt của chàng, nhìn thấy dáng vẻ sau khi trang điểm của ta lại nhíu mày, tiếp đó ngắc ngứ hoa phù dung trong vườn cài lên bên tai của ta.

“Màu đỏ này làm nàng chững chạc hẳn lên, có điều không thích hợp với nàng. Ngày mai bảo người phường thêu lựa chọn mấy loại vải có màu sắc tươi sáng, may cho nàng mấy bộ, trẫm thích nhìn nàng ăn mặc thật xinh đẹp.” ta nhẹ nhàng vuốt ve mái tóc.

Ngước nhìn chàng hỏi: “Những lời này của Sùng Lang, chẳng nhẽ đang ghét bỏ Nhiễm Nhi ư?” Ta nghiêng nghiêng đầu, không thèm nhìn chàng nữa.

Hắn khẽ cười, nhéo chóp mũi của ta: “Nha đầu ngốc, nếu trẫm ghét nàng đã đưa nàng đến Tây Lỗi thật rồi, sau đó mới đem quân đánh hắn, đâu cần để nàng phải mệt nhọc như vậy.” Chàng cúi người, hôn lên khoe môi của ta.

Mặt của ta thoáng chốc đã đỏ bừng, giờ nắm tay đánh lên người chàng hai cái, miệng lẩm bẩm nói chàng xấu xa, cúi đầu không dám ngẩng lên. Chàng lại cất tiếng cười to: “Đi thôi, chúng ta đi ăn tiệc nào, Nhiễm Nhi không còn sức đánh trẫm nữa rồi.”

Ánh trăng lơ lững trên cao, khí trời mùa thu mát mẻ, thời tiết Tổ Quốc mùa này hơi se se lạnh, nhưng rất thoải mái, không nóng bức như tiết trời mùa hè, mà man mát lành lạnh hớp một chén rượu nồng, đấy mới là chuyện vui sướng nhất trong đời người.

68. Chương 68: Mỹ Nữ Đông Phương, Dung Nhan Mỹ Hoặc [2]

Chớp mắt hè đã qua thu đã đến, trận tuyết đầu tiên trong mùa bắt đầu bay lá tả, mùa đông lại sắp sang nữa rồi. Cuộc sống hằng ngày vẫn bình thản an nhàn trôi qua, nhưng lúc nào cũng có chút thiếu sót. Vì sao

ta vẫn được sự quan tâm của thánh ân, thế nhưng tại sao ta lại không có tin vui. Ta từng hỏi Sùng Lang chuyện này, chàng cũng không vội, chỉ là trấn an ta mà thôi.

Hai mươi bảy tháng mười, đây vốn là một ngày bình thường mà thôi, nhưng có một đội nhân mã đến đã biến thành một ngày không giống như thường ngày. Không phải ngày cuối năm cũng không phải ngày sinh thần, thế nhưng đội ngũ hơn ba trăm người đông nhưng lại tiến vào thành Bình Diễn, tiến nhập Tổ Cung.

Người tới là quan sứ Tiết Thiển nổi danh ở Đông Nhung, mà hôm nay hắn đi sứ đến đây là để quy thuận, cam nguyện trở thành nước phụ thuộc của Tổ Quốc.

Lần này xin quy thuận, nước Đông Nhung tiến cống thất công chúa Đông Phương Nhiều Nhiều.

Tiết Thiển cũng rất lãnh đạm dừng đứng, chỉ nói vài ba câu đơn giản đã nêu rõ ý định của chuyến đi lần này, Tất cả đều dùng tiếng phổ thông trao đổi, ngưỡng mộ Thiên triều đã lâu, nguyện hai nước vĩnh viễn an hảo, nguyện trở thành nước phụ thuộc của Tổ Quốc.

Mà vị công chúa kia cũng rất là an phận. Ngay cả đầu cũng không ngẩng, dáng vẻ chân thành tha thiết và phục tùng.

Ta vốn tưởng rằng Sùng Lang không mấy quan tâm đến chuyện này, chẳng qua chỉ là nữ nhân, nhưng không nghĩ đến Sùng Lang không hề thốt ra bất cứ lời khách khí chối từ nào, cứ thế thu nhận.

Mà nước đông nhung, vẫn giữ tên quốc gia như cũ, quốc quân ban thưởng tôn hào nhưng vương, hoàng hậu ban thưởng tôn hào phu nhân Nhung Quốc,

Kỳ thực, kể từ lúc ta nhập cung đến nay chưa từng thua nạp thêm bất cứ phi tần nào khác, thế nhưng ta cũng không phải hoàng hậu trước kia, chàng cũng không phải là tiên đế. Chuyện nghe đến lúc này cũng khó tránh khỏi mấy phần mất mát. Hoàng hậu ngược lại cũng là người nhân từ, đối với chuyện này chỉ đơn giản trấn an chúng Tần Phi vài câu, nói nào là đạo lý phụng dưỡng quân chủ, hậu cung hòa thuận vui vẻ.

Bởi vì chuyện lần này quá bất ngờ, việc sứ thần đến cũng ngỡ lời qua quýt không rõ ràng, Đông Nhung không muốn tổn kém quá nhiều, thứ gì có thể giản lược được thì giản lược, tất cả điều biểu hiện thành tâm quy thuận. Chỉ mong muốn mau chóng cử hành hôn lễ, hắn muốn nhanh chóng hoàn thành để quay về nước Đông Nhung phục mệnh quốc quân.

Nếu đã nói đến mức này, Tổ vương cũng đành phải đáp ứng, Tất cả đều được làm cực kỳ đơn giản, đơn giản đến mức không thể tưởng tượng được, lễ ra chuyến này vốn nên cử hành rầm rộ, lễ cưới tiêu tốn nhiều tiền của của nhân dân lại được diễn ra đơn giản như một bữa yến hội, cuối cùng đã kết thúc.

Mà Tiết Thiển cũng rất hài lòng, sau khi hoàn thành nghi lễ liền rời đi.

Nghi thức sắc phong tại Ương Mộc cung cũng được làm rất đơn giản. các phi tần cần có mặt đều đã đến đông đủ, ta ngồi ở vị trí Triệt phi trước kia. mặc trên người bộ xiêm y màu đỏ nhạt thêu cánh bướm, vô cùng diễm lệ lại không mất đi vẻ đoan chính, dịu dàng mà không mất vẻ khả ái. Mà hoàng hậu ngồi bên cạnh vẫn mặc cung phục đậm màu như cũ, trên mặt vẫn nở nụ cười đậm mực.

Lúc này Đông Phương Nhiều Nhiều từ từ tiến vào cửa điện thu hút ánh mắt mọi người, thất áo lưng ong bước đi uyển chuyển, khoan thai nhẹ lướt vào trong điện, ngay cả động tác quỳ xuống cũng mềm nhẹ quyến rũ như vậy.

“Thiếp Đông Phương Nhiều Nhiều, thỉnh an bệ hạ, Ngô hoàng vạn tuế vạn vạn tuế, thỉnh an các vị nương nương, nương nương thiên tuế thiên tuế thiên thiên tuế.” Thanh âm này đừng nói là nam nhân, ngay cả nữ nhân mỗi khi nghe thấy, tim cũng đập bồi hồi.

Ngọt ngào tựa hương mật, chẳng giống với thanh âm trời sinh của Triệt phi trước kia mà là một loại mật ray rức trong tim không thể ngăn trở được, xem ra, lần này Đông Nhung đã nhọc lòng không ít.

Thanh âm của A Phúc vang lên, đọc chiếu thư: “Phụng thiên thừa vận, hoàng đế chiếu viết: Đông Phương thị, diễm tính xinh đẹp, dịu dàng ôn nhu, đoan trang hiền thực, phong nhã tài hoa, tính tình thực đức, là người tài đức, thấu hiểu lòng trầm. Sắc phong làm Dung Hoa, ban thưởng phong hào, Vũ, ở tại Bắc Cung, Tiểu Hoa Đường, ban thưởng mười tám cung nữ, mười lăm thái giám, năm thị vệ. Khâm thủ.”

Chính ngũ phẩm, không cao lắm. Xem ra nàng ta cũng không hẳn đúng với câu rất được lòng trẫm. Quét mắt liếc nhìn chúng phi tần, dường như ai thấy cũng thả lỏng người, có vẻ hơi an tâm.

“Thiếp Nhiều Nhiều, tạ ơn Ngô hoàng ưu ái.” Nàng khẽ nâng đầu lên, ánh mắt nhìn thoáng qua Sùng Lang, rồi lại lần nữa cúi thấp đầu, nét mặt vẫn tươi cười, giống như là muốn câu dẫn tất cả mọi sinh linh bằng ánh mắt ấy.

“Muội muội hãy ngẩng đầu lên nào, sao cứ cúi xuống như vậy làm chi?” Ta là người đi tiên phong lên tiếng trước, lời nói mang theo tiểu ý hỏi.

“Nhiều Nhiều không hiểu quy củ, tỷ tỷ chớ trách cứ.” Nàng trả lời có vẻ âm ỉc.

Ta nhẹ giọng cười, đưa mắt nhìn Sùng Lang: “Muội muội nói như vậy, bệ hạ e rằng đã nổi giận với ta rồi. Muội muội quyến rũ động lòng người, thất đức lắm ong như vậy, có ai nhìn thấy mà không yêu thích chứ?”

Ngược lại nàng ta không lên tiếng nữa, sau khi nói vài câu khách sáo giản đơn, thì mọi người tản đi.

Vũ Tình theo ta hồi cung, vừa đến Đào Chúc cung, ta bèn hạ lệnh bảo nàng chọn ít đồ ăn đưa đến Tiểu Hoa Đường.

Vũ Tình mặc dù khó hiểu không giải thích được, nhưng cũng làm theo. Thu Tề chạy lại hỏi thăm vị công chúa mới đến lần này như thế nào. Ta khẽ cười, nhàn nhạt nói: “Chẳng qua chỉ như một làn gió mới thổi qua khán đài mà thôi.”

69. Chương 69: Mỹ Nữ Đông Phương, Dung Nhan Mỹ Hoặc [3]

Ngày thứ bảy, liên tục bảy ngày, Hoàng thượng đều đi đến Tiểu Hoa Đường. Mà Vũ Dung Hoa này, từ ngày sắc phong đến tận bây giờ vẫn chưa từng trông thấy nàng ta, bảy ngày, cũng là số ngày ta nhận được ân sủng năm đó.

Thế nhưng ngày thứ bảy qua đi, sang ngày thứ tám, thứ chín... Hình như từ đó về sau trong mắt hoàng thượng chỉ có Tiểu Hoa Đường kia. Ngoại trừ không đến hậu cung, nhưng hễ đến thì chắc chắn sẽ đi đến Tiểu Hoa Đường. Mỗi lần thỉnh an không tránh được nghe thấy một vài câu oán hận, tức giận.

“Nương nương, đêm đã khuya, nghỉ ngơi thôi.” Thu Tề bước đến khuyên ta, cầm lấy một chiếc áo choàng khoác lên người của ta. Ta ngồi ở tiểu phòng Tông Nhiễm mượn chút ánh nến sao chép một tập thơ về các loài hoa.

“Đã là giờ nào rồi?” Ta cẩn thận mài mực, thuận miệng hỏi.

“Đã sắp qua giờ Hợi.”

“Trễ như vậy. Hôm nay...”

“Hoàng thượng vẫn đi đến Tiểu Hoa Đường.” Thu Tề thở dài một hơi, không lên tiếng nữa.

Ta cũng không lên tiếng, chỉ nhẹ buông bút xuống. Trong lúc rảnh rỗi sao chép thi thư, không những có thể giết thời gian còn có thể tĩnh tâm.

“Hầu hạ ta đi ngủ nhé.” Tháng này trôi qua giờ đã là cuối tháng rồi, hoàng thượng đến hậu cung hai mươi mốt lần, tất cả đều đến Tiểu Hoa Đường. Xem ra vị Tiểu Hoa Đường kia, quả thật, còn đáng sợ hơn cả so với tưởng tượng của ta. Mà điều ta hoảng sợ nhất chính là, từ lúc nàng ta tiến cung, hoàng thượng đã không còn thức dậy sớm lâm triều.

Màn phủ dung ủ ấm những đêm xuân, ngai rồng từ đây chậm phần vua ra. (Bài Trường Hận ca – Bạch Cư Dị)

Vị Dung Hoa này ngược lại có bản lĩnh vô cùng lớn rồi.

Trung tuần tháng mười một, tiết trời đã se lạnh, sau khi rửa mặt chải đầu, cũng không cho gọi kiệu đến, dẫn theo Vũ Tình đi tới Trang Phát cung. Đang trên đường đi, thì đụng phải Vũ Dung Hoa đã lâu không gặp.

Nàng ta ngồi trên chiếc kiệu cao tiến lại. Nhìn thấy ta, cũng không xuống kiệu, cứ ngồi ở trên đó hơi hơi cúi khom người xem như là hành lễ với ta.

“Đây chẳng phải là Xu chiêu nghi sao?” Thanh âm ngọt ngào vang lên, ta giương mắt liếc nhìn thì nhận ra chính là nàng ta.

“Đây chẳng phải là Vũ Dung Hoa sao?” Ta mơ hồ hỏi Vũ Tình đang đứng ở sau lưng: “Dung Hoa nhìn thấy nương nương chẳng phải nên xuống kiệu hành lễ ư? Sao lại vô lễ như vậy?” hừ nhẹ một tiếng, coi như chẳng đáng.

“Sao ta lại quên mất điều này kia chứ. Ôi chao, nương nương tha lỗi nhé. Hôm qua, vì quá mệt, nếu không phải cứ khăng khăng bắt ta đến, thánh thượng làm sao nở lòng để ta để ta đi thỉnh an trong ngày lạnh lẽo thế này chứ?”

Chẳng biết xấu hổ, chuyện trong khuê phòng như vậy mà lại khoe khoang kể ra, cũng không sợ người khác chê cười.

Ta giả vờ cực kỳ hâm mộ, lại mang vẻ tiếc hận nói rằng: “Thánh ân mệnh mông, là muội muội có phúc khí lớn. Nhận được sủng ái của thánh thượng, cũng chính là muội muội có phúc. Không phúc mỏng giống như tỷ tỷ ta đây, được tắm trong sự sủng ái của thánh thượng vẫn không thể hoài long thai.” Sau đó ngược lại vui mừng hỏi: “Muội muội, nhận được thánh sủng như vậy? Phải chăng sẽ nhanh chóng có được tin vui? Thánh thượng mặc dù tuổi còn trẻ, bên người cũng có mấy người thân cận, thế nhưng hài tử vẫn còn thưa thớt, bởi vậy Thánh thượng tâm tình cũng tích tụ. Muội muội nhất định giúp thánh thượng lo lắng chuyện này chứ?” ta nhìn nàng cười nói.

Sau đó nhanh chân bước đi về phía trước, rời khỏi nơi này. Nữ nhân này nhận được long ân mà sinh lòng kiêu ngạo, vốn tưởng rằng nàng ta cũng vì hòa thân mà sang đây giống như ta, trong lòng nảy sinh vài phần đồng cảm tương liên, thế nhưng hôm nay mới hiểu thì ra là kẻ chẳng biết điều.

Khi đến Trang Phát cung thì phát hiện đông đảo phi tần đều đã có mặt, mà Vũ Dung Hoa vẫn còn chưa đến, ta cũng không nhắc đến chuyện chạm mặt nàng trên đường, chỉ kính cẩn hành lễ với hoàng hậu, thỉnh an nàng, sau đó ngồi xuống chỗ của mình, cùng đợi trò hay mở màn.

Chưa đến một khắc sau, Vũ Dung Hoa kia cũng đến, Tần Phi nhìn thấy nàng đều vô cùng kinh ngạc, ánh mắt cũng toát ra vài phần địch ý. Hoàng hậu tuy là kinh ngạc nhưng không có biểu hiện ra ngoài. Mà Vũ Dung Hoa chỉ tùy ý cúi đầu sau đó quay sang nói với hoàng hậu: “Bệ hạ mấy ngày nay luôn luôn ở trong cung của thần thiếp, nay đến chuộc tội với nương nương.” Thái độ khoe khoang như vậy khiến ai nấy cũng tức giận liếc nhìn. Chủ vị Bắc cung Hoa Hiền Phi nghe nàng ta nói như thế tức đến mặt đỏ rần. Nghĩ cũng phải, liên tiếp nhiều ngày như vậy hoàng thượng đều ra vào cung của nàng, hơn nữa Vũ Dung Hoa này lại là người không biết trời cao đất rộng, trắng trợn khoe khoang như thế, quả thật làm cho người ta phẫn nộ.

“Hoàng thượng cưng chiều người, tất nhiên là tốt. Nếu như sinh hạ được người thừa tự, cũng chính là phúc của Tổ Quốc.” Hoàng hậu nói rất khách khí, thế nhưng Nhã phu nhân ở bên cạnh lại không phải là người ăn nói nhẹ nhàng. Nàng ta quan sát Vũ Dung Hoa một lượt từ trên xuống dưới rồi bật cười thất thanh, nàng đưa tay che miệng, cười nói: “Bổn cung thất lễ rồi, các vị tỷ muội chớ chê cười.”

Hoàng hậu nhìn thoáng qua nàng, hỏi: “Muội muội nhớ tới chuyện gì mà đột nhiên cười vui vẻ như vậy, nói ra cho tất cả tỷ muội ở đây được vui lây.”

“Ta là nhìn dáng điệu bước đi của Dung Hoa, bước chân suy nhược, bỗng nhớ đến hình ảnh con vịt chết đang lắc đầu lắc cổ! Ha ha!” Thoáng cái toàn bộ mọi người có mặt trong gian phòng đều cười rộ lên, còn Vũ Dung Hoa quỳ rạp trên mặt đất, tức giận đến run rẩy, bỗng nhiên nàng ta ngẩn đầu đứng thẳng dậy. Chỉ vào Nhã phu nhân to giọng mắng, những lời nàng ta thốt ra đều vô cùng khó nghe, khiến cho hoàng hậu tức giận, đập bàn quát lên, sau tiếng quát của Hoàng hậu, mọi người đều quỳ xuống, Vũ Dung Hoa lập tức xụi lơ trên mặt đất.

“Làm càn! Nhã phu nhân tuy có nói sai, cũng không đến lượt ngươi lên tiếng quở trách! Trong mắt ngươi có còn những phi tử và chiêu nghi ở đây hay không? Có còn vị hoàng hậu là ta nữa hay không?” Hoàng hậu vừa nói ra những lời này, tất cả mọi người đều đồng loạt dập đầu xuống đất.

“Vũ Dung Hoa Đông Phương thị, nói năng lỗ măng. Cấm túc hai tháng, phạt mười lăm roi!”

“Rõ ràng là...” Nàng còn chưa nói hết, đã bị ánh mắt sắc bén của hoàng hậu chặn lại.

“Nhã phu nhân, phạt hai tháng bổng lộc. Đủ rồi, bổn cung mệt mỏi. Tất cả lui ra hết đi. Vũ Dung Hoa, lui xuống lãnh phạt đi.”

70. Chương 70: Mỹ Nữ Đông Phương, Dung Nhan Mỹ Hoặc [4]

Chiều, hoàng hôn đã tắt lịm, ăn qua loa bữa tối, đang chuẩn bị quay về Tông Nhiễm tiểu phòng đem mấy quyển tập thơ hoa mà mấy ngày trước ta vẫn chưa chép xong ra. Không ngờ lại tình cờ gặp Lý Thân chạy tới bẩm báo nói là hoàng thượng đang trên đường quay về.

Lòng ta thoáng chốc vui vẻ, sau đó lại trở nên kinh ngạc. Ngẫm lại lần này chàng đến đây không phải là vô ý, chắc là cố tình, ước chừng chính là Vũ Dung Hoa kia đã nói gì với chàng nên chàng mới đến.

“Thỉnh an hoàng thượng, hoàng thượng vạn tuế vạn tuế.” Chàng không mang theo nhiều người lắm. y phục trên người cũng được đổi thành y phục thường ngày. chắc là mới từ Tiểu Hoa Đường đi ra.

“Đứng lên đi.” Chàng hơi dừng lại một chút, rồi tiếp tục lên tiếng hỏi: “Trẫm mới vừa ở chỗ Nhiều Nhiều đi ra, nghe nói hôm nay, hoàng hậu và chúng Tần Phi đều lên tiếng chỉ trích nhục mạ nàng ấy, có chuyện này sao?” Trong giọng nói của chàng toát ra vẻ không hài lòng.

“Chắc là do chưa quen mà thôi, sau một thời gian mọi việc sẽ ổn!” Ta mơ hồ trả lời.

Chàng bước vào trong phòng, vừa đi vừa nói chuyện: “Nhiều Nhiều tuổi vẫn còn nhỏ, tính tình vẫn là một cô bé mà thôi, các người cũng không nên làm khó nàng.”

Ta cười cười xem như đáp lại lời chàng.

“Đã nhiều ngày, ta không thường lui tới những chỗ ở của các tần phi khác, có thể vài người mượn cơ này đi?” Chàng ngồi ở trên ghế la hán, ta bưng trà bích hoa xuân được Thu Tề pha mang đến, cung phụng ở trước mặt chàng.

“Sùng Lang nói những lời này chẳng phải làm hỏng đi tình cảm các tỷ muội trong hậu cung này rồi sao? mọi người toàn tâm toàn ý phụng dưỡng Sùng Lang, ai không hy vọng Sùng Lang Phúc Thọ vạn năm, thân thể khỏe mạnh. Sùng Lang thích vị phi tần ấy cũng là phúc khí của nàng ấy, một ngày kia hoài được long thai đó lại là phúc khí của Bắc Tổ chúng ta!”

Chàng nhấp một ngụm trà, cũng không muốn nhiều lời nữa: “Trà này rất khá.”

“Là trà ca ca mang đến hồi mười lăm tháng tám. Thiếp còn một ít, nếu hoàng thượng thích thì lấy dùng.”

“Sứ thần này làm vậy là không được rồi, mang trà ngon thế này đến cho muội muội nhà mình. lại không đem đến cho trẫm!” Chàng nửa đùa nửa thật nói, ta nhẹ giọng cười: “Những lời này của Hoàng thượng là đang gheo thần thiếp rồi, chàng mới thật sự còn tính trẻ con đấy. Nhiễm Nhi có chuyện gì mà không vì Sùng Lang đâu. Sùng Lang nếu như nói thế, thiếp sẽ không tặng cho Sùng Lang nữa, nếu Sùng Lang muốn uống thì cứ đến Đào Chúc cung, thiếp sẽ pha cho Sùng Lang uống!”

Chàng lại nhấp một ngụm trà, rồi cẩn thận đặt xuống.

“Sùng Lang có ở lại dùng bữa tối không?” Chàng gật đầu.

“Hôm nay, sẽ nghỉ ngơi lại nơi nào?” Ta hỏi, trên mặt cũng lộ ra vài phần oán hận.

“Trẫm đã đến chỗ của nàng uống trà rồi, còn có thể đi đến nơi nào khác được sao?” Chàng vương tay búng nhẹ một cái lên má của ta: “Cái miệng nhỏ nhắn này bắt đầu phụng phịu rồi, nếu như trẫm bước chân ra ngoài, đêm nay Nhiễm Nhi chắc sẽ giận trẫm chết mất thôi?” Về không hài lòng trên mặt ta bỗng chốc bị quét sạch. Đánh chàng một cái, nói chàng không đứng đắn.

Chàng tất nhiên được rất nhiều người sùng bái, chàng cũng yêu mến rất nhiều người, nhưng đó chỉ là yêu mến mà thôi, chỉ cần chàng còn nhớ đến tình xưa là tốt rồi.

Sáng sớm hôm sau, hầu hạ chàng thức dậy, tiễn chàng vào triều sớm. Khi chàng thức dậy thì xoa đầu ta nói: “Những lúc trẫm ở Tiểu Hoa Đường, đến giờ thức dậy lâm triều, Nhiễm Nhiễm luôn lôi kéo không cho trẫm đi, nói là không có trẫm ở bên cạnh nàng, nàng sẽ khó lòng ngủ yên. Mỗi lần dùng cơm xong, thì ở trong tấm điện của nàng ấy, ngắm nhìn nàng khiêu vũ, nghe nàng đàn khúc tỳ bà. Còn hễ đến chỗ của nàng, thì nàng lại thúc giục trẫm lâm triều, trẫm đều lười quản những chuyện như vậy rồi.”

Ta nghe chàng nói những lời này, trong lòng vô cùng khó chịu, cũng không biết là chàng đang khen thưởng hay đang trách phạt, tùy tiện đáp lời: “Muội muội vốn được nuông chiều từ nhỏ, là một công chúa chân chính của Đông Nhung, nào giống như thiếp, chỉ là con gái của gia đình nhỏ. Thiên hạ này là của bệ hạ, nử tử trong thiên hạ này cũng là của bệ hạ, bệ hạ yêu ai thì ân sủng người đó. Thế nhưng bậc làm vua không thể lơ là chánh sự, như vậy không nên.” Sau đó lại hầu hạ chàng thay y phục, dọn thức ăn sáng lên cho chàng dùng.

Tóm lại chẳng phải ngọc, có sao cứ mê luyện không buông như vậy?!!!

Hay là tình yêu chân chính sẽ không còn màn đến nhiều đạo lý và giáo điều như vậy nữa?

71. Chương 71: Tỳ Bà Nói Hộ Cối Lòng [1]

Sùng Lang phẩy tay áo bỏ đi, mà hướng đi đến đương nhiên chính là Tiểu Hoa Đường.

Lúc Thu Tễ bước vào rửa mặt chải đầu cho ta thì liên tục thở dài, một câu cũng không nói.

Ta đương nhiên không nên làm như vậy, thế nhưng biết rõ bản thân làm vậy là không sai thì có gì mà không cam lòng chứ?”

Nương nương, chớ vì chuyện như vậy mà khó chịu, bệ hạ chỉ mê luyện hương hoa mới mẻ mà thôi. Mấy hôm nữa sẽ chán.” Thu Tễ khuyên bảo ta, thế nhưng ta làm sao có thể nghe lọt tai lời nói của nàng: “Quần thần bởi vì Vũ Dung Hoa này mà không ngừng lên tiếng chỉ trích mấy lần rồi, Bệ hạ chỉ là mắt diếc tai ngơ làm như không thấy.”

“Nàng chẳng qua cũng là một nử tử lưu lạc tha phương mà thôi, bởi vì nhận được sủng ái mà mang tội danh mị hoặc quân vương, cũng là người đáng thương mà thôi.”

“Nương nương, nếu như có thể cũng phải khuyên can hoàng thượng, hiện tại trong hậu cung này chỉ có một mình nàng ta độc sủng thánh ân.” Ta cười khổ, cũng không lên tiếp đáp lại.

“Tôi giúp ta rửa mặt chải đầu thay trang phục. Ta phải đi thỉnh an rồi.” Đành vậy thôi còn có biện pháp nào nữa chứ? Đương nhiên sẽ có người nhận được thánh sủng sinh lòng kiêu ngạo, tất nhiên cũng có người một bước lên mây, những điều này có thể, hay có được hưởng trọn vẹn tình yêu của hoàng thượng hay không? Nếu như chàng thật lòng yêu người, thương người, cưng chiều người, phóng túng cho tất cả thói hư tật xấu của người thì có gì tốt hơn thế nữa.

Khi đến Trang Phát cung, lại thấy mình đến hơi sớm, vẫn còn rất nhiều cung tần chưa đến, hoàng hậu nghe tin ta đến, bèn cho gọi ta vào bên trong.

Mấy cung nga đang vây quanh nàng trang điểm. ta chưa từng trông thấy hoàng hậu như vậy, tuổi của nàng cũng không quá lớn, bởi vì thân cao vóc trọng, cho nên buộc bản thân phải ăn mặc đoan chính già dặn hơn.

Tóc dài xỏa bung rối bời, khuôn mặt thanh tú, mặc dù không đẹp động lòng người nhưng cũng có thể xem là một mỹ nhân. Nghe nói, nàng là nữ nhi thái phó, cậu của nàng là tể tướng triều đại đương thời, dì của nàng là phi tử tiên hoàng.

Gia thế hiển hách, tuy rằng bề ngoài phồn hoa, thế nhưng áp lực ở bên trong có thể tưởng tượng được có bao nhiêu lớn.

“Thỉnh an Hoàng hậu nương nương, nương nương thiên tuế thiên tuế thiên tuế.”

“Ừ, đứng lên đi.” Nàng ta tự tay vẽ mi, kiêu dáng chân mày nàng vẽ chính là viễn sơn mi. Chân mày của nàng vốn đậm và dài cực kỳ xinh đẹp, chỉ cần thêm chút điểm nhấn, đã tạo nên dáng vẽ tuyệt mỹ: “Hôm nay đến sớm như vậy, chẳng phải đêm qua bệ hạ nghỉ ngơi ở chỗ của muội sao?”

“Đúng vậy, nương nương. Chỉ là, bệ hạ thức dậy sớm rồi đi rồi.” Ta đáp lời có chút bất đắc dĩ.

“Đi đâu?” Nàng hỏi, nhưng ta lại không nói lời nào: “Haizzz... Tiểu Hoa Đường này quả thật quá đặc ý rồi, một người độc sủng lâu như vậy, cũng được xem là chuyện chưa từng có kể từ ngày khai quốc đến nay.” Nàng ta buông bút xuống cảm thán một câu, lại cầm gương lên soi.

Cung nữ mang đến đóa mẫu đơn tươi rói, đang chuẩn bị cài lên mái tóc nàng thì, ta lên tiếng: “Chỉ có hoa cây mẫu đơn quốc sắc chân chính này, đến tiết hoa nở sẽ được chuyển đến kinh thành. Nương nương tội gì phải ưu phiền vì những chuyện thế này?” Ta cười cầm lấy đóa hoa mẫu đơn còn e ấp chưa nở rộ trong tay của cung nữ, cài lên tóc mai của hoàng hậu.

“Được rồi, cũng không còn sớm nữa, Xu chiêu nghi cùng bốn cung đi đến tiền điện nhé.” Nàng đứng lên, choàng chiếc áo khoác lên người, cung nữ bước đến đỡ nàng đi ra ngoài, ta cũng đi theo ra.

Quả nhiên, hôm nay Vũ Dung Hoa kia cũng không đến giống như lúc trước, ngày hôm qua đánh nàng mấy hèo, tuy rằng hạ thủ lưu tình, nhưng sợ là bây giờ còn là đang ngã vào lòng hoàng thượng kể khổ rồi. Nghĩ tới đây, trong lòng cũng thấy chua xót.

Vẫn chưa nói được mấy câu chuyện phiếm thì A Phúc tới, hai chữ tiếp chỉ vừa vang lên, mọi người có mặt trong phòng đều đồng loạt quỳ xuống: “Phụng thiên thừa vận, hoàng đế chiếu viết: Đông Phương thị, tính tình nhu thuận, siêng năng tỉ mỉ, thuần khiết hòa nhã, tính cách thiện lương, cư xử nhã nhặn, thực đức hiểu lễ nghĩa. Được sắc phong làm Thục Dung, ban Thiên Châu Điện. Khâm thử!”

Thực sự là người trước không thể làm nhưng người sau đã với tới, một bước lên mây! Thoáng cái từ một Dung Hoa chính ngũ phẩm lắc mình biến hoá thành Thục Dung nhị phẩm.

Khiến cho tất cả cung tần ở đây kinh ngạc không thôi thế nhưng vẫn không dám biểu lộ thái độ ra mặt. Đồng loạt hồi đáp lời tạ ơn, A Phúc còn nhắc nhở hoàng hậu: “Đã nhiều ngày bệ hạ không để tâm đến triều chính, xin hoàng hậu hãy khuyên nhủ bệ hạ nhiều hơn.” Không khó phát hiện vẻ mặt của A Phúc cũng có vài phần bất đắc dĩ.

“Chuyện này đương nhiên rồi, xin công công hãy chiếu cố bệ hạ nhiều hơn.”

Sau khi A Phúc đáp lời, cũng xoay người rời khỏi, tất cả mọi người đều cảm nhận được nguy cơ tràn ngập.

72. Chương 72: Tỳ Bà Nói Hộ Cối Lòng [2]

Hình như bởi vì thánh chỉ A Phúc mang đến hôm nay, khiến tất cả mọi người trong hậu cung đều vô cùng khẩn trương, có rất nhiều cung tần nghiêng về phía Vũ Thục Dung, ai lại không muốn nghiêng về phía cây to để đón gió chứ.

Người ngã theo chiều gió cũng rất nhiều, thế nhưng nếu không làm như vậy lại biến thành một loại khác, cho nên chỉ bảo Vũ Tình thay ta đem tặng một vài món đồ trang sức sang đó.

Mấy ngày nữa là đến mồng tám tháng chạp rồi, bắt tri bắt giác đã bước sang mùa xuân. Năm nay đông chí bởi vì miếu tế Khiêm Hàng Sơn vẫn chưa được tu sửa xong cho nên buộc phải hủy bỏ chuyện này, mấy ngày trước đây nghe nói đã được tu sửa xong, hoàng hậu đã dự định sẽ tế thiên cầu phúc vào ngày tám tháng chạp này, còn tính ở miếu nhỏ giữa sườn núi Khiêm Hàng Sơn nấu cháo, cũng là để cầu năm sau mưa thuận gió hoà, cầu Tổ Quốc muôn đời hưng thịnh.

Thế nhưng hiện tại hoàng thượng không còn chú tâm đến triều chính, tuy nàng là hoàng hậu, lại không thể can thiệp chuyện của hoàng thượng, việc này cũng không nhận được thánh chỉ.

Rất nhiều cung phi cũng bắt đầu chuẩn bị lễ mừng năm mới, Liên Tâm Doanh Tâm cũng có thể tiến cung trong lễ đón năm mới này, nhờ vậy ba người chúng ta mới có cơ hội gặp mặt hiếm hoi. đây có lẽ là chuyện khiến ta vui vẻ nhất.

Mười bảy Tháng chạp, A Phúc đi tới Đào Chúc cung, nói là hôm nay là sinh nhật Vũ Thục Dung, buổi tối hoàng thượng sẽ mở tiệc mừng sinh nhật Vũ Thục Dung tại Ương Mộc cung, tất cả mọi người đều phải đến.

Tất nhiên ta buộc lòng phải nhận lời, thoáng chốc lại đến cuối năm, vốn không muốn phô trương thái quá, tiệc mừng sinh nhật này vốn làm càng đơn giản càng tốt, nhưng khi nhìn thấy ý tứ của hoàng thượng thì lại làm thành cực lớn.

Hôm nay ta vốn cũng không phải là diễn viên, chỉnh trang trang phục cho đẹp cũng chỉ là làm nền, hơn nữa có lẽ sẽ bị người khác oán niệm, ngược lại chỉ nâng đỡ bản thân càng đơn giản càng tốt.

Chiếc quần màu cánh sen hồng, bên trên mặc chiếc áo thêu hồ điều đang bay lượn, bên ngoài khoác áo lông cáo xám bạc. Tóc cũng được bới đơn giản, kết thành kiểu điệu mã kế. Trên búi tóc điệu mã kế cài mấy cây trâm. Trang điểm đơn giản như vậy nào giống như chuẩn bị tham gia yến hội chứ? ngược lại chỉ giống như đến thăm người thân bình thường mà thôi.

“Nương nương ăn mặc như vậy... quá đơn giản rồi.” Đoàn Nhi nhú mày một cái nói.

“Không cần, như vậy cũng rất tốt. Đoàn Nhi, tay nghề càng ngày càng tiến bộ rồi, kiểu tóc điệu mã kế này búi rất khéo.” Ta vuốt mặt của Đoàn Nhi cười nói.

Đoàn Nhi thở dài nói: “Nô tỳ muốn vấn cho nương nương kiểu tóc phi thiên, nương nương mà búi kiểu tóc phi thiên nhất định sẽ đẹp giống như tiên nữ trên trời vậy.”

Ta không có nói nữa, ngồi trên mã xa đi đến Ương Mộc cung.

Ương Mộc cung, ca múa mừng cảnh thái bình, đèn đuốc sáng trưng, bởi vì là lễ mừng sinh nhật mà khách được mời đến đều là Tẩn Phi trong hậu cung và một vài Vương gia công chúa. Ta chưa từng thấy qua Ương Mộc cung phồn hoa như vậy, ngay cả lễ mừng năm mới cũng không được trang hoàng rực rỡ thế này, vừa bước vào đại điện đã nghe thấy tiếng đàn sáo nhộn nhịp bên tai, mỹ nhân múa hát xem không hết. Ngồi ở giữa chính là Vũ Thục Dung đang nằm trong lòng của hoàng thượng.

Trước mặt mọi người mà làm chuyện như vậy cũng khiến người nhìn thấy ngượng ngùng không dám nhìn thẳng.

A Phúc liếc mắt thăm dò nhìn ta, cười tươi dẫn ta đến chỗ ngồi của mình, người ngồi bên cạnh ta chính là Hoa Hiền Phi, trước đó vài ngày Vũ Thục Dung còn ở dưới quyền của nàng ta, hôm nay Vũ Thục Dung bước vào trong đại điện Ương Mộc cung này lại ngồi ở vị trí trung tâm nhất, hơn nữa còn đang nằm trong lòng nam nhân chí cao vô thượng.

Nàng ta liếc mắt nhìn ta một cái, bắt đắ dĩ thở dài, uống một ngụm rượu nhưng không nói dù chỉ một lời.

Tuy rằng cung điện phồn hoa, tiếng nhạc cùng tiếng hát huyền ảo như thế cũng không che lấp được bầu không khí trầm lắng, hầu hết mọi người đều có vẻ không vui, nhưng bầu không khí trầm muộn này chẳng bao gồm hai người đang ôm nhau ở phía trên cao. Đông Phương Nhiều Nhiều cười quyền rũ, lúc cao hứng thì hớp vài ngụm rượu, uống xong, say say ngã vào trong lòng hoàng thượng.

Nàng ta đang nằm trong tay tất cả khát vọng của hầu hết các cô gái trong thiên hạ này.

Hoàng thượng cứng chịu nhìn nàng, ôn nhu giống như làn nước ấm.

Cảm giác ghen tỵ này thật sự không dễ chịu chút nào, trong lòng giống như có mấy ngàn mấy vạn con kiến đang bò, gặm nhấm, đau đến mức không thể thở được.

73. Chương 73: Tỳ Bà Nói Hộ Cối Lòng [3]

Rượu qua ba tuần, chơi đùa thỏa thích rồi, chẳng biết Vũ Thục Dung đã uống bao nhiêu rượu. Hai gò má ửng hồng, nàng liên tục cười, cười mãi, cười đến mức run rẩy hết cả người, khiến người ta không đành lòng nhìn thẳng. Có lẽ do nàng ta không hiểu cấp bậc lễ nghĩa, có lẽ bản thân chưa được học bài đồ kỵ.

Bỗng nhiên, Vũ Thục Dung đứng lên. Cởi áo lông cáo của mình ra, bên trong áo lông cáo là một bộ áo quần ngực thêu hoa văn vàng, phía dưới là váy rất ngắn, có tua rủ xuống vẫn chưa dài tới đầu gối, tóc dài búi lên, rũ xuống. Cười quyến rũ, từ trên đài cao đi xuống, chân không mang giày mà đeo vòng chuông, mỗi bước đi tiếng chuông thanh thúy lại ngân lên.

Các Tần Phi xung quanh thẩn thốc ngược nhìn, bàn luận xôn xao, toàn là những lời đay nghiến không thể chịu được, khi nàng ta bước xuống thì ném về phía ta một cái liếc mắt đầy kiêu ngạo, đắc ý vô cùng, ánh mắt khinh miệt, như là một con dao sắc bén đang cắt xéo dày vò thịt của ta.

Bỗng nhiên tiếng đàn nhị vang lên, tiếng đàn du dương lan tỏa khắp cung điện, trong nháy mắt hoàng hôn trên sa mạc, bóng hình màu vàng nhạt lả lướt, cánh tay trắng ngần đong đưa, hòa theo nhịp điệu của nàng, tiếng chuông ngân vang, những âm thanh leng keng thánh thót nhịp nhàng, như là tiếng lục lạc từ phương xa vọng lại.

Mỗi một cái động tác của nàng đều tinh tế đẹp đẽ, tiếng chuông ngân nhịp nhàng đúng điệu, nàng lắc lư vòng hông, xinh đẹp uyển chuyển như rắn nước, khẽ nghiêng đầu nhìn lại nở nụ cười tà mị, mị hoặc chúng sinh. Nếu như nói Triệt phi trước kia giống như tiên tử xuất trần, vậy thì nàng ta chính là yêu tinh, chỉ cần một cái liếc mắt cũng đủ câu hồn đoạt phách. Đôi môi đỏ thắm, chân mày như thêu, hông uyển chuyển mềm mại uốn lượn như măng xà, dường như khắp thiên hạ đang phục tùng dưới nụ cười của nàng.

Nhớ lại bài ‘vũ y khúc’ thuở nhỏ được tiên sinh chỉ dạy, trong đó có câu: “Phù dung yếu diệu thuật tha, cảnh dương liễu đung đưa trong làn gió (Bài “Vũ Y Khúc” – Ôn Đình Quân. Nguyên văn: Phù dung lục nhược ứng nan địch, dương liễu phong đào bất tự trì.). Trước đây luôn luôn nhớ tới Ôn cô nương, cảm thấy nữ tử tài năng giống như nàng vậy đã làm nổi bật ý nghĩa của hai câu này, mà đến hôm nay, mới biết được nữ nhân như thế mới có thể tương xứng.

Điệu múa dừng lại, hơi thở của nàng có chút hỗn loạn, hoàng thượng cầm áo lông cáo của nàng ta bước xuống khoác lên người của nàng.

“Cẩn thận đừng để bị cảm lạnh.” Chàng tỉ mỉ chăm sóc nàng ta, sửa sang lại mái tóc. Vẫn ôn nhu như vậy, đáng tiếc người được hưởng lại không phải là ta.

“Cảm tạ lục lang.” Lục lang, nàng gọi chàng là lục lang. Nhớ đến vành tai và tóc mai chạm vào nhau, thanh âm lời nói nhỏ nhẹ, từng tiếng hô hoán từng tiếng mặc niệm. Ta nhẹ nhàng đứng lên xoay người rời khỏi.

Coi như ta say rồi, uống liên tục hy vọng sau khi say rượu, mắt sẽ không còn nhìn rõ cũng không nhìn thấy tình cảm ngọt ngào của hai người họ. Thế nhưng vì sao ánh mắt vẫn còn khắc sâu từng cử chỉ lời nói ân cần của họ như vậy?

Ta một mình rời khỏi nơi đó, mới bước đi được mấy bước thì Hoa Hiền Phi đã chạy theo, Thu Tể đỡ lấy ta, ta biết rõ mình đã đứng không vững nữa rồi, vì sao còn nhìn thấy rõ bọn họ như vậy?

Hoa Hiền Phi tiến lên đỡ ta: “Muội muội, sao hôm nay lại uống nhiều như vậy?” Nàng ân cần hỏi han.

“Tỷ tỷ mau quay trở về đi, tránh để người khác nhìn thấy chúng ta cùng đi ra, lại đàm tiếu.”

“Có gì thì nói đi, miệng người đời sao quản hết được, hơn nữa, nán lại ở trong đó làm gì? xem bọn họ thân mật hay sao?” Nàng thở dài một hơi, nói tiếp: “Ta đã cần dặn cung nữ ở đó bảo muội say rồi, ta đưa muội hồi cung, nếu như họ muốn đàm tiếu cũng chẳng có gì để đàm tiếu, muội chớ lo lắng. Thu Tề, nhanh lên, phụ ta cùng đỡ nương nương của các người quay về.”

Từng cơn gió thổi qua người cũng giúp ta thanh tỉnh hơn nhiều, từng trận gió gào thét ở bên ngoài vọng vào trong tai của ta, hóa ra những lời tâm tình cũng giống như làn gió, một khi đi qua sẽ không trở lại, mà thời gian lại như làn khói, phiêu diêu mịt mù tiêu tán.

Chàng đã không còn là của ta nữa rồi.

Chàng đã có niềm vui mới, đã quên mất ta rồi, lời thề ước cả cuộc đời này cũng trôi đi mất, không còn nữa.

74. Chương 74: Tỳ Bà Nói Hộ Cối Lòng [4]

Đoàn Nhi, Vũ Tình nhìn thấy ta về đến, đáng vẻ lắc lư say khướt, vội vàng bước qua nghênh đón.

Bụng đến cho ta chén canh giải rượu, bắt ta uống cạn. Mơ mơ hồ hồ uống hết, rồi ngã lăn xuống giường không biết trời trăng mây nước là gì nữa.

Hình như mơ một giấc mơ thật dài, mơ thấy Sùng Lang đến, chàng ngồi ở bên giường của ta, vuốt ve khuôn mặt của ta, vỗ về mái tóc của ta, vẫn đau lòng nhìn ta như ngày xưa. Ta muốn đứng dậy, chàng lại nhẹ nhàng ép ta nằm xuống, khẽ lắc đầu.

Vẫn dịu dàng ôn nhu giống như trước kia vậy.

Hình như chàng còn nói rất nhiều, rất nhiều chuyện với ta, rồi đột nhiên ngừng lại, không nói gì nữa.

Chàng xoay người muốn đi, ta nắm được ống tay áo của chàng, là mơ sao? Vì sao trong giấc mơ chàng vẫn muốn ra đi, không thể để ta điên cuồng một lần sao? không thể để ta dưng cảm một lần hay sao?

“Chàng đừng đi, ở lại đây được không? hôm nay đừng đến chỗ hoàng hậu cũng đừng đến Vũ Thục Dung, hãy ở lại với thiếp, có được không? có được hay không?” Ta khẩn cầu, cầu xin chàng một chút ảm áp.

Chàng dừng lại, ngồi xuống bên giường của ta: “Ta sẽ không đi, ở lại đây với nàng.”

Ta nhào vào lòng chàng, khóc nức lên: “Chàng có biết thiếp rất sợ bóng đêm không? chàng có biết thiếp lạnh lẽo cỡ nào không? chàng có biết đã bao đêm thiếp nằm khóc thầm, đã bao lần mơ thấy chàng đến đây?” Ta vừa khóc vừa kể, chàng nhẹ vuốt ve sống lưng của ta, an ủi vỗ về.

Giấc mộng này thật đẹp, đẹp đến mức khiến ta trầm luân quên cả hô hấp, chỉ mong có thể ở trong mộng không cần tỉnh lại, cứ thế ngủ thật say, mãi ở trong giấc mộng này, cho dù chết cũng cam tâm tình nguyện.

Giấc ngủ này thật dài, khi tỉnh lại thì cơ thể quá mệt mỏi, đầu cũng đau buốt.

Thu Tề thấy ta vẫn không dậy nổi, phải đi đến bẩm báo với hoàng hậu rằng ban đêm hôm qua ta bị nhiễm phong hàn, hoàng hậu dặn dò hai câu thì thôi.

Ta hỏi, có phải đêm qua Sùng Lang đã đến đây hay không, bọn họ đều lắc đầu nói không có.

Thu Tề nói ta đêm qua nằm mơ, suốt đêm nói mơ rất nhiều, ta cũng chỉ cười cười cho qua,. Đoàn Nhi nói, cười thật là khổ.

Hình như từ khi ta biết chàng, chính là lúc bắt đầu đau khổ.

Mới đó đã đến cuối năm, một năm lại trở thành quá khứ, khổ đau vui sướng cũng đã qua hết rồi, chỉ còn mong ước cho năm sau, tất cả được bình an. Ta chấp hai tay thành chữ thập, lặng lẽ khẩn cầu, không cầu điều chi chỉ cầu một năm khỏe mạnh.

Đèn lồng đỏ tỏa ánh sáng lung linh, có một lần trang hoàng cho toàn bộ Tổ Cung, một quang cảnh sắc hồng kiều diễm rất đẹp mắt. Cuối năm thì Hoa Hiền Phi có ghé qua một lần, hoàng hậu cũng phái người đến một lần, bởi vì ta còn đang bệnh, không tiện bước chân ra bên ngoài. Ngay cả những buổi tiệc cuối năm cũng không đến tham dự.

Thay vì nói là bệnh, thì bản thân cũng phải thừa nhận rằng, mình không muốn lại nhìn thấy cảnh hai người họ tình chàng ý thiếp.

Nghe nói, ở trong bữa tiệc tối, hoàng thượng tuyên cáo đại xá thiên hạ.

Bởi vì Vũ Thục Dung mang thai. Hai tháng.

Đây đúng là một chuyện đáng mừng nhất, đã lâu đã rất lâu rồi trong hậu cung này cũng không có tin vui như vậy. Hậu cung của hoàng thượng vẫn còn vắng vẻ, chỉ có ba hoàng tử, tam hoàng tử nhỏ nhất chỉ mới một tuổi rưỡi, mà mẫu thân của tam hoàng tử là La Thục Nghi cũng nhờ sinh hạ được đứa bé này mà thăng chức từ Tu Dung lên thục nghi.

Không khó nhận ra, lần này Vũ Thục Dung có thai chắc chắn sẽ được hoàng thượng trọng thưởng, lại mọi câu hỏi, quả nhiên hoàng thượng sắc phong làm chiêu dung, giờ đã đồng phẩm cấp với ta.

Dáng vẻ của Thu Tề có vài phần lúng túng, ta trấn an nàng, nói là sinh tử có mệnh phú quý ở trời, trời đã không cho thì không thể cưỡng cầu, hoàng thượng yêu mến nàng, đó chính là phúc khí của nàng ấy. Tấn chức cũng là chuyện đương nhiên mà thôi.

Các đại thần cũng nói, Vũ Thục Dung là kẻ gây tai họa, hoàng thượng đã không còn để ý đến chuyện triều chính, không hề vào triều. Mặc dù Tổ Quốc an bình không có đại sự, thế nhưng nếu vẫn tiếp tục như vậy, sẽ làm các nước khác có cơ hội dòm ngó.

Đối với chuyện như vậy, hoàng thượng vẫn không mán để tâm đến, hai thế lực đại thần lớn trong triều đều lên tiếng khuyên can, thậm chí còn bị hoàng thượng trách phạt nặng.

Ai chẳng có lúc yêu đến tận xương tủy, tại sao lại vội vã đem tất cả trao cho nàng ấy như vậy?!!

75. Chương 75: Hoa Đào Ử Rủ, Mưa Dầm Rả Rích [1]

Khí trời dần ấm lên, đã qua hai tháng, tiết trời lại sáng trong, tinh thần cũng thêm khoan khoái.

Tuyết đầu mùa đã tan, hoa đào đẹp lung linh.

Có lẽ do nguyên nhân là thay đổi y phục theo mùa nên mấy ngày nay, người ta luôn khó chịu, ngày nào đầu óc cũng mơ hồ không tỉnh táo, thời tiết mùa xuân khiến người ta dễ mệt mỏi âu cũng là chuyện thường tình, ngược lại chính là những ngày tháng vô nghĩa chán chường, bình thường ngoài ngủ ra cũng chẳng biết làm gì.

Thế nhưng cũng không thể coi là bệnh, cho nên cũng không cần mời ngự y đến chữa bệnh, bốc thuốc. Thỉnh thoảng thấy vui vẻ, thì đến Ngự Hoa Viên đi dạo một chút, suốt ngày chỉ ngủ và ngủ khiến người cũng muốn nhào ra, những đóa hoa đào nở rất đẹp, đẹp như nhan sắc mỹ nhân, trong trắng lộ hồng, hơn nữa mềm mại như vậy, chỉ cần chạm nhẹ đã vỡ tan, không khỏi dấy lên lòng thương tiếc.

Trước sau nào thấy bóng người, hoa đào năm ngoái còn cười gió đông. (Nguyên văn: Nhân diện bất tri hà xứ khứ, đào hoa y cựu tiếu đông phong).

chẳng qua là làm sao thoát khỏi cảnh họa rụng phải rơi xuống đất, giống như chim yến quen đường về tổ mà thôi. Một năm lại một năm, năm cũ qua đi năm mới lại đến cứ thế xoay chuyển, từng chút một tiêu tan, lòng từng chút một chết đi. đại khái chính là nói đến những thứ mà người con gái trong đình này có.

Xa xa truyền đến tiếng cười của thiếu nữ, giống như chuông ngân, bất chợt nghĩ đến người con gái đó hiện giờ đang rạng rỡ nhất. Nhìn kỹ lại, quả nhiên là như thế. Nàng ấy nhìn thấy ta, tươi cười hơn hớ bước đến.

“Đây có phải là Xu chiêu nghi tỷ tỷ không?” Nàng ăn mặc bộ quần áo màu đỏ hạnh, váy bách hoa, bên ngoài khác chiếc áo choàng màu trắng ngà, trên búi tóc kiểu đọa mã kể cài trâm hoa trâm châu, hòa với sắc xuân càng làm tăng thêm vẻ kiều diễm. Bốn tháng rồi, giờ đã nhìn thấy rõ bụng của nàng nhô lên: “Muội muội thân thể bất tiện, không tiện hành lễ với tỷ tỷ, tỷ tỷ chớ nên trách tội.” Nàng kiêu ngạo nói.

“Muội muội thân thể quý giá như vậy, nếu thỉnh an với tỷ tỷ, tỷ tỷ làm sao nhận nổi lễ này chứ? Muội muội đến ngắm hoa sao?” Ta cười trả lời.

“Đúng vậy. Muội muội thích hoa đào. cánh hoa đỏ thắm nhìn thấy ấm lòng.” Nàng mỉm cười, trong đôi mắt nồng đậm vẻ quyến luyến.

“Nếu thích thì chuyển hai cây về trong cung là được, cũng tiện ngắm nhìn.”

“Nếu cô đơn chiếc bóng cũng không hay.” Ánh mắt của nàng bỗng nhiên thoáng u buồn, ngược lại còn nói: “Huống hồ, bốn cung còn đang mang thai, nghĩ nhiều hương hoa cũng không tốt cho đứa bé trong bụng.”

“Muội muội cẩn thận là phải, bây giờ vẫn còn là mùa xuân, thế nhưng khí trời vẫn còn hơi lạnh, muội muội cẩn thận kéo nghiêm phong hàn. Bốn cung còn có việc, đi trước.” Ta xoay người dẫn các cung nga quay về cung, rời khỏi đó.

Vốn tưởng rằng sau khi chạm mặt Vũ Thục Dung, tự ta nhúng nhường rời khỏi đó sẽ không có chuyện gì, không ngờ vừa hồi cung không bao lâu thì A Phúc đã đến. Sắc mặt hơi ngưng trọng, nói đến truyền chỉ.

Mà những gì tuyên trên thánh chỉ khiến ta kinh ngạc không thôi, thánh chỉ viết hôm nay ta kiêu ngạo tự đại trước mặt Vũ Thục Dung, buông lời ác ý với nàng ta, thậm chí lấy thân phận nhập cung trước để trách phạt nàng ta quỳ nửa canh giờ. Khiến hoàng thượng nổi giận, hạ lệnh bắt ta phải chuyển đến Vũ Di Cung ngay trong hôm đó.

Vũ Di Cung, chính là lãnh cung, trong lòng các phi tần ai ai cũng hiểu rõ điều này.

Ta tự thấy buồn cười, những lời bị đặt trắng trợn đáng buồn cười như vậy làm sao có thể chịu đựng được, ta yêu cầu muốn được gặp hoàng thượng, mà A Phúc chỉ khuyên ta, dàn xếp ổn thỏa, hoàng thượng chắc chắn sẽ niệm tình xưa, không bao lâu nữa sẽ cho ta quay trở về. Ta ép A Phúc nói cho ta biết hiện tại hoàng thượng đang ở đâu, sau đó sai người ai bài mã xa, trực tiếp đi đến đó.

Ta vội vã bước xuống xe ngựa, xông thẳng vào Hoàn Thục Đường. Thị vệ nhìn thấy ta đến, cũng không dám thẳng tay ngăn cản sợ làm tổn thương đến ta. Ta đẩy cánh cửa đại môn, nhìn thấy hoàng thượng và Vũ Thục Dung đang quần quýt với nhau, ngọt ngào không dứt.

Vũ Thục Dung phát hiện ta tới, nép sát vào lòng hoàng thượng thêm một chút, trốn tránh không dám nhìn ta. Thậm chí hai mắt đầm lệ, cay nghiệt thị uy với ta. Mà hoàng thượng phát hiện người vào là ta, hơi ngăn ra một chút rồi lập tức lộ ra vẻ mặt không hài lòng.

Hoá ra, tình yêu của đế vương, chỉ đơn giản như vậy.

Nếu như đã từng một lần lừa dối là để che chở, ta có biết bao nhiêu hy vọng lần này cũng là thế. Đáng tiếc, thời khắc chàng ôm chặt nữ nhân kia vào trong lòng là biết, thiên trường địa cửu ấy vô duyên cùng chúng ta.

76. Chương 76: Hoa Đào Ử Rủ, Mưa Dầm Rả Rích [2]

“Nàng tới đây làm gì?” Chàng hỏi.

“Có một số việc thiếp không rõ, đến xin bệ hạ chỉ giáo.” Ta quỳ xuống hành lễ.

“Ai cho phép nàng vào?” Chàng không trả lời, nhìn đám thị vệ đang đứng chung quanh.

“Là thiếp tự ý xông vào. Bệ hạ đã từng nói...”

“Nói cho phép nàng tùy ý ra vào Hoàn Thục Đường sao?” chàng nhẹ nhàng cười, nói tiếp: “Như vậy hiện tại thu hồi. Từ nay về sau không cho phép nàng bước chân vào Hoàn Thục Đường nữa bước!”

Ta hít sâu một hơi, sau khi trấn định lại tâm tình kìm nén không để nước mắt chảy ra.” Thiếp chỉ muốn biết thiếp đã phạm phải tội gì, để bệ hạ phải hạ chỉ đưa thiếp vào Vũ Di Cung?” Ta hỏi, giọng nói kiên quyết.

“Trẫm đã nói rất rõ, trẫm ghét nhất đó là thủ đoạn tranh thủ tình cảm. Hơn nữa hiện tại Nhiều Nhiều đang mang thai, Nếu như xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn, nàng gánh tội nổi không?”

Dục gia chỉ tội, hà mắc vô từ.

“Nếu thiếp nói mình chưa từng làm những chuyện đó, bệ hạ tin sao?” Ta ngẩng đầu nhìn ánh mắt của chàng, chàng quay đầu sang chỗ khác, không nhìn nữa ta.

“Nàng nói trẫm trách oan cho nàng sao?”

“Thiếp không dám.”

“Cần gì phải lo nhiều như vậy? Nhiều Nhiều sao có thể đem đứa bé trong bụng ra đùa bỡn với trẫm?”

Hóa ra ngay từ mới bắt đầu ta nhất định phải mang tội danh kia: “Thiếp đã biết... Thiếp xin cáo lui.” Ta xoay người rời đi, không nhìn dáng dấp kiêu ngạo của nữ nhân kia nữa, không cần suy nghĩ đến những lời nói gây tổn thương người ấy nữa.

Đứa bé... từng mong mỗi có một đứa bé biết bao, có lẽ chỉ có đứa bé ấy mới thuộc về mình.

Trở lại trong cung, nhắc nhở Thu Tễ chuẩn bị đồ đạc, mau chóng chuyển đến Vũ Di Cung. Đồ dùng cũng ít, chưa đến nửa ngày thì đã thu dọn xong xuôi, sợ sau khi rời khỏi Đào Chúc cung rồi sẽ không còn ai chăm nom, cho nên đi cùng ta cũng chỉ có Tích Hồng, Thu Tễ, Vũ Tình còn có Đoàn Nhi. Những thứ khác cứ lưu lại bên này, có gì phải chịu tội đi theo ta.

Hoàng thượng cũng coi như đã nhân từ rồi, trước đó đã phái người đến quét tước Vũ Di Cung. Chỉ là vắng lặng không được ấm áp như những nơi khác mà thôi. Cũng bởi vì có liên quan đến lãnh cung, nên không có lấy một cọng hoa cỏ, mùa xuân lại đến rồi, vài ba cây cỏ dại mọc dọc theo bên tường càng làm cho quang cảnh thêm phần thê lương.

Sức khỏe trong thời gian này càng lúc càng không tốt, ta ăn không được nhiều thứ, lúc nào cũng thấy buồn nôn. Thu Tễ bảo cần phải mời ngự y đến khám bệnh cấp thuốc cho ta, chỉ là nào có ngự y nào nguyện ý chạy đến chăm lo cho một phi tần bị đày vào lãnh cung. Chẳng phải muốn tìm xui sao?”

Thu Tễ vì ta nay đến ngự y viện, chịu không ít ánh nhìn lạnh nhạt, trong lòng lại áy náy không yên, rốt cuộc chỉ có Lô Kỳ Điều lúc trước luôn chuẩn bệnh cho ta là nguyện ý đến xem bệnh.

Ngược lại cũng là một người biết ơn tất báo, vốn dĩ chỉ là một y quan nho nhỏ đến mức không thể nhỏ hơn trong ngự y viện, hiện tại lại đắc tội thêm không ít ngự y.

“Chúc mừng nương nương, là hỷ mạch.” Ông ta đứng lên, làm lễ, chúc mừng ta. Vẫn phong thái cách xa người khác cả vạn dặm.: “Trong khoảng thời gian này bớt ăn đồ lạnh, thức ăn cay, thân thể nương nương vốn kém. Không nên mệt mỏi quá độ. Thần sẽ kê một đơn thuốc dưỡng thai, dù sao dùng thuốc cũng là hại thân.”

Nghe nói như thế, trong lòng ta không khỏi vui vẻ. Nhưng lại phát hiện bị thương sâu muộn, quả là phúc mỏng, đứa bé đầu thai vào một cung phi đã bị đày vào lãnh cung là ta đây.

“Nô tỳ đi báo với hoàng thượng.” Vũ Tình rất vui vẻ, thoắt cái đã chạy ra ngoài. Hoàng thượng biết nhất định sẽ hài lòng, mà chúng ta có thể thuận lợi quay trở về.

“Bào thai đã hơn hai tháng, trong khoảng thời gian này nương nương cần phải cẩn thận. Chắc là do cơ thể nương nương vẫn luôn suy yếu cho nên không phát hiện ra?” Ta lấy tay vỗ về bụng của mình, đứa bé đến quá bất ngờ, khiến ta trở tay không kịp, nhưng vẫn rất vui mừng.

Ta phải bảo vệ nó thật tốt, từ nay về sau, ta đã không còn đơn độc.

77. Chương 77: Hoa Đào Ủ Rủ, Mưa Dầm Rả Rích [3]

“Nương nương, trong khoảng thời gian này hoàng thượng tương đối bận rộn, ngài đừng đợi nữa.” Ở lại Vũ Di Cung cũng gần một tháng, chàng cũng không sai người đến hỏi thăm dù chỉ một lần, Chỉ là phái thêm mấy cung nữ thái giám đến hầu hạ, còn có thêm chút đồ thường dùng.

“Bạn sao?” Là bạn thật, như vậy cũng tốt. Thai đã hơn ba tháng rồi, bụng cũng bắt đầu lộ ra, chỉ hơi nhô lên một chút, chẳng qua trời vẫn còn se lạnh, nên vẫn chưa thấy rõ ràng. Đứa bé này quả thật làm người ta phải lo lắng, nôn nghén chỉ có mấy ngày là hết rồi, nhưng lại ham ngủ, có điều như vậy cũng không đáng ngại.

“Nương nương...” Đoàn Nhi luôn nhẹ nhàng gọi ta, nàng còn nhỏ như vậy, vậy còn đang trong tuổi ham chơi, lại phải chịu cảnh vậy trong bốn bức tường này cùng với ta.

“hửm?”

Nàng chu môi, nhỏ giọng nói: “Nương nương đã lâu rồi chưa trang điểm... nếu thánh thượng đến, nhìn thấy nương nương như vậy lại lo lắng thở dài.” Ta cười khổ, nàng cúi đầu không nói.

“Đứa bé ngọc này, chàng sẽ không đến đây đâu?” Thế nhưng, đứa bé này đến cũng thật kỳ diệu đi?”

“Sẽ, sẽ. Ngày ấy nương nương uống rượu say, thánh thượng cũng đã...” Nàng vội đưa tay che miệng mình, cứ như vừa nói sai điều gì.

“Nói tiếp. Ngày đó chàng đến?”

“Nương nương...” Nàng khổ sở gọi.

“Nói. Nói cho ta biết, Đoàn Nhi. mau nói tất cả cho ta biết, ta là chủ tử của ngươi!”

Đoàn Nhi sắp khóc, xoắn chiếc khăn tay đang cầm trên tay, không biết làm sao bây giờ.”Ta đáp ứng người, những gì người nói cho ta, ta tuyệt đối không nói cho người khác biết, có được không? nói cho ta biết có được không?”

“Hôm nương nương uống say, sau khi đỡ nương nương về phòng nghỉ ngơi, một lúc sau nô tỳ chợt nghe trong phòng có tiếng động, vừa mở cửa nhìn vào, đã thấy bệ hạ ôm ngài ngồi ở bên giường, ngài một mực khóc, miệng không ngừng nói điều gì đó, bệ hạ ra hiệu bảo nô tỳ lui xuống. Đến lúc bệ hạ ra về còn cẩn thận căn dặn nô tỳ tuyệt đối không được nói chuyện này với bất cứ ai, không được nói là bệ hạ đã đến đây...” Thanh âm của nàng càng ngày càng nhỏ, hóa ra hôm đó không phải là mộng, hóa ra chàng thật sự đến đây. Vì sao, vì sao không cho ta biết? Lẽ nào chuyện này lại là khởi đầu của một câu chuyện khác? Mà tất cả mọi chuyện đều nằm trong tầm tay của chàng, nhưng vĩnh viễn không rõ tại sao phải như vậy.

Trong đầu ta không ngừng suy nghĩ như thế, ta muốn đi gặp chàng, hỏi chàng, muốn chàng nói rõ cho ta biết, ta cũng muốn nói cho chàng biết, vì chàng ta có thể làm tất cả mọi thứ, xin chàng đừng tiếp tục lừa dối ta.

“Nương nương, Nương nương muốn đi đâu!” Đoàn Nhi bỗng nhiên gọi ta lại: “Van cầu ngài, ngài đừng đi, bệ hạ sẽ giết nô tỳ. Van xin ngài. Cầu xin ngài!” Nàng ta quỳ trên mặt đất, đôi tay giữ chặt lấy gấu quần của ta, khóc nức lên.

Đúng vậy, là ta quá kích động rồi, đi hỏi, thì có được chi? cứ Thuận theo tự nhiên nhé.

“Ta không đi. là ta quá xúc động, ngươi đừng khóc, xuống nhà bếp hỏi xem có gì ăn được không? ta đói bụng rồi.” Ta đỡ đầu của nàng trấn an cười nói.

“Vâng...” Nàng ta đáp.

“Đi thôi, đi thôi!” Ta cười phất tay nói với nàng.

Nàng ta lưu luyến bước đi, ta cầm lược lên ngồi xuống trước bàn trang điểm chải đầu, từ từ búi tóc lên, mái tóc ta vẫn dài như vậy, chàng từng nói mái tóc của ta là đẹp nhất.

Cầm lên cây trâm ngọc mà chàng từng ban thưởng cho ta, cài lên trên mái tóc dài. Sắc mặt hơi tái nhợt, bèn nhấn thêm chút phấn, tô thêm chút son, gương mặt trở nên tươi tỉnh hơn nhiều.

“Nương nương, nhà bếp làm chút mì, cho dọn đến đây hay là ngài ra ngoài ăn?” Thu Tề đẩy cửa bước vào trong phòng của ta, nhìn thấy ta đang trang điểm, khẽ nở nụ cười: “Như vậy đẹp hơn nhiều rồi.”

Chờ chàng, phải tin chàng.

78. Chương 78: Hoa Đào Ủ Rủ, Mưa Dầm Rả Rích [4]

“Nương nương! Nương nương! Bệ hạ tới!” Ta đang thêu một cái yếm, nghe có người thông báo như thế, giật mình buông tay, chiếc yếm rơi xuống đất. Thu Tề đỡ ta đứng lên, sắp sau tháng rồi, bước đi cũng hơi khó khăn, ta từ từ đến bên cạnh cửa chờ chàng tiến vào.

“Thiếp tới chậm, thỉnh an hoàng thượng.” Chàng đưa tay nâng ta dậy.

“Nàng đang mang thai, không cần đa lễ.” Chàng gầy.

“Đa tạ hoàng thượng quan tâm, còn nhớ đến thiếp.” Ta khách khí nói.

“Chỗ này tuy vắng lặng xa cách nhưng lại là nơi dưỡng thai tốt.” Có chút xấu hổ, có chút mù quáng, chàng cũng không biết nói điều gì cho phải: “Sắp sáu tháng rồi.” Chàng vuốt bụng của ta.

“Ừ. Vũ Thục Dung, sắp lâm bồn rồi...” Ta nhỏ giọng hỏi.

“Ừ.”

Nhìn nhau không nói gì.

“Trẫm đi về trước. Nàng nghỉ ngơi đi...” Chàng nói, sau đó xoay người rời đi.

“Bệ hạ, nương nương khi nào có thể trở về cung.” Đoàn Nhi bỗng nhiên mở miệng hỏi. Phát hiện mình lỡ lời vội vàng quỳ xuống đất: “Nô tỳ có tội, xin hoàng thượng tha mạng!”

“Người bảo hộ chủ tử của mình, có tội gì. Bên ngoài rất loạn, ở đây yên tĩnh thanh tịnh, chăm sóc chủ tử nghỉ ngơi cho tốt là được rồi.” Sau đó xoay người rời đi.

Giống như là một giấc mộng, đến rất vội, đi cũng vội.

Ta thở dài một hơi, lại tiếp tục thêu cái yếm của ta. ta thêu lên đó một cây lựu, bất luận là bé trai hay gái đều được, bình an cát tường còn quan trọng hơn bất cứ điều gì khác.

“Nương nương, bệ hạ sai nội vụ phủ mang đồ tới.” Thu Tề nói.

“Ừ.” Cho dù là vật gì ta cũng không có tâm tình để ý đến.

“Tặng nương nương đôi ngọc như ý, đôi vòng tay phỉ thúy, mấy cái ngọc trâm băng ngọc, và một ít thuốc bổ tốt nhất, còn có gấm vóc lụa là, công công mang đồ đến tuyên đọc, bệ hạ nhắc nhở nương nương đừng quá mệt nhọc.” Dem quà tặng để lên trên bàn, chờ ta chọn lựa.

“Ừ. Đẹp mắt không?” Thêu xong rồi, tay nghề thủ công của ta vốn tệ, hiện tại mới phát hiện, vẫn còn dùng tạm được.

Nếu sinh bé gái, ta muốn dạy nàng hát, dạy nàng múa, còn muốn dạy nàng đánh đàn tranh, cùng nàng ngâm thơ ca, nói chuyện phiếm.

Nếu sinh bé trai, ta muốn để nó học võ, để nó đọc sách, học gì cũng được nhưng đừng học chuyện quốc sự, làm nghề gì cũng được nhưng đừng làm hoàng thượng, tỷ như Phất vương vậy, làm một vương gia tự do tự tại chẳng phiền não điều chi càng thêm thoải mái.

Khi mang thai cơ thể thường mệt mỏi, chốn lãnh cung này quả thực thanh tịnh yên bình, cũng không có ai đến thăm hỏi, thỉnh thoảng Hoa Hiền Phi có đến thăm nom một lát, đôi lúc sẽ ngồi cùng ta làm một vài bộ quần áo cho đứa bé sau này.

Nàng ta cũng sống trong tịch mịch, tuy rằng dưới trướng có một đại hoàng tử, cũng có chỗ dựa, nhưng lại ít được hoàng thượng để tâm đến, may mà có đứa bé, hoàng thượng mỗi khi nhớ đến đứa bé cũng ghé qua cung của nàng thăm nhìn đại hoàng tử.

“Mang cây vải màu đỏ thắm đó đến chỗ Hoa Hiền Phi đi!” Bất kể có phải thật lòng tốt hay không thì cũng chỉ có mỗi nàng thường xuyên làm bạn với ta trong khoảng thời gian ta cô đơn nhất.

“Ừ, còn mấy hộp bột phấn này, các người tự chia nhau đi, ta đang mang thai, không thể dùng những thứ này, không có lợi cho thai nhi.” Ta cười nói. Cảm thấy có vài phần ỉu rũ, sau đó xoay người nghỉ ngơi.

Khi thức dậy thấy trời đã tối rồi, chợt nghe bên ngoài có tiếng trò chuyện, tiếng nói rất nhỏ như đang thì thầm điều gì.

“Là ai ở bên ngoài?”

“Nương nương, ngài thức dậy rồi ư?” Vào cửa là Vũ Tình và Thu Tễ.

“Ừ, các người ở bên ngoài nói cái gì đó?” Ngủ nhiều đến mức xương khớp muốn nhão ra rồi.

“Không có việc gì, chỉ nói trong khoảng thời gian này sức khỏe của nương nương tốt hơn nhiều, ăn được ngủ được, lên cân cũng không ít, lại không có người tiến vào đây quấy rầy, thần sắc cũng đẹp hơn nhiều.” Vũ Tình vừa cười vừa nói, ta lắng nghe trong lòng ngược lại cũng hài lòng. Quả thực so với ngày xưa mập không ít.

“Nương nương có thấy đói bụng không? Nô tỳ xuống nhà bếp sai họ dọn thức ăn lên nhé.” Sau đó cười khanh khách xoay người đi ra.

79. Chương 79: Xoay Chuyển Càn Khôn, Dụ Hoặc Quân Vương [1]

Thời tiết âm dần lên, mỗi một cũng dần dần tan biến.

“Nương nương, uống chén tổ yến nhé.” Đoàn Nhi đi tới, mang theo một chén canh tổ yến.

Ta buông chiếc áo bông nhỏ đang làm dở trên tay xuống, cầm lấy chén canh tổ yến trong tay Đoàn Nhi, từ từ uống cạn. Bụng lúc này đã rất lớn, chỉ cần khẽ cử động cũng thấy mệt mỏi vô cùng, thân thể rất cứng kèn, chỉ những lúc trong lòng thấy thoải mái ta mới đi ra vườn hoa dạo một chút, còn lại đều giam mình ngây ngô ở trong phòng.

“Nô tỳ...” Đoàn Nhi ấp úng nói gì đó nhưng lại ngại ngần không dám lên tiếng.

“Chuyện gì?”

“Nô tỳ có thể sờ một chút không?” Nàng ta cúi đầu nhỏ giọng nói.

“Dĩ nhiên là được rồi.” Ta cầm lấy tay nàng đặt lên trên bụng của mình.

“Đứa bé... đứa bé đạp này.” Nàng ta ngạc nhiên nói với ta, “Nương nương hy vọng đứa bé sẽ là hoàng tử hay là công chúa?” Nàng ta ngược mắt hỏi ta.

“Công chúa nhé...” Như vậy có thể cùng chơi đùa với ta.

“Cũng tốt, Nương nương xinh đẹp như vậy, cô bé nhất định sẽ vô cùng xinh đẹp!” Ta nghe nàng ta nói như vậy chỉ cười cười không đáp.

“Tiểu thư!” Đã lâu không nghe thấy có ai gọi ta như vậy, vội xoay người lại thì thấy Liên Tâm đứng ở cửa.

Cứ như vậy trong nháy mắt, ta cảm giác tất cả lời nói đều là dư thừa, nàng ta ăn mặc một thân quần áo màu đỏ thắm, thần thái đã không còn giống như trước đây.

“Tiểu thư...” Mắt của nàng ngập trong nước mắt, khiến cho ta mơ hồ không rõ vì sao.

“Tiểu thư...” Nàng ta chạy tới, quỳ gối chân của ta. “Liên Tâm... Liên Tâm thấy hổ thẹn...” Nàng ta khóc không thành tiếng.

Ta đỡ nàng ta đứng lên “Có gì mà hổ thẹn với không hổ thẹn, ta còn tưởng khi gả người đi rồi sẽ không còn được gặp lại nhau, Giờ gặp nhau thế này đã là phúc khí. Nói những lời đó làm gì?”

Ta vuốt mặt của nàng “Mặt ra không ít, thần sắc cũng khá hơn nhiều, Nếu như người gầy đi, ta nhất định sẽ đi tìm cái tên Phương Húc kia tính sổ!”

“Tiểu thư chớ lo lắng cho nô tỳ, tướng công chăm lo cho nô tỳ rất tốt, hơn nữa còn không ngại xuất thân của nô tỳ, Có điều, sao ngài đang mang thai lại sống ở nơi như thế này?”

“Mà thôi cũng không có gì, ở đây ngược lại thanh tịnh.” Ta vung tay ý bảo những người bên cạnh lui xuống.

“Nô tỳ mới vừa rồi đến tìm ngài, bước vào Đào Chúc cung chỉ thấy bên trong lác đác vài người, hỏi ngài đang ở đâu, bọn họ nói ngài ở chỗ này...” Nàng ta muốn nói lại thôi: “Nếu là một cậu bé, cũng có thể cứu tiểu thư ra ngoài.”

Ta lắc đầu, thở dài: “Ta ngược lại hy vọng nó là một cô bé, sau này sẽ không phải tham gia vào những trận tranh đấu hỗn loạn trong cung đình, gả cho một trượng phu bình thường sống cuộc sống thanh nhàn như vậy sẽ tốt hơn.”

“Kỳ thực, hiện tại sống ở chỗ này một mình cũng là việc tốt.” Nàng ta dừng một chút rồi nói tiếp: “Có chuyện này chắc Tiểu thư không biết, Vũ quý phi kia ở bên ngoài làm xằng làm bậy, hoàng hậu cũng bị nàng ta lật đổ rồi.” Ta lại thở dài không muốn nói nữa.

Có điều, mạng của nàng ta cũng lớn, hải tử tám tháng, náo loạn như thế lại thành ra một tử thai, khóc ngắt mấy ngày, hình như sau này cũng mất khả năng sinh nở, Cho nên hoàng thượng phong nàng ta làm quý phi.”

Ta ngừng công việc đang làm dở trên tay, hỏi nàng: “Hoàng hậu làm cái gì?” Hoàng hậu luôn luôn cẩn thận làm sao lại hành sự lỗ mãng như vậy được!”

“Cũng do nàng ta quá kiêu căng, náo loạn đến tận chỗ hoàng hậu, hoàng hậu sao có thể để nàng ta muốn làm gì thì làm, coi như là quy tắc hậu cung cũng không thể không phạt. Chẳng qua chỉ phạt giữ nàng ta lại cung chép ‘nữ huấn’, nhằm kìm hãm nàng ta mà thôi, cũng đâu phải bắt làm việc nặng nhọc gì, ai mà biết nàng ta lại vì thế mà sẩy thai.”

“Đang yên đang lành sao lại sẩy thai?”

“Không ai biết được nguyên do, có điều chuyện xảy tại trong cung của hoàng hậu nên hoàng hậu trở thành hiềm nghi lớn nhất, đã hạ lệnh cấm không được ra cửa cung. Hoàng thượng nói, việc này phải điều tra rõ.”

“Làm sao người biết được?” Tuy nói như thế nhưng chuyện này cũng có thể chỉ là một lời đồn mà thôi.

“Trong ngoài cung hiện giờ có ai mà không biết, tiểu thư ở chỗ này đã lâu nên không biết cũng là chuyện bình thường mà thôi.”

80. Chương 80: Xoay Chuyển Càn Khôn, Dụ Hoặc Quân Vương [2]

Ta âm thầm đánh giá, cũng không tiếp lời, buông công việc đang làm dở trên tay xuống.

Nhẹ nhàng vỗ về đứa con trong bụng.

Con ơi, con phải thật khỏe mạnh nhé, con ngoan.

“Tiểu thư, ở chỗ này kỳ thực, cũng không phải chuyện xấu.” Liên Tâm nắm lấy tay của ta “Bên ngoài hiện giờ hỗn loạn vô cùng. Mỗi ngày nô tỳ ở trong nhà, lắng nghe tiếng mưa gió ở bên ngoài, lòng cũng thấp thỏm không yên.” Nàng ta hạ thấp mi mắt xuống, yếu ớt thở dài.

“Ta ở chỗ này, cũng không có chuyện gì. Cẩm túc cũng tốt, lãnh cung cũng tốt. tất cả đều không có liên quan gì đến ta. cũng may sức khỏe ổn định, hoàng thượng vẫn còn thương nhớ đến đứa bé trong bụng, cho nên không đối đãi quá nghiêm khắc.”

“Gần đây người có khỏe không?” Ta nhìn ánh mắt của nàng.

“Haizzz, có cái gì khỏe với không chứ, chàng đối với nô tỳ rất tốt. Chẳng qua hiện giờ trong hậu cung tranh đấu với nhau rất gay gắt. Hoàng hậu... Hiện tại rơi vào tình cảnh này, thế lực của tể tướng cũng bị ảnh hưởng nhiều, hơn nữa còn e hoàng thượng sẽ giận chó đánh mèo với tể tướng, cũng may chàng không phải người dưới quyền của tể tướng, nếu không tất nhiên sẽ bị liên lụy rồi.”

“Việc gì cũng phải cẩn thận, ta cũng không giúp được người cái gì. Doanh Tâm gần đây làm sao?”

“Coi như là tốt, chỉ là nô tỳ muốn tìm cho nàng một mối nhân duyên.”

“Người hiểu biết nhân tình nhiều hơn nàng ấy, việc này cứ để người lo liệu đi. Chỉ là... đừng để nàng ấy phải chịu ủy khuất, nhớ nhé.”

“Chuyện đó đương nhiên rồi, tình cảm chung đặng sớm chiều suốt bao năm qua, sao có thể nói quên là quên cho được.”

Vũ Tình từ bên ngoài bước vào, thì thầm vào tai ta rằng hoàng thượng tới.

“Liên Tâm, không thể giữ người ở lại lâu được rồi, người về trước đi.”

“Vâng, nếu tiểu thư có gì cần, Liên Tâm đương nhiên sẽ tận sức giúp đỡ.” Sau đó liền gọi người đến, cùng nhau rời đi.

“Hoàng thượng lúc nào đến.”

“Là A Phúc công công tới, nói ngài chuẩn bị nghênh giá.”

“Chờ người đến thì bảo ta đã ngủ rồi, không tiện quấy rầy. nếu có hỏi đến đứa bé thì nói trong khoảng thời gian này ta không được khỏe, buổi tối khó ngủ, người hiểu rồi chứ?”

“Chuyện này... Vâng, nô tỳ đã biết. Nương nương, nghỉ ngơi nhé.” Nàng ta xoay người muốn đi thì ta lại lên tiếng gọi về.

“Chuyện của Hoàng hậu, người cũng biết?”

Nàng ta hơi dừng lại một chút, sau đó trả lời: “Vâng.”

“Vì sao không nói cho ta biết?”

“Hoàng thượng đã an trí nương nương ở chỗ này đến tận bây giờ, mục đích là gì thì hiện tại đã rất rõ ràng rồi, chuyện hoàng thượng không muốn để ngài biết, ai có gan dám hé lời nói cho ngài biết chứ? Có điều, thấy nương nương hỏi như vậy, chắc hẳn do vị phu nhân vừa rồi đã nói gì với ngài rồi.” Nàng ta khẽ khom người hành lễ: “Nương nương nếu không còn chuyện gì nữa, nô tỳ cáo lui trước.”

Sau giờ ngọc ánh dương chiếu lên người ấm áp, ta đỡ thất lưng, đứng lên, ngồi lâu khiến đôi chân tê rần. Có lẽ vẫn còn có chút tư tâm quấy phá, nghĩ tới Đông Phương Nhiều Nhiều kia sinh ra một đứa bé chết non làm lòng ta nhẹ nhõm không ít.

Đáng tiếc cho một đứa bé, mẫu thân mặc dù lỗ mãng ngang ngược nhưng trẻ con chưa ra đời thì đâu có tội tình gì.

Bất giác đôi tay chắp lại thành chữ thập, đặt ở trước mặt. Lặng lẽ cầu nguyện, đây coi như là cầu phúc cho đứa bé kia, cũng là tích đức cho con của mình.

Chỉ là rất muốn đi thăm hoàng hậu một chút, nữ nhân này hành tẩu trong cung nhiều năm, vẫn luôn cẩn thận dè dặt từng li từng tí, làm sao lại làm ra chuyện xung động như vậy.

Là lòng ghen tỵ nhất thời, hay là bị người khác hãm hại?

81. Chương 81: Xoay Chuyển Càn Khôn, Dụ Hoặc Quân Vương [3]

Đây là lần đầu tiên ta bước chân ra khỏi cửa lãnh cung.

Thị vệ canh cửa cũng không làm khó ta, cứ thế để ta bước ra ngoài, có lẽ hẳn sẽ đi thông báo gì đó.

Cửa cung Trang Phất cung khóa chặt, ta đã không còn nhìn thấy một Trang Phất cung trong trẻo nhưng lạnh lùng trước kia nữa. Cung nhân bên trong nhìn thấy ta đến, hơi do dự trong chốc lát, sau đó xoay người đi bẩm báo. Chỉ một lúc sau, ta được mời vào trong nội điện.

“Nô tì thỉnh an nương nương, nương nương vạn phúc kim an.” Ta khẽ khom người thỉnh an, thần sắc của hoàng hậu rất kém, người cũng gầy đi nhiều, sắc mặt xanh xao yếu ớt, năng ta âm thầm thở dài.

“Người tới xem ta, không sợ đánh mất đứa bé này sao?” Giọng nói như đang tự giễu, kèm theo tiếng cười lạnh lẽo, giống như đang tự nhủ với bản thân.

“Đã lâu nô tỳ không ghé thăm, lòng rất nhớ nương nương, cho nên nay ghé thăm, bên ngoài chỉ là lời xàm ngôn đồn nhảm, nô tỳ cũng không biết. Hơn nữa không rõ nội tình, tất nhiên sẽ không tin.” Cung nhân mang lên chiếc ghế, ta từ từ ngồi xuống.

“Mấy tháng?”

“Bảy tháng.”

“Ừ. Trong cung hài tử không nhiều lắm, không nên chạy loạn, sanh ra được coi như là mang thêm chút sinh khí cho hậu cung này.” Thanh âm của nàng nhẹ nhàng như thế, chỉ cần làn gió khẽ lướt cũng có thể biến mất trong nháy mắt.

“Có lời chúc tốt lành này của nương nương, đứa bé này nhất định sẽ ra đời thuận lợi.” Ta nhàn nhạt cười.

“Người trở về đi, chỗ này của ta, không thích hợp để người đến đây thăm hỏi. Quay về Vũ Di Cung đi, nơi đó có lẽ là chỗ an toàn nhất. Kỳ thực, bây giờ ngẫm nghĩ lại thì người mới là người bệ hạ đau lòng nhất, có lẽ luôn là vì người mà...”

“Hửm?”

“Đi đường cẩn thận.”

Ta thở dài hành lễ, sau đó xoay người rời khỏi Trang Phất cung.

Cung điện vẫn hoa lệ như trước vẫn luôn lan tràn tử khí, khiến cho người ta hít thở không thông. Trang Phất cung vốn là nơi tập nập người lui tới, giờ lại vắng lặng lạnh lẽo thế này. Thế đạo thời nay, ngồi ở địa vị càng cao, tất nhiên sẽ nhận được nhiều lời a dua nịnh nọt, thế nhưng một khi cầu đổ ván rơi, không bị người khác thừa nước đục thả câu là may lắm rồi.

“Nương nương, có cần gọi mã xa hay không?” Thu Tề đi tới bên cạnh ta hỏi.

“Không cần, đừng làm rùm ben để người khác biết ta đi ra ngoài, đường cũng không xa lắm, thời tiết lại ôn hòa, đã lâu rồi không ra ngoài đi dạo, hít chút không khí. Các người đi về trước đi, ta muốn đi dạo Ngự Hoa Viên.”

Cung nữ đi theo ta lui xuống, ta cùng với Thu Tễ cứ thế bước đi, ta thấp giọng hỏi nàng ta: “Người thấy thế nào?”

“Có lẽ không phải hoàng hậu gây ra.” Đúng vậy, một nữ tử tốt như vậy cũng bị phá hỏng rồi, đã bị giam cầm trong chốn hậu cung này nhiều năm làm sao có thể làm ra chuyện thiếu suy nghĩ như thế được, kìm nén lâu như vậy thế nhưng chỉ một lần kích động mà đánh mất tất cả.” Chuyện đó... chẳng lẽ nàng ta muốn diệt trừ hoàng hậu, bước lên hoàng vị hay sao?” Thu Tễ trầm ngâm một lát lại nói.

“Điều này, canh bạc quá lớn, khả năng bị giá họa cao hơn. Thế nhưng nếu như bị giá họa thì là ai?”

“Sau việc này ai được lợi nhiều nhất thì chính là kẻ đó.”

“Là ai? bước cờ này quá nguy hiểm, ai có thể nắm chắc mười mười?”

“Luôn có người mơ tưởng sẽ được một bước lên trời một bước lên trời, nường nường cứ an tâm ở chỗ này là ổn rồi. Hà tất quản nhiều chuyện như vậy làm chi?” Thanh âm của Thu Tễ rất nhẹ, như là lẩm bẩm. Đúng vậy, lúc này lo tìm đường trốn còn không kịp, để ý chuyện người ta làm chi để rồi dính phiền toái vào người?

“Nường nường, trong khoảng thời gian này, hay là cứ im lặng ở trong cung tĩnh dưỡng nhé, mấy chuyện như nguyên liệu nấu ăn cũng phải cẩn thận, chờ một chút, nô tỳ sai tiểu Lý Tử đi lấy nguyên liệu nấu ăn về.”

Ta gật đầu ngầm đồng ý.

82. Chương 82: Xoay Chuyển Càn Khôn, Dụ Hoặc Quân Vương [4]

Không đến ba ngày, thánh chỉ truyền đến hậu cung.

“Hoàng hậu, Triệu thị. Hành sự lỗ mãng, kiêu căng vô lễ, mưu hại hoàng tử, cách chức làm thường dân, lập tức trục xuất khỏi hoàng cung.” Hoa Hiên Phi trước nay vẫn cùng nhau giải quyết chuyện trong lục cung, nay được tạm chấp chương.

Nàng nhịn nhiều năm như vậy, coi như là chấm dứt.

Chỉ có vài ba người cùng hoàng hậu rời khỏi hoàng cung, người đi trà lạnh, âu cũng là điều khó tránh khỏi.

Nàng mặc chiếc áo đơn, trên tóc cài ngân trâm vô cùng đơn giản bình thường đến mức không thể đơn giản bình thường hơn. Tuổi tác nàng vốn không lớn, ngày xưa bản thân đứng ở chức vị cao phải mặc quần áo hoa lệ nặng nề, hôm nay chỉ mặc áo trắng đơn thuần, lại lộ ra thần sắc động lòng người.

“Các người trở về đi.” Đi theo chỉ có một nha hoàn nàng mang đến từ nhà mẹ đẻ. Hành trang cũng chỉ có một bao quần áo nhỏ. trông giống như nàng không phải là bị trục xuất khỏi hoàng cung mà chỉ về thăm nhà mẹ đẻ vài ba ngày mà thôi.

Bỗng nhiên, lòng lại thấy không đành, Ngẫm lại, có lẽ là do thói quen được hình thành đã lâu.

Nhã phu nhân nhìn theo bóng nàng cũng không thể thốt ra lời, cứ đứng đó lặng lẽ nhìn.

“Các người trở về đi. Thị phi lãnh đạm, nhân thế vô thường, các người có thể tới tiễn ta đoạn đường này, ta đã hài lòng rồi. Hơn nữa hiện giờ Xu chiêu nghi còn đang hoài thai, bụng dạ lớn không thích hợp đứng lâu.” Nói đến đây, ánh mắt của nàng bỗng nhiên trở nên ảm đạm. Ngược lại trên miệng lại nhếch lên nụ cười khổ, hơi cúi người, sau đó xoay người muốn chạy đi, Nhã phu nhân từ đầu đến giờ vẫn chưa nói câu nào, bỗng nghẹn ngào gọi “Tỷ tỷ.” Nước mắt rơi như mưa.

“Nhã phu nhân, sau này... Hầu hạ hoàng thượng chu toàn. Ta... Ta...” Câu nói của nàng nghẹn lại trong miệng không sao thốt ra thành lời, thanh âm nghẹn ngào.

“Tỷ tỷ, Thúy Lam... Thúy Lam... Sau này nhất định toàn tâm toàn ý hầu hạ hoàng thượng, không để cho tỷ tỷ thêm lo lắng.” Sau đó nàng quỳ xuống, dập đầu ba cái đối với người từng là nữ nhân tôn quý nhất của quốc gia này.

Hiền phi cúi đầu kéo ta, ý bảo ta cùng nàng rời khỏi đó trước. Trầm mặc một hồi lâu sau, Hoa Hiền Phi mở miệng nói: “Ta và hoàng hậu đã quen biết nhau nhiều năm, đây là ta lần đầu tiên trông thấy nàng khóc. Nàng là tiểu thư của tể tướng, phụ thân của nàng có mối giao hảo với phụ thân ta, cho nên, chúng ta từ nhỏ đã thường hay qua lại với nhau rồi. Cũng có thể nói là ngay từ bé đến giờ vẫn chưa từng khóc.”

Ta lặng lẽ lắng nghe, cũng không nói gì.

“Rất kỳ quái, vì sao ta bỗng nhiên lại nhớ đến những chuyện này?” Ta quay đầu đi, đưa mắt nhìn nàng ta một chút.

“Xu chiêu nghi, chiêu nghi và Vũ quý phi đều là công chúa hòa thân có lẽ không biết. Kỳ thực, trong hậu cung này, rất nhiều phi tần trước khi vào đây từng là bằng hữu hoặc có tình cảm tỷ muội rất tốt. Bởi vì lúc đầu hoàng thượng chọn phi, ngoại trừ coi trọng xuất thân ra, thì hầu như những người khác đều là con cái các đại thần trong cung. Phụ thân của nhà ai giao hảo với ai, con cái họ cũng thường xuyên gặp mặt với nhau.” Nàng cũng không thèm để ý ta có nguyện lắng nghe hay không cứ thế thao thao bất tuyệt.

“Nàng là trưởng nữ trong nhà, cũng là cháu ngoại của hoàng hậu tiên triều, hình như từ nhỏ nàng đã biết mình sẽ có ngày trở thành chi mẫu một quốc gia đứng đầu lục cung. Cho nên nàng thường xuyên đọc ‘nữ huấn’, đọc ‘luận ngữ’, ‘nữ giới’. Có lẽ nàng cũng từng nghĩ đến chuyện cùng phu quân mình nâng khay ngang mày, thế nhưng, những chuyện mơ mộng hào huyền này đã bị đập nát kể từ ngày nàng bắt đầu hiểu chuyện. Sau khi nàng đi rồi, gia tộc của nàng đại khái cũng xuống dốc không phanh...”

Ta nghi ngờ liếc mắt nhìn Hoa Hiền Phi, nàng lắc đầu, khoé miệng nhếch lên nở nụ cười đậm mạc như mây, như gió.

Mà chuyện hoàng thượng phế hậu, ảnh hưởng trong triều đình so với hậu cung này còn mãnh liệt hơn rất nhiều, đa số các vị đại thần liên hợp lại dâng tấu, thỉnh cầu hoàng thượng thu hồi mệnh lệnh đã ban ra. Thậm chí có người lấy tính mệnh ra biểu thị ý phản đối. Thế nhưng dưới cơn thịnh nộ của Hoàng thượng, đã cho người điều tra kỹ tất cả các đại thần phủ đệ có liên quan đến hoàng hậu, có lẽ chính là ý trời muốn tuyệt. Trong lúc điều tra lại tìm được trong phủ tể tướng có ba mươi rương lớn chất đầy hoàng kim, châu bảo bảo vật nhiều đếm không xuể. Sách sử đã ghi chép như thế này ‘Phủ đệ xa hoa tựa tiên cung, tiền bạc châu chấu nhiều tựa địch quốc’”

Nàng càng nói lại càng giống như người thuyết thư kể câu chuyện xưa vậy, xét nhà, bỏ tù. Tục truyền, hơn mười đại thần có dính dáng đến chuyện này. Ngay cả triệu thái phó phía nhà mẹ đẻ hoàng hậu cũng bị liên lụy, hoàng thượng hạ chỉ xử lý nặng đám người này. Thế nhưng nể tình tể tướng tuổi cao sức yếu, lại là nguyên lão hai triều cũng là cậu của quốc mẫu tiên triều, chỉ tịch thu tài sản cách chức làm thường dân, sau đó cũng không truy xét nhiều nữa, thế nhưng tất cả đều bị tịch thu.

Mà lão tể tướng đã trải qua nhiều mưa gió cuộc đời này cũng ngã bệnh không dậy nổi, Một tháng sau thì thảo tịch khóa thi thi, vội vã xuống mồ.

83. Chương 83: Tử Khí Đông Lai, Thụy Tuyết Chào Đời [1]

Một đêm gió bắc gào thét, xơ xác tiêu điều làm cho ai nấy cũng hoảng sợ, mà khi ánh bình minh vừa ló dạng thì đứa bé ta mang thai gần mười tháng ròng ruốt cuộc cũng cất tiếng khóc đầu tiên, là một bé gái.

Mấy ngày nay, khí trời lạnh lẽo không khỏi phát run, Thu Tễ lẩm bẩm ngày này mọi năm đều không biết được trời đã đổ bao nhiêu trận tuyết. Mà nay lại không thấy được mất đoá tuyết bay, nhưng ngay khi đứa bé chào đời vào buổi sáng hôm ấy thì trời bỗng đổ xuống một trận hoa tuyết, Đoàn Nhi hôn hờ nói với ta, bảo rằng trận tuyết này là báo điềm lành.

Nhìn con ngủ ngon lành, đôi mắt nhắm nghiền, bỗng nhiên nước mắt không tự chủ trào ra. Nhớ lại nhiều năm trước khi còn sống ở nhà, mẫu thân luôn nhìn ta cười hiền từ, trong đôi mắt ấy hình như có thật nhiều, thật nhiều điều muốn nói cùng ta. Mà, cho tới bây giờ mới thấu hiểu được những lời nói đó, là nói không nên lời.

“Nương nương, bệ hạ tới.” Đoàn Nhi chạy đến bên cạnh ta khẽ thì thầm vào tai của ta. Ta vừa định trao con cho vú em, thì một đôi tay lại đưa ra ôm lấy, ta ngẩng đầu nhìn lên, hóa ra là chàng.

Chàng cho mọi người lui ra, cả phòng thoáng chốc chỉ còn lại ta và chàng. Đã rất lâu rồi không ở cạnh nhau như thế này, trong lòng cũng thấy có chút không được tự nhiên. Thế nhưng, chàng lại tỏ ra không có gì, cứ thế ôm con, còn đưa tay nhẹ vỗ.

“Đây là công chúa đầu tiên của trăm. Nhiệm Nhi, cảm ơn nàng!” Ánh mắt của chàng vẫn ôn nhu như cũ, ôn nhu giống như mây khói mà ta lại vĩnh viễn không thể chạm vào được.

Ta cúi đầu, không nói gì.

Chàng lại nói tiếp: “Nên đặt tên là gì đây?”

“Hôm nay là trận tuyết đầu tiên trong năm, gọi là Thụy Tuyết nhé.”

Chàng im lặng suy nghĩ một lát, sau đó gật đầu chấp thuận: “Thụy Tuyết, phúc tẩm xương, ứng vươu thịnh, thụy tuyết niên niên thường cảm thánh (H phúc từ hưng thịnh và thịnh vượng, tuyết đầu mùa hằng năm đều cảm động thánh nhân). Công chúa đầu tiên của Tổ Quốc, tên này cũng giống như đang khấn cầu vận mệnh quốc gia hưng thịnh, vạn sự tường thụy. Tìm ngày sắc phong nhé!”

Luôn cảm thấy có chút gấp gáp, nhưng ta vẫn khẽ gật đầu đáp ứng: “Ừ.”

“Để lễ bộ chọn một ngày lành, chờ nàng sang tháng là được.” Sau đó gọi vú em lại giao con cho nàng. Cũng nhắc nhở mọi người chăm sóc tốt ta, còn phân phó Đoàn Nhi Thu Tể đi lấy nguyên liệu nấu ăn giàu chất dinh dưỡng cho phụ nữ sau khi sinh. Từ đầu chí cuối vẫn chưa từng nhắc đến chuyện khi nào thì ta có thể quay trở lại Đào Chức cung.

Ta hơi thất vọng trong lòng, Đoàn Nhi hình như nhìn thấu nỗi băn khoăn trong lòng ta, nhưng không biết phải làm sao để an ủi. Chỉ nói hai ba câu trấn an mà thôi. Có lẽ trong lòng đang ầm ứ khó chịu cộng thêm vài chuyện linh tinh, ta luôn cảm thấy những chuyện này trước sau đều rất quái lạ khó hiểu. Thế nhưng vẫn không tìm ra kỳ quái ở chỗ nào. Hình như, kể từ lúc ta được đưa đến sống trong lãnh cung này thì bên ngoài luôn hỗn loạn, sống trong lãnh cung tuy là điếm xấu nhưng lại an nhàn hoàn toàn cách biệt với thế sự phân tranh.

Hoàng thượng sai A Phúc truyền lời xuống, lễ bộ thông báo đã chọn ra ngày hoàng đạo gần nhất dựa theo sinh nhật của công chúa, và quyết định làm lễ sắc phong vào ngày đông chí, cũng mang đến danh sách mấy phong hào đến cho ta xem qua.

Vĩnh Bình, Thận Uyển, Đức Thanh, Tĩnh Dương, Sơ Dục.

Sau khi cẩn thận xem qua một lượt, ta quyết định cầm danh hào “Thận Uyển” lên.

“Hành sự cẩn thận, khéo léo dịu dàng.” Ta khẽ cười lầm bầm.

“Đúng như vậy! Hoàng thượng cũng có ý giống như thế.” Sau đó vui mừng nhận lại giấy ghi danh hào này. Nói tiếp: “Hoàng thượng thấp thỏm lo âu cho sức khỏe của nương nương, mệnh nô tài đem nhân sâm Cao Ly mới tiến cống đến.”

Ta vừa định quỳ xuống dập đầu cảm tạ long ân thì A Phúc lập tức chạy lại ngăn cản, đỡ ta đứng dậy nói: “Hoàng thượng nói, thân thể của ngài còn rất yếu, mặc dù thời tiết đã chuyển xuân, nhưng vẫn còn hơi se lạnh, không cần quỳ lạy tạ ơn.” Ta đứng dậy làm một lễ cạn, A Phúc liền dẫn người rời khỏi.

Đông chí... mười ba tháng mười một..., còn có hơn hai mươi ngày nữa là tới rồi.. Ta nhận con gái từ trong tay của vú em, Thụy Tuyết đang ngủ say.

Hành sự cẩn thận, khéo léo dịu dàng... đại khái cũng chỉ có như vậy mới có thể sống lâu dài ở nơi hỗn loạn phân tranh thế này.

84. Chương 84: Tử Khí Đông Lai, Thụy Tuyết Chào Đón [2]

Nghi thức sắc phong tuy đơn giản nhưng không kém phần long trọng. Tế miếu Khiêm Hàng Sơn được đầu tư tu sửa lớn suốt khoảng thời gian qua nay cũng vừa được làm xong. Bởi vì nghĩ đến tuổi công chúa còn nhỏ, mà ta vừa hạ sinh chưa được bao lâu, không chịu nổi giá rét, cho nên tất cả nghi thức đều được cử hành trong ương mộ cung. Đã rất lâu rồi ta chưa bước chân qua đại môn Vũ Di Cung, mà lần đầu tiên bước chân đến đây chính là tham dự nghi thức sắc phong của con gái mình, xét cho cùng có chút nực cười.

Thụy Tuyết ngủ an lành trong vòng tay bà vú, trong lòng ta cũng sợ lát nữa khi tỉnh lại sẽ khóc nháo làm nhiều loạn. Hôm nay vốn là ngày lành của bé, muốn làm cho con thật nhiều thứ, chẳng phải ta đây là một mẫu phi không có chuẩn bị trước cho con. Nhắc nhở bà vú cho bé bú no nê, sau đó thay tã mới sạch sẽ, khí trời còn lạnh lẽo, cũng may còn rất nhiều vải lúc trước hoàng thượng cho người mang đến, dư giã làm thật nhiều tã cho bé.

Khuôn mặt phúm phúm, tươi cười được gió xoa càng thêm đỏ hồng, may mà mã xa đã chờ sẵn ở cửa cung, tiểu công chúa này, đúng là nhận được hàng vạn hàng nghìn sung ái, nào có như là ta đây là một phi tử trong lãnh cung.

Ương mộ cung tập nập các cung phi, văn võ bá quan tụ tập đông đủ. Bé con vẫn còn yên giấc trong tã, có lẽ bé có nằm mơ cũng không tưởng tượng được quang cảnh nơi này hùng vĩ phồn hoa cỡ nào.

Chàng vẫn ngồi ở vị trí cao nhất như trước, nhưng lúc này không thấy Vũ quý phi, đại khái là do nàng vừa mất hài tử, tránh để nhìn cảnh này càng thêm đau lòng. Còn nhớ rõ khi hay tin nàng mất con, ta đã mừng thầm trong lòng. Mà lúc này bản thân đã được ôm con trong lòng lại bất giác nổi lên lòng chua xót khi nghĩ đến nàng, Thụy Tuyết, con hãy sống tốt nhé. Mỗi ngày mỗi lớn, mỗi ngày mỗi béo tròn, phải thật khỏe mạnh nhé, chỉ cần con bình yên lớn lên mà thôi.

Mà bên cạnh hoàng đế đã không còn hoàng hậu và Triệt phi. A Phúc dẫn ta bước đến, để ta ngồi ở vị trí bên trái cạnh chỗ chàng, trước kia vị trí này là của Triệt phi.

Lễ bộ quan viên xếp thành từng hàng ngay ngắn cúi đầu vãn an, từng động tác đều đều đặn đồng nhất, cứ như đã được tập dợt vô số lần, mọi người đều rất quen thuộc, thậm chí chết lặng. Trông chẳng khác nào những pho tượng gỗ chờ đợi được xếp hạng.

Ta cũng nhờ có con mà hưởng chút phúc, từ Xu chiêu nghi trở thành Xu phi. Chỉ đáng tiếc từ đầu đến cuối chàng cũng không đề cập đến chuyện để ta dọn về Đào Chúc cung, các đại thần cũng không dám hỏi nhiều, ta đương nhiên dù lưu lạc thiên nhai nơi nào cũng là nhà, tiếp tục sống tại Vũ Di Cung. Mà Thận Uyển công chúa do tuổi còn nhỏ cho nên cũng lưu tại bên cạnh ta, khiến cho tảng đá lớn trong lòng ta cũng nhẹ nhàng tan biến.

Con trai của Hoa Hiền Phi là Bột Trạch hoàng tử bỗng nhiên đứng dậy, Bột Trạch hoàng tử là đại hoàng tử, tuy rằng mới 5 tuổi, thế nhưng trong thần sắc đã toát ra ba phần ngạo nghễ và khí phách.

“Phụ hoàng, hôm nay là ngày sắc phong muội, nghe nói khi muội muội chào đời thì trời đổ trận tuyết đầu tiên. Nhi thần muốn ngâm một bài thơ tặng cho muội muội.” Sau đó chấp tay thi lễ.

Hoàng đế gật đầu đồng ý, hoàng tử liền khẽ ngâm: “Long vân ngọc điệp thượng, hạc tuyết thủy hoa tân. Ảnh loạn đông ô xuy, quang tiêu ngọc mã tân. Hàm huy minh tổ triện, ẩn tích biểu tường luân. U lan bất khả lệ, đồ tự nhiều dương xuân.” Thanh âm êm dịu, tiếng ngân phiêu diêu như vậy xem ra đại hoàng tử đã luyện tập từ lâu. “Hài tử kém cỏi rồi.” Sau đó lặng lẽ đi trở về chỗ ngồi.

“Thơ của Lạc tân vương quả thực thanh lệ. Ta thay công chúa cảm tạ lòng yêu mến của đại hoàng tử.” Ta nhẹ nhàng gật đầu một cái, nhìn thấy Bột Trạch hoàng tử ngồi ở bên cạnh Hoa Hiền Phi thoáng chốc vui vẻ hơn hớn, thấy nàng cũng rất vừa lòng với biểu hiện vừa rồi của đại hoàng tử.

“Hoa Hiền Phi quả nhiên có phương thức dạy con, Bột Trạch mới hơn năm tuổi mà có thể ngâm thơ hay như vậy, quả thật không dễ gì. rất có phong phạm đại hoàng tử Tổ Quốc!” Vừa nghe được lời khen ngợi

của hoàng thượng, Hoa Hiền Phi không kèm được tươi cười rạng rỡ, mà Bột Trạch cũng rất hưng phấn, hai tay hai tay ôm quyền chấp tay thi lễ: “Tạ phụ hoàng khích lệ, nhi thần nhất định không phụ sự mong đợi của mọi người.”

Hoàng đế đến bây giờ vẫn chưa lập thái tử, tuy nói các hoàng tử vẫn còn quá nhỏ, nhưng đại hoàng tử đại hoàng tử và mẫu phi của mẫu đại hoàng tử quả thật có chút hoang mang, cũng chỉ thừa dịp những đứa bé kia vẫn chưa trưởng thành, cố gắng thể hiện nhiều hơn, tạo được ấn tượng tốt trước mặt hoàng thượng.

Bỗng nhiên một binh lính mặc khôi giáp vọt vào đại điện, hô lớn: “Bảo cáo bệ hạ, có quân thư quan trọng truyền về!” Chàng bước từ trên cao xuống, truyền người lính kia vào trong hậu điện, A Phúc tiến lên nghênh đón nghênh đón bảo truyền ý chỉ của chàng đưa ta hồi cung.

85. Chương 85: Tử Khí Đông Lai, Thụy Tuyết Chào Đón [3]

Suốt đoạn đường đi, A Phúc vừa cười vừa không ngừng huyền thuyên nào là địch quốc đưa quân sang xâm phạm, quốc cảnh không lúc nào được an bình. Ta cũng không tiếp lời, chỉ lẳng lặng lắng nghe, hoàng thượng không thích không thích nữ nhân hỏi triều chính, chàng cho rằng nữ nhân cần phải có cốt cách của nữ nhân, trị quốc, giữ vững đất nước vốn là chuyện của nam nhân.

“Nương nương, cuộc sống ở Vũ Di Cung dạo này vẫn bình thản chứ?” A Phúc đỡ ta đi xuống kiệu.

“Bệ hạ thương cảm, mọi thứ đều được an bày ổn thỏa, còn có gì phải lo lắng đâu!” Ta nhẹ nhàng cười, chỉ một lời đã nói rõ tình hình.

“Vậy thì tốt quá rồi!” A Phúc gật đầu cười nói, “Đào Chúc cung dạo này luôn có chuyện xảy ra. Nương nương ở chỗ này tuy hẻo lánh lại tĩnh lặng, thế nhưng cũng tránh bị người khác đến quấy rầy, cũng là nơi tịnh dưỡng tốt.” Sau đó tiến vào trong cửa điện, rồi rời đi.

A Phúc vừa đi được một lát, lại có người thông báo là Hoa Hiền Phi tới. Ngẫm lại hôm nay đại hoàng tử có mặt trong danh sách buổi lễ sắc phong cũng coi như bước ra đầu gió, nếu nữ nhân không chiếm được tình yêu của hoàng đế, thì con của mình được quan tâm đến cũng là chuyện tốt.

Nàng đã thay bộ y phục trong buổi lễ sắc phong, hiền hoà nhẹ nhàng, trên đầu cài ngọc trâm hoa mai thanh nhã, trông trẻ ra nhiều.

Ta đang muốn hành lễ, nàng đã đưa tay cản lại, nói rằng ở đây không có người ngoài, không cần như vậy. Sau đó nàng gọi thị nữ của nàng.

Trên tay thị nữ cầm một cái hộp nhỏ bằng gỗ lim tơ vàng, bên trong là một đôi vòng vàng nhỏ, còn có một cái kim tỏa.

“Trường Mệnh Tỏa này tặng cho Thận Uyển công chúa. Ta không biết nơi quê nhà của muội có quan niệm này hay không, người dân quê ta cho rằng chỉ cần đeo nó vào cổ sẽ giúp bé tránh khỏi tai ương, khỏe mạnh trường thọ.” Ta đưa tay nhận lấy trường mệnh tỏa, mặc dù chỉ là một đồng tiền cổ thế nhưng trông xinh xắn, ta bảo Thu Tễ bế Thụy Tuyết ra, bé con đã tỉnh ngủ, cũng không khóc nháo, mở to đôi mắt xinh xắn đảo đảo nhìn xung quanh, đôi mắt đen nhẵn xoay tròn, ngơ ngác, chiếc mũi nhỏ xinh, khuôn mặt tròn trịa, cái miệng nhỏ nhắn hiếu kỳ chu ra.

Ta cầm lấy Trường Mệnh Tỏa cẩn thận đeo vào cổ bé, sau đó đưa tay ngắc chớp mũi bé một cái, nhẹ giọng nói: “Đây chính là quà gặp mặt của Hoa quý phi nương nương tặng cho con. Con hãy khỏe mạnh lớn lên nhé, đừng phụ lòng kỳ vọng của nương nương.” Có thể thấy được Hoa quý phi rất vui vẻ hài lòng, đưa tay đỡ lấy Thụy Tuyết từ trong lòng ta, cẩn thận ôm vào ngực mình, tay phải còn nhẹ vỗ lên mông bé, miệng khẽ du dương một làn điệu dân ca.

Một lát sau, nàng ta trao bé lại cho Thu Tễ, hài tử lúc này đã ngủ.

“Nương nương thật là tài, mới dỗ một chút tiểu công chúa liền ngủ rồi.”

“Khi Bột Trạch còn bé, ta cũng thường dỗ bé như vậy, vỗ nhẹ vài cái, đừng đưa một chút là bé ngủ ngay.” Lúc nàng nói chuyện, trong ánh mắt tràn ngập hạnh phúc.”Trong cung không có nhiều trẻ con tầm tuổi, nay chỉ có mỗi Thận Uyển công chúa, sợ rằng sau này sẽ cô đơn buồn chán.”

“Hoàng thượng thánh ân mệnh mông, thân thể khoẻ mạnh, hơn nữa tỷ muội trong cung đông đảo, hưởng hồ Vũ quý phi lại được thánh thượng cưng chiều, lại có thêm một đứa bé nữa cũng không phải việc khó.”

“Muội muội sống ở nơi thanh tịnh này không hiểu được thế sự bên ngoài cũng là chuyện thường tình, Vũ quý phi này chẳng phải tự lấy sinh mệnh con mình ra đánh đổi hay sao? Náo thì náo, thưởng cũng có thưởng, phạt cũng phạt, thế nhưng coi như là nàng ta trăm tính ngàn tính cũng không ngờ cái thai đã bước sang tháng thứ 7 lại không giữ được, mà bản thân cũng bị kéo xuống vũng bùn, sau này không thể mang thai được nữa. Nữ nhân không thể sinh con nối dòng, thì hoàng thượng cần nàng để làm gì nữa? Cho dù được ân sủng, chẳng qua chỉ là nhất thời mà thôi.” Những điều này, ta cũng nghe Liên Tâm nói qua, cho nên không quá kinh ngạc.

“Hơn nữa, chuyện hoàng thượng cưng chiều nàng? Chẳng qua đã là câu chuyện xưa rồi.”

“Sao lại như thế?” Ta giật mình hỏi lại.

“Haizzz... Chuyện này cũng đâu có gì đáng ngạc nhiên, nàng ta náo loạn quá nhiều, khiến hoàng thượng phiền lòng, buồn bực. Hoàng thượng cũng không còn tâm tình đi dỗ dành nàng ta, các đại thần lại liên tục khuyên can, trình tấu. Tất nhiên tình cảm cũng dần phai nhạt.” Nàng nhấp một ngụm trà, không nói gì thêm nữa.

“Hiện tại hậu cung vô hậu, tỷ tỷ đã nắm được quyền quản lý lục cung, ngấm lại, hoàng thượng chắc cũng có ý cho tỷ nắm giữ vị trí này.”

Nàng nhẹ nhàng cười, quay đầu nhìn về phía ta.” Lời này của muội muội, tỷ tỷ nghe xong quả thực vui mừng, nhưng chỉ là đáng tiếc, triều dân đang chìm trong sóng gió, phía nhà mẹ ta lại không làm được điều gì. Trước kia tuy rằng không qua lại nhiều với hoàng hậu, nhưng cũng không muốn làm ra chuyện sai lầm gì vào lúc này.”

“Nên là của ai, chính là của ai. Tỷ tỷ dịu dàng thực lương, lấy đại cục làm trọng. Có những thứ, tỷ đáng nhận được.”

86. Chương 86: Tử Khí Đông Lai, Thụy Tuyết Chào Đón [4]

Khí trời rét buốt giống như mãi mãi không ấm lên, ngày càng lúc càng dài hơn. Bé Thụy Tuyết nay đã được tháng rồi. Chỉ là mấy ngày nay trong cung có vẻ càng thêm tĩnh mịch, trừ đêm giao thừa ra, đến nay vẫn chưa từng tổ chức yến tiệc nào nữa.

Mà Hoa Hiền Phi cũng rất ít đến cung của ta ngồi chơi. Cuối cùng thì hoàng thượng cũng lập nàng làm hoàng hậu vào đêm 30, mặc dù vẫn không lập Bột Trạch hoàng tử làm thái tử, thế nhưng ngấm lại cũng chỉ còn là thời gian mà thôi. Có lẽ do việc triều chính bận rộn, có lẽ ngài giao du với người có thân phận không tốt, cư xử càng lúc càng trở nên lạnh lùng.

“Nương nương đang làm gì vậy?” Đoàn Nhi bưng trà bánh đi đến.

“Sau vài ngày nữa, trời sẽ ấm áp hơn, ta muốn dùng xấp vải này may vài cái yếm cho Thụy Tuyết mặc, như vậy sẽ thoải mái hơn. cũng rất tiện. Vừa nghĩ thế liền muốn làm ngay.” Ta cười nói thế nhưng ánh mắt thủy chung không rời khỏi cái yếm.

“Có chuyện gì mà bên ngoài ồn ào vậy?” Dù sao Vũ Di Cung cũng không thể so với Đào Chúc cung, chỗ này bé như cái lỗ mũi, bên ngoài có động tĩnh gì, bên trong đều nghe rõ mồn một.

Đoàn Nhi bỗng nhiên trở nên căng thẳng, nói rằng: “Chuyện này... Chắc là có người đến đây thôi. Để nô tỳ ra xem.” Sau đó xoay người chạy ào ra ngoài. trông nàng ta vô cùng hoảng hốt và bất an, làm cho ta có

chút không nghi hoặc khó hiểu, trước nay chưa từng thấy Đoàn Nhi luống cuống như vậy. Sau đó, ta cũng bỏ đồ đang làm dở trên tay xuống, xoay người bước đi ra ngoài cửa.

Mới ra tới cửa phòng đã nghe tiếng khóc thét của nữ nhân vọng từ bên ngoài vào, ta nhanh chân bước đến đẩy cánh cửa đang khép hờ ra. Chợt thấy một tốp thị vệ đang vây bắt một nữ nhân tóc tai rối tung, quần áo lam lũ. Mà Đoàn Nhi thấy ta đi ra, càng hoảng sợ, giục thị vệ nhanh chóng lôi nữ nhân kia đi ra.

“Người... Người là ai?” Nỗi lo lắng bất an dân tràn trong lòng, bao vây lấy ta Nữ nhân kia ngẩng đầu nhìn ta trái tim của ta hình như rơi vào vực sâu không đáy, cứ nhiên, lại là nàng. Vũ quý phi!

“Người đặc ý lắm phải không? Hay thật! tốt thật! Suy cho cùng là hấn chỉ lo cho mình người, đẩy người ra khỏi chốn hang hùm miệng cọp, sau đó để cho ta lún sâu vào trong vũng bùn này...”

“Tại sao tới tìm ta.”

“Tìm người? Dù ta có biến thành quỷ, cũng ngày ngày vờn ở bên cạnh người! Quán quít lấy người, sau đó ăn...”

“Câm miệng!” Đoàn Nhi hét lên, cắt đứt lời của nàng, ta chưa thấy qua Đoàn Nhi như vậy, lúc trước nàng luôn nở nụ cười ngây thơ, cho nên giờ phút này ta chỉ biết si ngốc Đoàn Nhi, ánh mắt nhân thời trợn to, thực sự là dọa người.

“Ta sợ cái gì! Ta nói cho người biết! Hấn không thương người! Hấn không hề yêu thương ai hết, đừng tưởng rằng hấn luôn quyến luyến người thì cho rằng hấn yêu người! Cái hấn yêu chính là thiên hạ này, biết vì sao hấn không đến chỗ của người không?? Đó là bởi vì...”

“Người câm miệng cho ta!” Đoàn Nhi vọt tới chắn trước mặt ta, ta kéo nàng lại.

“Cứ để nàng ta nói đi, để nàng ta nói xong đã.” Thanh âm của ta đang run rẩy, tay nắm chặt cánh tay của Đoàn Nhi. Đoàn Nhi xoay người liếc mắt nhìn ta, không tình nguyện đứng sang một bên.

“Nước Lỗ đã quy thuận! Hấn vẫn là không yên lòng, còn ra tay giết phụ vương và mẫu hậu ta, và tất cả những ai trung thành với nước Lỗ, hiện giờ hấn đang tiến quân đến nước Thần! Hấn cũng sẽ như vậy...” Chỉ thấy một đạo hàn quang lóe lên, nhìn lại thì thấy Vũ quý phi đã chết trong vũng máu. Đoàn Nhi đang đứng bên cạnh ta, cầm đao vừa rút ra từ trên người thị vệ đứng bên cạnh. mà trên đao máu không ngừng nhỏ giọt xuống đất, đôi mắt Vũ quý phi trợn to, đáng vẻ cực kỳ dữ tợn.

“Các người mau lôi thi thể này ra ngoài, nhanh xử lý sạch sẽ.” Sau đó tiện tay ném đao xuống đất, thanh âm lạnh lẽo âm u. Sau đó quay sang nhìn ta, nhẹ nhàng đỡ lấy cánh tay của ta.

“Nương nương, hồi cung nghỉ tạm nhé.”

87. Chương 87: Trót Lưỡi Đầu Mối, Say Trong Men Tình [1]

Ta ngồi trên ghế quý phi, trầm ngâm không lên tiếng, Đoàn Nhi cũng rất thức thời, dâng một chén trà lên rồi lui lại đứng sau lưng ta.

“Nói đi, nói rõ tất cả mọi chuyện ra đi. Rốt cuộc các người đang gạt ta những gì. Mà người, rốt cuộc là ai?” Ta khẽ nhấp một ngụm trà, trấn tĩnh lại cõi lòng đang ngổn ngang. Dem mọi chuyện ngẫm nghĩ lại rõ ràng, thế nhưng, lại luôn có cảm giác vô lực.

“Nương nương...” Nàng muốn nói lại thôi.

“Nếu người không hiểu được ta muốn nói gì, vậy thì trả lời câu hỏi của ta, được chứ?” Ta nói băng quơ nhưng không cho nàng có cơ hội phản bác: “Người là ai.”

“Ta là Đoàn Nhi.”

“Làm gì?”

“Mặt thư, là những người không thuộc quyền cai quản của bất cửa phủ tổng vụ nào, mà trực tiếp nhận mệnh lệnh của hoàng thượng.”

“Những lời nàng ta vừa nói, là thật sao?”

“Nương nương, hoàng thượng là người phải làm đại sự, trong lòng người phải bao quát cả thiên hạ mới là đức thánh nhân. có câu ‘phân lâu tất hợp, hợp rồi tất phân’. trong thời điểm thiên hạ phân chia, cần phải có một người chỉnh nó lại hợp thành một thể hoàn chỉnh.” Về mặt của nàng vẫn lạnh lùng như trước, ta trong lúc giật mình trong lúc giật mình phát hiện đây mới thật sự là nàng, ngoại trừ khuôn mặt vẫn còn mang nét non nớt của trẻ thơ thì không còn chút ngây thơ hồn nhiên, lời nói lạnh nhạt cười lạnh lùng, khi giết người cũng mang dáng vẻ lãnh huyết của sát nhân, khiến ta sợ hãi trong lòng. Ta thậm chí không dám nhìn nàng. Tay của ta một mực run rẩy, ta biết, dù cho nàng lúc này cho dù có băng lãnh đáng sợ đến thế nào đi nữa thì Đoàn Nhi cũng là một người không bao giờ nói dối. Nàng mặc dù tận lực giấu diếm thân phận, nhưng dù có nghìn vạn cái mạng cũng không dám tùy tiện giết phi tần, lại thêm không dám ở nơi này tùy ý hành động.

Điều này lại khiến cho ta thêm bất an.

“Ý của người những lời Vũ quý phi vừa nói đều là sự thật? Hiện tại Hoàng thượng đang ở nước Thần, mục đích cũng chính là...” Ta không dám tưởng tượng, thậm chí ngay cả một suy nghĩ đơn giản nhất cũng không dám, cả người đều bị bao vây ở trong băng lãnh. giống như vừa bị nhấn chìm vào trong nước băng. Muốn hít thở, thế nhưng làm thế nào cũng hít thở không thông.

“Hoàng thượng đối với nương nương không tệ, tuy rằng ngày tháng không dài, nhưng ngài đã hạ sinh vị công chúa đầu tiên cho Tổ Quốc, hy vọng ngài không nên tự coi nhẹ mình, cũng không cần tùy ý phỏng đoán.”

“Mà thôi, người đi xuống đi. Gọi Thu Tễ tới đây, không, chờ gọi Thu Tễ. Đi gọi Vũ Tình...” Thu Tễ cũng là người của Tổ Quốc, ta bỗng nhiên thấy nhớ đến Liên Tâm và Doanh Tâm, thậm chí là đã Tử Căng và Tử Bội từng bị ta lãng quên. Cái cảm giác cô độc này, làm cho ta cảm thấy rất thất bại.

“Nương nương, vô luận Đoàn Nhi đã từng lấy thân phận gì hầu hạ ngài, Đoàn Nhi đều có thể thề với trời, tuyệt đối không làm bất cứ chuyện gì có lỗi với ngài. Đoàn Nhi trước nay đều dụng tâm kiệt lực che chở ngài chu toàn. Nương nương đối đãi với Đoàn Nhi rất tốt, Đoàn Nhi trong lòng nhớ rõ. Đoàn Nhi biết, ngài hiện đang lo lắng điều gì, chuyện của Vũ quý phi, hoàn toàn là chuyện xảy ra ngoài ý muốn. Vô luận ngài tin hoặc không tin, bệ hạ cũng là thật tâm muốn che chở ngài chu toàn, đưa ngài vào sống trong lãnh cung cũng là muốn để ngài được sống bình thần, an tâm. Ở bên ngoài mưa tanh gió lớn, thị phi lẫn lộn. Bệ hạ đã lo lắng chu toàn từ lâu rồi.” Lời của nàng từng chữ đánh thẳng vào trong lòng của ta, làm ta không tìm được lời để nói, nàng cũng không nói thêm gì nữa, xoay người bước ra khỏi phòng.

Chỉ một lúc sau, Vũ Tình vội vã chạy tới chạy tới. về mặt nàng vô cùng khẩn trương. Nhưng thấy ta không có việc gì ngồi lẳng lặng trên ghế quý phi thì thở phào nhẹ nhõm.

“Đoàn Nhi nói ngài cho gọi nô tỳ, bảo rằng thân thể ngài có chút không khỏe, gọi nô tỳ tới hầu hạ, làm nô tỳ lo lắng ngài lại đổ bệnh gì, chạy vội đến đây.” Tuy rằng Đoàn Nhi tuổi còn nhỏ thế nhưng cũng không phải một kẻ ngốc, biết chuyện này ta vẫn chưa kịp lo lắng chu toàn, đã sớm tìm được lý do để che đậy. Trước đây, có lẽ ta đã xem nhẹ nàng rồi.

“Vũ Tình, ta nhớ nhà.” Nói xong nước mắt không nhịn được rơi xuống.

88. Chương 88: Trót Lừa Đầu Mối, Say Trong Men Tình [2]

Vũ Tình nghe ta nói như vậy bỗng ngây ra không biết phải làm sao, rút khăn tay ra liên tục lau nước mắt cho ta.

“Sao vậy? Chẳng phải mới vừa rồi còn rất tốt sao? Tại sao giờ lại giống như biến thành người khác thế này. Mới vừa rồi Vũ quý phi lao đến đây nói gì sao? Ngài đừng suy nghĩ nhiều, nhìn bộ dáng hiện giờ chẳng ra

gì của nàng ta, ngài còn không hiểu được sao?” Ta không đáp lại lời của nàng, chỉ biết khóc hu hu, Vũ Tình bất đắc dĩ chỉ biết đưa tay vỗ về sống lưng của ta, ánh mắt mông lung nhìn ra ngoài cửa sổ, c nhìn thấy Thu Tề hình như muốn vào, thế nhưng lại lặng lẽ xoay người quay ra.

“Vũ Tình, ta muốn rời khỏi đây, chỗ này không thích hợp với ta...” Ta không dám tưởng tượng nữa, ta không tìm thấy kết quả tốt nào, thậm chí muốn chấm dứt tất cả ngay tại lúc này, nếu như, nếu như là thực sự, đều là sự thật, như vậy người chồng mà ta đang si ngốc chờ đợi kia lại chính là kẻ thù khiến ta phải rơi vào cảnh vong quốc.

Vũ Tình kinh ngạc nhìn ta, lấy tay nhẹ vỗ lên mặt của ta, “Ngài điên rồi sao?! tại sao... tại sao lại suy nghĩ như vậy?”

“Vũ Tình, Vũ Tình! Chúng ta phải đi, ở đây, không thể tiếp tục sống ngây ngốc ở đây được nữa.” Ta cảm giác mình đã sắp điên rồi, tay của ta không ngừng run rẩy, môi ta cũng đang run rẩy không nói lên lời nữa rồi, mọi bình tĩnh kiêu ngạo của ta giờ khắc này rách toát ra, vỡ vụn. Người đàn ông này, ta không quen biết hẳn, hẳn thật là đáng sợ! Thật là đáng sợ!

“Rốt cuộc làm sao vậy! Công chúa! Ngài nói rõ đi!” Vũ Tình cũng cũng bắt đầu nóng nảy, ta thấy ta thấy nổi bất an trong mắt của nàng, “Hãy nghĩ đến tiểu công chúa, dù sao cũng chỉ là một đứa bé mới sinh, chỉ hơn ba tháng mà thôi, nếu ngài bỏ đi lúc này thì tiểu công chúa phải làm sao?” Ánh mắt của ta thêm âm đạm hơn, đúng vậy, Thụy Tuyết, nếu ta đi, Thụy Tuyết làm sao bây giờ.

Ta nhẹ nhàng đẩy Vũ Tình ra ta biết bộ dáng hiện tại của mình nhất định rất thảm hại. mặt mũi nhem nhuốc đầy nước mắt, ta đưa tay nghếch ngoác lên mặt, thở dài nhẹ nhõm, thoáng bình phục một chút tâm tình. Sau đó một lần nữa ngồi ở quý phi ghế. Ta cảm giác bản thân vẫn đang không ngừng thở hổn hển, bao nhiêu hốt hoảng lo sợ dồn dập ập đến, còn có nỗi sợ hãi và tuyệt vọng sâu thẳm tựa biển khơi. khiến cho ta thở không thông, để cho ta cảm giác mình đang rơi vào trong biển nước, giãy dụa muốn bơi vào bờ thế nhưng xung quanh không có lấy một điểm bấu víu.

“Vũ Tình, người đi xem có thể truyền Liên Tâm đến đây giúp ta hay không?” Mặc dù biết cuộc sống hiện tại của nàng hạnh phúc viên mãn, thế nhưng, ta thực sự không có biện pháp. Ta thực sự không biết tìm ai bày tỏ tâm sự lúc này của mình. Vũ Tình hơi chần chờ, sau đó nhẹ nhàng đáp ứng liền đi ra ngoài, lúc chạy còn thỉnh thoảng ngoáy đầu lại nhìn ta.

Lòng ta rối như tơ vò, dù nghĩ thế nào cũng không thông, ta cứ tưởng chàng yêu thương ta, cho nên mới tạo nên thế cục này, cố ý thả mèo đổi thái tử, đầu tiên bắt Triệt phi bước trên đường hòa thân. Thế nhưng chàng vẫn tùy tiện đem ta nhét vào nhét vào trong lãnh cung ; Ta nghĩ chàng đã từng yêu Vũ quý phi, cho nên, mỗi ngày quân vương không còn vào triều sớm, cho nên ba nghìn sủng ái đều dồn một người. thế nhưng ngược lại là muốn tiêu diệt quốc gia của nàng ta, hơn nữa còn tùy tiện để thủ hạ giết chết nàng. Phải chăng ta và Vũ quý phi cũng chỉ là một nước cờ trong tay chàng.

Phải chăng mọi chuyện này đều được chàng suy tính kỹ lưỡng, để cho Phất vương nổi giận đùng đùng vì hồng nhan, giành được tình yêu của đông đảo bá dân, lại chiếm được nước lỗ nhập thổ.

Phải chăng ta và Vũ quý phi đều con cờ để cho chàng giành lấy thiên hạ này! Cho nên ba nghìn ân sủng chỉ là giả dối, phải chăng tất cả những lời hứa hẹn đó đều là giả dối, có đúng thế chăng?... có đúng như vậy chăng...?

Hóa ra, chàng chẳng thật lòng với ai.

89. Chương 89: Trót Lừa Đầu Môi, Say Trong Men Tình [3]

Mấy ngày sau, Liên Tâm cũng rất thuận lợi tiến cung, mà khi ta thấy nàng trong nháy mắt đó ta liền hối hận.

Nàng mang thai.

Nhìn dáng vẻ nàng lúc này, ước chừng đã sáu bảy tháng rồi.

“Tiểu thư, ngài làm sao vậy? có chuyện gì mà Vũ Tình hốt hoảng lo sợ chạy đến tìm nô tỳ. còn nói ngài khóc không ngừng, khiến cho nô tỳ lo lắng không thôi.” Ta đỡ nàng ngồi xuống, lôi kéo tay nàng, tự giấu cười.

“Không có gì, chỉ là ta nhớ người, thế nhưng không tiện ra ngoài gặp mặt. Nên bảo Vũ Tình cho mời người vào đây. Mang thai rồi, thân thể bất tiện sao?” Ta quá nóng nảy, hiện tại Liên Tâm đang mang thai, sao ta có thể nhẫn tâm nói những chuyện đó với nàng được.

“Nàng nói ngài lo lắng bởi hồi suốt, khiến cho nô tỳ cũng thấp thỏm không yên. Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? hãy nói cho nô tỳ nghe một chút.” Nàng nhẹ nhàng nắm lấy tay của ta, hơi ấm từ lòng bàn tay nàng truyền sang cũng giúp ta thêm an tâm hơn.

“Không có gì, đừng quá lo lắng.” Ta nhẹ nhàng rút tay mình ra khỏi tay của nàng. giờ tay lên khe phẩy phẩy, Ta thực sự rất sợ, sợ chạm vào hơi ấm từ nàng sẽ khiến ta không tìm được nước mắt của mình: “Hôm đó ta nằm mơ, mơ thấy... mơ thấy Tổ Quốc và nước Thần xảy ra xung đột binh đao, chiến sự kéo dài mấy ngày liền. Quốc không còn là quốc, nhà không còn là nhà...!” Nước mắt lần nữa lại tràn mi, tay ta run rẩy không ngừng.

“Tiểu thư, đó chẳng qua chỉ là giấc mộng mà thôi, đừng lo lắng quá.” Về mặt Liên Tâm dần dần bình tĩnh. nỗi đau trong lòng ta cũng vơi dần.

“Đúng vậy, chẳng qua là mộng mà thôi. Ta... Ta suy nghĩ quá nhiều... Từ ngày Vũ quý phi đến, nói những lời mê sảng... khiến lòng ta lo lắng.” Ta muốn cười một cái, thế nhưng khóe miệng co rúm, thế nào cũng không thể cười được.

“Tiểu thư, mọi việc cứ cứ xử như bình thường, Vũ quý phi kia, nghe nói hình như bị hoàng thượng ruồng bỏ, cho nên mới chạy đến đây nói những lời mê sảng như vậy với ngài, chẳng qua muốn trút giận mà thôi! Ngài cũng đừng suy nghĩ nhiều mấy lời của người khác, nghĩ nhiều chỉ khiến bản thân mình mệt mỏi thêm!” Gật đầu, không có nói nữa.

“Huống chi, nếu ngài thật sự bất an, đi tìm thánh thượng tâm sự vẫn hơn, đừng giam mình ở đây ưu sầu một mình. Hơn nữa, nghe tướng công nói, dạo gần đây dường như thánh thượng không có vào triều sớm. tất cả mọi chuyện đều giao cho tân tể tướng xử lý. Tân tể tướng tuổi không lớn lắm nhưng nghe nói là người có tài trị quốc.” Nghe nói như thế trong lòng ta càng thêm thất vọng, đã nhiều ngày không vào triều... có thật là như vậy không...?!

Liên Tâm nhìn thấy ta thất thần, bèn nở nụ cười, vỗ vỗ lên tay ta nói: “Hôm đó ngài mơ thấy giấc mộng thế nào, đến bây giờ vẫn còn dáng vẻ thất hồn lạc phách thế này, trông cứ như giấc mộng của ngài thực sự xảy ra rồi vậy.”

Ta khe khẽ thở dài, liếc nhìn bụng của nàng khẽ hỏi: “Mấy tháng?”

“sắp bảy tháng rồi.” Nàng nở nụ cười hạnh phúc khi nói những lời này.

“Vậy thì tốt quá, ngắm lại những ngày trước ta còn đang mang thai, mà hôm nay bé Thụy Tuyết cũng sắp trăm.” ngày rồi.” Mỗi khi nhắc đến chuyện con cái thì lời nói đều toát ra vẻ hạnh phúc ôn hòa.

“Nếu có thể có một công chúa đáng yêu lanh lợi giống như Thụy Tuyết thì còn gì vui hơn. Mỗi ngày bé trong bụng cứ liên tục đạp, cứ tưởng muốn nứt da luôn rồi đấy.” Mặc dù lời nói trách cứ, thế nhưng trong ánh mắt vẫn tràn đầy yêu thương.

“Chỉ cần đứa bé được khỏe mạnh thì mọi thứ đều tốt, hẳn ta có tốt với muội không?” Ta thực sự rất lo lắng cái tên Phương Húc kia cũng là một kẻ bạc tình bạc nghĩa, hơn nữa gia thế Liên Tâm cũng không tốt, nếu như bị ức hiếp thì không có lấy một ai có thể trông cậy vào.

“Tiểu thư, ngài chớ quá lo lắng. Tướng công đối xử với nô tỳ rất tốt, vô cùng tốt. Tuy rằng xuất thân của nô tỳ thấp kém, thậm chí đôi lúc cũng sợ hãi chàng sẽ cưới thê nạp thiếp, thế nhưng, đến nay chàng vẫn chưa từng có ý nghĩ như vậy. Ngày tháng bình thần trôi qua không buồn không lo, Cuộc đời này của Liên Tâm có thể gặp được người yêu quý Liên Tâm giống như phu nhân cùng tiểu thư, lại còn có được một đấng

lang quân như Phương Húc, thì còn gì để cầu mong nữa.” Nghe thấy nàng nói như vậy, ta cũng yên lòng hơn nhiều.

“Thế con Doanh Tâm? Đạo gần đây nàng có khỏe không?”

“Nàng vẫn giống như trước kia vậy, ngày ngày cười đùa không ưu lo, cuộc sống quan hệ với mọi người trong phủ cũng rất tốt, đám hạ nhân trong phủ cũng rất quý mến nàng, bình thường nói đùa vài ba câu vui vẻ, chỉ là có mấy nhà đến đề thân đều bị nàng cự tuyệt. Chắc rằng duyên phận chưa đến!” Thấy cuộc sống hiện tại của các nàng hạnh phúc như vậy, ta cũng không không nở lòng quấy rầy. Nếu thật sự có được một gia đình hòa thuận vui vẻ như vậy, cũng là phúc phận. Phương gia mặc dù không phải quan lớn phú gia gì, nhưng cũng có thể xem là một nhà khá giả giàu có. Hơn nữa, họ là người chính trực, gặp được người như vậy, cùng nắm tay nhau bước đi trên đường đời thì còn có gì đáng lo âu.

“Nghe muội nói như vậy, ta cũng an lòng. mọi người cùng chung sống với nhau đã một thời gian dài, trải qua bao nhiêu gia khổ, giờ được hưởng cuộc sống hạnh phúc sum vầy, cũng là trời cao thương xót ban ơn cho. phải trân trọng nó, biết không?”

Liên Tâm chỉ nhìn ta cười cười, không nói gì.

90. Chương 90: Trót Lưỡi Đầu Môi, Say Trong Men Tình [4]

Liên Tâm về rồi, lòng của ta giống như vừa bị xé rách, may nhờ những lời nói thật lòng của Liên Tâm mà thoáng bình ổn lại đôi chút, tất cả vẫn còn chưa rõ ràng, nếu như cứ ngồi đây sợ bóng sợ gió thì ta khuấy động cho mọi thứ thêm hỗn loạn, mọi người thêm hoang mang. Dù sao, ta vẫn phải sống ở nơi này lâu dài.

Một mình lẳng lặng ngồi ngầy ngốc đến khi trời muộn tối, Thu Tễ cầm đèn đi vào thắp đèn. Thấy ta vẫn còn ngồi trong góc thất thần, nhẹ nhàng thở dài một hơi.

“Nương nương, nô tỳ không biết cái nha đầu Đoàn Nhi kia làm ra chuyện gì sai sót mà khiến cho ngài tức giận đến như vậy, thế nhưng, dù sao sức khỏe mới là quan trọng nhất. Mấy hôm nay, ngài ăn uống không được bao nhiêu, bất luận xảy ra chuyện gì cũng nên chú ý sức khỏe của mình. công chúa còn nhỏ, cho dù ngài không mản đến sức khỏe của mình thì cũng phải lo đến sức khỏe của công chúa!”

Ta khẽ gật đầu, không nói gì thêm.

Thu Tễ thấy ta chẳng có ý từ chối, nên cười nói tiếp: “Để nô tỳ xuống phòng bếp bảo họ làm cho ngài vài món ăn lót dạ nhé?”

Ta lắc đầu, nói.” Không cần, ta đến xem Thụy Tuyết. Chuẩn bị giúp ta một ít điểm tâm, sắp ngủ rồi, ăn nhiều sẽ khó ngủ.”

Thu Tễ gật đầu đáp ứng, khoe môi hơi gợn lên, khuôn mặt tươi cười hơn hờ hiếp thấy được.

Vũ Di Cung mặc dù là lãnh cung thế nhưng cũng là một viện độc lập, bởi vì sinh ra vào mùa đông, cho nên đã sai người thu dọn tiểu viện hẻo lánh này, nghe nói ma ma thay ta chăm sóc Thụy Tuyết nói, cái tiểu viện này tuy rằng nằm ở vị trí xa xôi hẻo lánh, nhưng lại nằm ở góc khuất gió, bởi vì Vũ Di Cung vốn là địa phương hẻo lánh, người sống ở nơi đó hầu hết đều mang tội, hoặc là cung nhân thất sủng, cấu trúc cung điện cũng không tinh tế bằng các cung điện được thiết kế nghiên cứu qua phong thủy tứ hướng, không ngăn chặn được gió lùa vào bên trong chủ điện, theo phong thủy mà nói là vô cùng xấu, càng không tốt nuôi dưỡng trẻ nhỏ, mà tiểu viện này nằm ở vị trí hẻo lánh thế nhưng lại khuất bóng mặt trời, ít chịu ảnh hưởng của gió bắc, rất tốt để nuôi dưỡng bé, coi như là giúp bé phát triển khỏe mạnh.

Bước đến Chiêu Tuyết các dành riêng cho bé Thụy Tuyết, nhẹ nhàng đẩy cửa bước vào thì chỉ thấy có một mình ma ma chăm nom. Ma ma nhìn thấy ta đến, rón rén bước lại, hạ thấp giọng nói nhỏ: “Tham kiến nương nương, tiểu công chúa mới vừa ngủ. Chúng ta đến gian nhà sát vách nói chuyện nhé, sau đó nàng dẫn ta vào gian phòng cách vách.

Tuy rằng Thụy Tuyết sống ở Chiêu Tuyết các, thế nhưng ta cũng rất ít cũng rất ít tới bên này, đa số đều có ma ma hoặc là cung nữ ẵm bế đến cung điện của ta, chợt phát hiện ra rằng, ta là một người mẹ không tốt.

ma ma bỏ thêm một khối than vào trong chậu than, sau đó thỉnh an nói: “Nô tài chẳng biết nương nương tới chơi, không từ xa tiếp đón không từ xa tiếp đón, nương nương chuộc tội.” Ta đưa tay nâng nàng dậy, cũng sai người cầm đến một chiếc ghế, bảo nàng ngồi xuống.

“Lý ma ma ở chỗ này giúp ta chiếu cố Thụy Tuyết, hết lòng hết sức, ta làm sao có thể trách tội cho được? ta thật lòng vô cùng cảm kích, ma ma ngồi xuống đi, đừng ngại. mấy ngày nay thấy rảnh rồi không có gì làm nên ghé thăm, Thụy Tuyết dạo này ra sao?”

“Tạ nương nương ân chuẩn. Công chúa dạo này rất an ổn, cô bé này tính tình vốn nhu thuận, buổi sáng sau khi được nhũ mẫu cho bú sữa, liền ngủ, tỉnh lại cũng rất ít khóc hay quấy phá gì, nhưng không biết sao gần đây lại cực ít ngủ, hơn nữa còn hay khóc. dỗ dành mãi mới chịu nín, Tuy rằng trẻ con khóc cũng là chuyện rất bình thường, thế nhưng một đứa bé ngoan ngoãn giống như tiểu công chúa vậy, đột nhiên lại thay đổi nhiều như thế, thực sự là...” Nàng còn chưa nói hết, liền có tiếng khóc vang từ trong phòng liền truyền ra, Lý má má cả kinh vội vã đứng lên, nhanh chân chạy vào bên trong.

“Ngoan, không khóc không khóc, công chúa không khóc! Ngoan ngoan ngoan, lại mẫu thân ẵm nhé, hay là lại đắp dầm ướt mông rồi.” Sau đó đem cô bé đặt lên giường, thuần thực cời tả ra.

“Không đắp dầm mà, có sao lại khóc?” Nàng tự lẩm bẩm. Sau đó đưa tay sờ thử nhiệt độ trên người bé Thụy Tuyết.

“Lý ma ma, mang bé lại cho ta, để ta ẵm bé một chút.” Lý ma ma nhăn mặt khó xử, nhưng thấy ta nóng lòng như vậy cũng đưa bé sang cho ta.

Nhưng nhắc tới cũng thú vị, bé con vừa rơi vào trong lòng ta liền nín khóc, cái miệng nho nhỏ khẽ chum chim thối bong bóng, sau đó liền chìm vào giấc ngủ, chẳng mấy chốc đã say giấc nồng.

“Tiểu công chúa chắc là nhớ mẫu thân, vừa được nương nương ôm đã ngừng khóc ngủ rồi, hơn nữa còn ngủ cũng rất ngon.” Nhìn Lý ma ma cười nói, nhưng lòng ta lại dậy sóng, Thụy Tuyết ơi Thụy Tuyết! Nếu một ngày kia mẫu thân rời đi rồi, con phải làm sao đây!

91. Chương 91: Thật Giả Khó Phân, Tiến Thoái Lưỡng Nan [1]

Gặp lại chàng khi trời đã chuyển mưa thu kèm gió lạnh.

Chàng ngồi lẳng lặng ở Hoàn Thực Đường, chậm rãi lật xem từng quyển từng quyển tấu chương. cánh cửa chạm khắc tinh xảo được đẩy ra, ta men theo ánh mặt trời bước vào, chàng ngược mắt lên nhìn ta, tựa hồ không chút kinh ngạc.

“Nàng đến đây ư?” Giọng nói của chàng rất nhẹ, lại vang xa, ta cảm giác mình mãi mãi không thể chạm đến được.

“Thần thiếp thỉnh an bệ hạ, bệ hạ vạn tuế vạn tuế vạn vạn tuế.” Ta quỳ lạy dưới đất, cánh cửa sau lưng lại lần nữa khép kín.

Chàng vẫn nhìn chăm chú vào bản tấu chương trong tay, “Ái phi không cần đa lễ. Trẫm sẽ đau lòng.” Chàng nhẹ nhàng cười.

“Những gì bệ hạ muốn, phải chăng đã lấy được rồi?”

“Nàng biết hết rồi ư?” Chàng thả bản tấu chương đang cầm trên tay xuống, đi về phía ta, nâng ta đứng dậy, “Nhiệm Nhi, nàng không cần biết những thứ này.” Chàng nhẹ nhàng vén những sợi tóc vương trên trán ta ra sau tai.

“Vì sao?” Tay của ta chợt lạnh lẽo như băng, mà tay của chàng lại ấm áp vô cùng, thế nhưng, ta vẫn cảm thấy chàng mãi mãi không thể sưởi ấm được cho ta.

“Nhiễm Nhi của trẫm, lúc nào cũng xinh đẹp như vậy, tuổi còn trẻ, luôn đơn thuần. Luôn được trẫm che chở bảo vệ, trong mắt nàng chỉ có mình trẫm, ở bên cạnh trẫm đến cuối đời. vô tư không cần lo lắng điều gì.” Chàng ôm ta vào lòng, thì thầm những lời ấy bên tai của ta, những lời ngon ngọt dịu dàng mà nay lại khiến ta hốt hoảng sợ hãi.

Ta lùi về sau một bước, nghiêng đầu sang một bên không muốn nhìn thấy ánh mắt của chàng.

“Đối với chàng mà nói, thiếp là gì?”

“Nàng là gì? nàng không biết sao? Trẫm cũng không biết. Rõ ràng chính là cây đao của trẫm, trẫm vẫn nguyện ý đem nàng cất giấu dưới tuyết sâu; rõ ràng là một nước cờ của trẫm, trẫm vẫn cam tâm tình nguyện vứt bỏ nàng, Nhiễm Nhi, nàng thử nói xem, nàng là gì của trẫm?” Chàng nâng cằm của ta, để cho ta nhìn thẳng vào mắt của chàng, nụ cười trên khóe miệng chàng lúc trước đã tan biến, ta thậm chí có thể cảm nhận được cơn phẫn nộ của chàng.

“Chàng yêu thiếp sao?” Nước mắt dần đông đầy trong mắt ta, lòng rộn đau nhức, từng trận gió lạnh thổi qua đáy lòng trào dâng trong cơ thể ta.

“Đương nhiên, chỉ cần là một nam nhân có sắc tâm đều động tâm đối với nàng. chẳng phải Mạc Trạch hoàng tử chính là ví dụ tốt nhất sao? Chỉ là, trẫm thật lòng yêu nàng, chẳng qua trẫm yêu cái giang sơn này hơn. Mạc Trạch lựa chọn yêu mỹ nhân vứt bỏ giang sơn, thế nhưng đáng tiếc mỹ nhân phải thuộc về kẻ mạnh.”

“Vì sao? Chàng nói dối!” Ta thất kinh cuống cuồng tránh, đưa tay gạt tay của chàng ra.

“Vì sao? Vì sao lại đánh đối Triệt phi thành nàng? Vì sao lại an bày Đoàn Nhi ở bên cạnh nàng? Vì sao chuyên sủng ái Nhiễm Nhiễm mà chuyển nàng vào trong lãnh cung? Vì sao cho phép Đoàn Nhi có đặc quyền có thể ra ta giết bất cứ ai khi cần thiết?” chàng từng bước ép sát, ta liên tục lùi về phía sau.”Nàng biết vì sao không? Ngay từ đầu ta an bày Đoàn Nhi là để giết nàng, hoàng tử Mạc Trạch gặp được nàng cũng là do trẫm cố tình sắp đặt, tất cả những gì Nhiễm Nhiễm trải qua đều là những gì nàng cần phải làm. Sự xuất hiện của nàng chính là điều ngoài ý muốn, nàng mang thai cũng là điều ngoài ý muốn, thế nhưng để nàng vào ở cũng là chuyện trẫm đã tiên liệu được, khi biết nàng mang thai, trẫm cảm giác bản thân vừa đặt một nước cờ vô cùng tuyệt mỹ.”

Người ta dựa vào cánh cửa hoa phía sau, tay của ta nắm thật chặt góc áo, nước mắt không ngừng rơi xuống. Chàng giờ tay lau đi nước mắt của ta.

“Nhiễm Nhi. Đừng nói nữa, đừng như vậy, đừng kích động, không ai có thể làm tổn thương đến nàng, trẫm sẽ che chở nàng chu toàn. Nàng chỉ cần ngoan ngoãn làm chiêu nghi của nàng mà thôi, sau này nàng sẽ là quý phi, thậm chí nàng sẽ là hoàng hậu. Một ngày kia, chỉ cần nàng có lòng tự thì, đứa bé ấy chính là thái tử. Chẳng lẽ nàng không hiểu lòng trẫm sao?” Chàng đem ôm ta vào trong ngực, cái ôm rất nhẹ. Dịu dàng khuyển bảo, thế nhưng ta lại không cảm thấy vui sướng chút nào.

92. Chương 92: Thật Giả Khó Phân, Tiến Thoái Lưỡng Nan [2]

Ta không còn nhận ra đâu là thật đâu là giả, ta sợ, rất sợ gặp phải tình huống thế này.

“Có thể nói cho thiếp biết, chàng sẽ làm gì Nam Thần?” Ta muốn tìm kiếm chút an ủi trong lòng. Nói cho ta biết, mọi người vẫn bình an, cho ta một lý do để lưu lại.

“Trẫm sẽ không đuổi tận giết tuyệt. Giết hết mọi người, sẽ thành một tử thành, trẫm lấy một thành trì chết cũng không có ý nghĩa. Ngoan, nghe lời, trẫm biết cái nào có lợi cho nàng, trẫm sẽ không đuổi tận giết tuyệt.” trong mắt ta tràn đầy kinh hoàng và e ngại.

“Dừng dừng ánh mắt như thế nhìn trẫm, nàng không cần sợ trẫm.” Chàng nhẹ nhàng nói bên tai ta, hơi thở phả phất làm cho ta cảm thấy mờ lung. Tay chàng đặt ở sau thắt lưng ta, từ từ vuốt ve bờ lưng của ta, như đang trấn an một cô bé đang trong hoảng sợ.

“Dừng khóc.” Chàng ôn nhu lau dòng nước mắt ướt đầm trên mặt của ta. Ta gạt đầu, vẫn là không dám nhìn thẳng vào ánh mắt của chàng. Môi của chàng đặt ở trên trán ta, như gần như xa, tay chàng kéo tay của ta, ta thậm chí đã nhớ không nổi lần trước chúng ta cũng từng thân mật như vậy là khi nào, chàng nhẹ giọng gọi tên của ta “Nhiễm Nhi, Nhiễm Nhi, Nhiễm Nhi...” Một lần lại một lần nữa, nỗi khủng hoảng và lo âu trong đáy lòng ta cũng vơi dần.

“Nàng không cần gấp gáp, cũng không cần sợ, bình thản thoải mái sống ở Vũ Di Cung, chăm sóc Thụy Tuyết cho thật tốt. Mọi chuyện hỗn loạn ở bên ngoài đều không có quan hệ gì tới nàng, chờ trẫm xử lý xong tất cả những việc này. Trẫm sẽ đi đón nàng.” Mắt của ta mất hơi ử rử, nhẹ nhàng gạt đầu một cái, chàng khẽ hôn lên trán của ta.

“Sùng Lang, mọi người cũng khỏe sao?” Ta ngẩng đầu nhìn vào ánh mắt của chàng, ta hy vọng chàng dành cho ta một câu trả lời thuyết phục.

“Trẫm cũng không rõ tình hình cụ thể là thế nào, bất quá quốc chủ nước Thần, đã lựa chọn đầu hàng để quốc dân yên ổn, cam tâm trở thành nước phụ thuộc, hàng năm tiến cống, cũng gánh chịu rất nhiều lời đồn phiến ngữ, hiện tại phong làm Thần vương, hưởng chức quan chính nhất phẩm triều ta, nhưng không có năm bổng. Hàng năm phải tiến cống đúng hạn.”

Ta nghĩ đây đại khái là kết quả tốt nhất nhé. Ta nhẹ khẽ thở ra một hơi, xoay người muốn chạy. Ta cần một chút xíu thời gian để điều chỉnh lại nỗi đau đớn trong trái tim mình

“Nhớ kỹ, đừng làm gì cả. Chỉ cần nàng ngoan ngoãn sống ở trong Vũ Di Cung là tốt rồi, Đoàn Nhi sẽ bảo vệ nàng.” Chàng nghiêm nghị nói với theo bóng lưng của ta, không giống như những lời nói êm dịu khuyên can vừa rồi. Mà càng giống như là một lời cảnh cáo, thế nhưng ta đã vô tâm khi nghĩ đến chàng, chỉ một mình rời khỏi Hoàn Thục Đường.

A Phúc thấy ta đi ra, thần sắc hoảng hốt, muốn tiến lên đỡ, lại bị ta giơ tay lên ngăn.

“Nương nương...” vẻ mặt A Phúc hơi buồn rầu.

“A Phúc... Kỳ thực người cũng biết rõ mọi chuyện chứ.” A Phúc không tiếp lời, chỉ lẳng lặng đưa ta tới mã xa. Đờ ta lên, do dự thật lâu, mới mở miệng nói: “Nương nương, trong lòng của thánh thượng chỉ có một mình nương nương, người chắc chắn sẽ không hại ngài, ngài chớ suy nghĩ quá nhiều. Chăm sóc thật tốt bản thân cùng Thận Uyển công chúa là được.” Ta nhẹ nhàng gạt đầu, buông màn che xe ngựa xuống, quay về Vũ Di Cung.

Ta ta cảm nhận được nỗi bất an hỗn loạn trong lòng, rối như tơ vò. Đáng tiếc, ta vẫn tìm không tìm được đầu mối gỡ ra.

93. Chương 93: Thật Giả Khó Phân, Tiến Thoái Lưỡng Nan [3]

Ta nghĩ Thu Tễ đã biết chuyện này, nhưng tuyệt đối không nhắc đến chuyện ta gặp Sùng Lang, đã nói những gì, có dự tính gì cho tương lai không. Mà Đoàn Nhi cũng chuyển từ phục vụ bên trong sang thành hầu bên ngoài phòng. Rất nhiều lần, ta có thể cảm giác được Đoàn Nhi muốn lên tiếng nói gì đó với Thu Tễ, thế nhưng lại thôi không nói nữa. Có lẽ là an ủi, có lẽ là giải thích, đối với ta mà nói đều không còn quan trọng. Những lúc nhàn nhã không có việc gì, ta lại đi thăm Thụy Tuyết. Thụy Tuyết cũng rất thích ta, lúc nào cũng cười khanh khách. Thấy bé cười, ta cũng vui lây, liền tiến đến trêu chọc bé. Ma ma chăm sóc cho Thụy Tuyết nói, Thụy Tuyết là đứa bé rất thông minh, chưa đến mười tháng mà đã có thể bập bẹ nói những từ đơn giản rồi, không bao lâu nữa là bé có thể nói chuyện được, hơn nữa Thụy Tuyết rất nhớ

ta, lần nào ta đến bé đều đoán được hết, mỗi lần nhìn thấy ta, bé đều cười rất tươi, cũng không khóc náo, thật khiến người ta yêu thích.

Mỗi khi người khác nói đến con của mình tốt thế này thế nọ thì ta rất phấn khởi, còn mang theo chút xiu kiêu ngạo. Ma ma cũng bắt đầu dạy Thụy Tuyết học bước đi, nói nàng lớn lên mau, bé rất thông minh, học rất nhanh. Đã mấy ngày nay ta không gặp Hoa Hiền Phi, nghe nói đại thần trong triều lên tiếng dị nghị rất nhiều về chuyện hậu cung vô chủ, cho rằng hậu cung vô chủ chính là không được an định. Mà trong này hầu hết đều nghiêng về phía Hoa Hiền Phi và Nghê Thục phi.

Ta không có ấn tượng nhiều đối với Nghê Thục phi. Chỉ biết là nàng ở trong cung đã lâu, do sức khỏe không tốt, bên người chỉ có mấy cung nữ làm bạn, rất ít đi thỉnh an hoặc tham gia các lễ mừng. Thế nhưng trong nhà có rất nhiều người lập công cao, phụ thân của nàng là huynh trưởng của đại tướng quân Triệu Kha nổi danh khắp nước, mẹ của nàng là tôn nữ ruột của thái hậu tiền triều, cậu là i Lại bộ thượng thư đương thời, phụ thân là chính nhị phẩm tả thị lang, gia thế hiển hách thế nhưng đáng tiếc sức khỏe nàng yếu kém, lúc này vẫn không con nối dõi.

Mà đối với Hoa Hiền Phi mà nói, thân thể của nàng vẫn kém rất nhiều, nàng cũng không phải là trưởng nữ trong nhà, phụ thân của nàng là chính nhị phẩm tuần phủ, ngoài ra không còn thế lực nào khác. Nếu so sánh với người bên ngoài thì gia thế như vậy cũng coi là hiển hách phi phàm, nhưng nếu muốn so với Nghê Thục phi thì kém rất xa, thế nhưng cũng may dưới trướng nàng có đại hoàng tử Bật Trạch, hơn nữa nàng cư xử thân thiện và có giao hảo với nhiều phi tần.

Kỳ thực ngắm về tư thì tương đối nghiêng về phía Hoa Hiền Phi, về nguyên nhân vì sao thì chẳng qua là có cảm giác nàng là một người thân thiện hiền lành, hơn nữa nàng cũng rất yêu thương Thụy Tuyết, hơn nữa, thỉnh thoảng còn sai người tặng vài bộ y phục và tã lót cho bé, chất liệu mềm mại, mặc vào rất thoải mái, cũng rất xinh đẹp. Đối với người làm mẹ mà nói, nhìn thấy con của mình dễ thương như vậy, lòng cũng thấy vui sướng, đương nhiên cũng thấy thân thiện với nàng hơn.

Mấy ngày nay ta lại thường xuyên nhớ đến những lời nói mà Sùng Lang từng nói với ta, trăm mối ngõ ngang trong lòng, ta biết bản tính mình cương liệt, ta sợ nhất chàng nhất thời khó có thể tiếp thu, sau đó tức giận lại tổn hại đến sức khỏe. Thế nhưng ta cũng hiểu rõ, lúc này chàng tuyệt đối không để cho ta trở về. Nghĩ mãi, thế nhưng không sao nghĩ ra được cách vẹn cả đôi đường. Ta đại khái có thể đoán được, nếu như không có cái vị Vũ quý phi này, thì lúc này kẻ đang điên cuồng ôm nỗi hận mà chết có lẽ là chính ta. Ta đến nay vẫn không thể nghĩ ra, nếu thật sự chàng xem nàng là một quân cờ, vì sao lại nàng làm xằng làm bậy, thậm chí còn hại hoàng hậu tan cửa nát nhà?

Càng nghĩ đến chuyện này càng thêm rối loạn, quá loạn, nếu muốn hiểu rõ ràng thì e rằng có nghĩ ba ngày ba đêm cũng khó mà sáng tỏ, huống hồ chàng vốn là một nam nhân cẩn thận, làm một chuyện gì thì quyết làm đến cùng, hơn nữa chàng cũng không thích bàn luận những chuyện đó với ta, mặc cho người khác suy đoán, cứ mơ hồ tìm lấy một đường trong mớ bong bóng đó, chỉ sợ cả đời cũng không tìm ra đầu mối, đó là chàng.

94. Chương 94: Thật Giả Khó Phân, Tiến Thoái Lưỡng Nan [4]

Nghe Liên Tâm nói, Doanh Tâm gặp tiếng sét ái tình với một môn khách đến nương nhờ nhà Phương Húc. Môn khách là người có tài năng, hơn nữa cũng rất thích tính cách hóm hoạt bát của Doanh Tâm, Doanh Tâm năm nay đã gần hết hai mươi một bước sang hai mươi hai tuổi rồi, không còn là một cô nương cả ngày chỉ biết chạy nhảy bông đùa, mà người này cũng nói đàn ông trước phải lập nghiệp sau mới thành gia, trong cuộc thi hương đã giành được giải nguyên, trong cuộc thi hội trước đó vài ngày cũng đạt được hội nguyên, hiện đang chờ cuộc thi hội tháng sau xem có giành được giải nào hay không.

Ta nói vài ba câu bông đùa với người đưa tin của Liên Tâm, khi hỏi tuổi nam nhân đó thì, tiểu cô nương kia thoảng chốc xấu hổ đỏ mặt, cúi đầu cười nói: “Nương nương cũng thật biết nói đùa, tuy rằng đạt được hội nguyên, văn thải phi phàm, thì cũng là một đấng nam nhân, hơn nữa khôi ngô tuấn tú, tuổi tác vẫn còn trẻ.

Về tư, chúng nô tỳ đều ước gì được như Doanh tỷ tỷ, có thể tìm được một người đàn ông như vậy, thương yêu đùm bọc lẫn nhau, nguyên cùng sống đến già chính là điều tốt đẹp nhất trong cuộc đời này!” Nghe nàng nói như vậy, ta cũng thấy hài lòng, đầu tiên là Liên Tâm, giờ lại đến Doanh Tâm, tuy rằng thời gian có muộn màng đôi chút thế nhưng cuối cùng nàng cũng tìm được người thuộc về riêng mình, cũng giống như những lời tiếu cô nương kia vừa nói, “là điều tốt đẹp nhất trên cõi đời này!” nhưng ta lại không nhẫn tâm đem chuyện thần quốc bị diệt vong nói cho các nàng biết, ta nghĩ Phương Húc cũng là một người đàn ông rất cứng chiều thể tử của mình, cũng không muốn thể tử mình phiền muộn vì chuyện này.

Thụy Tuyết đã được một tuổi rưỡi, đã biết nói “mẫu phi, ôm.” Sùng Lang cũng rất thích đứa bé này. Thường thường tới chỗ của ta chơi đùa với con bé đôi lát, hôm đó chàng vừa đến, Thụy Tuyết liền nhào sang gọi chàng: “phụ hoàng, ôm.” Giọng nói non nớt, còn chưa phát âm chuẩn, nhưng lại làm cho chàng vui sướng không thôi.

Thế nhưng, đối với ta mà nói vẫn chẳng có điều gì khác để nói, đến nơi này nhiều năm như vậy, ta từ bản tính không sợ trời không sợ đất, còn có chút ngạo nghễ cộng thêm ba phần nông chiều, giờ đã biến thành người biết ẩn nhẫn, chàng nói bên ngoài hỗn loạn thị phi rất nhiều, rốt cuộc là đang chỉ điều gì, ta chẳng qua chỉ là một nữ nhân sống trong lãnh cung, lại thêm không có ai lui tới. Mấy ngày nay, ta rất ít tham gia các lễ mừng trong Ương Mộc cung, ngay cả giao thừa cũng phải cùng đám người Thu Tể Vũ Tình làm ít sủi cảo ngồi ăn trong vườn nhỏ ở viện của mình, hàn huyên một chút, sau đó hát vài bài dân ca. Không có gì thì đàm luận vài câu chuyện nhà, bản thân cũng vui đi nỗi tịch mịch, từ sau chuyện lần trước, Đoàn Nhi vẫn tâm sự nặng nề, ít thấy nàng vui vẻ cười như trước, có lúc lại nghĩ phải chăng mình quá khấn trương, thế nhưng sau đó lại phát hiện có một số việc đã vĩnh viễn không thể đền bù.

Chỉ là nghe nói, sau này Nghe Thực Phi được phong làm hoàng hậu, thế nhưng cũng không lâu sau lại mắc bệnh phong hàn sau đó lại biến mất, trong hậu cung dấy lên lời đồn đãi, hoàng đế đau lòng không thôi, quyết định không bao giờ lập hậu nữa. Mà Hoa quý phi vẫn xử lý lực như cũ, nhưng phượng ấn sau khi nghe hoàng hậu đã bị hoàng đế thu hồi, ủ cất trong đáy hòm.

Đôi lúc nghe chuyện của chàng, ta lại ngẫm nghĩ, tình cảm của mình với chàng rốt cuộc là gì? yêu? hay không phải yêu? Thất vọng? hay là hy vọng? Vẫn luôn nghĩ đến câu nói sau cùng “hãy tin tưởng ở ta” của chàng, và luôn nghĩ tốt cho chàng, nghĩ đến tình cảm chàng dành cho Thụy Tuyết, nghĩ rằng chắc hẳn chàng đã có dự tính cho tương lai, cho nên an phận đợi, đợi và đợi. Thế nhưng cũng không tránh khỏi có những lúc cảm thấy mệt mỏi và bị thương, cũng biết mình đã không thể quay trở lại đáng vẻ trước đây cùng chàng, khi đó tài năng và sắc sảo, thời điểm đó còn muốn lấy lòng và ỷ lại, nhưng bây giờ khác biệt giống như trời và vực.

Mà chàng đối với ta, nhiều hơn chính là thờ dài. Ta cuối cùng cũng có cách nhìn đối lập với mục đích trước kia, cắt đứt lời của chàng, ta sợ lại nghe được thông tin xấu hoặc có bất luận điều gì không ổn từ trong lời nói của chàng, hiện giờ ta sống ở đây không biết chút gì về bên ngoài cũng là điều tốt.

“Nhiễm Nhi, mừng ba tháng sau, là ngày cập kê của Phình Sam, trước kia Phình Sam rất thích nàng, nếu nàng có thể đến, chắc chắn Phình Sam sẽ rất vui mừng. Hơn nữa, hiện tại hậu cung vô hậu, Hoa quý phi chưởng quản mọi việc rất bận rộn, Phình Sam cũng không thích những phi tần này, nếu như nàng có thể đến vấn tóc vấn kẻ cho Phình Sam, Phình Sam nhất định sẽ rất vui vẻ.” Công chúa Ngưng Lưu, lần cuối cùng ta gặp nàng đã là chuyện một năm trước rồi, khi đó Thụy Tuyết còn nhỏ, nàng tự mình đưa tới một đôi giày đầu hổ do chính tay nàng làm, nàng nói đây là mẹ nàng dạy làm. Nàng tự mình làm, ta đã rất cảm động khi nghe nàng nói như vậy, đây là tấm lòng của nàng, nàng từ nhỏ đã không còn mẫu thân, tuổi nhỏ nên luôn dựa dẫm vào ca ca, hiện tại Phất vương cũng không còn ở trên nhân thế, người thân thuộc nhất lại không thể thường xuyên gặp mặt, cũng là một cô bé đáng thương. Ta không suy nghĩ nhiều, liền gặt đầu đồng ý.

“Mùng ba tháng sau? Thiếp đã biết.”

95. Chương 95: Đâu Đúng Đâu Sai, Đâu Thiện Đâu Ác? [1]

Vũ Di Cung trước nay vốn an tĩnh bỗng nhiên vang vọng tiếng gõ cửa, bây giờ là giờ Mùi, rất ít người đến vào giờ này. Ta đang nằm trên ghế quý phi nghe tiếng cũng phải ngẩn đầu lên. Trong lòng ta cả kinh. Vũ Tình hầu hạ bên cạnh cũng giật mình, sau đó bước nhanh ra ngoài mở cửa, ta nhìn xuyên qua song cửa sổ thì thấy người đang vội vã bước vào chính là Hoa quý phi!

Người trước nay luôn tỏ ra thông dong tự tại, thế nhưng lúc này tóc tai bay hỗn loạn, mồ hôi nhễ nhãi trên trán, miệng không ngừng thở dốc, Ta thấy vậy cũng hết hoảng, vội đứng lên bước ra cửa đón nàng.

“Muội muội! Người không thể lưu lại nơi này được nữa.” Nàng ta thở phì phò, rất là sốt ruột. Bỗng nhiên lại lên tiếng nói những lời này, khiến cho ta chẳng hiểu ra sao.

“Tỷ tỷ vào nhà trước, từ từ nói, không có gì phải vội.” Ta đỡ nàng đi vào bên trong phòng, sau đó bảo Vũ Tình đi đi đóng cửa lại. Tiếp đó bước lên vài bước cầm trà và bánh đưa sang.

“Tỷ tỷ, có chuyện gì mà hết hoảng như vậy?” Thấy nàng đã bình tĩnh lại, ta mới lên tiếng hỏi.

Nàng không lên tiếng, chỉ nghiêng đầu nhìn sang Vũ Tình, ta nàng sợ Vũ Tình là người không kín miệng, ta nhẹ nhàng cười, nói rằng: “Nàng là nha hoàn hồi môn theo muội từ quê nhà sang. Không cần lo lắng. Vũ Tình, người đi sang chăm sóc cho tiểu công chúa đi, xem công chúa đã thức giấc chưa.” Nhìn thấy Vũ Tình đi ra ngoài, cửa cũng được đóng lại, sắc mặt nàng bỗng nhiên trầm xuống, cầm thật chặt tay của ta.

“Muội muội, muội không thể cứ ngây ngốc sống ở chỗ này, muội phải đi thôi.” Nàng hơi dừng lại một chút giống như vừa cố hạ quyết tâm rất lớn mới tiếp tục lên tiếng ước: “Ngày hôm nay ta vốn định đi tìm thánh thượng, mấy ngày nay thánh thượng đều chưa từng tới hậu cung, ta vô ý nhìn thấy thánh thượng đang nói chuyện với một nam nhân mặc quần áo màu xanh, ta loáng thoáng nghe thấy bọn họ nói gì đó về thần quốc, có chuyện gì đó xảy ra, sau đó thánh thượng còn nói, chỉ cần cửu công không tàn sát hàng loạt dân trong thành là được rồi.” Nàng giương mắt nhìn ta một chút, sau đó lại thở dài một hơi. Lúc này trên mặt của ta tuy rằng coi như bình tĩnh, thế nhưng trong lòng từng đợt sóng liên hồi dấy lên.

“Còn... Còn gì nữa không?” Thanh âm của ta đang run rẩy. Ta không biết Hoa quý phi nói những lời này là giả hay là chàng trước nay vẫn luôn dối gạt ta.

“Ta sợ là thánh thượng làm tổn thương muội, Nếu là thật như vậy, thánh thượng còn nhớ đến chút tình cảm giữa muội và thánh thượng hay sao? hay là muội biết sẽ mất báo hay sao?” Thanh âm của nàng bỗng nhiên thấp xuống.

Ta nhẹ nhàng lắc đầu.

“Thanh ngọc ở bên cạnh ta, nghe đâu chính là một mật thư. Ta từng thấy nàng len lén đi truyền tin. Hầu như bên cạnh Tần Phi cũng có một mật thư, thánh thượng là người thích nắm tất cả mọi việc trong tầm tay, tuy nói hậu cung là thiên hạ của nữ nhân, thế nhưng thánh thượng tuyệt đối không để cho bất cứ nữ nhân nào làm xằng làm bậy.”

Ta không có nói tiếp, sau đó cả hai chúng ta cứ thế trầm mặc một lúc lâu.

“Kỳ thực, người hại Triệu hoàng hậu cửa nát nhà tan làm cho nghề hoàng hậu chết oan chết uổng, chính là thánh thượng! Lúc hoàng thượng vừa đăng cơ, căn cơ bất ổn, không thể làm gì buộc phải thông qua phương thức kết thân này để duy trì thế lực, hai nàng chính vì vậy mới bước chân vào hậu cung, nhưng bởi vì gia thế của Triệu hoàng hậu quá lớn, cho nên được phong làm hoàng hậu, mà nghề hoàng hậu vốn thân thể không được tốt, mà khi đó bá phụ Triệu Kha của nàng còn chưa lập được đại công gì lớn, cho nên trước được phong làm quý phi. Hoàng thượng hai mươi tuổi tự mình chấp chính vẫn luôn bị thái phó và tể tướng hai người họ kìm kẹp, cho nên Triệu hoàng hậu không có khả năng sinh nở long tự. Chuyện của Vũ quý phi chỉ là ngoài ý muốn mà thôi, thế nhưng cũng chính ngoài ý muốn này lại có thể lật đổ hoàn toàn thái phó và tể tướng đứng ở sau lưng cùng với cả Triệu hoàng hậu, mà nghề vốn là một người ốm yếu, chỉ cần hơi dụng tâm một chút là khiến nàng hương tiêu ngọc tổn là chuyện rất đơn giản.”

“Vì sao chàng phải làm như vậy?” Nói không sợ là giả, vẫn hiểu rằng gần vua như gần cọp nhưng thật không ngờ rằng, người này nào chỉ là một con cọp, quả thực chính là một con cự long to lớn mà người

thường không thể sờ tới cũng không thể nhìn thấy được, hắn nghiêng bàn tay làm mây, úp bàn tay làm mưa, mà chúng ta chỉ có thể ở dưới bàn tay hứng chịu trò đùa của hắn.

96. Chương 96: Đâu Đúng Đâu Sai, Đâu Thiện Đâu Ác? [2]

“Tại sao ư? Là vì chính bản thân hắn?! Hắn chẳng yêu thương ai, cũng chẳng cần ai, tất cả mọi người đều là bàn đạp để hắn bước lên phía trước.” Về mặt nàng ngưng trọng, trong mắt cũng là bi thương. “Triệu hoàng hậu thương hắn, vì không để mất đi hắn, cho nên không màng đến hắn, thanh thần ổn định trong coi ở cương vị hoàng hậu, học được nhường nhịn, học được khiêm tốn, học được bao dung, học được chờ đợi, chờ mong một mỗi tháng hắn ghé thăm, nhưng không nghĩ đến cuối cùng lại bị chính người bên gối của mình mưu hại, rơi vào kết cục tan cửa nát nhà.” Nói xong nước mắt cũng không ngừng rơi xuống, ta biết trong lòng của nàng khủng hoảng cùng bất an, bởi vì lúc này, trong lòng của ta cũng như vậy.

“Ta... Tỷ tỷ, nếu như hắn đã thu phục được nước Thần, chắc cũng không làm gì với muội đâu.” Tuy rằng đã biết chàng đã ngồi trên thiên hạ, thế nhưng ta lại không biết đâu là thật đâu là giả trong lời nói của chàng, nếu thật là như vậy, ‘Cửu công không được, nhất định tàn sát toàn bộ dân trong thành.’ Vậy phải chăng là, mọi thứ đã... đã... Thực sự đã...

“Muội muội ơi, thổ khôn chết, chó săn nấu. Nếu như muội đã không còn bất cứ giá trị trọng dụng nào, hắn hà tất lưu luyến giữ lại muội? Đối với hắn mà nói, muội có thể giúp được cho hắn điều gì? Muội muội quả thực xinh đẹp thiên tiên, thế nhưng sắc để tìm được tình yêu của đế vương thì khi sắc phai thì tình cũng tàn, tình yêu cũng đoạn tuyệt! Muội muội chẳng lẽ vẫn chưa hiểu?” Nàng nắm thật chặt tay của ta, tay nàng lạnh lẽo, lạnh đến mức khiến cho ta muốn rút ra.

“Thế nhưng, muội làm sao rời đi được. Hơn nữa, muội phải đi đâu!” Mắt của ta rưng rưng, quả thực trừ chàng ra ta không còn bất cứ cái gì có thể bám víu vào.

“Nếu như muội có ý định này, tỷ có thể giúp muội. Vài ngày sau là ngày cập kê của Ngưng Lưu công chúa, thánh thượng nhất định mở tiệc chiêu đãi rất nhiều quan viên, trước đó vài ngày, gia phụ sinh bệnh, thánh thượng đặc biệt chuẩn cho tỷ về nhà chăm sóc, nếu muội nguyện ý, có thể cùng tỷ đi ra cung. Chỉ là việc này tuyệt đối không được để cho người khác biết. Có một tiểu biệt viện ở thành đông, cách nhà của tỷ không xa, muội có thể sống tạm ở tại nơi đó. Nếu như ở đây không được an toàn thì muội lại vào cung, thánh thượng nếu đối với muội hữu tình, tự nhiên sẽ càng thêm sủng ái.” Nàng thả tay của ta, cúi thấp đầu, từng giọt lệ cứ thi nhau rơi xuống, “Với ta mà nói, Triệu hoàng hậu cũng tốt, Nghê hoàng hậu cũng tốt, hoặc là muội, Nhã phu nhân, thậm chí là kiều man Vũ quý phi kia cũng vậy, ta đều coi là tỷ muội. Ta cùng với Triệu hoàng hậu và Nghê hoàng hậu từ nhỏ đã quen biết nhau, thân như tỷ muội. Vào cung hầu hạ thánh thượng, nhưng không ngờ các nàng từng người cứ thế lần lượt bỏ ta mà đi. Ta và muội cũng được xem như tri kỷ, cũng biết muội bản tính thuần lương, tài mạo song toàn, ta thật không muốn để cho muội gặp phải kết cục giống như các nàng vậy!”

Ta thấy nàng nói rõ ràng như vậy, cũng hiểu rõ tâm tính của nàng cho nên gật đầu, đáp ứng.

Nàng nhìn thấy ta đáp ứng, đôi mắt ánh lên niềm vui sướng, nói: “Nếu như cảm thấy không ổn, thì ta sẽ đưa muội muội trở về. Trong cung này giờ chỉ còn mỗi mình ta, quả thực quá mức cô độc. Việc này, tuyệt đối không được nói với người ngoài. Trời biết, đất biết, muội biết, ta biết! Mừng ba tháng sáu, giờ Tuất canh ba, Liệt Hồ môn, ta chờ muội!”

“Thế nhưng! Thụy Tuyết phải làm sao? Nếu tất cả chỉ là giả thì tốt còn nếu như tất cả là thật thì muội đi rồi, Thụy Tuyết làm sao bây giờ?”

“Thụy Tuyết là cốt nhục của hắn, coi như hắn không niệm tình nghĩa phu thê cũng phải niệm tình cốt nhục thân sinh. Hắn sẽ không làm hại đến Thụy Tuyết, muội cứ yên tâm.” Nàng nhẹ nhàng vỗ vỗ lên mu bàn tay của ta, trấn an tinh thần bất ổn của ta.

Ta thở dài một hơi, thế nhưng không ngừng tự nhủ với mình: bình an, bình an, bình an...

“Muội muội đừng quên, mừng ba tháng sau, giờ Tuất canh ba, Liệt Hồ môn, ta chờ muội.”

97. Chương 97: Đâu Đúng Đâu Sai, Đâu Thiện Đâu Ác? [3]

Mùng ba tháng sáu, trời vẫn còn chưa sáng tỏ ta đã thức dậy, dù làm thế nào cũng không ngủ tiếp được nữa. Ngày hôm nay không chỉ là sinh nhật của Phinh Sam mà quan trọng hơn chính là ngày ta sẽ trốn đi. Kể từ sau ngày hôm đó, Hoa quý phi không đến tìm ta nữa, ta đoán thầm rằng nàng đang muốn che giấu tai mắt. Qua một tháng nữa sẽ đến sinh nhật hai mươi tuổi của ta. Đã từng thầm tưởng tượng khi bản thân mình hai mươi tuổi sẽ trông như thế nào, có một trượng phu bên cạnh bầu bạn, có những đứa con dễ thương, thế nhưng ta lúc này lại đang tìm cách trốn khỏi trượng phu của mình, xa rời nữa nhi của ta, ta tự giấu cười cười, thở dài một hơi.

Ta vô tình đi đến Chiêu Tuyết các, nhẹ nhàng đẩy cửa bước vào, trong phòng yên tĩnh vô cùng. Ta rón rén đi tới bên giường Thụy Tuyết, nhẹ nhàng vỗ về tóc của nàng, sau đó lấy ngọc bội lúc trước mẫu thân tặng ta vẫn mang theo bên mình đeo lên trên cổ của bé. Hôm nay từ biệt, có lẽ cả đời khó có cơ hội gặp lại nhau.

Thụy Tuyết đang đắm chìm trong mộng đẹp, còn không biết sắp phải xa rời mẫu thân, nhìn bé ngủ say khiến ta đau không thở được. Ta xoay người nhanh chóng rời đi, ta lo sợ nếu lưu luyến ở đây thêm phút giây nào nữa sẽ khiến ta không đành lòng rời khỏi.

Hy vọng chỉ là hiểu lầm mà thôi, để cho mẹ con chúng ta lại được đoàn tụ với nhau.

Mới bước chân ra khỏi Chiêu Tuyết các, đã nhìn thấy ma ma bước đến đón, cười khanh khách nói: “Nương nương đến sớm vậy. Nếu không còn chuyện gì nữa, vậy thì bắt đầu rửa mặt chải đầu thay trang phục nhé!”

“Vì sao nàng khóc?” Hóa ra chàng cũng đến.

“Nhớ lại năm năm trước đây, cũng là năm thiếp đến tuổi cập kê, thiếp nhớ nhà.” Ta không ngẩng đầu nhìn ánh mắt của chàng. Nỗi thê lương trong lòng này chỉ bản thân mới hiểu rõ.

“Chờ sự tình dần xẹp tốt, ta sẽ dẫn nàng cùng Thụy Tuyết quay về xem thế nào. Dù sao đó cũng là nơi nàng lớn lên.” Ta không nói gì, đuổi theo bước chân của ma ma đi vào trong nhà rửa mặt chải đầu thay trang phục, sau đó đi đến cung điện của Phinh Sam.

Chỗ ở của Phinh Sam là Uyển Đình trai bên cạnh Mai Đường điện, tẩm điện này được tiên hoàng ban khi nàng vừa lọt lòng. Lấy danh dự trưởng tôn, nếu nói không kiêng kỵ thì, “nụ cười toát lên vẻ tươi vui duyên dáng của nàng”. Trước Phinh Sam đã có bảy công chúa, nhưng là bởi vì cô bé được yêu thương, vô luận là ai cũng càng thêm yêu thương nàng, chỉ đáng tiếc phụ mẫu qua đời sớm, cũng may còn lại hai người ca ca cực kỳ yêu thương và bảo vệ nàng, để nàng luôn sống vô ưu vô lự.

Trong chủ điện, Phinh Sam đã ngồi chờ tự lúc nào, nàng rất vui khi nhìn thấy ta đến, vội vã chạy ra.

“Còn chưa rửa mặt chải đầu xong, chưa thay y phục đã chạy ra, sao lại vô lễ như thế!” Sùng Lang nhìn thấy áo mũ của Phinh Sam không chỉnh tề đã chạy ra, liền cau mày lên tiếng trách mắng. Thế nhưng Phinh Sam căn bản không thèm để ý đến, thè lưỡi lôi kéo ta đi vào bên trong phòng. Mà Sùng Lang cũng rất bất đắc dĩ, lắc đầu đi theo.

Phinh Sam ngồi trước bàn trang điểm, nghiêm túc ngắm nhìn ảnh chiếu của mình bên trong gương đồng. Kỳ thực, dung mạo của nàng cực kỳ xinh đẹp, mẫu thân vốn là đệ nhất mỹ nữ tứ quốc, hai vị ca ca ngọc thụ lâm phong như thế này, nếu nàng không xinh đẹp thì đó chính là chuyện lạ.

Ta cầm lấy lược bằng gỗ đàn bắt đầu vấn tóc cho nàng, từng lọn từng lọn một, ta có thể cảm giác được Phinh Sam đang ngồi trên băng ghế kia vui sướng bao nhiêu, lại nghĩ đến lúc mình bước vào tuổi cập kê có bao nhiêu mờ mịt.

“Tóc của muội không đẹp bằng Xu chiêu nghi, vừa dài vừa mượt, bất cứ điểm nào của Xu chiêu nghi cũng là đẹp nhất thế gian, quả khiến người khác sinh lòng đổ kỵ!” Nàng nhẹ giọng oán trách. Ta chỉ cười cười không nói lời nào.

“Xu chiêu nghi, sau này nếu muội có thể gả cho một người đàn ông đảm đương giống như ca ca vậy thì tốt biết bao nhiêu!” Nàng cười nói, ở trong lòng của nàng Sùng Lang tựa như trời, cũng tựa như đất.

“Ngày xưa phù dung hoa, hôm nay tuyết tự cây cỏ. Gả cho một người đàn ông tốt nhất trên thế gian không bằng gả cho một người đàn ông chỉ yêu thương mỗi mình muội.” Ta cài một đóa hoa mẫu đơn đang nở rộ bên trên vắn tóc của nàng, lọn tóc cuối cùng cũng được vắn lên, trâm cài cũng được điểm xuyết. Nhiệm vụ của ta hoàn thành.

“Ca ca đối xử với chiêu nghi không tốt sao?” Nàng quay mặt sang chỗ khác, nhìn ta, nghi hoặc chất đầy trong ánh mắt.

“Tốt xấu sao có thể tùy tiện nói, trên thế gian có rất nhiều kiểu yêu thương, nắm được cái nào, mất đi cái nào, chỉ trong lòng mình mới hiểu rõ, cần gì phải truy cứu những điều đó?” Ta mỉm cười, không nói thêm nữa. Sau đó gọi người vào, hầu hạ thay cung phục cho nàng, giúp nàng mặc quần áo. Sau đó liền nghe phía ngoài tiếng công công cất tiếng lạnh lạnh ở phía ngoài.

“Giờ lành đến! Mời công chúa lên kiệu!”

98. Chương 98: Đâu Đúng Đâu Sai, Đâu Thiện Đâu Ác? [4]

Lễ tiết rườm rà khiến ta hoa mắt chóng mặt, mà Phính Sam lại vô cùng nghiêm túc hoàn thành từng cử chỉ hạng mục, hơn nữa trên môi nàng từ đầu đến cuối đều treo nụ cười hạnh phúc. Ngày thành niên này, có lẽ nàng đã chờ đợi rất lâu rồi, bất lực và tuyệt vọng. Mà Sùng Lang vẫn nhìn chăm chú, trên mặt không một chút điểm biểu tình, thậm chí trong ánh mắt còn có chút thất thần, ta không biết chàng đang suy nghĩ gì, nhớ đến vị hoàng đế đoán mệnh Phất vương của chàng ư? Hay là rốt cục chờ đến ngày này, người muội mà bản thân vẫn chăm lo bảo vệ rốt cuộc cũng trưởng thành, không cô phụ kỳ vọng của cha mẹ đã mất sớm?

Bận rộn bốn ba từ sáng sớm đến tối mịt, đám người của lễ bộ tựa như con rối chẳng biết mệt mỏi, cứ lặp đi lặp lại, ngược ngược xuôi xuôi, đến mức Phính Sam lúc đầu còn tràn trề hưng phấn giờ cũng uể oải mệt mỏi, cuối cùng cũng kết thúc.

Vừa qua khỏi giờ Dậu, Ương Mộc cung đèn đuốc sáng trưng, Phính Sam mặc hoa phục ngồi ở trên thiên vị, Sùng Lang vẫn ngồi ở vị trí cao quý nhất đại điện như trước, chỉ là đáng tiếc vị trí hoàng hậu ở bên phải chàng hiện giờ vẫn trống không, vị trí sủng phi bên trái cũng chưa có người bổ khuyết.

Hoa quý phi bởi vì phải chuẩn bị trở về nhà mẹ để chăm sóc phụ thân, cho nên hôm nay cũng không có dự họp, Sùng Lang cũng không phải nam nhân thích chưng diện, cho nên hậu cung của chàng cũng tỏ ra đơn bạc. Mà hôm nay Triệu hoàng hậu đã bị phế bỏ, Vũ quý phi, Triệt phi đã qua đời. Nhã phu nhân sau khi Triệu hoàng hậu bị phế, cũng không được sủng, ở trong thâm cung chăm sóc nhi tử, trước giờ cũng ít ra ngoài. Trừ ta ra, còn có hai mỹ nhân, hai quý nhân, một tiếp dư, một thực nghi. Cho nên thường có đại thần yết kiến muốn hoàng thượng mở rộng hậu cung, khai chi tán diệp, mà chàng hình như cũng không có ý này.

Đúng vậy, cái chàng cần chính là thiên hạ, mà đó chỉ là mấy mỹ nhân mà thôi.

Rượu quá ba tuần, ca múa mừng cảnh thái bình. Ương Mộc cung tràn ngập trong vui vẻ rộn rã, ta thấy sắc trời đã tối muộn, thời gian cũng xấp xỉ rồi. Ta giả bộ say rượu, muốn mượn cơ hội rời đi. Thu Tề đi theo ta nhìn thấy ta chống đầu có chút không khỏe, hỏi ta có muốn quay về trước hay không. Ta bảo nàng lấy lễ vật ta đã chuẩn bị tặng cho Phính Sam ra đây, hộp gỗ lim khảm tơ vàng tinh xảo đựng một cây trâm hoa mai, lẳng lẳng nằm ở nơi đó.

Năm đó, hoa soi dưới nước, mai đầu mùa đông bắt đầu nở, cũng chỉ là chuyện của ngày xưa, còn hôm nay, cảnh còn người mất, người cũ nơi đâu, người mới sao chưa về.

Thu Tề đem lễ vật của ta đưa đến chỗ Phình Sam, nàng mở hộp giấu nhìn thấy cây trâm, đôi mắt sáng long lanh vui sướng và kinh ngạc. Vị trí ta ngồi cũng không tính là gần với nàng, nàng cũng không tiện chạy đến chỗ ta để nói lời cảm ơn, vui mừng nhìn ta, cười gật đầu với ta, nhấp nháy môi dùng khẩu hình nói hai tiếng cảm ơn. Ta cười lắc đầu với nàng, từ từ đứng lên, bước ra ngoài cửa.

Giờ đi cũng là ly biệt, sợ là kiếp này khó gặp lại nhau. Ta không dám ngẩng đầu nhìn Sùng Lang, ta sợ nhìn thấy ánh mắt của chàng, ta sợ mình sẽ xúc động chạy đến hỏi chàng rốt cuộc là thế nào, ta sợ bản thân lại lần nữa tin tưởng chàng, lại lần nữa rơi vào một mảnh tuyệt vọng.

Ta đi không bao xa, liền nghe phía sau truyền đến tiếng bước chân. Ta cho rằng chỉ là phi tần cũng rời khỏi bữa tiệc giống như ta, thế nhưng xoay người nhìn lại, không ngờ lại là Sùng Lang.

“Cây trâm hoa mai, là vật cũ của nàng?!” Chàng dò hỏi.

“Là vật cũ của thiếp, làm quà tặng sinh nhật cho công chúa không tốt sao? Thiếp mạo muội như vậy, Mong rằng thánh thượng thứ tội.” Ta không quay đầu lại, ngượng ngùng nói.

“Nó là... cây trâm nàng đã cài trong ngày đầu tiên nàng đến Tổ Quốc.” Thanh âm của chàng hơi mất mát. Hình như vừa đánh mất đồ vật gì rất quan trọng.

Ta đột nhiên nhớ tới, lần đầu tiên ta gặp chàng cũng cài cây trâm này thì phải, lúc đó chàng đã khen ta rằng “Ngọc cốt na sâu chương vụ. Bãng cơ tự hữu tiên phong (thơ Tô Đông Pha).” Ta nói nếu chàng thích thì ta sẽ thường đeo, chàng nói “Ta chỉ nói cây trâm hoa mai này rất đẹp, thực sự rất đẹp, một chút đỏ, càng ngọc cốt bãng, lại có cốt cách rắn rỏi của hoa mai và cả phong vận của hoa mai, thế nhưng nếu thường mang, sợ là tục nhãn thấy quá nhiều, khiến cho phong vận này mai một, sau này sẽ khó thấy lại”.

Vì vậy, từ đó về sau, ta đã cất nó vào trong kho, giữ thật cẩn thận.

Lúc này trong lòng ta không tránh được chua xót, ta gượng tay lên để Thu Tề dìu ta bước về phía trước, vốn định lặng lẽ rời đi, thế nhưng vì sao lại ở phía su ràng buộc lòng ta. “Thánh thượng có trí nhớ tốt, thế nhưng đều là chuyện đã qua. Những năm trước đây lúc mới cùng công chúa trò chuyện, nàng rất yêu thích hoa mai cho nên hôm nay nô tỳ mang trâm hoa mai này tặng lại cho nàng. Công chúa mỹ lệ, ưu nhã, cây trâm này tương xứng, cài lên chắc chắn thêm xinh đẹp.” Ta xoay người, nhìn thẳng vào mắt chàng nói. Khóe miệng vẫn mang theo nụ cười, thế nhưng thế nhưng dưới bóng trăng lạnh lẽo, coi như đã vào đầu mưa hạ, mà lòng ta vẫn còn tích đầy sương.

Chàng muốn nói gì đó, thế nhưng lại không nói nữa, thở dài một hơi, tiếng thở dài này rất nặng nề.

“Thánh thượng, đã không còn sớm nữa. Hôm nay là ngày sinh nhật của Ngưng Lưu công chúa, ngài lại là trưởng bối duy nhất của nàng, nô tỳ cáo từ trước.” Ta không đợi chàng lên tiếng, cứ thế xoay người cất bước rời đi, ta cố gắng đứng thẳng người, không để chàng nhìn thấy lúc này ta đang bị thương.

Rời đi nhé, rời đi nhé.

99. Chương 99: Thoát Khỏi Thâm Cung, Sinh Tử Khó Dò [1]

“Tỷ tỷ, ta đến chậm.” Ta một mình vất vả luồn lách mới đến được Liệt Hồ môn, mà mã xa của Hoa quý phi đã dừng ở chỗ này.

Nàng thò đầu ra, nhìn ngang nhìn dọc một hồi mới kéo ta lên xe ngựa, “Không có gì đáng ngại. Trên đường không gặp phải ai chứ!”

“Ừ, muội cũng cẩn thận, không có dẫn theo ai hết.” Giọng của ta rất nhẹ, cố gắng khắc chế bản thân giữ vững bình tĩnh.

Trong xe chỉ có Hoa Hiền phi và một nha hoàn hồi môn được nàng mang từ nhà mẹ đẻ đến. Dọc theo đường đi, xe ngựa lắc lư không ngừng. Chúng ta cũng không lên tiếng, có lẽ đêm đã khuya rồi, Hoa quý phi cũng mệt mỏi, chỉ ngả đầu vào thành xe ngựa nghỉ ngơi, mà thị nữ của nàng lấy ra một cái áo choàng khoác lên trên người nàng.

Tuy rằng đã là tháng sáu, thế nhưng thời tiết tháng sáu ở Bắc Tỗ cũng không giống tháng sáu tại nước Thần. Tháng sáu Bắc Tỗ trời vừa ẩm lại se lạnh, nhất là lúc này trời đã vào đêm, cái lạnh buốt da. Ta cũng thấy rất lạnh, y phục đang mặc trên người được may bằng tơ lụa, nhưng bây giờ bộ hoa phục vô giá này không thể đem lại cảm giác ấm áp như áo bông cũ.

Ta ôm cánh tay của mình ngồi lắc lư trong thành xe, buồn ngủ. Vừa cảm giác muốn ngủ, thì mã xa ngừng. Rèm cửa bị người khác vén lên, một tiểu nha hoàn nhẹ giọng hô: “Nương nương, đến rồi.”

Hoa quý phi xoa xoa đôi mắt, hơi duỗi người, sau đó xoay người nói với ta: “Nơi này là nhà mẹ đẻ của ta, đợi ngày mai ta sẽ dẫn muội muội đến biệt viện. Nếu muội muội không chê, trước hết cứ ngủ lại chỗ này một đêm!”

Ta khẽ lắc đầu cười cười, đáp: “Có được một chỗ trú chân đã là ơn trạch lớn đối với Huyền Nhi rồi, sao dám chê bai?” Nàng nhẹ nhàng gật đầu, tỏ vẻ đáp lại, chỉ là suốt đoạn đường đi mệt mỏi vất vả, cũng không muốn nhiều lời, cứ thế bước xuống xe.

Ta bước theo phía sau nàng, được một thị nữ dẫn đường, đi vào hậu viện, bước vào phòng ngủ cho khách nhân nghỉ ngơi. Bên cạnh không mang theo người nào hầu hạ, làm ta có chút không quen, mà những người này nhìn như cũng không mấy thân thiện đối với ta, cho nên không tiện quấy rầy, bất luận bao nhiêu khó khăn cũng phải tự mình làm. Tự mình dùng đũa đánh lửa châm đèn, sau đó úp chao đèn lên, ngồi xuống giường nhìn kỹ gian phòng này.

Gian nhà không lớn, thế nhưng vẫn toát ra vẻ trang nhã rất đặc biệt. Gần vị trí cửa sổ có treo một bức tranh hình năm linh chi, một cái ghế đẩu, bên trên có đặt vài cuốn sách. Một cái giá giường thông thường, cũng không phải làm từ chất liệu gỗ tốt gì, mặt trên treo hình màn trướng, đệm chăn cũng không giống như là đồ mới. Bỗng nhiên trong lòng dấy lên một nỗi chua xót. Bất quá nghĩ lại một chút, người ta đã đối với mình tốt thì là tình cảm, không tốt chính là bổn phận. Hoa quý phi nguyện ý giúp mình ra khỏi cung đã là ơn huệ to lớn, còn cầu người ta cho ăn ngon mặc đẹp lại còn hầu hạ chu toàn thì hơi quá đáng.

Ta cứ như vậy nằm xuống giường, vẫn mặc trên người bộ y phục khi tham dự yến hội, bởi vì sợ bị người hoài nghi, cho nên không kịp chuẩn bị bất cứ thứ gì, cứ thế rời đi. Bây giờ suy nghĩ một chút hình như là chính mình khẩn trương thái quá. Mà thôi, trước tiên yên lặng theo dõi kỳ biến đã. Cũng may trên người có mang theo ít bạc, mua vài bộ quần áo và đồ dùng hàng ngày cũng không phải quá khó khăn.

Vốn tưởng rằng một đêm nay khó chợp mắt, nhưng có lẽ do quá mệt mỏi, phải đi theo Phình Sam tham gia hết lễ nghi này đến lễ nghi khác, nói không mệt là giả, ta nhanh chóng chìm vào giấc ngủ. Ta không biết Sùng Lang khi nào mới phát hiện ra ta mất tích, cũng không biết nếu chàng thấy ta không còn ở đó, sẽ có phản ứng như thế nào, nhưng ta vẫn luôn hy vọng Thụy Tuyết sẽ không trở thành người hy sinh ở giữa. Con bé còn quá nhỏ. Nếu ta thực sự không thể trở về, con bé sẽ ra sao? Ta bỗng nhiên có chút hối hận, hối hận không mang theo con mình ra đây. Ta không cho là Sùng Lang sẽ toàn tâm đối đãi với nàng, không phải là không thương yêu, chỉ là chàng có quá nhiều việc phải lo lắng, mà con bé giờ lại trở thành đứa không có mẹ, chỉ có thể mặc người khác định đoạt. Nghĩ tới đây, nước mắt cứ thế thi nhau chảy xuống, ướt đầm gối đầu, ướt cả giấc mơ.

100. Chương 100: Thoát Khỏi Thâm Cung, Sinh Tử Khó Dò [2]

Sáng sớm hôm sau, ta tỉnh giấc, nghĩ mình phải đi chào hỏi phụ mẫu của Hoa quý phi một tiếng. Thế nhưng lại cảm thấy lăm người nhiều lời, cứ e sợ họ sẽ để lộ tin tức gì đó ra bên ngoài, nên cứ bản khoản mãi không quyết định được. Chỉ một lúc sau, ta nghe thấy tiếng gõ cửa nhẹ nhẹ, hỏi: “Ai đó?”

“Nô tỳ là Ngọc Trúc theo hầu bên cạnh Hoa quý phi.”

“Vào đi.”

Nàng còn cầm trên tay mấy bộ quần áo thường, sau đó đặt lên giường, cung kính nói: “Nương nương, ngoài cung không thể so với trong cung, bộ quần áo hoa lệ này của ngài rất dễ gây chú ý, quý phi sai nô tỳ mang đến cho ngài vài bộ quần áo thường, hy vọng ngài không chê. Ngài thay nhanh nhé, nô tỳ sẽ đưa ngài đến phòng ăn, sau khi dùng đồ ăn sáng, chúng ta phải đi biệt viện.”

Ta gật đầu đáp ứng. Nàng nói tiếp: “Chỉ là có vài chuyện có lẽ khiến nương nương ảm ức. Hôm qua khi về nhà, nghe quần gia nói, biệt viện đang tu sửa, không tiện ở lúc này. Thế nhưng, ở góc tây đường nam có hai căn nhà nhỏ, chẳng biết ngài có thể hạ mình đến ở tạm nơi đó hay không?”

Ta cười gật đầu, nói rằng: “Đã có chỗ ở là may rồi nào dám kén cá chọn canh. Hoa quý phi nương nương tốt bụng thu lưu ta, lại cho ta một nơi có thể che gió che mưa, ơn trạch to lớn như vậy, ta sao dám yêu cầu cao hơn nữa đây? Thay ta cảm ơn nương nương.”

Ngọc Trúc hơi cúi người hành lễ, nói: “Tạ nương nương thông cảm. Ngọc Trúc sẽ cho người thu thập thỏa đáng, tuy rằng kém hơn so với biệt viện, nhưng nhà nghèo cửa nhỏ cũng như như thanh tỉnh. Ngọc Trúc cáo lui trước.” Nàng nhẹ nhàng lui ra ngoài.

Ta sờ sờ y phục nàng cầm tới. Y phục được may bằng vải vóc không quá kém, thế nhưng vừa nhìn đã biết đây là quần áo cũ, ngẫm lại có lẽ là quần áo của Hoa quý phi, tuy rằng không thể nói là vui mừng, nhưng cũng không thể soi mói như trước được. Tổng cộng ta có ba bộ quần áo, có lẽ Hoa quý phi đã suy tính cho ta. Ta chọn lấy một bộ y phục màu đỏ, hai bộ còn lại và một bộ vừa cởi ra được ta gói vào trong tay nải.

Ăn uống qua loa xong, Ngọc Trúc dẫn ta đi ra cửa sau, rồi đi.

“Quý phi nương nương nhắc nhở, đừng cho người nhìn thấy ngài, như vậy có nhiều bất tiện. Hơn nữa Quý phi nương nương hiện đang phụng dưỡng lão gia, không có thời gian đến thăm ngài, nên bảo nô tỳ đến đây đưa ngài đi.” Ngọc Trúc nói năng rất từ tốn rõ ràng, nhưng vẻ mặt không mấy vui vẻ, mà luôn tỏ ra lạnh nhạt vô cảm.

Ta gật đầu đáp ứng, bước lên xe ngựa, chuẩn bị rời đi. Hiện tại ta chỉ là một mối họa, ai giữ bên người, ai đụng đến cũng vậy phải mằm tai vạ. Hoa quý phi trợ giúp ta đi ra, đã là chuyện không dễ dàng gì rồi, nếu ta còn ở đây dây dưa quá nhiều đến nàng, chỉ sợ bản thân chuốc lấy tai họa.

Mất hơn hai khắc, xe ngựa cũng đến căn nhà nhỏ. Một căn nhà rất đơn giản, sau cánh cửa như ý chính là nội viện, đi vào trong là tiểu viện không lớn, gồm ba gian phòng chính, sương phòng phía đông tây. Nhà cửa ngay ngắn, xem ra đã được quét dọn qua. Ta đẩy cửa một gian phòng trong đó ra, tất cả mọi thứ đều được chuẩn bị đầy đủ.

“Nương nương trước tiên hãy ở tạm chỗ này, chờ tất cả dàn xếp ổn thỏa sẽ đón lại trở lại.” Sau đó nàng thối lui ra khỏi cửa phòng.

Ta ngồi bên mép giường, đệm chăn đều là mới, sờ vào cũng thấy thoải mái. Nghĩ đến sau này ở đây chỉ có một mình ta sinh sống, trong bụng cũng thấy hơi hoảng sợ.

Bỗng nhiên cảm giác mình chuyện gì cũng không biết làm, tự cho mình là người thông minh và tài giỏi, thế nhưng lại không thể nhóm lửa cũng không biết rửa chén, càng không thể tự nuôi lấy bản thân. Một ngày ba bữa phải tự mình lo liệu, cảm giác có chút vô lực. Y phục cũng chỉ có ba bộ để thay đổi, thức ăn cũng có một ít, tuy rằng Hoa quý phi đã chuẩn bị cho ta vài thứ, nhưng vẫn phải tự mình lo.

Nếu tất cả đều là thật, thế thì ta phải làm gì bây giờ? Ta nên đi đâu? Quay về nước Thần, hay là ở lại Bắc Tỗ? Ta nhẹ nhàng xoa huyết Thái Dương của mình. Quên đi, chỉ có thể đi một bước tính một bước vậy.

101. Chương 101: Thoát Khỏi Thâm Cung, Sinh Tử Khó Dò [3]

Mấy ngày sau cứ thế trôi qua trong mơ mơ hồ hồ, ta nếu không quên nhóm lửa thì cũng quên lấy nước. Mà Ngọc Trúc cũng chưa từng quay trở lại. Ta vội mang quần áo vừa phơi khô vào trong nhà thì sắc trời đã tối, đặt quần áo vào trong chậu gỗ, ta lại quên mất nó, cứ ngâm trong chậu suốt một ngày đêm. Đang chuẩn bị vào nhà nghỉ ngơi, chợt thấy có bóng người thoáng qua phía nhà bếp, ta cả kinh trong lòng, chỉ sợ gặp phải kẻ xấu, nhưng cũng không thể bỏ mặc như vậy vào trong nhà được. Ta rón rén đi về phía trước, đẩy cánh cửa ra, người nọ bỗng nhiên giật mình giật mình, hóa ra là Ngọc Trúc.

“Nương nương, ngài đi mà chẳng phát ra âm thanh gì, hù chết nô tỳ.” Nàng gượng ép nở nụ cười, thế nhưng cũng không phải là cười vui vẻ.

“Có chuyện gì sao?” Ta thăm an tâm trong bụng, thế nhưng vẫn cảm thấy nghi hoặc, lúc này nàng ta đến đây làm gì?”

“Ta... Nô tỳ vội tới nhắn lời của quý phi nương nương cho nương nương, và mang cho ngài thêm mấy bộ quần áo cùng thức ăn.” Ngọc Trúc là một cô gái rất ít ỏi, thế nhưng khi nói xong những lời này nàng lại khẽ nhếch môi, nở một nụ cười hiếm có.

“Người đến đây làm gì?”

“Chẳng phải không tìm được ngài sao! Tưởng rằng ngài đang ở trong nhà bếp làm bữa tối, cho nên đến đây xem thử. Nhà bếp tối quá, mò cả buổi vẫn không tìm thấy nên với đá đánh lửa, sau đó thì ngài lại đến, khiến cho nô tỳ cũng giật mình.” Nàng vỗ vỗ lồng ngực của mình, nở nụ cười dịu dàng.

Ta cũng không muốn nói thêm gì với nàng nữa, nhưng dù sao cũng là người bên cạnh Hoa quý phi, ta cũng không tiện buông lời quá đáng.

“Nương nương bảo người đến đây, là muốn nhắn nhủ gì với ta?” Hy vọng nàng có thể đem lại tin tức tốt lành cho ta.

“Hả! Nương nương... Nương nương nói, phải lo cho ngài có được cuộc sống thoải mái, ăn mặc và đồ dùng đều giúp ngài chuẩn bị đầy đủ.” Sau đó nàng xoay người cầm đến một ít đồ, “Đây là vài bộ quần áo, hy vọng ngài đừng chê. Bên trong còn có một ít bạc, Sau một thời gian nữa, nô tỳ sẽ quay lại đưa cho ngài ít đồ.” Ta đang muốn đưa tay tiếp nhận, nhưng nàng ta lại lách người né tránh

“Để nô tỳ mang vào phòng giúp nương nương nhé, xem có còn thiếu cái gì không, lần sau nô tỳ sẽ mang đến cho ngài.” Nàng nghiêng người sang bước qua người ta, sau đó đi thẳng về phía phòng của ta. Ta thấy phiền lòng, nhưng lại không tiện biểu lộ ra, chỉ nhủ thầm nhìn theo.

Nàng đi vào trong phòng của ta, nhìn xung quanh một lượt, sau đó cất y phục đi, để bạc ở trên bàn. rồi nói, “Nô tỳ cứ lo nương nương ở một mình sẽ không quen, thấy ngài đều sắp xếp mọi thứ ngay ngắn thế này, Ngọc Trúc cũng yên tâm hơn nhiều, hai mươi lượng bạc này tạm để ở đây, quý phi nương nương nói ở đây không thể so với trong cung, không thích hợp cầm nhiều tiền trong người. Tránh để người khác chú ý đến, chỉ rước phiền vào mình.

Hai mươi lượng bạc với ta mà nói, chỉ cần không phung phí thì đủ chi dùng trong hai ba tháng tới. Hôm rời khỏi hoàng cung, tiện tay cầm theo cùng mười hai lượng bạc vụn, cộng với số tiền này, đủ để sống ba tháng rồi.

“Cảm tạ nương nương đã lo lắng, nhờ người chuyển lời rằng ta rất biết ơn, chỉ là...” Ta muốn nói lại thôi.

“Nương nương, cứ nói đừng ngại!” Hôm nay nàng ta đặc biệt dễ chịu.

“Xin Ngọc Trúc cô nương chớ cười, ta nghĩ mình cần nhiều tiền hơn một chút, ở đây tuy rằng không thiếu thốn cái gì, nhưng vẫn có nhiều thứ cần phải mua, hơn nữa, haizzz... Nói đi nói lại cũng tại ta quá ngốc, cái gì cũng không biết làm, ngay cả nấu cơm cũng không xong, ta hy vọng có thêm một người đến chăm lo, không biết bên cạnh cô nương còn có ai nhận rồi chẳng!” Nói xong những lời này, ta tự cảm thấy mặt mình nóng bừng, ta trước nay chưa từng xin xỏ tiền bạc với ai vậy mà nay lại chìa tay xin tiền người khác.

“Là Ngọc Trúc nghĩ không chu toàn, xin nương nương không nên trách tội. trên người nô tỳ còn hai mươi lượng nữa, hay là ngài cứ cầm lấy dùng tạm?” Nàng lại lấy thêm hai thỏi bạc từ trong túi ra, đặt ở trên bàn.

Ta ngượng ngùng cười cười, sau đó đem tiền đi cất, lòng vẫn cứ thấp thỏm bất an, mà Ngọc Trúc bỗng nhiên lạnh lùng nói thêm vài ba câu khách sáo rồi rời đi.

102. Chương 102: Thoát Khỏi Thâm Cung, Sinh Tử Khó Dò [4]

Ngọc Trúc đi khỏi, căn phòng lại khôi phục yên tĩnh vốn có, Bận rộn một ngày đêm, ta quả thực cũng mệt mỏi. Cũng không đem bạc cất đi mà vẫn để ở trên bàn, sau đó ngã xuống giường, nhắm mắt ngủ.

Đang ngủ bỗng nhiên ngửi thấy mùi khói xộc vào phòng, ta cố nén cơn buồn ngủ bò dậy. Nhìn cảnh trước mắt khiến ta sợ ngây người. bên ngoài lửa bao trùm tứ phía, mà ngôi nhà của ta lại giống như là một ốc đảo biệt lập, trầm luân trong biển lửa. Ta vội vàng phủ thêm một cái áo khoác, nhìn thấy bốn mươi lượng bạc đang nằm ngổn ngang trên bàn, không chút do dự liền hốt lên nhét vào trong quần áo, sau đó phóng ra ngoài cửa, chạy đi.

Lao ra ngoài cửa, bên ngoài toàn là lửa, ta thấy bất an trong lòng, lẽ nào là ta phải chết ở đây? Ai cố ý muốn lấy tính mạng của ta? giờ không phải là lúc suy nghĩ đến những chuyện này, ta xoay người trở lại gian phòng, nhìn thấy chậu nước ta mức lên rửa mặt vẫn còn dư lại nửa chậu, không khỏi mừng thầm trong bụng, may mà trời không tuyệt đường. Ta chụp lấy cái mền nhỏ trên giường nhúng vào trong chậu nước, để cho nó hút hết nước, thế nhưng nước quá ít, ta cầm ẩm trà trên bàn thấy bên trong vẫn còn chút nước liền đổ thẳng vào chậu, cũng may cái mền cũng đủ ướt, ta đem nó trùm lên trên đầu, sau đó nhanh chóng lao ra bên ngoài.

Ta cúi đầu liều mạng đi ra ngoài chạy, ta cảm giác lửa đang bén xuống đầu của mình, thậm chí còn cảm nhận được đau nhức, cũng nghe thấy da thịt mình bỏng rát vì bị đốt, thế nhưng ta vẫn không dám dừng lại.

Ta phải sống, ta nhất định phải sống tiếp!

Giống như vừa trôi qua mấy trăm năm, lại giống như được hồi sinh từ trong cái chết. Khi ta vớt cái mền đen thui vì khói còn bị cháy loan lỗ nhiều chỗ kia xuống đất thì rốt cuộc ta đã hiểu vì sao hôm nay Ngọc Trúc lại xuất hiện ở nơi này, nguyên lai quần áo và đồ dùng hàng ngày này là để tiễn ta lên đường!

Tim đập liên hồi, phát hiện mình vẫn còn ngốc quá. Trong hoàng cung được Sùng Lang bảo vệ quá chu toàn, thậm chí ngây thơ cho rằng Hoa quý phi là thật tâm muốn kết giao với mình, Nếu như, nàng biết ta còn chưa có chết nhất định sẽ tiếp tục hạ sát thủ.

Ta nên đi đâu đây?

Ta sửa sang lại y phục của mình, nhìn thấy vết bỏng lớn trên cánh tay trái, mảnh da kia đã bị cháy đen, lúc này do quá lo lắng lại vội vàng, nên không có phát hiện, không ngờ mình lại bị thương nặng như thế. Ta gơ tay lên bề mặt cánh hoa đào chìa ra từ trong căn nhà bên cạnh, sau đó vén tóc lên.

May là, bốn mươi lượng bạc trên bàn đã được ta mang theo, Ta ngẩng đầu nhìn trời, hiện tại ước chừng đang là giờ dần, sau một canh giờ nữa trời sẽ sáng. Ta đến bây giờ mới phát hiện, nguyên lai, cái hẻm nhỏ này chỉ có mỗi một căn hộ của ta, những đốm sáng lập lờ phát ra ở nhiều nơi, xem ra là ta đã quá sơ xuất.

Ta lê từng bước chân nặng nề, men theo ánh trăng đi đến đầu hẻm, Ta nhớ rất rõ là chỉ cần ra tới đầu hẻm, thì đi thêm một khắc nữa là đến một khu chợ nhỏ, trước tiên cứ đến đó, tìm một lang trung, chữa vết thương này đã.

Chéo quần, vạt áo, đều có vết cháy xén, Ta mệt mỏi quá, ta biết bộ dạng của mình lúc này thê thảm đến mức nào. Tiều tụy, mờ mịt, tiếp theo mình phải làm thế nào? Ta hoang mang, hoảng sợ, thế nhưng không

còn lòng dạ nào để lo lắng.

Ta ngã ngồi dưới đất, thỉnh thoảng truyền đến vài tiếng chó sủa, ta mệt mỏi muốn ngất đi, thế nhưng lại không dám nhắm mắt.

Trời mau sáng lên đi, hãy nhanh sáng lên đi nào.

103. Chương 103: Sinh Tử Trong Chớp Mắt, Năm Tháng Nhẹ Trôi [1]

Thật vất vả đợi được đến hừng đông, ta lê từng bước nặng nề kéo cơ thể mệt nhừ đi đến một y quán, ta cảm giác bất cứ lúc nào mình cũng có thể ngất đi, may là tiểu nhị đứng ở cửa tiệm đã trông thấy ta, vội vàng đem ta đỡ vào phòng.

Đến khi tỉnh lại, cánh tay bị thương đã được bôi thuốc và băng bó xong.

“Đã... là giờ nào rồi?” Ta cau mày, híp mắt, hỏi.

Một thanh âm trong trẻo vang lên, đáp lời: “Vị cô nương này đừng nhúc nhích, vết thương của cô nương vừa được băng bó xong, nếu như không cẩn thận sẽ vỡ ra!” Sau đó nàng bưng một chén nước đưa đến mép ta.

Ta vội vã uống một hớp, hỏi lần nữa: “Giờ nào rồi?”

“Đã chạng vạng tối. Cô nương, hôm nay ở lại chỗ này nghỉ ngơi nhé.”

Ta gật đầu, sau đó hỏi: “Chẳng biết phải xưng hô với cô nương như thế nào?”

“Ta? Ta tên Hồng Liệu, là người làm ở y quán này! Còn cô nương... xưng hô thế nào?”

“Ta là Thiệu Huyền.”

“Thiệu cô nương, lang trung đã bôi thuốc tốt nhất cho cô nương rồi. Cũng không quá nghiêm trọng, chỉ sợ trời nóng sẽ nhiễm trùng thôi.” Sau đó nàng đứng lên, nói tiếp: “Ta đi làm vài món ăn cho cô nương, chỉ là vài món ăn bình dân, cô nương chờ chờ.”

Ta nhẹ nhàng lắc đầu, nàng cười xoay người đi ra. Ta dựa vào thành giường, cảm nhận đau rát từ cánh tay mình truyền đến, sau đó vươn chân ra, nhìn thấy vết thương trên đùi cũng được bôi thuốc, sau đó bắt đầu ngẫm nghĩ những chuyện đã xảy ra trong mấy ngày ngắn ngủi vừa qua.

Ta nên đi nơi nào? Hoa quý phi biết ta không chết nhất định sẽ tìm đến giết ta, hiện tại ta tuyệt đối không thể quay về hoàng cung, ta chẳng có vật gì chứng minh, ngay cả đại môn cũng không thể bước qua được, chứ đừng nói đến chuyện có thể gặp được Sùng Lang.

Bằng không, đi tìm Liên Tâm? Ta nghĩ mãi, nghĩ mãi vẫn không tìm ra được cách vẹn toàn, phu quân của Liên Tâm là con thứ của Hình bộ Thị lang, nếu hấn tấu lên muốn gặp Sùng Lang, có lẽ sẽ dễ dàng hơn nhiều so với tình cảnh của ta lúc này.

Thế nhưng, phủ phủ Hình bộ Thị lang ở đâu? Cảm thấy đầu bắt đầu phát đau, vết thương trên đùi và cánh tay đều bị lửa cháy xém, hiện tại, việc cấp bách lúc này là ta phải dưỡng lành vết thương, nếu không không cần Hoa quý phi độc thủ thì tự bản thân ta đã bị chính mình hại chết rồi, nói thế cũng không phải quá lời.

Hồng Liệu đẩy cửa ra bước đến, sau đó dời một cái bàn thấp đặt lên giường, lại dọn cơm nước lần lượt bày ra trên cái bàn thấp này, rồi nhét đĩa vào trong tay của ta.

“Ăn đi! Ăn no thì vết thương trên người mới nhanh chóng lành lại được. Ta thấy dung mạo cô nương không tầm thường làm sao lại bị thương nặng như vậy?” Ta cũng không có khách khí, cầm chén lên và bắt đầu ăn. đã bao lâu rồi ta không có được một bữa cơm no, kỳ thực, Hoa quý phi muốn cho ta chết cũng không cần tốn nhiều công sức như vậy, chỉ cần ném ta vào một nơi hoang dã, không đến mười ngày, có lẽ ta và nàng đã âm dương cách biệt rồi.

“Cô nương là tiểu thư nhà quý tộc? Gia đạo gặp biết cố sao?” Hồng Liễu mở to hai mắt nhìn ta chăm chăm, trong ánh mắt lộ vẻ hiếu kỳ.

“Ta... Ta là tới tìm người thân, thế nhưng, không ngờ giữa đường gặp phải người xấu, bị chúng bắt trói, ta liều mạng phóng hỏa chạy trốn.” Ta không dám nói thật với nàng, cũng không phải sợ nàng hại ta, chỉ là sợ bản thân tự dưng trở thành mầm tai họa.

Nàng tỏ vẻ đồng tình, lên tiếng hỏi: “Cô nương muốn tìm người nhà ai? Ta sống ở chỗ này mười bảy năm, tất cả mọi chuyện lớn nhỏ ta đều biết rõ, không biết có thể giúp gì được cho cô nương?”

Ta thăm vui trong bụng, khẽ nói, “Biểu tỷ ta là vợ con thứ Hình bộ Thị lang. Ta Ta tới nơi này để tìm nàng.” Hồng Liễu trầm ngâm suy nghĩ một chút rồi nói, “Nhà của người có tiếng tăm giàu có nhiều lắm. Nếu cô nương không vội, đợi ngày mai ta sẽ dò hỏi giúp cho cô nương, được không?”

“Đương nhiên! Đương nhiên!” Ta rất là vui mừng, cũng thấy thiện cảm với nàng hơn rất nhiều.

“Thân thể cô nương còn yếu lắm. phải tịnh dưỡng hai ba ngày mới khá lên được. Cô nương đừng vội, nơi này rất an toàn.” Nàng vẫn khẽ cười nói, mặc dù mới 17 tuổi lại thanh lệ như là đóa hoa mùa xuân vừa chớm nở, tươi đẹp, thanh mát.

104. Chương 104: Sinh Tử Trong Chớp Mắt, Năm Tháng Nhẹ Trôi [2]

Ta sống tạm trong y quán đã gần mười ngày, cảm thấy sức khỏe khá hơn nhiều, mà Hồng Liễu cũng giúp ta tìm được phủ đệ của Hình bộ Thị lang.

Sáng sớm, ta leo lên mã xa được Hồng Liễu giúp ta thuê đến. Ta đưa mười lượng bạc cho nàng xem như là chi phí được liệu và ăn uống cũng như cảm tạ nàng vất vả cực nhọc bốn ba vì ta suốt những ngày qua, nhưng nàng chỉ thu hai lượng được phí, số còn lại đổi thành bạc vụn cho ta, ta không nhận, nàng cũng nhất định không chịu giữ, sau đó còn dặn dò ta rằng: “Vừa nhìn tỷ tỷ là biết nữ nhi của gia đình khá giả, ở bên ngoài không thể so với trong nhà, cảm nhiều tiền dễ bị người khác chú ý đến, mau cất tiền cho cẩn thận, trước tiên tiêu số bạc vụn này. tiền mã xa ta đã trả giúp tỷ rồi. nếu như địa chỉ này không đúng thì tỷ cứ quay lại đây.” Sau đó giúp ta lên mã xa rồi bỏ màn che xuống, chạy lên báo xa phu khởi hành, rồi quay lại tạm biệt với ta.

Ta nghĩ, chắc mình quả thật có quý nhân tương trợ, nếu không gặp được cô gái này, hiện tại ta có lẽ đã chết đói đầu đường, bằng không cũng bệnh phát vong thân. Cho dù có may mắn tránh khỏi trận hoạ họa kia thì diêm vương vẫn có nhiều cách lôi cái mạng này của ta đi.

Đi khoảng chừng nửa ngày, vòng qua hẻm nhỏ băng qua sông, rốt cục khi chạng vạng cũng đến nơi, Cửa son thật cao, bên trên có bản hiệu “Phương phủ”.

Ta nhẹ nhàng gõ cửa, chỉ chốc lát sau có một gã sai vặt chạy ra, bộ dáng rất thành thật.

“Xin hỏi vị tiểu huynh đệ, đây có phải là phủ Hình bộ Thị lang không?”

“Phải, chẳng biết cô nương có chuyện gì?”

“Xin hỏi, con thứ thị lang là Phương Húc có ở trong phủ chăng?” Ta vội vã hỏi.

“Cô... cô nương, trông dung mạo cô nương xinh đẹp thế nhưng Nhị thiếu gia nhà của ta cười thê tử đồng thời cũng có con trai! Nhị thiếu gia Hần và Thiếu phu nhân phu thê tình thâm... Ngài tìm Nhị thiếu gia,...” Hần gãi đầu một cái, bộ dáng không thể tin được. Đúng là một người thành thật đến ngốc nghếch, sợ là hiểu lầm cái gì. Ta nhẹ nhàng cười, giải thích: “Tiểu huynh đệ hiểu lầm, Phương Húc là trưởng phu của biểu tỷ ta, lần này ta đến đây là tìm biểu tỷ của mình thôi. có thể vào thông báo giúp ta một tiếng chăng?” Sau đó, ta lấy một ít bạc vụn trong túi được Hồng Liễu tặng, đặt vào trong tay của gã sai vặt. Hơi cúi người một chút, hần nhìn ta trông cũng không giống một người thô tục, nên bảo ta đứng chờ hần vào trong thông báo.

Cũng không lâu lắm, ta liền thấy Liên Tâm vội vã chạy ra, khi nàng nhìn thấy ta thì kinh ngạc không ngớt, cho đã mất nhìn lầm. Một lúc lâu sau mới hồi hồn lại, Sau đó nàng sai gã sai vặt xuống phía dưới, vội vàng vàng đỡ ta vào phủ.

Nàng không nói gì, chỉ im lặng đỡ ta vào thẳng phía sau viện. Qua một cây cầu nhỏ lại qua một hành lang, có lẽ là đến phòng ngủ của nàng, sau đó xoay người đóng cửa lại, lúc này mới bình tĩnh thở ra một hơi.

“Tiểu thư, sao ngài lại tới đây!” Nàng tiến lên sờ soạng sờ mặt của ta, nước mắt không cầm được rơi.

“Ngài có biết không, chút xíu nữa ngài hù chết nô tỳ rồi! Phương Húc nói, ngài vô cớ biến mất, thánh thượng đã triệu tập binh lực thủ thành lật tung hoàng thành tìm ngài!” nàng nhú chặt mi, tay đã bắt đầu có chút thay đổi lạnh.

“Liên Tâm, có người muốn giết ta. Ta muốn gặp Sùng Lang!” Ta rốt cục có thể nói ra những lời này.

Nàng lại càng hoảng sợ, không thể tin được nhìn ta, “Lẽ nào, chuyện ngài mất tích là có người an bài?”

Ta cởi chiếc áo đang mặc trên người, lộ ra cánh tay phải, tuy rằng vết bỏng đã kết vảy, thế nhưng một mảnh thịt lớn ửng đỏ nhìn thấy mà rợn người. Ngón tay của nàng nhẹ nhàng lướt qua vết thương của ta, tràn đầy yêu thương.

“Là ai! Làm sao có thể hạ độc thủ như vậy!” Giọng nàng tràn đầy tức giận. Lúc này Liên Tâm không phải là tiểu nha hoàn đứng sau lưng ta nữa.

“Hoa quý phi. Nàng ta muốn hãm hại ta, đưa ta ra cung, sau đó muốn thiêu chết ta.” Ta cố hết sức giữ mình bình tĩnh để nói những lời này.

Nàng quay đầu cẩn thận ngẫm nghĩ rồi nói, “Tướng công hiện ở bên ngoài, thế nhưng chàng có nói, buổi tối sẽ trở về dùng bữa, chờ chàng trở về, nô tỳ sẽ bảo chàng nghĩ cách báo lên cho thánh thượng. Tiểu thư, giờ ngài cứ ở lại đây nghỉ ngơi. nô tỳ sai người làm quét tước một gian phòng khách cho ngài ở tạm. Thương thể của ngài còn chưa lành, ngày mai nô tỳ tìm đại phu khám cho ngài.”

“Đừng để cho người khác biết ta ở trong phủ của người, Ta sợ sẽ gây mầm mống đến cho mọi người. Hoa quý phi n nhần lâu như vậy, rốt cục mới có cơ hội giết chết ta, nàng ta tuyệt đối không dễ dàng buông ta, hơn nữa, chỉ cần ta chết, một khi chết đi sẽ không còn người đối chứng. Nàng vẫn là quý phi của nàng, cũng không chịu bất cứ nguy hiểm gì.” Liên Tâm nghe thế ngẫm nghĩ một chút rồi gật đầu đáp ứng.

105. Chương 105: Sinh Tử Trong Chớp Mắt, Năm Tháng Nhẹ Trôi [3]

Buổi tối, ta nằm ở trên giường nghỉ ngơi, thì nghe tiếng gõ cửa.

“Tiểu thư, là ta.” Ta ứng tiếng, đứng lên mở cửa cho nàng vào, Liên Tâm bưng cơm đứng ngoài cửa, phía sau còn có Phương Húc.

“Vi thần Phương Húc, tham kiến nương nương.” Hắn ta là người khá cứng nhắc và quy củ.

“Phương đại nhân, đừng khách khí như vậy, hiện tại bốn cung nghèo túng, khốn cùng, còn làm phiền ngài giúp đỡ.” Ta khẽ gật đầu hành lễ.

“Nương nương quá khiêm nhường, nội nhân đã nói với tại hạ rồi, tại hạ đến xem nương nương có mạnh khỏe hay không, liền chuẩn bị đưa nương nương tiến cung.” Hắn thở dài hoàn lễ.

“Hiện tại?”

“Phải, Hơn nữa, trên người nương nương còn mang thương tích, càng nhiều người trông thấy ngài, ngài càng gặp nhiều nguy hiểm. Không bằng trực tiếp đi tìm thánh thượng, để thánh thượng dẫn ngự y trong cung đến đây. Như vậy có thánh thượng phù hộ, gian nhân không dám quấy phá, hơn nữa làm gì có lang

trung nào so được với thái y trong cung?” Từng câu từng chữ của hắn đều có lý, ta cũng không muốn phản bác.

“Nhưng bây giờ đã sắp đến giờ hơi, tùy tiện tiến cung, ta sợ thánh thượng trách cứ.” Hơn nữa cửa cung đã đóng, ra vào cũng không phải chuyện dễ.

“Vi thần tự có biện pháp, nương nương cứ nghỉ ngơi.” Sau đó hắn thở dài cáo lui.

“Tiểu thư không cần lo lắng, tướng công tự có biện pháp. Ngài hãy dùng bữa rồi nghỉ ngơi thật tốt. Nếu không xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn thì trước sáng mai thánh thượng sẽ đến.

“Ta đến đây, chỉ làm khổ cho mọi người.” Ta nhàn nhạt nói.

Liên Tâm ngồi xổm xuống nắm tay của ta nói, “Tiểu thư, sao ngài lại nói những lời khách sáo như vậy, Nô tỳ và Phương Húc đều rất cảm kích ngài, phụ thân của Phương Húc xuất thân là một tú tài nghèo, trong không có quyền không có thế, cũng may người tốt được ban phúc, nhất được một chức quan này, Tuy rằng thánh thượng cũng biết nô tỳ chỉ là nha đầu hồi môn của ngài, thế nhưng ngài cũng nâng đỡ cho Phương gia rất nhiều. Tuy rằng ngài là vô ý, thế nhưng đối với phụ tử Phương gia và tất cả mọi người ở đây mà nói, đều là nhờ phúc của ngài mà được như hôm nay.” Nàng cười cười nói tiếp: “Ta và tướng công nếu không có ngài giết dây phía sau, thì cho dù có duyên tình ba kiếp cũng không thể kết thành phu thê. Đối với ngài, tất cả chúng ta đều cảm kích rất nhiều. Được theo ngài làm tùy tùng, cho dù hơi cạn sức tận, cũng không dám oán trách.”

Ta nhẹ nhàng thở dài một hơi, chỉ hy vọng, lần này Phương Húc thuận lợi. Nghìn vạn lần đừng vì ta mà đánh mất tiền đồ.

Dùng xong bữa tối, Liên Tâm hầu hạ ta ngủ, nàng vẫn còn nhớ những thói quen của ta, rốt cuộc ta đã có thể an tâm ngủ rồi.

Ngay khi ta mơ hồ chìm vào giấc ngủ thì bỗng nhiên có một âm thanh vang vọng bên tai, khiến ta giật mình tỉnh giấc. Ta vừa đưa mắt nhìn thì nhìn thấy Sùng Lang. chàng nhìn thấy ta nằm ở trên giường, vội vã chạy đến. vừa ngồi xuống mép giường đã đưa tay ôm chặt ta vào trong lòng. Nhẹ nhàng vỗ về tóc của ta, chôn vùi mặt ta trong lồng ngực của chàng, ta có thể nghe thấy từng nhịp tim đập mãnh liệt của chàng.

“Nàng còn sống, thật tốt quá.” chàng thở dài nhẹ nhõm, ngón tay nhẹ nhàng dừng lại trên những lọn tóc sau tai của ta. Trong mắt của chàng tràn đầy tơ máu, thậm chí có tóc bạc.

“Sùng Lang...” mọi ám ức trong lòng ta thoáng chốc trào ra, ta ghé vào đầu vai chàng khóc nức nở, vết thương do bén lửa, ta có thể nhin, cố tỏ ra mình kiên cường; cho dù bị Hoa quý phi dàn dựng giết chết, ta có thể nhin nổi uất ức; khi vết thương trở đau, hành hạ ta không thể ngủ được, ta vẫn có thể cắn răng chịu đựng.

Thế nhưng, vừa nhìn thấy chàng, tất cả mọi ám ức trong lòng cứ thế tuông ra ngoài.

“Vết thương thế nào rồi?” chàng lo lắng hỏi.

chàng nhẹ nhàng cầm lấy tay của ta, nhìn thấy một vết đen dài trên cánh tay phải, khuôn mặt chàng thoáng chốc trầm xuống.

Một lúc lâu sau, chàng mới nói, “Hồi cung nhé!”

Ta có thể nhìn thấy niềm thương tiếc và không nỡ trong mắt chàng. Thế nhưng ta lại lắc đầu.

106. Chương 106: Sinh Tử Trong Chớp Mắt, Năm Tháng Nhẹ Trôi [4]

Chàng không hiểu nhìn ta, một lát sau lại cúi đầu xuống, nhẹ nhàng gạt đầu một cái. Lúc ngẩng đầu lên thì ta thấy nước mắt trong đôi mắt của chàng.

“Ta hiểu nàng, Nàng không thích hợp sống ở chỗ này, ép nàng ở lại, chỉ làm nàng thêm thương tổn mà thôi.” Chàng quay mặt sang chỗ khác, đôi mắt thất thần trống rỗng. Tiếng thở dài nặng nề đập vào lòng ta. Đau quá, đau quá.

“Đừng khóc, trước tiên phải dưỡng thương, như vậy, nàng đi, ta cũng yên tâm.” Hắn lau khô dòng lệ trên mặt ta. Ta vẫn không lên tiếng, ta sợ ta sẽ nhịn không được lưu lại, thế nhưng, ta.. Không thể, không thể... Coi như vì chàng cũng vì ta, ta phải quay về nước Thần, quay lại đó xem thử, tất cả mọi thứ là thật hay là giả. Không phải, vĩnh viễn bất thân bất lý, hà tất cứ ở đây giằng vặt lẫn nhau.

Chàng nắm chặt tay của ta, vết chai to trên ngón tay cái nhẹ xoa xoa lưng tay của ta, cũng không nói gì nữa.

Những ngày sau đó, hai chúng ta thân thuộc đến mức trước nay ta chưa từng cảm nhận được, giống như một đôi phu thê bình thường mà thôi, chàng giúp ta bôi thuốc, đỡ ta đứng dậy, vụng về chăm sóc cho ta. cùng ta đi dạo trong tiểu viện, không màn thế sự, cứ an ổn ở bên nhau.

“Nếu như cả đời đều như thế này thật tốt.” Ta si ngốc nhìn hoa sen ở bên ngoài, ta nhớ cuộc minh bạch tại sao lại có người nói “Sớm hay triều biết giữ lời, thà rằng làm vợ với ai lộng triều (Giang Nam Khúc - Lý Ích)”. Hóa ra ước hẹn gần nhau trong âm thầm, là một điều hạnh phúc như thế.

“Lá sen xanh biếc, trời xanh biếc, dưới nắng, hoa sen thắm thiết hồng (thơ Dương Vạn Lý). Mặc dù là phong cảnh tươi đẹp như vậy, Nhưng vẫn có người mong sen tàn chẳng che nổi nắng mưa, cúc tàn vẫn đứng thẳng giữa trời (Nguyên văn: Hà tấn dĩ vô kinh vũ cái, cúc tàn do hữu ngạo tuyết chi).” Chàng không trả lời, chỉ nói một câu như thế, ta hiểu ý tứ của chàng.

“Thế nhưng, không có nữ nhân nào với tới tình yêu của đế vương. Thứ các nàng muốn rất đơn giản, chỉ là một nam nhân yêu thương các nàng, bao dung bảo vệ.” Ta nhìn hồ sen, nhàn nhạt cười.

“Còn nhớ rõ Mạc Trạch hoàng tử không?” Chàng ôm ta quá chặt, để cho ta tựa ở trong lòng của chàng. Người nam nhân kia, có chút đơn bạc, có chút cũ kỹ, đã từng vì ta mà ưng thuận cúi đầu, đáng tiếc lại vì ta mà đánh mất mạng sống của mình, đất nước cũng tan.

“Hắn không phải là phu quân thiếp, nào biết tình cảm của thiếp.” Hắn không hiểu ta, lại càng không hiểu sự kiên trì và sở thích của ta.

“Nàng cũng không phải thê thiếp của hắn, chẳng biết tình cảm của hắn.” Đúng vậy, ta cũng không hiểu hắn, không hiểu tình yêu sâu đậm như biển rộng của hắn, đành phải để hắn tự chìm sâu xuống biển.

Ta hy vọng thời gian có thể dừng trôi, vết thương chậm lành, Như vậy ta có nhiều thời gian hơn để cho chàng ở bên cạnh ta, chỉ là, tất cả chỉ là hy vọng mà thôi.

Hai tháng sau, thương thế của ta rốt cục khỏi hẳn, cuối cùng đã tới lúc phải chia tay, Liên Tâm giúp ta chuẩn bị xong hết thảy mọi thứ cần thiết, nhắc đi nhắc lại ta phải chăm sóc bản thân thật tốt, đến nơi nhớ biên thư trở về.

Sùng Lang lại không nói gì, chỉ bảo Đoàn Nhi đi cùng với ta, ta cũng không có cự tuyệt, Đoàn Nhi đã chăm sóc ta từ lâu, mọi chuyện cũng quen thuộc, hơn nữa, có thể nhìn thấy nàng giỏi võ nghệ, lúc cần thiết còn có thể cứu mạng ta, có nàng ở bên cạnh, Sùng Lang cũng sẽ yên tâm hơn.

Ta leo lên xe ngựa, không dám quay đầu lại nhìn chàng, nếu có duyên, chắc chắn sẽ có ngày về.

Chỉ là khi nào mới gặp lại, chuyện đó để nói sau.

107. Chương 107: Kết Cục

“... Sau đó thì sao?” Một thanh âm non nớt vang lên, hỏi dồn.

“Sau đó? Sau đó còn có chuyện gì nữa đây? Người thuyết thư hỏi ngược lại.

“Sùng Lang và Nhiễm Nhi thì sao? Nhiễm Nhi đi, có trở về không?” Đứa bé lại cất tiếng hỏi.

“Muốn biết sau đó thế nào, lần sau đến nghe sẽ rõ!” Sau đó vang lên tiếng gõ mộc nện xuống bàn, không gian yên tĩnh bỗng chốc ồn ào huyền ảo hẳn lên. Bọn nhỏ tức giận oán trách, nào là người thuyết thư cứ thích treo lừng câu chuyện, lúc nào cũng chỉ kể nửa chừng.

Mà ta, chỉ cười cười.

Cuối cùng, Nhiễm Nhi vẫn không trở lại. Nhiễm Nhi về tới Nam Thần, mọi thứ ở đây vẫn giống như xưa, phụ mẫu huynh đệ của nàng vẫn mạnh khỏe, không có chuyện tàn sát hàng loạt dân chúng trong thành tàn nhẫn giống như lời Hoa quý phi đã nói.

Nàng cũng từng nghĩ đến chuyện quay trở về, quay lại tìm Sùng Lang. Thế nhưng nàng cực sợ, thỉnh thoảng giật mình tỉnh lại từ trong mộng vẫn là nhớ đến chàng, cũng nhớ đến đứa con của mình, nhớ tới khoảng thời gian mà mình đã trải qua.

“Khiêm gia xanh xanh, lộ (giọt nước) trắng thành sương, kìa người ấy ở, bên nước một phương bên nước một phương (người dịch - Vô Danh).” Một giọng nói trong trẻo cất tiếng lanh lảnh đọc bài ‘kiêm gia’, nàng chợt nhớ tới khi mình còn là thiếu nữ đã từng kết một chiếc túi gấm cho thầy. Thì ra, năm tháng vẫn luôn vội vàng như vậy, không chờ đợi ai như vậy.

Người nam nhân kia, người đã từng viết cho nàng “Hỏi người hiểu chuyện, có tới chăng?” Hiện tại đang có cuộc sống hạnh phúc bình dị cùng với Tử Cầm, một thê tử hiền lành cùng ba đứa con hiếu thuận chính là cuộc sống mỹ mãn nhất mà bất cứ ai cũng mơ ước.

Mà nàng bây giờ chỉ là năm xưa của hắn, mà hắn cũng là quá khứ của nàng. Coi như gặp lại, sẽ không vui mừng, sẽ không e thẹn, cũng không có xao xuyến. Chỉ bình lặng giống như mặt hồ, không có bất kỳ gợn sóng nào.

“Ngược dòng theo đi, ngăn nổi đường trường, xuôi dòng theo đi xuôi dòng theo đi, in như ở trung ương.” Bỗng nhiên nàng cất tiếng đọc cùng cô bé, trong mắt tràn đầy ý cười. Nàng có vẻ rất thích cô bé đang đọc thơ, tựa như vừa nhìn thấy chính bản thân mình.

Nàng tiếp tục cất bước chán chường về phía trước, cô bé vẫn tiếp tục ngâm nga, “Khiêm gia lô nhô, lộ trắng chưa khô, kìa người ấy ở, cỏ nước gần bờ.”

“Ngược dòng theo đi, ngăn nổi đường trường, xuôi dòng theo đi, bãi trong nước rõ ràng.” Nàng lại cất tiếng đọc, xoay người muốn nhìn cô bé đang đọc bài thơ này thêm một chút nữa.

“Kiêm gia tha thướt, lộ trắng còn ướt, kìa người ấy ở, túc ở trước mắt.” Nàng ngơ ngẩn, ngẩn người tại đó. Một giọng nam ôn nhu, cất tiếng đọc theo.

Cô bé nằm trong lòng nam nhân, tỏ vẻ không vui, nhẹ nhàng giơ tay lên đánh xuống vai người nam nhân, chu miệng oán trách, “Cha sai rồi! Là ‘Bên cạnh bên nước’ “

“Con bé cố chấp giống y như nàng, chẳng qua mấy năm nay đã bị ta làm hư, rất nhiều quy củ cần phải chỉ dạy lại.” Chàng nhìn nàng đang đứng ngẩn ngơ trước mặt, nở nụ cười áy náy, thế nhưng trong mắt chỉ có cứng chiều.

Nàng không nói gì, đôi mắt ngập trong nước mắt. Nàng gật đầu, sau đó thử nhẹ giọng gọi, “Thụy Tuyết.”

Cô bé nghe thấy có người gọi tên của mình, hơi nghi ngờ nhìn nàng một cái, sau đó ngẩng đầu nhìn người nam nhân kia, người nam nhân kia khẽ cười nhẹ nhàng gật đầu với nàng một cái. Nàng liền chạy ngay về phía cô gái kia.

“Cha nói, chỉ cần học thuộc bài thơ này thì chúng ta có thể tìm được nương!” Nàng ôm vào trong ngực ôm chặt cô bé vào trong lòng, khi nhìn thấy trên búi tóc của cô bé, cây trâm kia chính là hoa mai nàng tặng cho công chúa Ngưng Lưu.

“Đó là vật cũ của nàng, ta đã lấy lại cho nàng.” Nam nhân kia bước lại, gỡ cây trâm hoa mai trên búi tóc trên búi tóc cô bé xuống, sau đó cài lên búi tóc của nàng, rồi hài lòng ngắm nhìn.

Sau đó, một nhà ba người, nắm tay, đi xa.

Ta vẫn còn ở nơi này nhìn, nhìn một đời một kiếp của Tử Như và Ô Nhiếp.

Kiếp này, nàng vẫn là hồng nhan họa thủy, khiến cho Tây Lỗi bởi vì nàng mà vong, mà hấn vẫn là hôn quân hôn quân, vì nàng mà buông sơn hà đang cầm trên tay.

Chỉ là, đúng sai thế nào cứ để người sau phán xét. Chuyện hôm nay, chẳng qua chỉ là một câu chuyện để quần chúng kể với nhau trong bàn trà tiệc rượu, là đề tài để viết tuồng, người thuyết thư thuật chuyện mà thôi

Chỉ là, kiếp này của hai người họ, rốt cuộc là bởi vì nhan sắc xinh đẹp của nàng mà dốc hết thiên hạ hay là hấn đã được định trước phải đời đời kiếp kiếp dốc hết thiên hạ vì nàng?

Chính văn hoàn

108. Chương 108: Phiên Ngoại: Dự Vương Và Triệt Phi

“Triệt phi tiếp chỉ.” Vốn dĩ nàng đã bắt đầu chuẩn bị rời khỏi chốn này rồi, thế nhưng đạo thánh chỉ này đã phá vỡ sự yên lặng của nàng, cách đây mấy hôm. Sơn Chấm lén lút chạy tới Đào Chức cung, nói cho nàng biết, Thù tu nghi truyền lời với nàng rằng, những ngày này không thích hợp để rời đi.

Ngẫm lại nếu là không có Thù tu nghi, tuy rằng cũng có thể trốn đi, thế nhưng vẫn chưa tìm được chỗ đặt chân và có chút phiền toái, lỡ như có người nhìn thấy, thất bại trong gang tấc, cái được không bù đắp đủ cái mất. Triệt phi buộc lòng phải đồng ý, cũng nói cho Sơn Chấm biết, nếu như sự việc có biến thì phải nhanh chóng báo với nàng. Sau đó dùng bộ câu đưa tin nói cho Phát vương biết rằng sự tình có biến, có gì sẽ thông báo sau.

Thế nhưng đạo thánh chỉ này phá vỡ tất cả mọi dự định của nàng, hoàng thượng đã hạ lệnh buộc nàng đầu tháng ba cùng Tây Lỗi hoàng tử hòa thân, không có nguyên do cũng không có nguyên nhân, một chuyện vô duyên vô cớ chẳng biết tại sao lại rơi thẳng xuống người nàng như vậy.

Nàng nhiều lần xin được gặp như không được, nhiều lần cầu xin cũng không được đáp ứng, hoàng thượng giống như đang trốn tránh nàng, ngay cả cái bóng của hoàng thượng nàng cũng không nhìn thấy được, Thù tu nghi lâm bệnh hiểm nghèo đã nhiều ngày, không tiện gặp ai, mỗi ngày thỉnh an cũng không thấy nàng, ngay cả cửa Đào Chức cung cũng khóa chặt, cung nữ trong cung cũng không thấy bóng dáng.

“Nương nương thay y phục nhé, đã sắp đến giờ rồi.” Cung nữ cầm y phục quy ở trước mặt của nàng. Nàng không lên tiếng, vẫn cứ ngồi yên ở đấy, cung nữ lo lắng hỏi thúc, “Nương nương...”

Bỗng nhiên có người đập cửa chạy vào, nàng ngoái đầu nhìn lại phát hiện người đến là Phát vương, Phát vương cho cung nữ lui xuống, nàng nhìn hấn chăm chăm, đứng dậy nghẹn ngào, “Nguyên Bản...”

“Chúng ta đào tẩu, lần này ta đến mang nàng đi, “Phát vương ôm chặt nàng vào trong lòng, nước mắt nàng tuôn ra như đê vỡ, đã lâu rồi, nàng học được nhẫn nại, học cách cất giấu tâm tư của mình, học được tính kiên cường, nhưng mỗi khi nhìn thấy hấn thì mọi thứ đều tan biến.

“Ta không muốn, ta không muốn gả cho hấn!” Nàng khóc nức nở nói.

“Sẽ không, ai dám đụng đến nàng, ta sẽ giết chết cả nhà hấn, ai dám ức hiếp nàng, ta sẽ để cả thiên hạ này bồi tội với nàng!” Hấn giúp nàng lau nước mắt, “Nhược Phong, thay quần áo, đi thôi. Lần này đi, chúng ta sẽ không ba giờ quay trở lại.”

Nàng gạt đầu. Gọi cung nữ giúp nàng trang điểm thay trang phục.

Chân mày lá liễu, miệng anh đào, đôi mắt hạnh nhân, phấn hoa vàng điểm lên hàng mi cong. Quần áo giá y màu đỏ thắm, hoa lệ như bầu trời đêm, được khảm châu bảo lóng lánh.

Nàng không thích mặc đồ đỏ, luôn cảm thấy màu đỏ không so được không so được với màu xanh thanh mát và màu trắng thanh nhã. Nhưng nàng chẳng biết rằng nàng mặc đồ đỏ là đẹp nhất. Tựa như tiên nữ giáng trần, tựa như xuân tới hoa nở.

“Đi!” Một giọng nói cao chót vót vang lên xé rách cả bầu trời hậu cung, tiếng kèn gáo hát luân phiên luân phiên, lần này đội ngũ hòa thân chừng vạn người, thanh thế thật lớn, mười dặm hồng trang.

Mà người hộ tống đội hòa thân chính là Phát vương.

Màn đêm buông xuống, trời trở lạnh, nàng cũng đổi ngồi mã xa. Cung nga đi theo giúp nàng thay đổi giá y nặng nề bằng xiêm y nhẹ nhàng hơn, gỡ mũ phượng xuống, dùng một cây ngọc trâm cài lên mái tóc của nàng.

Tối nay tiếp tục đóng quân nghỉ ngơi, tất cả người đi theo đều thay lễ phục màu đỏ, hóa ra những cái rương gỗ lim gỗ lim thật to vốn đựng hoàng kim châu bảo, tơ lụa tư trang... thực chất lại chứa giáp trụ và những binh khí lãnh huyết.

“Cái này...” Xoay người sang nhìn Phát vương định hỏi thì phát hiện hắn cũng cởi y phục của mình ra thay bằng bảo giáp ô vũ.

“Đây là điều kiện.”

“Để nàng theo ta, điều kiện duy nhất của hoàng huynh chính là dâng nước Tây Lỗ lên cho hắn. Một quốc gia đổi một nữ nhân. Ta cho rằng đáng giá.” Nàng từ chưa thấy dáng vẻ này của hắn, chẳng phải dáng vẻ bất cần đời, cũng không phải ngọc thụ lâm phong mà là thần nhiên tự đắc. Khôi giáp thật dày bằng lãnh như tuyết, nhưng nàng vẫn có thể sờ tới lồng ngực cứng rắn ấm nóng của hắn.

“Thế nhưng... Người quá ít... Nguyên Bản không nên xằng bậy, được không. Thiếp không muốn chàng bị bất cứ thương tổn nào.”

“Ngốc, vì nàng, ta cam tâm tình nguyện, trận này, ta nhất định phải đánh, đánh thắng, cuộc đời này hai ta sẽ nắm tay nhau đến đầu bạc, thua, cũng có thể cùng nhau hóa thành bạch cốt.”

“Một vạn người này đi trước dẫn đường, Tây Lỗ cho ta mười tòa thành trì, trong đó có tòa bắc thành vị thế trọng yếu, Từ nơi đó dễ dàng nắm trong tay toàn bộ Tây Lỗ. Một vạn người này, sẽ khống chế được cả khu bắc thành, sau đó chờ đợi quân viện trợ đến.” Hắn có đủ tự tin, dường như hạ Tây Lỗ cũng giống như cầm một món đồ cất và trong túi mà thôi.

“Nếu như hoàng thượng không cho quân viện trợ đến thì sao?” Nếu như hắn muốn đẩy người vào chỗ chết thì thế nào?

“Sẽ không, mặc dù hắn không niệm tình huynh đệ gì, thế nhưng lần này cần muốn chiếm lấy, thiên hạ này dù sao vẫn là của hắn. Người muốn Tây Lỗ chẳng phải ta, mà là hắn.” Khóe môi hắn khẽ nhếch lên, vẻ mặt đầy kiên quyết giống như cây tùng trong gió đông.

Có lẽ, nàng không hiểu hắn, thế nhưng nàng hiểu, hắn yêu nàng nhiều hơn cả nàng tưởng.

Chiến tranh xảy ra quá bất ngờ, Tây Lỗ có nằm mơ cũng không ngờ đến, Bắc Tổ tự nhiên lại đánh thẳng vào, tướng sĩ Tây Lỗ trở tay không kịp, hơn nữa mấy năm nay các nước đều chung sống an bình vô sự, cũng dẫn đến chuyện thao luyện binh lính có phần lơ là thiếu cảnh giác. Thủ hạ của Phát vương nước Bắc Tổ chỉ một vạn binh tinh nhuệ đủ để chống lại mười vạn thiết kỵ quân Tây Lỗ. Không đến mười ngày đêm, bắc thành đã bị Bắc Tổ thu phục.

Phát vương hạ lệnh, không cho phép bất cứ binh sĩ nào quấy nhiễu dân chúng, không được tự ý lấy bất cứ đồ vật nào của dân chúng, ban đêm cũng chỉ dựng trại đóng quân ở ngoài biên thành, cũng không xảy ra bất cứ xung đột nào với dân chúng trong thành.

Thành phá ngày ấy, Phát vương ở trên thành lâu nói với bách tính bắc thành, “Là chiến tranh, chúng ta chỉ biết dẫn quân đánh quân, tuyệt không giết bách tính. Nhưng, nếu bách tính cam nguyện từ binh, chúng ta cũng tuyệt không nương tay.” Một thân ô vũ bảo giáp dưới ánh mặt trời phản chiếu ánh sáng chói mắt, làm cho không ai dám ngước mắt nhìn thẳng.

Nhận lấy bắc thành chỉ ba ngày, do trấn quốc đại tướng quân Tổ Quốc là Triệu Kha dẫn dắt năm vạn tinh binh đến bắc thành, bách tính thấy mặc dù chiến tranh đã gần đến, nhưng cuộc sống của mình vẫn không mấy bị ảnh hưởng, chẳng qua chỉ thay đổi một quốc hiệu mà thôi, sửa một triều đại mà thôi cũng chẳng mấy liên quan đến mình, cho nên cứ mặc kệ thôi. Không ai hoan nghênh cũng không có ai ngăn cản.

Từ phía tây bắc thành sâu vào hơn một trăm dặm chính là đô thành bích thành, không quá hai ngày, quân đội Tổ Quốc bức nghẹn bích thành, đại tướng quân khai quốc Tây Lỗ là Lý Ủy cũng đã qua tuổi sáu mươi chần thủ ở trên cửa thành, dẫn theo một vạn quân Lý gia của mình chần giữ mảnh đất tổ quốc cuối cùng. Hai mươi vạn đại quân Nước Lỗ Nước Lỗ bày thế trận chờ quân địch, thế trận đã định trước sẽ là một hồi ác chiến.

Lý Ủy phát ngôn bữa bãi nói: “Ta Lý Ủy ở đây một ngày, tuyệt không để cho một con chim nào bay lọt vào bích thành!” Giọng nói oang oang đúng là càng già càng dai. Người đàn ông này lúc còn trẻ đã dùng đôi tay của mình kiến tạo một quốc gia, vốn tưởng rằng về già được sống thanh nhàn, con cháu vây quanh, an dưỡng tuổi già, không ngờ còn phải đứng ra gánh vác mảnh đất cuối cùng này, nước không mạnh, dân chúng bất hạnh.

Hai mươi ngày, tròn hai mươi ngày.

Lão nhân mặc hoa giáp này, dẫn theo một vạn quân Lý gia của mình chần giữ được hai mươi ngày, cuối cùng cũng bị phá vỡ.

Lý Ủy ở trên thành lâu không ngừng rơi lệ, năm đó chính hắn cũng đứng ở trên thành lâu này tuyên cáo với tất cả bọn lính, chiến tranh kết thúc! Chúng ta thắng lợi! Tự mình đứng ở đây nghênh đón vị quân vương đầu tiên của Tây Lỗ, hôm nay cũng chính ở chỗ này, cũng chính là hắn, thế nhưng... quang cảnh lại khác.

Ngửa mặt lên trời thở dài, bi thương đau đớn, “Ông trời ơi! Một búng máu phun ra, một thân thể nặng nề ngã xuống đất.

“Lý tướng quân, người đầu hàng không giết.” Phất vương kính ngưỡng vị lão giả này, nhưng phía sau hắn chính là quốc gia của hắn.

Lý Ủy chật vật đứng lên, quay lại nhổ một bãi nước bọt xuống phía dưới thành lâu. Khinh thường nói: “Phi! Nhóc con mà dám mạnh miệng! Lý Ủy ta, chết cũng phải chết trên đất Tây Lỗ!” Sau đó khí tuyệt bỏ mình.

Tiếng hô hào vang vọng một vùng, Lý Ủy chăm binh như con, nếu như nói, một vạn quân Lý gia có thể so với tất cả binh lính Tây Lỗ.

Phất vương hít sâu một hơi, quay sang nhìn binh lính của mình, tay chỉ vào cửa thành, “Hạ gục Tây Lỗ cho ta, quốc gia này, chúng ta phải lấy!”

Mấy vạn binh sĩ Tổ Quốc xông thẳng đến chủ điện hoàng cung, không ai ngăn cản, thái giám cung nữ vừa thấy binh sĩ Tổ Quốc liền cuống quýt bỏ trốn.

Lý tướng quân, đây là quốc gia người dùng cả đời để bảo vệ ư?

Cánh cửa chủ điện mở ra, không có một bóng người, nhìn kỹ, trên trên phòng lương cung điện to lớn có treo một người, gở xuống xem thì phát hiện người này chính là Mạc Trạch.

Hắn mặc lễ phục màu đỏ, sắc mặt tái xanh, hai mắt mở to, đôi mắt ấy vẫn còn chìm trong mơ hồ hỗn loạn không rõ, và luyến tiếc chờ tân nương mà hắn mong đợi, là cô nương mà hắn chỉ liếc mắt nhìn một lần đã khắc sâu vào trong lòng hắn, khiến hắn cả đời không thể quên, hắn đã từng nghĩ rất nhiều sẽ chăm lo nàng như thế nào, muốn tìm thật nhiều nhưng lựa gấm vóc thật thích hợp với nàng, cho nàng thật nhiều hoàng kim bảo thạch. Mỗi lần trong mộng đều nghĩ đến dáng vẻ nàng mặc lễ phục, nghĩ đến khóe mắt cong cong khi nhìn hắn mỉm cười, nghĩ đến lúc nàng tức giận nhướn mày lên với hắn, hắn không ngừng nghĩ đến nàng, không ngừng nhớ đến nàng.

Nàng là tất cả của hắn, nhìn tất cả mọi thứ mà hắn có đều lần lượt biến mất, sự ngu ngốc của hắn, yêu sắc bêu danh, hắn phân tán tất cả mọi thê thiếp chỉ vì muốn nàng an tâm sống ở chỗ này. Hắn muốn chính

miệng mình nói cho nàng biết, tuy rằng hắn không mạnh, mặc dù không có thiên hạ, thế nhưng hắn chỉ biết yêu nàng.

Không có bất cứ nguyên nhân nào, chỉ đơn giản là yêu.

Nói cho nàng biết, hắn có bao nhiêu mong mỗi được cùng nàng nắm tay nhau cùng vượt qua năm tháng, thế nhưng tất cả đều không được, hắn có bao nhiêu mong mỗi khi tóc bạc hoa râu vẫn được cùng nàng nắm tay nhau nhìn ngắm đất trời bao la, hắn mơ ước được cùng nàng, chỉ muốn được cùng nàng.

Cuối cùng hắn chỉ chờ đến ngày nhìn thấy binh khí bằng lãnh vô tình, chờ được tin tức thành phá người vong, chờ tới vĩnh viễn sẽ không còn có thể nhìn thấy tương lai và hy vọng.

Cứ như vậy yêu, không có nguyên do, không có mục đích, đơn giản chỉ một cái nhìn, đã khiến cho thế giới của hắn nở hoa, đơn giản chỉ một cái nhìn, đã làm hắn không thể rời xa...

Sự việc xảy ra giống như một câu chuyện kể, chỉ hơn một tháng đã phá ta một quốc gia tươi đẹp. Tin vui truyền khắp toàn bộ Tổ Quốc, cũng đồng thời lại khiến cho người trong hai nước còn lại lo lắng không yên, thấp thỏm trong lòng, tìm đủ loại phương thức để lấy lòng và cầu xin lượng thứ, bày tỏ mong mỗi được sống trong hòa bình.

Hoàng thượng long ân, gia tước phong vị, ban thưởng vô ngần.

Phong Phát vương làm Dự Nam vương, quan bá nhị phẩm, là Vương gia trẻ tuổi nhất quan vị cao nhất từ trước tới nay.

Phong Triệu Kha làm hổ gấm đại tướng quân, nắm binh quyền;

Phong Triệt phi làm chính nhất phẩm Triệt quý phi.

Tựa hồ, người trong cả nước đều đang chờ bọn họ chiến thắng trở về, vì bọn họ đón gió tẩy trần, thế nhưng tin tức bất hạnh truyền đến, khiến cho toàn bộ Tổ Quốc bị thay thế bởi màu trắng tang thương.

Triệt quý phi cùng Dự Nam vương, trên đường về nhiễm bệnh nặng, vĩnh biệt cõi đời. Nguyên nhân là trời chuyển nóng, thi thể không kịp dời mang về hoàng lăng, buộc lòng phải chôn cất trên một ngọn núi vô danh ở dọc đường. Khi hồi triều hoàng thượng nghe được tin tức này cũng tỏ ra vô cùng đau lòng, vô cùng bi ai, hạ lệnh cả nước để tang ba tháng, đem di vật và quần áo chôn cất trong hoàng lăng.

Ngày đưa tang, bách tính tự phát diễu theo đoàn đưa tang vây quanh đô thành một vòng, để bày tỏ niềm thương nhớ, và cảm kích vị vương gia tuổi trẻ tài cao, hữu dũng hữu mưu nhưng mệnh ngắn và thâm minh đại nghĩa, chí mẫn thông tuệ nhưng bạc mệnh hồng nhan. Cảm tạ hai người này vì bảo vệ đất đai và cuộc sống của họ, cảm tạ hai người đã hy sinh để bọn họ không bị ngoại tộc xâm phạm.

Tiếng khóc vang vọng toàn bộ Bình Diễn thành.

trên ngọn núi vây quanh ngoài thành Bình Diễn, núi không cao, nhưng rất xinh đẹp.

trên sườn núi có hai người, cũng ngồi xếp hàng, nhìn thành trì đang bao trùm bởi tiếng khóc bi thương.

Nữ tử cười quay sang nói với nam nhân bên cạnh, “Bọn họ đang khóc cho chàng!”

“Người bọn họ đang khóc thương chẳng phải ta, mà là Dự Nam vương.” Người đàn Ông nhàn nhạt đáp lại, quay sang cười với nữ tử,

“Dự Nam vương đã chết, Triệt quý phi cũng đã chết.”

“Đúng vậy.”

“Chính bởi vì hai người này đã chết, cho nên giờ chỉ còn một nữ nhân tên Nhược Phong và một nam nhân tên Nguyên Bân là còn sống.” Nữ người cười, nụ cười của nàng vẫn sạch sẽ như vậy, giống như dòng suối chảy giữa núi rừng, nàng chẳng phải nữ nhân đẹp nhất thế gian, mà lại giống như tiên tử. Kiếp trước của nàng, có lẽ là tiên tử trong cung của vị tiên nhân nào đó, tham mộ tình nhân gian mà len lén hạ phàm, nếu thật sự là như thế, bên cạnh người nam nhân bên cạnh nàng kia cũng chính là người bảo vệ cho nàng, nàng ở đâu thì hắn sẽ ở đó.

“Gió, khi nào thì dừng lại?”

“Khi nó tìm được cây mà nó cần. Nguyên Bản, từ nay về sau, chàng ở đâu thiếp sẽ ở đó, chàng đi đến nơi nào thiếp sẽ theo đến đấy, chúng ta đã đánh mất quá nhiều thời gian, thiếp chỉ sợ cuộc đời này chúng ta sống cùng nhau quá ngắn, ngắn đến mức thiếp không thể nhớ được dáng vẻ của chàng, không biết kiếp sau làm sao có thể tìm được chàng.” Nữ tử nhìn vào mắt nam tử nói. Lời nàng vô cùng nghiêm túc, vô cùng kiên định.

Nam tử cúi người xuống, nhẹ nhàng hôn lên trán của nàng, “Không có sao. Nàng không nhớ được ta, thì kiếp sau hãy để ta đi tìm nàng, Dáng vẻ của nàng, cho dù thời gian vùi lấp, sinh tử vô tình, ta cũng sẽ nhớ kỹ. Ta chỉ cầu nàng, nhất định phải chờ ta, thiên hạ này lớn như vậy, thế gian này trai tráng cũng nhiều như vậy, ta chỉ sợ khi ta tìm được nàng rồi, nàng đã không còn là của ta.” Hắn ôm nàng vào trong lòng, nàng an tĩnh lắng nghe nhịp đập trái tim của hắn.

Thật may, thật may là chúng ta còn rất trẻ. Thật may, thật may là chàng vẫn còn ở đây. Thật may, thật may là ta vẫn chưa đi xa.

“Chúng ta đi thôi!”

“Đi đâu?”

“Có nàng thì nơi nào đều tốt, nương tử.”

__Toàn văn hoàn__

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/de-phi-khuynh-thien-ha>